

Wedgeling Boyham

**A
VÁLASZTOTT
NÉP**

Gondolatok a magyarságról

2016

*A szerzői jog nincs fönntartva, szabadon
másolható, közzé tehető, fordítható, idézhető.*

A 2013-as kiadás átdolgozott változata

Magam mentségére

Világéletemben szerettem a történelmet, de soha nem voltam benne szakember. Vagy tizenöt-húsz évvel ezelőtt olvastam Dr. Nagy Sándor A magyar nép kialakulásának története című könyvét. Egy történelem szakon végzett barátom erősen lehúzta, ezért aztán el is felejtettem a nemzeti történelemírást jó hosszú időre. Úgy gondoltam, hogy átlagember nem tudja eldönteni, hogy nekik, vagy a finnugristáknak van-e igazuk. Azután 2002-ben – az Orbán-kormány bukása után – kezdtem el tisztázni politikai hovatartozásomat, amit mindig is tudtam, de nem érttem. Néhány év politizálás után, eljutottam a zsidókérdéshez. Egyszer egy társaságban a zsidókról beszéltem, amire azt mondta valaki, hogy csak akkor beszéljek a zsidókról, ha a magyarokról is beszélek. Aztán egyszer gondoltam egyet, hogy összehasonlítom a zsidók és a magyarok honfoglalásának történetét, mindkét nép saját hagyománya alapján. Innen már nem volt nehéz eljutnom oda, hogy a magyarság és a zsidóság között *lényeges* különbség van. Viszont dolgozó, családos emberként nincs időm annyit foglalkozni a kérdéssel, amennyit szeretnék. Ezért bizonyára még sok mindent el kellene mondanom a témával kapcsolatban, és most is szinte naponta kerülnek elő újabb és újabb adatok, amelyeket fontos lenne bevenni a tanulmányba. Viszont ezek az adatok nem változtatják meg, sőt alátámasztják eddigi meglátásaimat. Ezért kérem a kedves olvasót, hogy legyen elnézéssel a hiányosságokért, és egészítse ki saját tudománya szerint a leírtakat. Illetve még azt is fontolja meg, hogy olyan szűz területen járok, ahol még mással nem igazán találkoztam. Mert ugyan sok idézetet gyűjtöttem egybe, (akár szöveggyűjteménynek is nevezhetnénk) gondolatmenetem remélem, hogy eredeti, a sajátom.

Minden valószínűség szerint elfogódott vagyok saját népem iránt (hányan ismerik ezt el?), de nem hiszem, hogy túlteszek P. Johnson-on, aki ezt írta: „A világ a zsidók nélkül minden bizonnyal alapvetően másfajta hely volna. (...) Nekik köszönhetjük az isteni és emberi törvény előtti egyenlőség eszméjét csakúgy, mint az emberi élet szentségét és az emberi méltóságát, az egyéni lelkiismeretét, és ezáltal

a személyes megváltását, a kollektív lelkiismeretét, és ezáltal a társadalmi felelősségét, a békéét, mint elvont eszméét és a szeretetét, mint az igazság alapját, és még sok más olyan eszmét, amely hozzátartozik az emberi szellem alapvető erkölcsi berendezéséhez.”

Sajnos, nem vagyok író, ezért stílusom bizonyára sokszor nem üti meg a megfelelő mértéket, ezért is elnézését és megértését kérem a tisztelt Olvasónak!

Mivel az anyag állandóan szaporodik, ezért valahol véget kellett vetni a további növekedésnek. Ez most itt bekövetkezett. Mindazonáltal én nyitott vagyok más érveket is megismerni és megvizsgálni, és kellő bizonyítékok hatására, nézetemet módosítani.

Ahogy Frazer mondaná: A jelen helyzet, tévedésem pillanatnyi állapota.

A következő oldalakon bármit is írok, azt nem rosszindulat vagy gyűlölet motiválta, hanem az igazság és tisztánlátás iránti szeretet. És Isten nagyobb dicsőségét szeretném vele szolgálni.

W. B.

Mivel a téma kényes, ezért a zsidó kérdést kerülöm, amennyire lehet. Ha mégis foglalkozom vele, akkor csak a Bibliát és lehetőleg zsidó szerzőket idézek. Talán, ha nekik szabad leírni valamit, nekem is szabad idéznem őket.

A könyvben bizonyára vannak tévedések, de mentségemre szolgáljon, hogy amatőr vagyok, de talán ebben sem teszek túl Glatz Ferencen, aki az MTA Történettudományi Intézet igazgatója, majd az Akadémia elnöke, és többek között azt írja a magyarokról, hogy görbelábú gyilkosok. Illetve a Brüsszelben a magyarokat lejárató és valótlan ismertetőt tett közzé.

Miért kell ezzel egyáltalán foglalkozni?

Az első kérdés, amit ezzel a témával kapcsolatban fel kell vetnünk, a következő: Miért kell ezzel egyáltalán foglalkozni? Sokan úgy gondolják, hogy a válasz teljesen egyértelmű. Isten a zsidóságot választotta ki a többi nép közül. Ezt egyszerűen el kell fogadnunk. Nincs miről beszélni ezzel kapcsolatban.

De azért olyan is akad, aki hozzáteszi: Furcsa ízlése van Istennek.

Ezt az egyértelmű nézetet támasztja alá a Bibliával foglalkozó és a keresztény teológiai irodalom. Viszont igen érdekes, hogy több mint tíz szakkönyvben nem találtam meg a választott nép címszót, bár a vele szinonim Isten népével többen is foglalkoznak. Ez azt sugallja, hogy nem is olyan fontos, vagy nem olyan egyértelmű a kérdés. Ha jól emlékszem, még soha nem találkoztam a választott nép témakörének olyan kifejtésével, amire most én teszek kísérletet. Mindenki csak a Bibliában találtakat járja körbe. A fundamentális teológia sem tárgyalja a témát, bár neki lenne feladata a józan ész fényénél megmagyarázni fontos hitbeli kérdéseket. Ahogyan például Jézus istenségével foglalkozik. Ezek szerint vagy nem fontos kérdés a választott nép kiléte, vagy teljesen egyértelmű, vagy nem magyarázható, ezért inkább kikerülik. Az is lehet, hogy senkit sem érdekel.¹

Miért kell ezzel a kérdéssel foglalkozni? Megmondom őszintén: nem tudom, hogy Isten mit fog mondani azoknak, akik életüket jóhiszeműen egy rossz cél érdekében áldozták fel. Például örök voltak a Gulág-szigeteken, és meg voltak róla győződve, hogy egy jó cél érdekében cselekszenek. Ha egyáltalán lehetséges az, hogy valaki

---

¹ Az elmúlt években jelent meg Drábik Jánosnak két könyve is ebben a témában a Gold Book Kiadónál (A kiválasztottak, Egyenlők és egyenlőbbek), de ő más szempontból tárgyalja a kérdést, mindkettőből sokat fogok idézni.

ennyire vak legyen.² Lehet, hogy Isten üdvözíti őket. De mi van akkor, ha nem ezt teszi? Érdemes örök üdvösségünket kockára tenni azért, hogy egy hazug eszmét támogassunk? Érdemes hinni egy olyan népben, támogatni őket, amelyik esetleg nem is Isten népe? Valószínűleg nem tudjuk magunkat mentesíteni minden jóhiszeműen elkövetett bűn alól,³ de amitől meg tudjuk szabadítani magunkat, azt meg kell tenni.

Képzeli el, hogy a II. világháborút a németek nyerték volna meg, és most az iskolákban azt tanítanák nekünk, hogy ők a felsőbbrendű faj, ők az übermenschen. Nem lenne-e ez nekünk jogosan felháborító? Mi van akkor, ha a zsidóság kiválasztottsága is csak egy ehhez hasonló szituáció? Esetleg csak azért tartjuk egyértelműnek kiválasztottságukat, mert mindig ezt hallottuk? Mert gyermekkorunk óta ezt sulykolták belénk? Az, gondolom, elég közismert pszichológiai tény, hogy, amit az ember sokat hall, azt egy idő után igaznak fogja tartani, ill. a gyermekkorunkban belénk nevelt nézeteket nagyon nehéz megváltoztatni.

Spinoza is ezt írja: „Makacsul ragaszkodik a szellem azokhoz az előítéletekhez, amelyeket a jámborság színe alatt magáévá tett a lélek.”⁴ Igen! Főleg vallásos nézeteket nehéz megváltoztatni, mert az ember úgy érzi, bűnt követ el vele. Pedig nem dogma és a hitvallásban sem szerepel a választott nép kiléte. Arról nem is beszélve, hogy Jézus soha nem hittételeket kért számon az emberektől.

Ezek után azt javaslom, fontoljuk meg a dolgot és próbáljunk a józan ész fényénél választ keresni kérdéseinkre! Történetesen mi lenne, ha

---

² Úgy tűnik, lehet: Egy magyart – pusztán magyarságáért – fejszével lefejező hóhér a tárgyaláson azt mondta, hogy „semmit sem bánt meg, s még egyszer megtenné a magyarokkal, amit művelt Szárazajtnán.” (Magyar holokauszt II. 25. o.) Egy másik román: „Eszem ágában sincs, hogy arra gondoljak, hogy az elkövetett gyilkosságok miatt valaha is – még álmomban sem – lelkiismeret furdalást érezzek.” (uo. 88. o.)

³ Ilyen például a környezetszennyezés, vagy a szegényebb országok kirablása, melyeknek akaratlanul is mindannyian részesei vagyunk.

⁴ Spinoza: 1978. 18. o.

megsemmisülne a Biblia? Meg tudnánk-e találni valahogyan a választott népet? Van erre valamilyen módszer? Miről ismerhetők fel? Olyan embereknek, akik nem hisznek Istenben, azt javaslom, hogy választott nép helyett gondoljanak egy olyan népre, amelyik más, mint a többi. Valami különleges van benne. Akiknek a nevét csupa NAGYBETŰVEL kell írni.

Először tisztázzuk az alapkérdéseket

Választ-e Isten egyáltalán népet magának?

Feltehetjük azt a kérdést is, hogy választ-e Isten egyáltalán népet magának? Ugyanis a mindenkit szerető Istennek nem biztos, hogy szüksége van egy kiválasztott népre. Erre a kérdésre nem feltétlenül kívánok válaszolni. Egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy Isten választ magának népet. Ez egyáltalán nem törvényszerű. A Biblián kívül senki és semmi sem beszél a választott nép létezéséről. Hacsak nem egy nép különlegessége hívja fel létére a figyelmet.

Nekem nagyon szimpatikus Karl Rahner és Herbert Vorgrimler nézete, akik a Teológiai kasszótárban a következőket írják: „Éppenséggel elgondolható volna az is, hogy magát az emberiséget nevezzük Isten népének, mert származása és természetfeletti rendeltetése miatt *egy* az emberiség, az emberiség *egy* történetéhez tartozik Jézus Krisztus, Isten általános üdvözítő akarata minden emberre kiterjed, és Jézus Krisztus mindenkit megváltott. Az emberiség *egy* történelmén belül már Jézusban bekövetkezett az, ami formálisan eleve meghatározza e történelem *boldog* befejeződését. Az emberiség, mint egységes egész tehát már eleve – az egyes ember személyes döntése és az Egyház megalakulása előtt – olyan valóság,

amelyet Istennek Jézus Krisztusban tetté váltott kegyelme alapít meg, tehát az emberiség már eleve »Isten népe«.”⁵ Igaz, hogy máshol pedig ezt írja: „A szövetség (...) az Ószövetségben azt az egyedülálló viszonyt jelöli, amely Izraelt, mint választott népet Jahvéhoz fűzi. Ez a viszony Isten kegyes választásán alapul, amellyel maga Isten kötelezte el magát a nép partnereként”.⁶ Persze ők sem magyarázzák meg, hogy ezt Isten miért teszi.

Érdekes gondolatai vannak Jean Vanier-nek, aki ezt írja: „Gyakran előfordul, hogy egyes emberek csoportba tömörülnek, vagy csoportba tömörítik őket, mert úgy vélik, elitet alkotnak, Isten népét, ők a legjobbak, ők birtokolják az igazságot. Egy-egy ilyen csoport vagy „nép” alapítója sok esetben prófétai tulajdonságokkal rendelkezett, és valóban Isten választottja volt. Ihletet adott, törvényeket alkotott és hagyományokat teremtett, amelyek összetartó erőt és egységet hoztak létre; s mindez egy bizonyos belső egységet adott az embereknek és új értelmet az életüknek. Fennáll azonban az a veszély, hogy azt hisszük: egyedül ez a vezér volt Isten választottja, senki más.

Világunk tele van mindenféle és fajta állatokkal, madarakkal, halakkal, virágokkal, gyümölcsökkel és növényekkel, s ezek mindegyike az Ő keze alkotása. Ugyanez áll a családokra, a törzsekre, a klánokra és a közösségekre is. Mindegyik az Ő szeretetének alkotása. Egyetlen család sem birtokolja a teljes igazságot. Valamennyinek együttesen az a hivatása, hogy összhangban éljenek, Istentől kapott adományaikat megosszák a többiekkel, és ők is kapjanak a többiektől, fedezzék fel Istenünk bölcsességének, szépségének és szeretetének hosszúságát és szélességét, magasságát és mélységét.

Sajnos, igen gyakran előfordul, hogy a csoportok nem dolgoznak együtt Isten dicsőségéért! Becsukódnak egymás elől, mert mindegyik biztos benne, hogy ő a választott faj, Isten kedvence, a föld színének megújítására kiválasztott közösség, egyes-egyedül ő birtokolja az igazságot. Nem értik meg, hogy minden közösség kiválasztott,

---

⁵ Karl Rahner – Herbert Vorgrimler: Teológiai kisszótár, 327. o.

⁶ Karl Rahner – Herbert Vorgrimler: Teológiai kisszótár, 688. o.

mindegyiknek az a hivatása, hogy Isten dicsőségének egy részecskéjét kinyilvánítsa, de egységben a többivel. (...)

A közösségek akkor igazán közösségek, ha nyitottak mások felé, ha sebezhetők és alázatosak maradnak, ha tagjaik gyarapodnak a szeretetben, együttérzésben és alázatosságban.”⁷

Vajon melyik nemzet ilyen? Melyik közelíti meg legjobban ezt a nézetet?

„Szilárd meggyőződésem, hogy Európa nem Istent, vagy a kereszténységet képviseli, hanem a Sátánt. És **a Sátán legnagyobb diadala, ha Isten nevével az ajkán jelenik meg.**” mondta Gandhi. Viszont, ha Gandhinak igaza van, akkor Istennek is kell egy képviselő a Földön.

Szentnek teremtett emberiség

Azt is el tudom képzelni, hogy Isten megteremtette a világot⁸ és benne az embert. Majd jött a Sátán, aki az Isten által jónak és szentnek teremtett emberiség egy részét megrontotta, és azok fordultak a még romlatlan isteni nép ellen. Ebben az esetben a választott nép e folyamatosan fogyó, romlatlan maradék. Viszont bármelyik nemzet gyermeke felemelkedhet Istenhez. Megtérhet, megtagadhatja bűnös múltját, és Isten ügyének szentelheti életét. És így tulajdonképpen kiválasztottá válik. Ez szerintem akár nem egészen tudatosan is létrejöhet. A továbbiakban minden, amit írok feltételes módban értendő: *Ha* Isten választott népet magának, abban az esetben melyik népet választhatta? Vagy melyik az Isten által teremtett romlatlan (legkevésbé romlott), őseredeti nemzet?

---

⁷ Jean Vanier: A közösség. 37–38. o.

⁸ Itt most tekintsünk el a kreacionisták és az evolucionisták közti vitától. A világ mindenképpen, vagy így, vagy úgy, de Istentől, ha úgy tetszik, az Abszolútumtól származik. Az ateisták szerint az abszolútum az anyag. Csak az Abszolútum milyensége lehet vita tárgya.

A népek választanak istent

Találkoztam olyan megközelítéssel is, hogy nem Isten választ népet magának, hanem a népek választanak istent maguknak. Ugyanis Isten, ha kiválaszt egy népet, akkor viszályt kelthet az emberiség körében, ami méltatlan Hozzá. Itt esetleg az lehet szempont, hogy Isten miért választ népet magának? Mert ha olyasmire használja, ami más népek kárára van, akkor biztos nem lesz osztatlan sikere. Ha Isten a Szeretet, akkor a választott nép csak más népek szeretetét és szolgálatát végezheti, hogy irigységet ne gerjesszen másokban. Ebben az esetben viszont nem támaszt viszályt, és kiválasztásuk elfogadható, sőt megköszönhető. És természetesen Isten csak egy van, tehát aki nem őt választja, az jobb esetben csak valami bálvány követője lehet, rosszabb esetben magáé a Sátáné.

Szerintem a kiválasztás nem okoz feltétlenül viszályt. Ugyanis Isten Máriát is különleges feladatra választotta ki, különleges kegyelmekkel látta el, mégsem élt vissza kiválasztottságával és nem irigykednek rá mások. **Ilyennek kell lennie a választott népnek is.**

Minden nép kiválasztott?

Van olyan válasz is, amely azt mondja, hogy minden nép kiválasztott, de mindegyik más feladatra. Bizonyára Istennek minden néppel van valami terve, például a zsidósággal kapcsolatban, hogy körében éljen a Megváltó.

Dr. Sipos Ete Ákos: református lelkész *Hány választott népe van Istennek?* címen tartott előadást, amiben elfogultság mentesen kívánja tárgyalni a kérdést, kizárólag a Biblia alapján.⁹ Az isteni

---

⁹ Szerintem, aki kizárólag a Biblia alapján áll, az nem tud objektív nézetet képviselni, mivel a Bibliát zsidók írták, nyilván való, hogy zsidó és nem objektív szemszögből íródott. Ráadásul a Bibliának vannak történelmileg tarthatatlan részei. Egyes Biblia-kutatók szerint több mint 10000 ellentmondás található a Bibliában. Itt valaki megkérdezhetné, hogy akkor miért idézek a Bibliából, ha ez a véleményem róla? Azért, mert aki elhiszi, és

kiválasztottságról a következőket írja: „Csak néhány példát hadd említsünk. Isten elhívta a hívők közül Noét a bárka építésére: 1Móz 6,8–18. Ábrahámot, hogy hagyja ott a várost, ahol lakott, költözzön sátorba és menjen el az Isten által neki ígért földre: 1Móz 12,1–3. Isten kiválasztotta Mózes, hogy vezesse ki Izraelt Egyiptomból: 2Móz 3,9–10. Áront és fiait a papságra: 2Móz 28,1. Sault a királyságra: 1Sám 9,17 ... a nem hívő Círust, perzsa királyt, hogy hazaengedje a fogságban levő zsidókat: 2Krn 36,22; Ésa 45,1; Pogány népeket, hogy megkísértsék Izrael fiait, Bírák 3,1–4; Jer 50,9; A népek közül Isten nagy feladatra választotta ki Izraelt. Azt olvassuk róluk, hogy ők kapták Isten törvényét azért, hogy megismertessék azt a világgal. Kapták az Istennel való szövetséget, hogy bemutassák a világtörténelem színpadán, milyen áldás van azon a népen, mely megtartja Isten szövetségét, és milyen átok azon, ha megtöri azt, 5Móz 4,37–40; 5Móz 7,7–10; 5Móz 28. Kiválasztotta Isten őket arra is, hogy közülük szülessen test szerint¹⁰ a világ megváltója: a Messiás-Krisztus.”¹¹

---

vezérfonalként használja, az másként gondolkodik. Annak az a mérce, amihez cselekedeteit igazítja. Példának legyen elég, hogy a Biblia egyik alapvető állítását hogyan látják ma a régészek: „Izrael Egyiptomból történő kivonulásának elbeszélése nem történelmi igazság, de nem irodalmi fikció, hanem az emlékek és remények nagy hatású megfogalmazása egy nagy változások küszöbén álló világban. Mózes és a fáraó összecsapása az ifjú Jozija király és a nem sokkal korábban trónra lépett Nekó fáraó sorsdöntő összecsapását tükrözte. A történet legmélyebb jelentésével szemben követnénk el árulást, ha egy bizonyos dátumhoz kapcsolnánk ezt a bibliai képet. A Kivonulás nem egyetlen esemény, hanem a nagyhatalmakkal szembeni nemzeti ellenállás folyamatos élménye.”

Később pedig ezt írják: „A legtöbb izraelita nem Kánaánon kívülről érkezett, hanem az ország határain belül élt. Nem volt tömeges kivonulás Egyiptomból. Kánaánt nem erővel hódították meg. A korai Izrael népének nagy része helyi őslakos volt – ugyanaz a nép, amit a felföldeken látunk a bronz- és a vaskorban. Ironikus módon a korai izraeliták maguk is kánaániták voltak!” Finkelstein–Silberman 83. o.; 130. o

¹⁰ Azt majd később vizsgáljuk meg, vajon származhat-e Jézus a zsidóságból?

¹¹ Ld.: Világháló

Ebben a nézetben is lehet sok igazság, de ez esetben sem létezik speciálisan kiválasztott nép Isten részéről. Szerintem ezek nem kiválasztottságok, csak alkalmi feladatok. Isten egy feladatot bíz egy népre vagy egy emberre, de még az sem biztos, hogy Isten. Később a szerző is tisztázza, hogy: „Szeretném tehát nyomatékosítani, hogy most az egy népnek és egyéneknek az üdvösségre-örökre történt kiválasztásáról beszélek. Az üdvösségre történő kiválasztás vonatkozásában tehát Isten egy lelki népet választott ki magának minden népből, nemzetből és nyelvből, ami egyértelműen azt jelenti, hogy **Istennek csak egy választott népe van!**”

Ámosz próféta a Bibliában is úgy látja, hogy Isten csak egy népet választott ki: „A föld nemzetségei közül nem ismertem mást, csak titeket; ezért megtorlom rajtatok minden gonoszságotokat.” (Ám 3,2)¹²

Máshol pedig ezt olvashatjuk: „Mert te az Úr, a te Istened szent népe vagy, téged választott ki az Úr, a te Istened a föld népei közül a maga népének.” (MTörv 7,6)

Az Egyház vette át

Azok, akik bibliai alapon nézik a kérdést – gondolok itt a keresztény egyházakra – általában azt gondolják, hogy Krisztus feltámadása óta a választott nép szerepét az Egyház vette át, vagy az ő felekezetük, esetleg az egész kereszténység. Ez igaz is lehetne, ha a zsidóság volt a választott nép, amennyiben ők betöltötték történelmi küldetésüket, és átadták helyüket (ha nem is önszántunkból) a Krisztusban hívőknek. Tehát azok lennének a választott nép tagjai, akik meg vannak keresztelve, és valamilyen szinten követik Krisztus tanítását. Itt azt a kérdést kell megvizsgálni, hogy az Egyházra illenek-e, mennyire illenek a választott nép követelményei? Illetve valóban a zsidóság volt-e a választott nép? De ne szaladjunk előre! Ezekre a kérdésekre majd később keresünk választ.

---

¹² Ha külön nem jelzem, akkor a Szent István Társulati Biblia fordítást használom: szetiras.hu/SZIT

Mellesleg szerintem, *ha* Isten a választott nép körét ki akarja bővíteni, *akkor* valóban nem az elvetés lenne az útja, hanem a felemelés. A többi nép felemelése a választottak mellé. Mert Isten nem szegheti meg ígéreteit, és nem lehet olyan ügyetlen, hogy választása téves legyen.

Az is megfontolandó, hogy mit is vett át az Egyház a zsidóságtól? Isten tanítását nem terjesztették széles körben. Nem ők voltak az üdvösségre kijelöltek, nem közvetítették az embereknek az üdvözülés lehetőségét. Nem voltak szentségeik. De természetesen valamilyen hasonlóság fennáll, mert miért ne állna fenn? Ahogyan mondani szokták: Minden hasonlat sántít, de minden sánta hasonlít.

„Vallásom alapelvei értelmében nem kell megkísérelnem, hogy bárkit is megtérítsek, aki nem a mi törvényünk alatt született. A térítés szelleme, amelyet némelyek olyannyira szeretnének a zsidó vallásból eredeztetni, épp hogy szöges ellentétben áll vele.”¹³

A tízparancsolat terjesztése pedig visszalépés lenne, a krisztusi tanokhoz képest mindenképpen, de az általános emberi erkölcshez képest is. Ugyanis a tízparancsolat nem tanítja a hazugság tilalmát és a testvérek iránti szeretetet, csak a szülők iránti tiszteletet. Mert akkor hogyan lehetne Jákobot tisztelni, aki becsapta testvérét Ézsaut, és apját Izsákot. Bár a zsidó erkölcs nagyvonalú, és a ne ölj parancs ellenére kiirtják a kánaáni népeket, sőt időnként saját népüket is jól megtizedelik.

Misztérium

Egy másik nézet szerint a választott nép kérdése misztérium. Ez is lehet igaz, de meg kell vizsgálni a kérdést, hogy valóban a misztériumok közé kell-e utalni a témát? Egyenrangú-e az Oltáriszentséggel, a Szentháromsággal vagy a rossz létezésével a világban? Szerintem a választott nép témája nem misztérium. A történelmi tapasztalat megadja a választ a feltett kérdésre. Mellesleg a misztériumokat is lehet magyarázni, csak teljesen kimerítő

---

¹³ Moses Mendelssohn: Jeruzsálem. 39. o.

magyarázatot nem lehet adni rájuk. Én azt szoktam mondani, hogy a rossz létét lehet magyarázni, csak megmagyarázni nem.

Egyszer megkérdeztem egy barátomat, hogy mit gondol a választott népről? Többek között a következőket válaszolta: „Fel lehet fogni a választott nép fogalmát egy japán zen „**koan**”-ként, vagyis egy olyan eltöprengeni való formulaként, melynek megfejtése a megfejtőnek egyéni „megvilágosodást”, pontosabban szellemi fejlődést hoz. Számomra ez a legszimpatikusabb, hiszen ebben mindig valami új gondolat, új felismerés van, ami végül mindenkinek ad valamit...”¹⁴

Nép és nép között lényeges különbség van

Én most egy olyan népet keresek, akit Isten arra választott ki, hogy speciálisan jelenítse meg Őt a világban. Az isteni tervet, akaratot, szeretetet. Vagy ha Isten mégsem választott ki népet, akkor azt a népet, amelyik legalkalmasabb Isten megjelenítésére. Erre is lehet mondani, hogy ilyen nem létezik, minden nép meg tudja jeleníteni Istent. Ez valószínűleg igaz, de ahogyan ember és ember között különbség van Isten megjelenítése szempontjából, úgy a népek között is. Nem mindegy, hogy valaki egy szent emberrel találkozik, vagy egy mindenre elszánt gonosztevővel. Nyilvánvaló, hogy a szent ember jelenlétében könnyebb Istenhez emelkedni, megtérni, mint egy gonosztevő közelében. Természetesen ott sem lehetetlen, csak jóval nehezebb. Egy szent környezetében tömegesek a megtérések. Jelenléte valóságos áldás a körülötte levőkre. Ilyennek kell lennie a választott népnek is.

A II. vatikáni zsinat ezt írja a megtérésről: „Az ateizmus ellenszerét egyrészt a megfelelően előadott tanításból, másrészt az egyháznak, illetve tagjainak kifogástalan **életétől** kell várni. Az egyház feladata ugyanis az, hogy a Szentlélek vezetése alatt szüntelenül megújítva és megtisztítva önmagát, jelenlévővé és szinte láthatóvá tegye az Atyaistent és emberré lett Fiát. (...) Isten jelenlétét általában azoknak a hívőknek testvéri szeretete teszi leginkább kézzelfoghatóvá, akik

---

¹⁴ K.P.Z.

egy szívvel-lélekkel vállvetve munkálkodnak az evangéliumi hitért, és az egység tanúbizonyságát adják.”¹⁵

Tehát a környezetnek, a társadalomnak nagyon nagy a jelentősége egy ember megtérésében.

Gandhi ezt így fogalmazza meg: „Amíg meg nem tisztítottuk önmagunkat nem azonosulhatunk mindennel, ami élő; önmagunk megtisztítása nélkül az Ahimsza törvényének megtartása pusztán álom; akinek nem tiszta a szíve, soha nem ismerheti meg Istent. Önmagunk megtisztítása ezért azt jelenti, hogy életünk minden területén tisztává leszünk. S mivel a megtisztulás fölöttébb ragályos, önmagunk megtisztítása okvetlenül elvezet a környezetünk megtisztulásához.”¹⁶

Vannak, akik azt mondják, hogy minden nép egyforma. Mindegyiknek vannak hibái is, és erői is. Ebben is sok igazság van, de azért távolról sincs teljesen így! **Nép és nép között lényeges különbség van.** Különösen a választott nép és a többi nép között. Mégis a választott népnek nem szabad kilógnia a sorból, ahogyan Jézus sem volt más, mint a többiek. Dolgozott, tanult, étkezett másokkal, a társadalom kivetettjeivel is. Csak bizonyos megnyilvánulásai voltak *minőségileg* többek. Gyógyított, tanított, ahol csak tudott segített, és nem mások kárát kereste. Ezt bizonyára a galileaiaktól tanulta, ahol az emberek: „rendíthetetlen hazafiak és szabadságszeretők, akik – Josephus szavaival élve – »minden ellenséges támadást visszavertek«, és »fiatal koruk óta edzették magukat a harcra«. A rabbinikus források szerint a galileaiak még egymással is csak civakodtak és agresszív módon viselkedtek; azt azonban még bírálók is elismerték a galileaiakról, hogy ellentétben a júdeaiakkal, akik »többet törődtek vagyonukkal, mint a dicsőséggel«, **a galileaiak a becsületet az anyagi nyereség fölé helyezték.**”¹⁷

Ezt a különbséget nem biztos, hogy könnyű mérhetővé tenni, de azt hiszem az könnyen belátható, hogy nem mindegy, hogy egy nép

---

¹⁵ A II. vatikáni zsinat tanítása. 457. o. Gaudium et spes 21.

¹⁶ M. K. Gandhi: Önéletrajz. 537. o.

¹⁷ Vermes Géza: Zsidó Jézus. 66. o. (**Kiemelés** tőlem.)

hódító, vagy meghódított. Például a sumerok, soha nem folytattak hódító háborút. A szemita asszírok hódításai és kegyetlenkedései pedig közsímetek. Az sem mindegy, hogy egy nép gyermekei azon nőnek-e fel, hogy mindenkit szeretni kell, mindenkit igyekezni kell elfogadni, vagy azon, hogy az idegent gyűlöljék. Vannak olyan természeti körülmények is, melyek befolyásolják egy nép lelkületét. Ilyen lehet az időjárás, egy domborzati viszony, egy tenger közelsége. Nem mindegy, hogy szigeten vagy kontinensen laknak. Nem mindegy, hogy a létfenntartásért mennyit kell küzdeniük. Van-e idejük kultúrára? Például, ahol vannak évszakok, ott gondolni kell a télre, nem úgy, mint a trópusokon. Ez jelentősen fejlesztheti az ott élők gondolkodását, hiszen tervezniük, tartósítaniuk kell stb.¹⁸

Viszont azt is tudni kell, hogy ugyanarra a kihívásra, minden nép másként felel. Tehát nem mindegy, hogy például a Kárpát-medencében melyik nép települt meg.

Germanus Gyula a következőket írja: „Van-e az embercsoportoknak olyan természete, amely őket egymástól megkülönbözteti, amely az egyes csoportok tagjaira tipikus, azokat gondolkozásban, akaratukban egyöntetű ténykedésre kényszeríti? A történelem népeit vizsgálva e kérdésre igenlőleg kell felelnünk. Népeknek, embercsoportoknak sajátos jellege van, mely megkülönbözteti őket más népektől, más embercsoportoktól, s gondolkozásukban, művészetükben, érzésvilágukban és akaratukban megnyilvánul. Miből ered ez a különbség, miből az egyfajú népek hasonlósága? Történelmükből. Együttlakás, közös foglalkozás, közös munka, hasonló szokásokat, hasonló külsőt és hasonló lelki életet hoz létre. Minden küzdelmet az emberekkel és a természettel szemben együttesen vívnak meg; ez a küzdelem hozta őket össze egy társadalmi csoportba, és a környezet, akár földrajzi, akár emberi, közösen érezteti hatását az emberekre. Más földrajzi táj alatt élő emberek, akik más eseményeken estek át, más népekkel kerültek háborús vagy békés kapcsolatba vagy vérkeveredési

---

¹⁸ Vö.: Kornis Gyula: Történetfilozófia.

viszonyba, külső megjelenésre, állami berendezkedésre és szellemi képességekre nézve különböznek lesznek.”¹⁹

Talán legradikálisabban Tábor Béla fogalmaz, aki ezt írja: „Az *emberi* faj szellemi valóság. Ez magában foglalja, hogy a fajiságnak döntő szerepe van a *teljes* emberi valóság kialakításában. A fajiság rányomja bélyegét az emberi lét minden mozzanatára: gondolkodására éppúgy, mint vérségére, érzelmvilágára éppúgy, mint testi alkatára, alkotásaira éppúgy, mint hibáira. Így kell ennek lenni, mert ami itt a bélyegét mindenre rányomja, a fajiságon keresztül maga a szellem, a valóság egyetlen aktív eleme.”²⁰

A XX. század egyik jeles zsidó gondolkodója mondta: „Tisztelem a vallásos meggyőződést... de... ragaszkodom hozzá, hogy a zsidó mivolt nem kapcsolódik okvetlenül a valláshoz, hogy amikor a zsidóságról beszélünk, valami mást értünk ez alatt. Hogy mi is az a „más”, rendkívül nehéz meghatározni. Valamiféle közös értékek? Feltétlenül. Közös történelem? Feltétlenül. Közös *személyiségi jegyek*? Feltétlenül.”²¹

„(...) minél bonyolultabbá vált Európa, annál nyilvánvalóbbá kellett lennie az igazságnak, amely szerint a népek lelki alkata, éppoly változatlan, mint az egyes emberé.”²²

„Ténynek tekinthetjük, hogy az emberiség egy különleges elágazásából származunk, és hogy különböző vér folyik ereinkben, hogy vérmérsékletünk, ízlésünk, humorérzékünk különbözik a többi embertől. Ahogy különbözők vagyunk külső megjelenésünkben, ugyanúgy különbözünk abban, hogy másképp szemléljük a világot, és egy sor kérdésben másképp gondolkodunk.”²³

Az antropológus Hall a következőket írja: „(...) a különböző kultúrákhoz tartozó emberek nemcsak különböző nyelvet beszélnek,

---

¹⁹ Germanus Gyula: Gondolatok Gül Baba sírjánál. 54. o.

²⁰ Tábor Béla: A zsidóság két útja. 13. o.

²¹ D. Levin. Idézi A. Szolzsenyicin: Együtt II. 8. o. (*Kiemelés* tölem.)

²² Pap Károly: Zsidó sebek és bűnök. 56. o.

²³ Kevin MacDonaldot idézi Drábik János: Egyenlők és egyenlőbbek. 45. o.

hanem – ami még sokkal döntőbb – *magát a világot is más-más módon érzékeli.*²⁴

„Azok az amerikai asszonyok, akik arab férfiakhoz mentek feleségül Amerikában, és férjük személyiségének csak a megtanult, amerikai oldalát ismerik, gyakran tapasztalják, hogy valahányszor szülőföldjére tér vissza férjük, ahol ismét arab jellegű kommunikációs környezet veszi körül, mintegy kicseréli személyiségét és más, arab percepciók kerítik hatalmukba. Más emberré válik a szó minden értelmében.”²⁵

Ezekhez én csak annyit tennék hozzá, hogy erősen befolyásolja a nép jellemét mellérendelő vagy alárendelő viszonyban való gondolkodása.²⁶

„Ezt fejezi ki a magyar nyelv is a *feleség* és *férj* szóval, amit azonnal értékelni tudunk, ha tudjuk, hogy pl. az angol a férj fogalmát a *gazda* fogalomból eredezteti. A férj a nő gazdája! A nő meg a tulajdona.”²⁷

Érdekességgént megemlítem, hogy a magyar azt mondja: Nem a ruha teszi az embert. A német viszont így fogalmaz: A ruha teszi az embert. (Kleider machen Leute.)

Szoltsenyicin nagyon árnyaltan fogalmazza meg: „Megengedhető-e, hogy egy népről egészében bármiféle ítéletet mondjunk? Könnyedén ítélkezik az emberiség, „a nőkről általában”, „a fiatalokról általában”, a parasztokról, a városiakról, bár mindannyiszor jogos az ellenvetés, hogy vannak *különböző* fiatalok, nők stb. Belátjuk, hogy mindenütt van különbség, és semmiféle általánosítás nem lehet maradéktalan, óvatosan kell vele bánni, mégis megvan a maga súlya. Semmiképp sem kivétel nélkül minden személyre érvényes módon, a népjellem mégis, kétségkívül létezik. Egy nép történelmi tapasztalata, hagyománya, szokásai és világszemlélete egymásra rétegződésével jön létre. (...) S miként az ember sorsát sok tekintetben a jelleme, a személyisége határozza meg, ugyanígy a nép sorsát is.”²⁸

---

²⁴ E. T. Hall: Rejtett dimenziók. 25. o.

²⁵ Hall id. mű 26. o.

²⁶ Cser Ferenc: A mellérendelő... Karácsony S.: A magyar észjárás. Lükő G.: A magyar lélek formái. Mag. Art. Lange Irén. Veres P.: Mit ér az ember...

²⁷ Cser F.: A mellérendelő szemléleti mód 3. o.

²⁸ Szoltsenyicin: Orosznak lenni 267. o.

„A nemzeti jellem természetesen nem marad örökre állandó. Századok, sőt olykor évtizedek alatt változik a környezet és a lelket tápláló természetes közeg, a néppel történő események, valamint a történésektől szabdalt, különösen gyötrő korszellem függvényében. Változott az orosz jellem is.”²⁹

„Rejtelmes kimondani, de mégis úgy van, hogy vannak bátor és gyáva, udvarias és goromba nemzetek, vannak izgágák és türelmesek, akárcsak az emberek közt. Vannak szolgálaiak és szabadságszeretőik. Ezeket a tulajdonságokat észre lehet venni nemcsak a nagy történelmi pillanatokban, hanem abban is, hogy egy-egy nép hogyan énekel, udvarol, szeret, hogyan fogadja a halált. Ezek a tulajdonságok az évszázadokon való együttélés, a közös életkörülmények és környezet hatása alatt fejlődnek ki.”³⁰

„Hány ilyen rezzenetet figyeltünk meg. Párizsban éltünk, megálltunk a latin negyed legforgalmasabb sarkán, ahol minden második járókelő idegen. Végül már messziről, a járásról is megmondtuk, ki a magyar, vagyis ki töltötte ifjúságát, amikor a lélek kifomálódik, magyar földön; kit alakított az ottani nap, szél, búza és fájdalom olyanná, mint mi. Nem volt nehéz egymásra ismernünk.”³¹

Lendvai L. Ferenc ezt írja: „kétségtelen, hogy bizonyos emberfajták, rasszok igenis léteznek, s ezeknek meghatározott antropológiai sajátosságai vannak. Ezek az antropológiai sajátosságok öröklődő és veleszületett jellegűek, s mint ilyenek, természetes csoportképző tényezőként működnek.”³²

Mindezek azt bizonyítják, hogy akár tetszik, akár nem: **nép és nép között lényeges különbség van**, úgy is mondhatnám: minőségi.

Joó Tibor ezt írja: „**Van tehát rangkülönbség a népek között**, s ez attól függ, hogy szellemük az igazság, szépség, jóság és szentség egyetemes értékeivel szemben milyen magatartást foglalt el.”³³

---

²⁹ Szolzsenyicin: Orosznak lenni 274. o.

³⁰ Illyés Gy.: Ki a magyar? 32. o.

³¹ Illyés Gy.: Ki a magyar? 37. o.

³² Hét évtized a hazai zsidóság életében I. 10. o.

³³ Magyar nacionalizmus 256. o. (**Kiemelés** tőlem.)

Példák a történelemből

Valószínűleg lényegi különbségként lehet értelmeznünk a II. világháborúban a Délvidéken történeteket. A hidegnapok éjszakájaként ismert eseményeket és a háború végén történt szerb bosszút.

Röviden az események a Wikipédia alapján: 1942 januárjában néhány katonai vezető parancsára kivégeztek max. 3800 személyt. A kivégzések közvetlen oka a razzia alatt bevezetett kijárási és helyváltoztatási tilalom volt. Azokat végezték ki, akiket az egyes településeken a helybeliekből összeállított *igazolóbizottság* nem tudott igazolni, következésképp nem ismerték őket, nem helybeliek voltak. Szombathelyi Ferenc vezérezredes január 22-én táviratilag utasította Feketehalmy-Czeydner altábornagyot, hogy a törvénytelenégeket **személyes felelősség mellett** szüntesse meg. De ő csak 23-án este rendelte el az akció befejezését, amit a parancs ellenére még 26-ig folytattak. A fő felelősöket még a háború alatt elítélték, halálos ítélet is született, amit ugyan nem tudtak végrehajtani, mert az elítéltek Németországba menekültek. Viszont a háború után kiadták őket Jugoszláviának, ahol halálra ítélték, és ki is végezték mindegyiküket.

Ezzel szemben a háború végén a szerbek 20000–50000 ártatlan, magyar polgári lakost végeztek ki, sokszor különös kegyetlenséggel, pusztán magyar voltak miatt. És az abban résztvevők máig sem lettek elítélve, sőt azokat hurcolják meg, akik az áldozatok emlékét ápolják.³⁴

„Ma már azt is kimondhatjuk, bármily hihetetlenül hangzik is, hogy a kivégzések hónapjaiban százezer számra végeztek ki olyan személyeket, akikről az új hatalom képviselői vagy várományosai úgy vélték, jobb megszabadulni tőlük (...) Az ország egész területén alkalmazott azonos eljárásból látható, hogy nem helyi túlkapasokról van szó, hanem központilag irányított, tervszerű emberirtás folyt.”³⁵

A németek és a magyarok írtására tucat számra létesítettek gyűjtőtáborokat, amelyek **1949**-ben még álltak.³⁶

---

³⁴ A témához ajánlható: Matuska Márton: A megtorlás napjai.

³⁵ Matuska Márton: Három mártírunk. 98. o.

³⁶ Matuska M.: Három mártírunk. 101. o.

„*Napjainkban* hatvan tömegsír van a Délvidéken, amely magyar áldozatokat rejt, és ha a hozzátartozók, leszármazottak keresztet vagy síremléket állítanak, azt a vandálok *azonnal* kidöntik vagy festékekkel, bélsárral összekeník. Büntetlenül, mert megtehetik.”³⁷ Egy ismerősöm szerint Csurgón évente új kopjafát kell állítani, mert a régieket megsemmisítik.

Magyarországon hány tömegsírban fekszenek a magyarok által legyilkolt kisebbségi áldozatok?

De hát nem véletlen a szerb mentalitás, amikor hosszú időn keresztül a következő hozzáállás jellemezte őket: „Évszázadokon keresztül nem volt ünnepük, nem volt családi, baráti összejövetelük, melynek egyik legkiemelkedőbb pontját nem a guszlárok kesergő–búsongó, tüzelő–vigasztaló, **bosszúra** serkentő éneklése képezte volna. (...) A végzetes nemzeti csapás után a szerbség legfőbb feladatául az „*osvetá*”-t, a szent bosszút látja...”³⁸

Ilyesmi előfordult a horvátok között is, viszont itt jelentős bécsi izgatás hatására. „Húzd ki kardodat, üsd a magyart! Ezt kívánja a nemzet tőlünk. Elérkezett az idő, hogy ellenségeink vérében fürödjünk. Azért mindenki üssön le egy fejet!”³⁹

Érdemes ezekkel a gyűlölködő, bosszúálló gondolatokkal összevetni Wass Albert versét, aki megélte Trianon fájalmát, akit elűldöztek hazájából, és mégsem a bosszúállásról ír, hanem **minden embernek** kijáró igazságosságról, szeretetről:

Wass Albert: Hontalanság hitvallása

*Hontalan vagyok,
mert vallom, hogy a gondolat szabad,
mert hazám ott van a Kárpátok alatt
és népem a magyar.
Hontalan vagyok,
mert hirdetem, hogy testvér minden ember,*

---

³⁷ Magyar Nemzet – Magazin 2012. 04. 07. 28. o. (*Kiemelés* tőlem.)

³⁸ Pável 47. o. (Itt a török hódításról van szó. **Kiemelés** tőlem.)

³⁹ Szalay Jeromos: Igazságok Közép-Európa körül 44. o.

*s hogy egymásra kell, leljen végre egyszer
mindenki, aki jót akar.*

*Hontalan vagyok
mert hiszek jóban, igazban, szépben.
Minden vallásban és minden népben
és Istenben, kié a diadal.*

*Hontalan vagyok
de vallom rendületlenül, hogy Ő az út s az élet
és maradok ez úton, míg csak élek
töretlen hittel ember és magyar.
(1947)*

Egy hasonló példát említenék még meg. Nagy Endre: Így éltem és ezt láttam... című művét Margittai Gábor ismerteti a Magyar Nemzet egyik számában.⁴⁰ Az eredeti művet sajnos nem volt alkalmam elolvasni, de egyik szerző igazmondásában sem kételkedem. Jó néhány példát említ, amikor a magyarok megalázták a románokat. Viszont megírja azt is, hogy az oláhok számára „az 1848–49-es forradalom sem a szabadság hősi harca volt, hanem a maradék magyarság kiirtásának soha vissza nem térő alkalma.” Vajon ha mérlegre tesszük a két módszert, melyik nyom többet, a megalázó viselkedés, vagy egy nép kiirtása?

Csepeli György egy skálát ismertet az előítéletes magatartás fokozatairól.

1. Szóbeli előítéletesség
2. Elkerülés
3. Hátrányos megkülönböztetés
4. Testi erőszak
5. Kiirtás⁴¹

Ebből a listából jól látható, hogy a magyarok az egyes fokozatban vannak, a románok (és nem csak ők) pedig az ötösben.

---

⁴⁰ 2012. március 17. 36–37. o.

⁴¹ Csepeli: Előítélet 30–32. o.

Említhető még az a román magyar különbség is, amikor az I. világháborúban a magyarok különbékére kényszerítették a románokat, nem rabolták ki a népet, és nem kegyetlenkedtek velük, Romániától is csak minimális területet csatoltak magukhoz, 42 települést kevesebb, mint 23000 lakossal.⁴² „A magyar hadvezetés azonban egyenesen hadbíróssággal fenyegette azokat, akik erőszakosan lépnek föl az erdélyi románsággal szemben.”⁴³

Viszont, amikor a románok bevonultak Magyarországra, minden mozdíthatót elvittek és a néppel nagyon kegyetlenek voltak. Még a franciák is megsokallták aljasságukat.⁴⁴

Pedig a románok magyarországi kegyetlenkedéseinek hátterében a franciák álltak: „Gyorsan kell cselekednünk... hogy Magyarországot hors de cause helyezzük. Újjá kell szerveznünk és fel kell szerelnünk a román hadsereget.” – jelentette d’Esperay tábornok.⁴⁵

Hoover pedig: „Több, mint bizonyított tény, hogy Budapest elfoglalása a francia tisztek biztatására történt. (...) A román hadsereg elfoglalta Budapestet... Ekkor olyan uralom kezdődött, amely éppoly borzalmas volt, mint Kun (Kohn) Béla uralma. A román hadsereg azonnal megkezdte a város kifosztását a jól ismert középkori stílusban... Saját élelmiszerkészleteinket is elrabolták, de elrabolták a gyermekkorházak élelmiszerkészleteit is... Sok gyermek meghalt...”⁴⁶ Annyira igazuk van, hogy azon a napon, 1918. november 3-án, amikor az Osztrák-Magyar Monarchia nevében aláírták Padovában a fegyverszüneti egyezményt, francia katonai küldöttség érkezett Romániába. (...) November 10-én a király parancsot adott ki a hadsereg újabb mozgósításáról.⁴⁷

„Nem szabad megfélekezelnünk arról, hogy a meghozandó döntésektől függ Franciaország jövője keleten. Ha kielégítjük a románok jogos követeléseit és betartjuk kötelezettségeinket, Romániában több mint

---

⁴² Erről bővebben: Vecseklőy 1993. 241. o.

⁴³ Magyar holokauszt II., 47. o.

⁴⁴ Vecseklőy József: Nemzetgyilkossági kísérlet, Magyar holokauszt II.

⁴⁵ Vecseklőy 1993. 200. o.

⁴⁶ Vecseklőy 1993. 201. o.

⁴⁷ Raffay Ernő: Magyar tragédia. 74–75. o.

15 millió lakossal rendelkező *igazi francia gyarmatunk lesz*, ahol fejleszthetjük kereskedelmünket és iparunkat és ahol úgy érezhetjük magunkat, akárcsak otthon. (...) Amikor Párizsból távoztam, azt a nagyon határozott feladatot kaptam, hogy Romániát újra cselekvésre bírjam a mi oldalunkon; e megbízatást sikerrel végrehajtottam. Berthelot tábornok.”⁴⁸

„A bolsevizmus epizódja eltörpült a mellett a szenvedés mellett, amit a szövetségesek okoztak, amikor a fővárosukra uszították Romániát...”⁴⁹

A Vöröskereszt küldöttjeinek jelentése szerint: „Napirenden vannak a gyilkosságok, a fiatalságot és az asszonyokat korbácsolják... Magyar katonákat bajonettel szurkálnak, de úgy, hogy életük amennyire csak lehetséges meghosszabbítsák...”⁵⁰

„1821-ben befogadjuk az oláh menekülteket. Aztán azt mondják, hogy ahol élnek az ősi román föld.”⁵¹

Pap Gábor szerint Dobrudzsa úgy lett román terület, hogy a románok kiirtották onnan a bolgárokat.

Lássunk még két hasonló esetet:

„1944 októberének első felében egy Gavril Olteanu vezette, román civilekből álló, jól felfegyverzett banda, hat magyar hegyi falura támadt a „Székelyföldön”, és legyilkolt minden magyar férfit, nőt és gyereket, akit csak talált. A férfiakat baltával fejezték le, vagy karóba húzták őket a családjuk szeme láttára, a nőket és a gyerekeket pedig a legkegyetlenebb módon kínozták meg. Az „Olteanu-egységet” végül orosz katonai hatóságok tartóztatták le, és közönséges bűnözőként átadták a román rendőrségnek. A csapat legtöbb tagját elengedték, míg az oroszok követelésére vezetőjüket, Gavril Olteanut a román bíróság négyévnyi börtönre ítélte. Ebből kettőt töltött le. Szabadulása után „nemzeti hősként” ünnepelték, és „vadászati felügyelőként” egy

---

⁴⁸ Raffay: Magyar tragédia. 82. o.

⁴⁹ Lord Newton. Idézi: Vecseklőy 1993. 212. o.

⁵⁰ Vecseklőy 1993. 213. o.

⁵¹ Türk A.: Mások vittek rossz utakra minket..., 120. o.

kényelmes kormányzati állást kapott. Az egység által megölt magyarok számát 2500 és 3000 közé becsülik.”⁵² Ezek az események az Öszövétségi 137.(136.) zsoltárt juttatják eszembe: „Áldott, aki megragadja gyermekeidet és szétzúzza őket a sziklán!” (9. vers) *Milyen lélek munkál abban az emberben, aki különös kegyetlenséggel képes gyermekeket megölni?*

A másik esemény időben jóval fiatalabb, és a demokrácia fellegvárában, az USA-ban történt: 1968. március 16-án reggel William Calley hadnagy katonáival benyomul egy észak-vietnami faluba vietnami harcosok (Vietkong) után kutatva. Mivel ilyeneket nem találtak, hát kiirtották a falu lakosságát, kb. 500 civilt, majd a falut felégették, kútjait megmérgezték. A Life magazin hozta nyilvánosságra az eseményt. A közvélemény nyomására a bűnösöket bíróság elé állították, de csak egyedül a parancsnokot ítélték el. Büntetése életfogytiglani lett. Hamarosan ezt húsz évre csökkentették, majd három év után Nixon kegyelmet adott neki.⁵³

Ezeket az eseményeket össze lehet hasonlítani a magyarok által elkövetett tettekkel (hidegnapok). A magyarok nem felsőbb parancsra, nem válogatás nélkül ölték a civil lakosságot, hanem csak a gyanúsakat. Nem kínozták meg őket előtte. Nem ölték gyermekeket. Nem különös kegyetlenséggel végezték ki őket. Néhány napon belül leállították az akciót. Valódi felelősségre vonás történt az események után.

A Wikipedia nem említi a magyar akció okát. Tudomásom szerint meggyalázott, halott magyar katonákat találtak, valamint orvlövészek lőttek a magyarokra és ez váltotta ki a magyarok részéről a razziákat és kivégzéseket. Melyik nép katonái nézték volna ezt tétlenül?

Ráadásul az elfogott szerb partizánoknál német fegyvereket találtak, ami feltételezheti a német közreműködést, provokációt.⁵⁴

Ha történt is máshol valami hasonló a háborúban magyar részről, akkor az nem központilag irányított esemény volt, hanem valaki

---

⁵² Wass Albert: Népirtás Erdélyben. 24. o.

⁵³ Rátai János: Úrvacsora. 530–531. o.

⁵⁴ C. A. Macartney: Október tizenötödike II. 91. o.

egyéni bűncselekménye. De még akkor is megvizsgálandó, hogy az illető valóban magyar volt-e, vagy csak magyarul (is) beszélő.

Azt, hogy a szerbknél ez nem egyéni túlkapás, hanem nemzeti tulajdonság mutatja az a történelmi tény, hogy a délszláv háborúban, napjainkban is hasonlóan cselekedtek. Rendszeresen irtották a nem szerbeket, az ország egész területén. Sőt még a szerbeket is, ha volt köztük olyan, aki nem akart velük tartani. A délszláv háború után is megkülönböztették azokat, akik nem harcoltak a nemzetiségek ellen, esetleg külföldre menekültek.⁵⁵

Egy kicsit távolabbi népeket is megemlítek: A törökök 1914–15-ben több mint másfél millió örmény keresztény polgári lakost gyilkoltak le Anatóliában. Aminek emlékére már megalkották az örmény holokauszit fogalmát, és több országban megemlékeznek róluk.

2004-ben Magyarországon egy azerbajdzsáni ember megölt egy örményt. Az azerbajdzsáni ember egy 1992-es állítólagos népirtást – amit az örmények tagadnak – kívánt tetteivel megbosszulni. Itt nem szeretném eldönteni, hogy az esemény megtörtént-e vagy sem. A lényeg, hogy a tettes azt vallotta, hogy hazájában egy örmény megölése nem számít bűncselekménynek. Valamint az tény, hogy miután a magyar hatóság átadta az azerieknek, otthon szabadon élhet, és nemzeti hősként tisztelik.⁵⁶

Nagyon tanúságos Horthy és Beneš közti különbség. „A magyar bevonulás alkalmából Horthy 1938. november 11-én ezt mondja: Legyetek meggyőződve, hogy az egész magyar nép szeretete biztosítani fogja életszínvonalatok emelésén kívül a szlovák nyelv és kultúra teljes szabadságát is.”

Ezt a hozzáállást Beneš 1945. május 9-én a következő szavakkal hálálja meg: „Ne kegyelmezzetek a gyermekeknek, asszonyoknak, öregeknek sem, a mi népünk nem élhet magyarokkal közös hazában. Szigorúan megbüntetjük őket.”

---

⁵⁵ Vö.: Földi József: Zsoldosok.

⁵⁶ Bővebb információ: Magyar Nemzet 2012. szept. 8. 21; 26–27. o.

Az 1968-as Csehszlovákiai bevonulásunk idején a magyar csapatok csak a magyar lakta területekre vonultak be. Nyitrán a helyi magyar értelmiség több képviselője tiltakozott a magyar katonai vezetésnél a bevonulás miatt. Mire hálából kirúgták őket a pártból és elbocsátották munkahelyükről.⁵⁷

Egy érdekes történetet is elmesélek napjainkból: Egy középiskolai *történelem tanár* mesélte, mennyire szégyellte magát, mikor Bécsben jártakor azt a kiírást látta, hogy MAGYAR NE LOPJ! Pedig eszébe juthatott volna az a történelmi tény is, hogy az osztrákok mennyit vettek el tőlünk erőszakkal, ha úgy tetszik loptak el, sőt mennyi magyar élet szárad a lelkükön. Tehát nem csak loptak, hanem gyilkoltak is. De az osztrákot az nem zavarja, hogy mi történt az esetleg nem is olyan távoli múltban (ld.: I. világháború, Trianon), sőt büszke nemzetére. A Trianonban nekik ítélt területet – mivel a magyarok kérték az átadás elhalasztását – a csehek és a *délszlávok* segítségével is hajlandók lettek volna erőszakkal elvenni.

1848–49-ben általuk ellenünk uszított rácok és oláhok akcióinak több áldozata volt, mint az összes harci megmozdulásnak együttvéve!

Mi viszont zavarban vagyunk, ha szóba hozza valaki a kalandozások korát, vagy Mátyás király „hódításait”. Egy angol ismerősünk ezt úgy oldja meg, hogy ha szóba kerül Cromwell, azt mondja, hogy ő még akkor nem élt. Ha az angolok kisebbségi politikája (írek, skótok, indiánok, stb.), azt válaszolja, hogy nem ismeri a történelmet, nem tud erről mit mondani. Minket viszont zavarba hoz egy honfitársunk nem tisztességes viselkedése. Hát ez a különbség a magyar és az indogermán szemlélet között.

Egyébként én senkivel sem találkoztam, aki azzal dicsekedett volna, hogy Bécsben lopott valamit az osztrákoktól, sőt ez a magyarokra nem is jellemző viselkedés. Az persze elképzelhető, hogy Magyarországról érkezett emberek loptak, csak azok nem voltak magyarok.

---

⁵⁷ V. ö.: Fejér Gyula: 37. o. Dobos Lászlóval készült interjú.

Mikor választ Isten népet magának?

A zsidó hagyomány szerint Isten kb. 3900 évvel ezelőtt választotta ki Ábrahámot és ígérte meg neki, hogy nagy néppé teszi és utódainak adja Palesztinát, az Ígéret földjét. Később kb. 3100 évvel ezelőtt kötötte meg Mózással a Sinai hegyen a szövetséget a kor szokásai szerint, majd kőtáblára vésték. Ha ez így van, akkor vajon Isten miért nem választott népet jóval korábban? Hiszen fejlett kultúrák léteztek már hamarabb is. Erről a történelemtudomány hajlamos megfélekedezni, mert nem illik bele történelem szemléletébe. Márpedig tagadhatatlan tény, hogy léteznek több tízezer éves régészeti leletek, amelyek fejlett népekről tanúskodnak. Bőséges bizonyító anyagot lehet találni több tízezer éves kultúrákról Varga Csaba: A kőkor élő nyelve című könyvében,⁵⁸ illetve R. Rudgley: A kőkor elveszett civilizációi című művében. Vagy gondoljunk a boszniai piramisokra. Nem valószínű, hogy primitív emberek építették azokat, jó pár ezer évvel megelőzve az egyiptomiakat. Nagyon izgalmas olvasmány Várkonyi Nándor: Szíriat oszlopai című könyve is.

Erre is – mármint a zsidók kiválasztására – és a többi kérdésre is, a legolcsóbb válasz, hogy Isten szuverén úr, aki azt tesz, ami neki tetszik. (Ezt én Joker válasznak szoktam mondani.) Neki úgy tetszett, hogy 3100 évvel ezelőtt az izraelitákat választotta ki magának. Ez kétségtelenül egy lehetséges válasz, de engedjük meg Istennek, hogy cselekedetei értelmesek legyenek. Próbáljuk megkeresni tetteinek logikáját. Az én válaszom erre a kérdésre az, hogy *ha* Isten választ népet magának bizonyára az emberiség történelmének azon a pontján teszi, amikor az emberek elég értelmesek a választott nép feladatának megértéséhez. Amikor a választott nép el tudja látni a rá kiszabott feladatot. Mivel az istenhit egyidős az emberrel, ezért nagyon valószínű, hogy a kiválasztás is az ember létrejötte után hamar, vagy vele egy időben megvalósult. Legkésőbb akkor, amikor már népek voltak a Földön, de nem zárhatjuk ki annak lehetőségét sem, hogy amikor az emberek még kis csoportokban éltek, már akkor megtörtént a kiválasztás. Mivel a Sátán is rögtön megkezdte romboló munkáját a

---

⁵⁸ Varga Csaba id. mű 225–242. o.

világban, ezért a választott népnek is meg van a feladata már a kezdetektől. Az első ember megjelenése is egyre korábbi időszakra tolódik, tehát nagyon valószínű, hogy a kiválasztás is már akár több tízezer évvel ezelőtt megtörtént. A *Homo sapiens sapiens* kb. 40 ezer évvel ezelőtt jelent meg a tudomány mai állása szerint. A tudósok szerint semmiben sem különbözött a ma élő embertől, így nyilván istenhite is hasonló lehetett.⁵⁹

M. Eliade a következőket írja: „a »szent« a tudat struktúrájának egyik eleme, nem pedig a tudat történetének egy állomása. A kultúra legarchaikusabb szintjein emberként élni vallásos cselekedet volt, hiszen a táplálkozásnak, a szexuális életnek és a munkának szentségi értéke van. Másként szólva, embernek lenni – vagy inkább azzá válni – azt jelenti: »vallásosnak« lenni.”⁶⁰

„Mivel a tudomány mivoltánál fogva eltekint az egyediségtől, a tudományos értelemvilág vagy világkép nem tud válaszolni az egyén kérdéseire, nem ad elirányítást morális problémákban, és nem tud megbirkózni az egyéni életre leselkedő veszélyekkel. Erre csak a vallás alkalmas, a legátfogóbb szimbolikus értelemvilág, mely szent sátorként borítja be a mindenséget, és az egyén számára is elrendezi, és áttekinthetővé teszi a világot. A vallás a valóság felkutatása, válaszkeresés az alapkérdésekre, melyeket fel kell tennie az embernek. A vallás arra felel, hogy jóindulatú-e vagy rosszindulatú az élet, hogy kegyes-e az emberhez a valóság vagy zsarnoki, hogy isteni komédia-e a történelem vagy emberi tragédia. Ilyenformán aligha vonható kétségbe, hogy *a vallás*, mint a legáltalánosabb értelemvilág az *ember lényegéből fakad; majdhogynem biológiai szükségesség* a világra nyitott lény számára.”⁶¹

---

⁵⁹ Nem szeretem az istenhit szót, mert ez azt sugallja, hogy nincs az embernek biztos ismerete, tapasztalata Istenről. Csak valami homályos bizalomra, elképzelésre építi istenkapcsolatát. Isten megtapasztalásáról lásd a transzcendentális tapasztalat irodalmát.

⁶⁰ M. Eliade: Vallási hiedelmek és eszmék története I. 7. o.

⁶¹ Nyíri T.: Az ember a világban. 48. o. (*Kiemelés* tőlem.)

Miért választ Isten népet magának?

Ha eltekintünk a joker választól, akkor én úgy gondolom azért, hogy legyen egy nép, amelyik különlegesen megjeleníti Istent a világban. Akiknek a körében minőségileg lehet jelen a Földön. Akik képviselik Őt az életben. Olyan népet választ, amelyik *alkalmas* rá, hogy **Isten szándékait teljesítse**, megvalósítsa. Akik példaképei lehetnek a többi népnek. Akik taníthatják a népeket az Isten szerinti életre.

„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn 13,34–35)

Azt pedig feltételezhetjük Istenről, hogy van annyi bölcsessége, hogy választása nem lehet eleve kudarc. Ha Ő kiválaszt egy népet, akkor az a nép valamilyen módon kiemelkedik a többi nép közül. Ahogyan egy jó emberismerettel rendelkező párválasztása során jó eséllyel tud olyan párt választani, akivel viszonylag szép életet tudnak együtt tölteni, ugyanígy Isten is legalább annyira bölcs, hogy a választás során olyan népet választ, amelyik neki tetsző életet fog élni. Az Ő akaratát fogja teljesíteni és megvalósítani.

Herman Wouk szerint „a Teremtő a mi népünknek adta a feladatot, hogy az Ő erkölcsi törvényét a Földön végrehajtsa. (...) e magas elvárásnak nem tudtunk megfelelni. (...) Ábrahám családjának kiválasztása Isten szolgálatának különleges felelősséggel járó feladatára. (...) A feladat pedig: Isten törvényei szerint élve, a *nemzet iránti* odaadással őrizni Isten ismeretének és szeretetének lángját.”⁶² Tehát Wouk elismeri, hogy a zsidóság, mint választott nép nem tudta feladatát elvégezni, csődöt jelentett, illetve kiválasztottságuk még szerintük is, csak a nemzet érdekében történt.

Egy másik zsidó így fogalmaz: a kiválasztottság „egyetlen egy módon vállalható, magasabb rendű erkölcsi felelősségtudatként”.⁶³ Tehát, ha nincs meg a magas szintű erkölcsi rend, akkor nincs jogosultsága a kiválasztásnak.

---

⁶² H. Wouk: *Én Istenem*. 20–22. o. (*Kiemelés* tőlem.)

⁶³ Nathan Scsaranszkij. Szolzszenyicin: *Együtt* II. 21. o.

Immanuel Kant szerint: „Egy etikai közösség csak úgy gondolható el, mint isteni parancsok alatt álló nép, azaz mint *Isten erénytörvények szerinti népe*.⁶⁴

Lehetséges-e, hogy ez a nép elhagyja Istent?

Feltehetjük azt a kérdést is, hogy ha Isten kiválaszt egy népet, lehetséges-e hogy csalódik bennük? Hogy választása kudarc legyen? Lehetséges-e, hogy ez a nép elhagyja Istent? Nem kellene-e inkább feltételezni, hogy az a nép úgy jár, mint Krisztus Egyháza, melyen a Pokol kapui nem vesznek erőt minden gyarlósága ellenére sem? (Vö.: Mt 16,18)

Én úgy látom a kérdést, hogy amennyiben Isten kiválaszt egy népet, akkor annyi segítséget, adományt, támogatást, ha úgy tetszik kegyelmet ad neki, hogy azért valamit meg tudjon tenni feladataiból. Hiszen minek választotta ki, ha esetleg rosszabb, mint más nép? De akkor sincs sok értelme, ha semmiben sem különbözik más népektől.

Én Istennek két legfontosabb jellemzőjének a szeretetet⁶⁵ és a szentséget⁶⁶ tartom. Tehát népének, ezeket a tulajdonságokat kell a lehetőségek szerint megjeleníteni, a mindenhatóságot úgysem tudná.

A Biblia így fogalmaz: „mert Isten vagyok, nem ember; a körödben élő Szent, és nem szeretem a pusztítást ” (Oz 11,9b) „Szólj Izrael fiainak egész közösségéhez és mondd meg nekik: Legyetek szentek, mert én, az Úr, a ti Istenetek szent vagyok.” (Lev 19,2)

Jézus is azt mondja a Jópásztorról, hogy megkeresi az elveszett juhót. Tehát, ha a választott nép tévútra kerülne, akkor utána megy és visszatereli őket.

„Isten a Bibliában föltárja önmagát. Kinyilatkoztatásának tárgya elsősorban önmaga. (...) Különösen is feltárja magát választott

---

⁶⁴ I. Kant: A vallás a pusztta ész határain belül. 228. o.

⁶⁵ Isten a szeretet. (1Ján 4,16)

⁶⁶ Czuczor-Fogarasi szótár szerint a szent jelentése: erkölcsileg tökéletes, feddhetetlen, romlatlan szellemű lény.

népében, akivel szövetségre lép.”⁶⁷ Tehát, ha Isten a Szeretet, akkor a választott népnek is a szeretetet kell megvalósítani. Igaz ugyan, hogy csak emberi mértékben.

Van egy ilyen jézusi mondás: „hisz gyümölcséről lehet a fát felismerni.” (Mt 12,33) Vagyis a jelenségből, a látott tényből vissza tudunk következtetni az eredetre. Ezt az eljárást a logika tudománya is ismeri, retorzív következtetésnek hívja. A választott nép és istene között is hasonló viszonyt kell feltételeznünk. **Összefüggésnek kell lenni egy nép és istene között.** Ha Isten a szeretet és a szentség, akkor népének is hasonlóknak kell lennie. Minimum tudniuk kell erről, és igyekezniük kell ezek szerint élni. Gondoljunk bele: egy országot is mennyire befolyásol vezetőjének milyensége. Természetesen nem pár év alatt, de egy hosszabban uralkodó vezető hatást gyakorol a nép lelkére. Ahogyan mondja a magyar: „Fejétől büzlik a hal”. Nem véletlenül emlegetik Magyarországon a *Homo Kadariensist*. Nem mindegy ki a király, a miniszterelnök vagy a párt első titkára. Így a választott nép Istene is jelentős hatással van népére. **Az isteni vezetésnek nyomot kell hagyni a nép életében, egészen a hétköznapi élet szintjéig, sőt a tudattalanig!**

A Biblia elején azt mondja az Úr: „Teremtsünk embert saját képünkre és hasonlatosságunkra.” Tehát hasonlít az ember Istenre. Ennek fokozottan kell állni a választott nép tagjaira.

Anatole France ezt írja: „Az istenek hasonlítani szoktak azokra, akik imádják őket.” A népek tulajdonképpen isteneiket utánozzák. Shaftesbury ezt így fogalmazta meg: „Ha van vallás, amely egy olyan Isten csodálatára és szeretetére nevel, akinek jelleme gáncsoskodó, bosszús, haragra és dühre hajlamos, heves és bosszúálló, aki, ha megbántják, nem az ellene vétőkön, hanem másokon áll bosszút, ha ennek az Istennek a jelleméhez még csalárdság is járul – bátorítva a csalást és árulást az emberek között –, amellyel néhánynak kedvez ... és kegyetlen mindenki másához: nyilvánvaló, hogy ha egy ilyen vallás komolyan érvényre jut, szükségképpen még helyeslést és tiszteletet is ébreszt majd e bűnök iránt, valamint ennek megfelelő alkatot,

---

⁶⁷ Thorday Attila: A szövetség, mint ajándék és elkötelezettség. 3; 8. o.

önkényes, részrehajló, bosszúálló és álnok hajlamokat fog szülni. Mert még a legfőrtelmesebb rendellenességek és torzulások is sok esetben kiválónak tetszhetnek annak szemében, aki ezeket egy csodált s a legmélyebb tisztelettel és hódolattal övezett lényben látja.”⁶⁸

Monoteizmus

Van, aki szerint fontos jellemzője Istennek az egyetlensége, vagyis a monoteizmus. Az Újszövetség viszont nem ezt a tulajdonságát hangsúlyozza Istennek, hanem a szeretetet. A monoteizmus pedig nem zsidó találmány: „Egyrészt Isten teljesen szabadon kiválasztotta, hogy a Messiás első eljöveteléig a zsidóságban tartja fenn a tiszta egyistenhitet, illetve a kinyilatkoztatást. Mivel *az egy Isten létének fölismeréséig számos pogány bölcselő eljutott, sőt bizonyos primer vallások tisztán, bálványozás nélkül az ősmonoteizmust fönntartották*, ám Isten néma maradt már nekik a természetfeletti kinyilatkoztatás értelmében!”⁶⁹ Aki ezt írta annak bizonyára fogalma sincs az indiánoknak tett kinyilatkoztatásról, de lehet, hogy a sumerokról sem, viszont a zsidóságon kívüli monoteizmust nagyon helyesen látja.⁷⁰

A Magyar Kurír 1970. 108/A és utána következő számaiban Norbert Lanchwin S.J. a római Biblikus Intézet professzora kimutatta, hogy az Ószövetség előtt is voltak próféták, sőt Ábrahám kortársa Melkizedek az Ó- és az Újszövetségben is a fölséges Isten papjaként szerepel. „A szemita népeket megelőző nem szemita kultúrák páratlan emlékei, tisztult erkölcsük, jogintézményeik, szellemi alkotásaik stb. olyan értékeket is mutatnak fel, amilyenekre Ábrahám ivadékai hosszú idő után, még *a kinyilatkoztatás birtokában sem jutottak el*.”⁷¹ Feltehetjük a kérdést, hogy akkor milyen kinyilatkoztatásban volt részük?

A különböző istenhiteket lehetne úgy is látni, mint Plutarkhosz: „Sőt, valójában nem különböztethetők meg egymástól az egyes népek

---

⁶⁸ Értekezés az erényről és az érdemről. 38. o.

⁶⁹ Világháló: forum.katolikus (Kiemelés tölem.)

⁷⁰ Az indiánokról lásd: Simon Péter: Aki öelötte jár

⁷¹ Dr. Zakar András: A sumer hitvilág és a Biblia. 10–11. o.

különféle istenei – barbárok, görögök, déliek, északiak –, hanem éppúgy, ahogy a mindenki számára közös Napnak, Holdnak, Égnek, Földnek és Tengernek a különböző népek más és más nevet adtak, a mindent elrendező egyetlen értelmet, a mindenséget kormányzó egyetlen gondviselést és a mellérendelt, szolgálatot teljesítő erőket – a helyi szokásoktól függően – hol így, hol úgy hívják és tisztelik. Éppígy különbözőek a szent jelképek is...”⁷²

Zakar András nagyon szellemes szabályt mutat be, amivel ellenőrizhető, hogy egy vallásos megnyilvánulás Istentől eredő-e, vagy sem. Be kell helyettesíteni Krisztus nevét a fennmaradt szövegbe, és ha a szöveg így érthető és a krisztusi tanokkal egyező, akkor ott valóban Isten működött közre.⁷³

Az ősi egy Istenben való hitet támasztja alá az a tény, hogy sumerul az isten szó (mint magyarul!) egyetlen, egyedülít, egyedülvalót jelent.⁷⁴

Egy szép példa az egyistenhitre: „Te vagy a mennyek és a föld ura, a mennyei teremtmények és a lenti teremtmények alkotója, az egy alapelv, aki létrejött, a világ készítője, az emberiség teremtője.”⁷⁵

Még a Biblia is tud arról, hogy Istent nem csak a zsidók ismerik, hanem minden nép: „De napkeltétől napnyugtáig nagy az én nevem a népek között. Jóillatú áldozatot mutatnak be mindenütt, tiszta ételáldozatot a nevemnek. Mert nagy az én nevem a népek között – mondja a Seregek Ura.” (Mal 1,11)

Mellesleg a Bibliában sokszor úgy beszélnek Istenről, mint egy istenről a sok között: „Minden nemzet a maga istenének nevében jár, mi pedig az Úrnak, a mi Istenünknek nevében járunk, örökkön-örökké.” (Mik 4,5) Még a Tízparancsolatban is úgy szól Isten a néphez: Ne legyenek más isteneid! (MTörv 5,7)

Drábik János szerint a kabbalista Zohár könyve azt írja, hogy „Isten, a Tóra és Izrael egy és ugyanaz”.⁷⁶ Hol van itt a szigorú monoteizmus?

---

⁷² Plutarkhosz: Iszisz és Oszirisz 67. o.

⁷³ Zakar id. mű: 25. o.

⁷⁴ Zakar id. mű: 20-21 o.

⁷⁵ Bunyevác Zs: Az Új Világrend tízparancsolata. 24. o. Idézi: Dr. Ramses Seleem: Az illusztrált Egyiptomi Halottak Könyve. Gold Book, 51. o.

⁷⁶ Drábik János: A kiválasztottak. 193. o.

„A zsidókban viszont nemzet és nép, képességek, kultúra és Isten, mind egyetlenegy. (...) Mi és Isten egyek vagyunk.”⁷⁷

Milyen tulajdonságokkal kell ennek a népnek rendelkeznie?

Természetesen a földön semmi és senki sem tökéletes, így a választott nép sem. Ezért bizonyára lehet bennük hibákat találni. Viszont, ha a népeket erkölcsi mérték szerint sorba raknánk, akkor a választott népnek a legelső helyen kell lennie. Nem mindegy, hogy egy bűnös megnyilvánulása lényegéből fakad-e, vagy esetleg csak egy provokáció eredménye? Ahogyan a franciák a nőt keresik minden mögött,⁷⁸ így szerintem a választott nép hibái mögött is egy csábító, provokáló tényezőt kell többnyire keresni.

Mondok egy példát a lényegre vonatkozóan: A kommunista pártokban sok jó szándékú ember volt, de attól a kommunizmus minimum százmillió ember életéért felelős, nem számítva az életben maradottak szenvedéseit, akiknek száma bizonyára több százmillió. A kommunizmus tanítása és gyakorlata az osztályok közti gyűlöletről szól.⁷⁹ Itt az a kivétel, ha valaki rendes ember közöttük.

És egy példa a provokációra: hogyan csináltak forradalmat 56-ban Magyarországon orosz agitátorok. Ennek bővebb kifejtése megtalálható: Szatmári Jenő István: 1956: lehet, hogy másképpen volt?⁸⁰ című könyvben. Vagy nézzük a forradalom 50 éves évfordulóján a hatalom által kiprovokált „zavargásokat”.

Egy régebbi esetet is megemlítek: A tatárjárás előtt nem sokkal a magyarok megölték a kunok vezetőjét, Kötönyt. Válaszként a kunok

---

⁷⁷ Maurice Samuel Id.: Drábik: A kiválasztottak. 138. o.

⁷⁸ Keresd a nőt!

⁷⁹ Vö.: A kommunizmus fekete könyve és A kommunista ideológia fekete könyve.

⁸⁰ Ugyan ez álnéven: E. S. Fischer: A magyar forradalom titkos története. Vagabund Kiadó.

végig dúlták az országot és kivonultak belőle. Ezzel jelentősen gyengült a magyar sereg ütőképessége, a belső zavargásokat nem is említve. Kötöny megölésében viszont valószínűleg nagy szerepet játszott Frigyes ausztriai herceg, aki felbőszítette a népet, azután elvonult haza.⁸¹

Azon kívül **régi hagyománnyal kell a népnek rendelkezni**, mert nem lehet az, hogy Isten csak a viszonylag modern korban választ ki egy népet és évezredekén keresztül nincs neki képviselője az emberiség körében. Ezen kívül, ha nem elég ősi a kiválasztottság, akkor nem tud az isteni mélyen beleivódni a nép lelkébe. Nem tud annak meghatározó szemlélete lenni. Nem tud archetípussá válni.

Kodály így fogalmazza meg az ősiség fontosságát: „Az ősi játékok fenntartása elsőrendű kulturális és nemzeti érdek. Egyrészt valóságos tárházai a tudattalan magyarságnak. Tudatalatti elemeknek eddig még alig méltatott nagy szerepe van a nemzeti jelleg kialakításában. Aki nem játszotta gyermekkorában e játékokat, annyival is kevésbé magyar. Benne a nemzethez tartozás sokágú, bonyolult érzése feltétlenül szegényebb, hiányosabb. Egy csomó jellegzetesen magyar testmozdulat, szólás, hanglejtés, forma, dallam kimaradt lelki életének építőanyagából.”⁸²

Ennek a népnek ősi nyelvvel és fejlett, szép kultúrával kell rendelkeznie.

Lennie kell valami olyan jelnek benne, ami egyértelművé teszi a kiválasztottságot. Amit nem tud elfelejteni, nem lehet kitörölni a tudatából. Gondoljunk csak bele: Isten kiválasztotta őket! Ha valahol a választott nép egy tagja megjelenik, és beszélni, cselekedni kezd, akkor a környezetének fel kell tűnni, hogy más, mint a többi. Természetesen pozitív értelemben!

„Minden zsidó létezése alapján Istenre, Ábrahám kiválasztására és elhívására, Izraelre, mint Isten saját tulajdonába vett népére mutat. (...) Minden zsidó arra emlékezteti az embereket, hogy Isten szent

---

⁸¹ Vásáry István: Az Arany Horda. 68. o.

⁸² Mi a magyar? 2005. 35. o. Idézi Andrásfalvy Bertalan.

Isten, a Tízparancsolat Istene. Minden izraelita arra emlékeztet, hogy Isten él, áldásokat és *átkokat* hirdet meg, és mindkettőt beteljesíti.”⁸³

Vannak, akik azt állítják, hogy a zsidók feladata az isteni parancsolatok megismertetése az emberiséggel. Mégis a zsidók általában nem folytattak, és nem folytatnak széleskörű térítő, Istent, vagy parancsolatait ismertető akciókat. Oly annyira nem, hogy nekik köszönhetjük a modern kori ateizmust, a kommunizmust (szocializmust), ahol állami szinten kötelező ateizmust tanítottak és üldözték a hívőket. A szocializmus vége felé már volt úgynevezett hívőtagozatuk, de az csak olyan volt, mint a fából vaskariká.

A Biblia szerint is az eszkatologikus istennépének Isten szívébe oltja törvényeit Jer 24,7; 31,31; 32,38 stb.; Ez 11,19; 14,11. De nem is kell odáig várni, hiszem már Mózes is azt mondja egy beszédében, hogy az isteni törvény az emberek szívébe van írva. „Ezek a törvények, amelyeket ma szabok neked, nem túlságosan nehezek és nem elérhetetlenek számodra. Nem az égben vannak, hogy azt kellene mondanod: Ki hatol fel értük az égbe, ki hozza le és hirdeti őket, hogy hozzájuk szabhassuk tetteinket. De a tengeren túl sincs, hogy azt kellene mondanod: Ki kel át értük a tengeren, ki hozza és hirdeti őket, hogy hozzájuk szabhassuk tetteinket? Egészen közel van hozzád a törvény, a szádban és a szívedben, így hozzá szabhatod tetteidet.” (MTörv 30,11–14) Vajon hol érhető ez tetten?

Ahogy a megtérés sokszor egy megrázó szeretet tapasztalat alapján jön létre, úgy Isten választott népének lennie kell olyan tulajdonságának, ami másokat megindít, és **Istenhez vezet**.

Ha ez a nép nagyon kicsi és jelentéktelen, mint például a busman, nem jöhet számításba, mert hiába él szent életet, nincs hatással a világ népeire, és így feladatát nem tudja betölteni.

Nagyon szép történetek vannak a **természeti népek** köréből. Itt bemutatok kettőt:

Kelet-Afrikában van egy törzs, ahol a gyermek megszületésének idejét nem a világrajövetelének napjától, sőt nem is a fogantatás napjától számítják. E törzs számára a születés kelte azt a napot jelöli, amikor a

---

⁸³ M. Basilea Schlink: Választott népem, Izrael. 13. o. (*Kiemelés tőlem.*)

leendő anyja először gondol majdani gyermekére. Az anyja, amikor úgy érzi, eljött az ideje, hogy gyermeke legyen, elvonul az erdőbe, és magányosan ül egy fa alatt mindaddig, amíg bensőjében meghallja gyermeke énekét.

Amint ez megtörtént, az anyja visszatér a falujába, és megtanítja az éneket a leendő apának. Ezután ezzel az énekkel hívogatják a gyereket. Miután a gyerek megfogant, az asszony a méhében hordott kisbabának énekel, és megtanítja a dalt a falu bábáinak és öregasszonyainak, akik a vajúdás alatt és a születés csodálatos pillanatában ezzel az énekkel köszöntik a gyermeket.

A szülés után valamennyi falubeli megtanulja az újszülött énekét. Ez a dal ezután élete minden fontos pillanatában elkíséri. Ezt éneklük neki, amikor valami baja esik, ezt éneklük győzelmek, szertartások, felavatások alkalmával, vagy a házasságkötési ceremónián. Amikor élete végén szerettei összegyűlnek a halálos ágyánál, utoljára hangzik fel a dal. (Jack Kornfield: A lélek éneke.)

Egy antropológus egy afrikai törzs gyermekeinek javasolt egy játékot: letett egy kosár gyümölcsöt egy fa mellé, majd így szólt: aki előbb odaér, az nyeri a gyümölcsöt! Erre a gyermekek mind felálltak, kézen fogták egymást, és együtt szaladtak érte.

Megkérdezte, hogy miért nem versenyeztetek? Mire ők: UBUNTU. Hogyan tudna valamelyikünk is boldog lenni, ha bármelyikünk szomorú?

E törzs nyelvén UBUNTU annyit tesz: „Vagyok, mert vagyunk.”⁸⁴

A kiválasztás elvi alapjait **Horváth Sándor** bencés szerzetes a következő módon fejti ki:

„Az Istentől származó kiválasztás tehát a következő mozzanatokban domborodik ki.

- a) Valamely dolog vagy személy (népközösség)... Isten döntése révén (electio) kiemelkedik a többiek fölött (közül);

---

⁸⁴ Annyira szép történetek, hogy nem lepődnék meg rajta, ha valaki csak az íróasztala mellett találta volna ki őket.

- b) bekapcsolódik Isten személyes méltóságába, annak hordozója lesz (...assumptio);
- c) (Isten) céljai szolgálatába áll;
- d) ... új erkölcsi személyiségben, méltóságban részesül.”⁸⁵

„Ha a természetfeletti elem centrális lesz és a többi háttérbe szorítja, akkor a hivatást viselő nemzet a földön mintegy Isten választottja, képviselője lesz.”⁸⁶

Vajon melyik népre illenek ezek a feltételek?

Milyen földet, milyen hazát ad Isten a kiválasztott népnek?

Feltehetjük, hogy a lehető legjobbat. Olyant, amelyik ásványi anyagokban gazdag, jól védhető külső támadásoktól, gazdagon termő és egészséges táplálékkal látja el az ott élőket. Kellemes éghajlata békessé teszi lakóit. Az ott élő nép pedig szereti és tiszteli hazáját. Lehetőleg természetes határokkal rendelkezik.

Rákos Péter is elismeri, hogy: „Makacsul vissza-visszatérő felismerés: irodalmi tehetségek igen gyakran csoportokban, »bokrokban« (»plejádokban«) tűnnek fel, sűrűbben és kisebb területeken, mintsem ennek okát tudnók adni.”⁸⁷

Például Illyés Gyula és Lázár Ervin. Mindketten Sárszentlőrinc környékén születtek és éltek életük egy részét.

A francia Henri-Frédéric Amiel ezt írja: „Minden táj egy lelkiállapot.”⁸⁸

Hóman Bálint szerint egy nép jellemének, karakterének kialakulásában legfontosabbak a földrajzi adottságok: „Az örökölt faji vonások kialakításában nagy, sőt döntő része volt a természeti tényezőknek: a tájak, ahol az emberfajták elődei valamikor az

⁸⁵ Horváth Sándor O.P. idézi: Dr. Molnárfi: 40–41. o.

⁸⁶ Máriási István: Nagyasszonyunk hazánk reménye 8. o.

⁸⁷ Rákos P.: Nemzeti jelleg, a miénk és másoké. 27. o.

⁸⁸ Rákos P.: 28. o.

ősidőkben megtelepedtek, egyfelől egyéni hajlamukat követve, másfelől a körülmények kényszerítő hatásának engedve. (...) A településre választott vidék fekvése és éghajlata, domborzati viszonyai és vízrajza, állat- és növényvilága, termékei és termőképesége mind-mind befolyással voltak az életformák és a világszemlélet, s velük a faji lélek és a népjellem alakulására. (...) ezek a jellemvonások határozzák meg a népek képességeit és cselekvéseit, történetüket és az emberiség körében betöltött szerepüket.”⁸⁹

Különleges nyelvvel kell rendelkeznie

Véleményem szerint, mivel a nyelv a társadalom meghatározó része, ezért a választott népnek egészen különleges nyelvvel kell rendelkeznie. A nyelv fontosságát az alábbi idézetekkel szeretném alátámasztani:

„A nyelv a társadalom legfontosabb jelrendszere. (...) A nyelv a mindennapok világában ered és elsősorban erre a világra vonatkozik, arra a valóságra, amit teljes világossággal élünk át.”⁹⁰

„A kultúra szerkezete szoros rokonságban van a nyelvvel, mely lényeges eleme magának a kultúrának. (...) A szellemi kultúrát elszakíthatatlan szál köti össze az ember végtelen rendeltetésével, ami mindenekelőtt a művészetben és a vallásban nyilvánul meg, de a jog és az erkölcs eszméiben is.”⁹¹

„Az emberi teremtőképesség alapvonását Arnold Gehlen és Jean-Paul Sartre nyomán feltehetően a fantáziában, a képzeletben kell keresnünk.”

„(...) az ember viselkedésében, már amennyiben alkotó és teremtő, ugyanolyan kulcsfontosságú a fantázia, mint az állatokban az ösztön. Aligha vonható kétségbe Novalis mondása, hogy a »produktív képzelőerőből kell levezetnünk minden belső és külső

---

⁸⁹ Hóman B.: Ősemberek – ősmagyarok. 45–46. o.

⁹⁰ Nyíri Tamás: Antropológiai vázlatok. 40. o.

⁹¹ Nyíri Tamás: Az ember a világban. 47–48. o.

képességiünket«, és hogy »az emberi javak legnagyobbika a képzelet.«»

„Így, ami a különféle nyelvekben kifejeződik nem más, mint egy nép képzelőerejének, világot értelmező fantáziájának a működése. Nemcsak az egyes hangok különböznek, hanem a **nyelvek szelleme is teljesen más**; a valóság eltérő perspektíváit fejezik ki. A nyelv nem a világ elemeinek matematikai leképezése, szavakhoz való egyértelmű hozzárendelése, hanem alapjában teremtetői tevékenység.”⁹²

Már Humboldt azt állította: „minden nyelvben sajátos világszemlélet rejlik”. A **Sapir-Whorf hipotézis** pedig kimondja, hogy az anyanyelv nem csupán a gondolataink formába öntésére szolgáló eszköz, hanem azt is alapvetően meghatározza, hogy milyenné válik a gondolkodásunk. Eszerint a más-más anyanyelvűek másképp szemlélik a világot: mást vesznek észre belőle, másképp elemzik a jelenségeket, másképp érvelnek, egyáltalán más alapokra épül a tudatuk.⁹³

„Valami mágusi befolyása van nyelvnek a nemzetre, s viszonzhatóságok által egyiknek a másikra” – írta Széchenyi a *Világban*.

„A nyelv, jelentette ki Miguel de Unamuno, a szellem vére.”⁹⁴

Rákos Péter szerint Emanuel Chalupný cseh szociológus, aki a nemzeti nyelv és a nemzeti alkat egységének szélsőséges híve volt úgy gondolta, hogy „a nyelv, úgymond, bár nem oka, de terméke és megnyilatkozása a nemzeti alkatnak, s ennél fogva a nemzeti alkat levezethető a nyelvből.”⁹⁵

Herder: „Azt hiszem, minden nép a *saját nyelvével* teremt közönséget. A nyelv a tanítás, a büntetés, az oktatás isteni eszköze mindenki számára, akinek van hozzá érzéke és füle. A nyelv és a fül szövetsége kapcsolja össze a közönséget; általa fogadjuk be a gondolatokat és tanácsokat, hozunk döntéseket, közöljük egymással a

---

⁹² Nyíri T.: Az ember a világban. 49–50. o.

⁹³ Wikipédia

⁹⁴ Huntington: Kik vagyunk mi? 251. o.

⁹⁵ Rákos P.: 35. o.

felvilágosításokat, örömeinket és bánatunkat. Aki egy közösség nyelvén nevelkedett, aki a szívét-lelkét ennek a nyelvnek adja és általa fejezi ki, az *ennek a nyelvnek a népéhez* tartozik. (...) A nemzetet a nyelv neveli és műveli, a nyelv oktatja rendre és becsületre, engedelmességre, erkölcsre, szívességre, általa lesz híres, szorgalmas és hatalmas. Aki lebecsüli saját nemzetének nyelvét, az meggyalázta legnemesebb publikumát; leggaládabb gyilkosa lesz nemzete szellemének, belső és külső hírének, találmányainak, finomabb erkölceinek és serénységének. Aki egy nép nyelvét felvirágoztatja és alkalmassá teszi minden érzés, minden világos és nemes gondolat legerőteljesebb kifejezésére, az előmozdítja, hogy a legszélesebb és legkiválóbb publikum gyarapodjék, vagy egyesüljön és szilárdabb alapokra helyezkedjék. (...) Ha a szülőföld hangja Isten hangja, akkor csak a *szülőföld nyelvén* szólalhat meg a közös, mindent átfogó és leggyökeresebb célok érdekében; az ifjúkortól kezdve visszhangoznia kell a nemzet valamennyi osztályának a szívében és szellemében, mert csak általa lesz a közönség értővé és érthetővé, hallóvá és hallhatóvá. Minden idegen beszéd a szamariták vizsályt szító nyelve lesz.”⁹⁶

Erich Fromm az igék és a főnevek használatának szokásában lát érdekes eredményt. Szerinte, akik tartalmasabb életet élnek, gyakrabban fejezik ki magukat igével, mint mások, akik viszont birtokviszonnyal fejezik ki ugyanazt a gondolatot. Pl.: Gondban vagyok. Illetve: Van egy gondom.⁹⁷

Kosztolányi Dezső ezt írja: „Az a tény, hogy anyanyelvem magyar, és magyarul beszélek, gondolkozom, írok, életem legnagyobb eseménye, melyhez nincs fogható. Nem külsőséges valami, mint a kabátom, még olyan sem, mint a testem. Fontosabb annál is, magas vagyok-e vagy alacsony, erős-e vagy gyöngé. Mélyen bennem van, a vérem csöppjeiben, idegeim dúcában, metafizikai rejtélyként. Ebben az egyedül való életben csak így nyilatkozhatom meg igazán. Naponta

---

⁹⁶ J. G. Herder: *Eszmék...* 493–496.

⁹⁷ E. Fromm: *Birtokolni vagy létezni.* 26–32.

sokszor gondolok erre. Épp annyiszor, mint arra, hogy születtem, élek és meghalok.”⁹⁸

Tehát a választott népnek olyan nyelvvel kell rendelkeznie, ami az Istenhez való kapcsolatot elősegíti, a népet Istenhez emeli. Ez a nép a hétköznapiakban is isteni dolgokon fantáziál, hogy ezzel a szent fantáziával egy szent nyelvet alkosson meg. Ez a nyelv minden valószínűség szerint nem fiatal, hanem egyidős a választott néppel. Mivel a választott népnek ősinek kell lennie, ezért a nyelve is az. Az emberiség legősibb koráig kell visszavezethetőnek lennie. Ha volt ősnelv, akkor az a választott nép nyelve kell, hogy legyen.

Milyen az Isten?

A részletes kifejtés előtt még egy fontos kérdést kell tisztázni: Milyen az Isten? Ugyanis ha a választott nép hasonlít Istenre, akkor tudnunk kell azt, hogy mihez kell neki hasonlítania. Melyek azok az alapvető tulajdonságok, amelyeket fel kell ismernünk benne? Igaza van-e a kereszténységnek, amikor Istent és a Szeretetet egynek mondja? Vagy a zsidóságnak van igaza, amikor Istent egy nemzet érdekében népiertást folytató létezőnek tartja?

Aki az emberiség történelmét nézi, könnyen ítélné úgy, hogy a zsidóságnak van igaza. Hiszen a zsidóság a mai világban igen sikeres: „a zsidó közösségek világszerte az előnyös helyzetű társadalmi csoportokhoz tartoznak. Minden etnikai csoport közül a legmagasabb jövedelemmel rendelkeznek, és létszámukat felülmúló arányban foglalnak el fontos állami, társadalmi és gazdasági pozíciókat. Egyes csoportjaik pedig a világot irányító globális hatalmi elit szerves részét is alkotják.”⁹⁹ A magyarság viszont a pusztulás útján jár. Napról-napra veszíti el értékeit, mind anyagi, mind szellemi téren.¹⁰⁰

---

⁹⁸ Idézi: Kiss Dénes: Bábel után. 14. o.

⁹⁹ Drábik: Kiválasztottak. 13. o.

¹⁰⁰ Ennek igazi profi kifejtése megtalálható Bene Éva könyvben.

„A kapitalisztikus vagyon megosztására keresztények és zsidók között jellemzők W. Sombart kimutatásai (...) még ott is, hol a zsidók elismerten szegények, hatszor gazdagabbak a keresztényeknél.”¹⁰¹

Van olyan nézet is, ami szerint a kiválasztottság bizonyítéka az evilági sikeresség, anyagi jólét. Ilyen alapon tartották magukat kiválasztottnak a középkorban az örmények és az etiópok is.¹⁰²

Az Ószövetség szerint Isten ezt mondja: „Kegyes vagyok ahhoz, akihez akarok, és megkönyörülök azon, aki nekem tetszik.” (Kiv 33,20b)

Most tekintsünk el attól, amit Jézus tanít, és az apostolok írnak. Maradjunk az emberi tapasztalatnál és a bölcsességnél. Kétségtelen, ha a világban szétnézünk első benyomásunk a pusztulás, a gonoszság, a rossz hatalma. És jogosan tehetjük fel a kérdést, hogyan lehet ez, ha az Isten jó? Igen, de Boethius erre a következőt mondja: „Ha van Isten, honnan a rossz? S honnan a jó, ha nincs?”¹⁰³ Mert bizony arra sincs magyarázat, hogy abban a világban, ahol csak az önzés, az egyén és a faj túlélése számít, hogyan kerül be a szeretet, az áldozat, az önfeláldozás, a megbocsátás. Ezeket pedig nem lehet mindig biológiailag magyarázni.

Először nézzük a kemény filozófiát: A teremtés tényéből következik, hogy Isten szabad önközlésre képes valóság. Minthogy Isten nem szorul rá a teremtményekre, a teremtés motívuma csak az isteni szeretet lehet. Isten a létezők végső okaként szerető jóságának túlradásában kilép önmagából. A szeretet lényege a másik önálló létének biztosítása. Minthogy Isten a teremtéssel, a létben tartással és az együttműködéssel a létezők önálló létét alapozza meg, föl kell tételeznünk, hogy szerető akaratával tartja fenn teremtményeit.¹⁰⁴

Most következzenek az **életből** vett példák:

---

¹⁰¹ Szekfü: Három nemzedék 247. o.

¹⁰² Vö.: Drábik: Kiválasztottak. 10. o.

¹⁰³ Boethius: A filozófia vigasztalása. 15. o. A rossz problémájára lásd még Weissmahr B.: Filozófiai istentan c. könyvét.

¹⁰⁴ Itt Turay Alfréd: Isten kereső filozófusok könyvből merítettem. A probléma bővebb kifejtése ott megtalálható.

„Élményvilágunkban felcsillanó jelek.”¹⁰⁵

Krisztus evangéliuma: Isten jóságának örömhíre. Ez borítja fénybe a bűn, szenvedés és halál árnyékába burkolt emberi élet megoldhatatlan problémáit. Azonban tévedés volna azt állítani, hogy az ember evilági életében csak sötétséget tapasztal. A teremtető Isten jóságának csillagfénye átszűrődik az életünk egét burkoló sötét felhőkön; a megváltó Isten jóságából áradó Szentlélek ösztökélése belopódzik minden emberi szív rejtekébe. Ezért, bármennyire is „siralom völgye” e világ, nincs olyan emberi élet, melyben ne fordulna elő, legalábbis burkolt formában, az Isten jóságának, kegyelmének, irgalmasságának tapasztalata. Ezek a tapasztalatok sokszor nehezen értelmezhetők, és a világ sötétségét éreztető számos ellentapasztatat akadályozza az embert abban, hogy rájuk hagyatkozzék. Mégis ezek a tapasztalatok a legfontosabbak emberi életünkben. Ugyanis itt érintkezünk minden valóság legmélyebb forrásával. Idézzünk fel példaképpen néhány ilyen tapasztalatot.

A szépség üzenete: Szinte minden ember életében előfordul a szépség megtapasztalása. Az emberek fogékonyságának, érzésvilágának különbözősége miatt egyénenként változó ez a szépségélmény. De ha mindegyikünk visszatekint eddigi életére, bizonyosan felmerülnek bennünk valami nagy szépség mély megtapasztalásából származó örömök emlékei. Sok ember számára a természet szépségének megtapasztalása nyújt ilyen élményt.”

Nézzük a gyermekeket a maguk tisztaságával, vidámságával, bizalmukkal. „Csak jó lehet Az, akinek jóvoltából ilyen gyerekek vannak a világon.”

Vagy gondoljunk arra az időszakra, amikor nagyon szerelmesek voltunk: „a szerelem fényében átváltozott az egész világ: mintha még az ég is fényesebb, a nap is ragyogóbb, a rózsák is pirosabbak, a madarak is hangosabbak lennének. Az egész világ mintha hajnalpírba burkolózott volna és két szív összecsengésében megéltük, hogy jó volt megszületni, szép élni. Nem éreztük-e ilyenkor, hogy Olyasvalaki a

---

¹⁰⁵ Az itt következő gondolatok: Nemeshegyi Péter: Jó az Isten. Teológiai vázlatok I. 187–191, 217–218 o.

világmindenség Teremtője, kinek kedve telik az emberek örömében és boldogságában?”

„*A jóság íze: (...) Tudtuk, hogy anyánkban tökéletesen megbízhatunk, hogy csak a javunkat akarja. Amikor kirepültünk az otthon fészkeből, és belekeveredtünk a világ viharába, jó volt tudni, hogy van valaki, aki csak ránk gondol, aki mindig örömmel fogad, aki nagyon megsiratna, ha meghalnánk. Mekkora csoda az anyai szív! Nem valami ablak-e ez a szív, melyen át egy pillantást vethetünk a mindenség létét fenntartó örök, végtelen Szeretetre?*”

De nemcsak másokban: anyánkban, apánkban, testvéreinkben, barátainkban, munkatársainkban tapasztalhatjuk meg a jóságot, hanem saját magunkban is. Nem mintha mindig jók lennénk, távolról sem! De mégis nincs ember, aki ne érezné szíve mélyén a hívást: „Légy jó mindhalálig!” Ha rosszat tettünk, ott berzenkedik bennünk valami a rossz ellen, ürmöt csöppent borunkba, pecsétet patyolatunkra; még aludni sem hagy, rágja, tépi lelkünket. Vannak persze emberek, akiknek sikerül félig-meddig elfojtani ezt a kellemetlen hangot, de szemük tompa lesz, nevetésük erőltetett, arcvonásaik durvák. Legmélyebb természetük ellen hadakoznak, amikor megátalkodnak a gonoszságban. Ellenkezőleg, amikor egyszer igazán, talán nagy áldozat árán, azt tettük, amit a jóság parancsol, sikerült szeretnünk, szolgálnunk, segítenünk, megbocsátanunk, akkor a lelkünk mélyén csendes öröm duruzsol, ajkunkon nóta fakad, olyan ragyogó lesz a szívünk, mint a rét, amikor zápor után bearanyozza a napsugár. Megesik, hogy jót teszünk, megesik az is, hogy rosszat. Van úgy, hogy mindenkinek jót akarunk; van úgy, hogy gyűlölet rágja a szívünket. De ezt a két állapotot nem lehet összetéveszteni, nem lehet kicserélni. Érezzük, tudjuk, tapasztaljuk, hogy az önfeledő jóság, tevékeny szeretet, hűséges barátság összhangban van az élet legmélyebb törvényével, kiteljesíti létünket, értelmessé, széppé teszi életünket.¹⁰⁶

---

¹⁰⁶ Isten szeretetének más szempontból, de nagyon jó kifejtése megtalálható: H. Boulad SJ.: Isten fiai és leányai című könyvben. Ecclesia, 2000. Valamint: Varillon SJ.: A hit öröme az élet öröme című könyvben is.

Hogyan látja Istent egy igaz magyar költő:

Wass Albert: ISTEN

*Isten nem valamiféle uralkodó, aki a felhők tetején
ül aranytrónuson, s onnan ítélkezik emberi mértékkel.
Isten törvény. A szeretet és jószág törvénye. Az
örökkévalóság törvénye. Az élet törvénye. Az
igazság, az összhang, a szépség... a mindeneket
összefogó és egybekapcsoló nagy együttműködés
törvénye, melynek összhangjában az óriás
naprendszerek éppen olyan fontosak, mint a
legapróbb porszem. Ez a megdönthetetlen erejű
törvény az, amit Istennek nevezünk ősi magyar
szóval. S valahányszor engedelmesen beállunk ennek
a törvénynek a sodrába, és azt cselekedjük, amit ez a
törvény, amely bennünket létrehozott és életben
tart, tőlünk megkíván: se nyomorúság, se betegség,
se semmiféle földi hatalom le nem győzhet, még
csak meg sem félemlíthet bennünket.*

Bízok benne, hogy a fentiek eléggé nyilvánvalóvá tették, hogy az Isten valóban a Szeretet, nem csak az Evangéliumok tanúsága szerint, hanem a józan ész alapján is.

Végül azért nézzünk néhány Evangéliumi idézetet: „Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” (Jn 13,34–35) „Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem. Aki szeret engem, azt Atyám is szeretni fogja. Én is szeretni fogom, és kinyilatkoztatom magam neki.” (Jn 14,21) „Bizony, bizony, mondom nektek: Bármit kértek az Atyától a nevemben, megadja nektek.” (Jn 16,23) „Szeressétek inkább ellenségeiteket: tegyetek jót, adjatok kölcsön, és semmi viszonzást ne várjatok. Így nagy jutalomban részesültök, a Magasságosnak lesztek a fiai, hisz **ő is jó a**

hálátlanokhoz és a gonoszokhoz. Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.” (Lk 6,35–36) „Megismertettem velük nevedet, és ezután is megismertetem, hogy a szeretet, amellyel szeretsz, bennük legyen, s én is bennük legyek.” (Jn 17,26) „Ha megvalljuk bűneinket, akkor mivel jó és igazságos, megbocsátja bűneinket, és minden igazságtalanságtól megtisztít minket.” (1Jn 1,9) „Én pedig azt mondom nektek: szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért! Így lesztek fiaai mennyei Atyátoknak, aki **fölkelti napját jókra is, gonoszokra is, esőt ad igazaknak is, bűnösöknek is.**” (Mt 5, 44–45) Stb.

Ehhez a témához a tudomány is hozzá tud szólni: Masaru Emoto japán tudós bebizonyította, hogy pozitív, szerető környezetben a víz kristályai szépek, rendezettek, míg elutasító, negatív környezetben formátlanok.

A másik megemlíthető szintén bizonyított tény, hogy a szerető emberek immunrendszere sokkal erősebb, mint a gyűlölködőké.

Részletes vizsgálódás:

Azt be kell vallanom, hogy nem ismerem a világ valamennyi népének történelmét és kultúráját, de ez talán nem is szükséges. Hiszen tulajdonképpen két nép jöhet szóba, vagy legalábbis én csak kettőt fogok megvizsgálni. A zsidót és a magyart. Tudomásom szerint nincs több nép, amelyik a kiválasztottságot tartósan magának igényelné. Ha mégis lenne, akkor az alapelvek ismeretében meg kell majd vizsgálni azt a népet is. Vajon megfelel-e, jobban megfelel-e a feltételeknek?

A könyvben eredetileg minden fejezetben foglalkoztam a zsidósággal, de hogy ne mondhassák rá, hogy antiszemita írás, illetve, hogy a magyarságról elmondhassam, amit szeretnék, ezért ezeket ebből a változatból kihagytam.

Akik kíváncsiak a zsidóság témára, azoknak ajánlok pár könyvet zsidó szerzőktől. Ezekből sokoldalú, hiteles tájékozódást nyerhetnek:

Drábik János: Egyenlők és egyenlőbbek. A szemitizmus szervezett magánhatalom. Gold Book, 2014.

Drábik János: Kiválasztottak. Gold Book, 2011.

Fejér Lajos: Zsidóság. Gede testvérek. Bp. 1999.

Finkelstein, Israel és Silberman, Neil Asher: Biblia és régészet. Az ókori Izrael történelmének két arca. Ford.: Békési József. Gold Book.

Sahak, Israel: Zsidó történelem, zsidó vallás. Háromezer év súlya. Gede Testvérek. Bp. 2007. Ford.: Varga Péter.

Időnként más népeket is megemlítek az összehasonlítás lehetősége végett.

Szlobodan Milosevics egyszer „kiválasztott népnek” nevezte a szerbeket.¹⁰⁷

A lengyeleknél nem általános, csak „Miczkiewicz kissé fellengzős, kissé misztikus, és jellegzetesen szláv álláspontja és kiindulópontja az, hogy Lengyelország messiás, a világ bűneiért áldozza fel magát, s a lengyelség a népek prófétája, amely szenvedéseit az emberiségért viseli. A koncepció egy nemzeti messianizmust fejez ki, amely a lengyelséget az Isten választott népeként szemléli.”¹⁰⁸

I. Ki tartozik hozzájuk?

„Magyarnak lenni (...) nem könnyű és természetes dolog. Nem olyan állapot, amit ingyen lehet nyerni. Nem elég annak születni. Bátran mondhatjuk, hogy annak nem is lehet egyszerűen *születni*. Azzá *válni* kell. A magyarság nem boldogság. Nem előnyt, biztonságot, ajándékot jelent. Örökös szorongás, s egy elhanyaglott múlt keserű önérzete: ez a magyar állapot. A méltatlanság örökös lélekemésztő érzése. A magyarságot *vállalni kell, s csak vállalni lehet.*”¹⁰⁹

„Erős, gazdag vár vagy

---

¹⁰⁷ Magyar Nemzet – Magazin, 2012. 04. 07.

¹⁰⁸ Padányi Viktor: A nagy tragédia I. 153. o.

¹⁰⁹ Joó Tibor: A magyar nemzeteszme 96. o

*De az örök törvényt,
Amit Isten rád rótt,
Vállalnod kell önként.*”¹¹⁰

„A magyar kevert faj, de ez nem jelenti, hogy jelleme ne lenne egységes. A magyar nép nem két-három fajtának egyesüléséből keletkezett, mint például az angol, hanem számtalan apró fajtörödéknél egyetlen erősebb törzsbe való beolvadásából. Ekként lett egységesebb és mégis sokszínűbb sok más népnél, lelkében s a lelkét kifejező kultúrában is. Az erősebb törzs, mely a többi beolvasztotta, igazában már eltűnt a ráakódott rétegek alatt, s tisztasága talán már történelmünk kezdetén is kérdéses volt: minden kétség lehetséges itt. Egységét azonban ráhagyományozta az előállott új közösség lelkére és kultúrájára. Amely tovább működött helyette, mint beolvasztó erő.”¹¹¹

Hasonló előfordulhat más népeknél is: „A nemzetiség nem feltétlenül a vér szerinti származást, hanem a személyiség szívbeli kötődését és szellemi irányát jelenti. Különösen jól látszik ez az orosz nép összetételén: évszázadokon át volt államában *egyesítő* nép, és egyúttal *teremtő* nemzetté is vált. Az orosz kultúrában és életmódban való hosszas vagy egész életre szóló megmerítkezés folytán számtalan más nemzetiségű állami hivatalnok vált lelkileg is valódi oroszává.”¹¹²

„Zrínyi Miklós dédapjának szittya-keresztény hősiességéről írt eposzában – hol a magyar hős már nem is pajzsa és védbástyája a kereszténységnek, hanem megváltó áldozat bűneiért – a vezér ezzel buzdítja harcosait: »jó horvátok s magyarok legyünk!« Egy levélben pedig öccsét »jó horvátnak, *tehát* jó magyarnak« mondja. Ebből a nyilatkozatból nyilvánvaló, hogy a »magyar« nem indifferens etnikai fogalom, hanem minőséget kifejező értékjelző érték kategória. Bármily nehéz is manapság elképzelni, **az etnikum csak másodrendű a magyarság fogalmában.** (...) Hiszen a mi esetünkben a nemzet nem

---

¹¹⁰ Maghar Himnusz. Ford.: Dr. Bobula Ida

¹¹¹ Babits: A magyar jellemről 28. o. (Kiemelés tölem.)

¹¹² Szolzenyicin: Orosznak lenni 283. o.

a népből hajt ki, hanem felülről ered: a királyi ház családi hagyományainak alászállásából, átvételéből és kiterjesztéséből. Bátran mondhatjuk, hogy nemzetünk nem természetes úton keletkezett, nem *via natura*, hanem *arte*. S ebben semmi furcsállni vagy szégyellni való sincsen. Sőt! Azt jelenti ez, hogy a magyar nemzet merő szellem. Hit és eltökéltség.”¹¹³

Máshol pedig ezt írja: „... a nemzet lényege sem az államiságban, sem a származásban, sem a nyelvben, sem a földrajzi hazában, még a kultúra egészében és a pusztá sorsközösségben sem gyökerezik, s ezek csak másodlagos képződmények magához a nemzethez képest. Nem ők alkotják a nemzetet, hanem az kölcsönzi neki nemzeti jellegüket, ha ilyen jellegük van. A nemzet elvileg valamennyiük nélkül meglehet.”¹¹⁴

„A magyar szó még nem magyar érzés, az ember, mert magyar, még nem erényes ember, és a hazafiság köntösében járó még *korántsem hazafi*. *S, hány ily külmázás dolgozik a haza meggyilkolásán...*”¹¹⁵

„Magyar az, akinek nyelve és esze magyarul forog. Becsületesen nem lehet más vizsgát találni arra, hogy kit tartunk igazán magyarnak. Nem könnyű vizsga ez. Sokkal nehezebb annál, ami elé a fajta testi jegyeinek kutatói állítják az embert. Itt a lelket kell kitenni.”¹¹⁶

A szocialista Veres Péter ezeket írja: „...megismertem egy csomó embert, akik itt a mi népünk sorsát intézik, hát rájöttem, hogy ezeknek egy része nem magyar, más része rossz magyar. (...) nem vagyunk alávalóbbak senkinél. Csak mások vagyunk, és persze szerencsétlenek vagyunk. Szerencsétlenek vagyunk, mert magyarságunkban, ős balekségünkben néha-néha hebehurgyán cselekszünk, bolond módra nagylelkűek és könnyelműek, áldozatkészek vagyunk, azért maradtunk le. (...) amíg alkalmazkodunk, amíg jó szolgák vagyunk és megelégszünk a második hellyel, addig kedvesek vagyunk. De mihelyst teljes joggal és a magas magyarság fölényével állunk ki, már

---

¹¹³ Jóó Tibor: A magyar nemzeteszmé 90–91. o. (**Kiemelés** tőlem.)

¹¹⁴ Jóó Tibor: A magyar nemzeteszmé 16–17. o.

¹¹⁵ Gr. Széchenyi István

¹¹⁶ Illyés Gyula: Ki a magyar? 30. o.

öszönösen ellenségnek érznek minket. Nem tehetnek róla, talán nem is rosszak, de *nem tudnak szeretni bennünket, mert érzik, hogy ők ilyenek nem lesznek soha.*¹¹⁷

Magyarrá lett nem magyarok: például az örmény származású Pongrátz Gergely, a szlovák Petőfi Sándor,¹¹⁸ a félig román József Attila vagy az aradi vértanúk nem magyar tagjai.¹¹⁹ Utyesenovics Martinuzzi György, ismertebb nevén Fráter György horvát kismanesi családból származik. Sajó Sándor, aki sváb létére magyarosította a nevét és ezt írta: „magyarnak lenni büszke gyönyörűség.” Herczegh (Herczog) Ferenc, Reményik Sándor, Lükő Gábor, Bem apó, Zadravec István. A germán Tormay Cécile. A morva-német szülőktől származó Prohászka Ottokár. Az ír származású Egán Ede.¹²⁰ A legnagyobb magyar festő Munkácsy (Lieb) Mihály zsidó emberként látta meg a napvilágot, Puskás (Purczeld) Öcsi sváb származásának született, Kossuth szlovák kismanesi nemzetség sarja, Kodály Zoltán ősei flamandok, németek, morvák, csehek és lengyelek, Semmelweis Ignác német, Erkel Ferenc szintén, Gárdonyi Géza születésekor Ziegler volt, Liszt Ferencen hovatarozásáról bár vitatkoznak a németek és a magyarok, magyarnak vallotta magát. Stb.

A vérségileg horvát-német származású, de izzó magyar lelkű **Zadravec** István 1884-ben született. Magyar öntudata már gyermekkorában megnyilvánult, amikor az idegen hangzású neve és túlfűtött temperamentuma miatt őt „délszlávnak” gúnyoló osztálytársa előtt – rendkívül indulatosan, de tiszta magyar szívvel és önérzettel –

---

¹¹⁷ Veres Péter: Mit ér az ember, ha magyar. 27–29. o. (*Kiemelés tőlem.*)

¹¹⁸ „Ha nem születtem volna is magyarnak,
E néphez állanék ezennel én”

¹¹⁹ Aulich Lajos német, Damjanits János szerb, Kiss Ernő örmény, Knézics Károly horvát, Láhner György német, Lázár Vilmos örmény, Leiningen-Westerburg Károly német, Poeltenberg Ernő osztrák, ő mondta, hogy „csak a nyelvem német, szívem magyar, mert a szabadságért dobog”.

¹²⁰ <http://magyarmegmaradasert.hu/kiletunk/elet-halal-harcaink/item/2125-eg%C3%A1n-ed-e-nem-harcot-akart>,
<http://betiltva.com/files/egan.php>,
http://hu.wikipedia.org/wiki/Eg%C3%A1n_Ede

magyarnak vallotta magát.¹²¹ A magyar szentföldi (Húvösvölgy) ferences kolostorba vonul vissza, ahol üldözött zsidók százait rejtegeti rendtársaival, s olykor még a *nyilasoktól is kap az élelmezéshez segítséget*. A háború után két évre börtönbe csukják.¹²²

Drupp Bálint csurogi plébános, aki mindig az igazságosság és a béke harcos védője volt, mégis kivégezték a szerbek, pedig a szerbek mellett is kiállt a magyarokkal szemben. Ezt írja egyszer: „Német őseink nem bírtak megélni őshazájukban, ezért jöttek Magyarországra és itt a legjobb földeket kapták, nem csak megéltek, hanem meggazdagodtak, minden hivatal nyitva állott előttük, példa Wekerle Sándor, aki sváb létére többször volt Magyarország miniszterelnöke.”¹²³

Sajó Sándor így vallja meg magyarságát:

*„Magyar vagyok, a fajomat imádom,
És nem leszek más, – inkább meghalok!
Uram, tudd meg, hogy nem akarok élni,
Csak magyar földön és csak magyarul;”*¹²⁴

Damjanits János halála előtt így szólt a nála lévő minorita baráthoz: „Én ugyan rác vagyok vallásomra, de mint rác meghalni nem akarok.” És katolikussá vált halála előtt.¹²⁵ Kardján a Magyarok Nagyasszonya kép állt a következő felirattal (latinul): „Mária, Isten Anyja, Magyarország Patrónája, oltalmad alá menekülök.”¹²⁶

Felesége, Csernovics Emília semmiben sem marad el férjétől. „Damjanichné és társnői – akkor mutatták meg, hogy milyen fából

---

¹²¹ Tudós-Takács János: Istennel a hazáért. Betiltva.com.

¹²² <http://www.ktp.hu/index.php/in-memoriám/390-p-dr-zadravecz-istvan-ofm>

¹²³ Matuska Márton: Három mártírunk.

¹²⁴ Sajó Sándor: Magyar ének 1919-ben

¹²⁵ Sujánszky Euszták minorita szerzetes visszaemlékezései. Piár Futár, 2012. szeptember-október 13. o. Nevét is megváltoztatta a magyaros ts végződésére. Az iránta érzett tiszteletből írom úgy, ahogy ő akarta.

¹²⁶ Dr. Kovács: Magyarok Nagyasszonya 63. o.

vannak faragva, amikor a borzalmas tragédia után nem omlottak össze, nem lettek idegroncok, hanem folytatták a nemzet ügyének szolgálatát úgy, ahogy lehetett.

Damjanichné gyűjtést indított a rabok segélyezésére. Ezt felfedezték, s őt hadbírótság elé állították. De nem lehetett megfélemlíteni. Tovább dolgozott. Árvaházat létesített honvéd árvák számára.

1861-ben megalapította a Magyar Gazdasszonyok Országos Egyesületét. Segítőtársai voltak elsősorban Batthyány özvegye és a Wenckheim-család. Programja: segíteni ott, ahol szükség van rá. Ínséges évek jöttek. Az Egyesület leves-konyhákat, élelmiszerosztó helyeket létesített. A szükséges pénzt hangverseny, bazar, ... stb. rendezésével szerezték. Rendeztek terménykiállítást is, amiért »Kalarábé Verein«-nek csúfolták az egyesületet a szellemes és a közért való munkából magukat ügyesen kivonó delnők. De az ilyen hangok idővel elhalkultak és a nemzet hálás szeretete koszorúzta azt a nemes és hasznos munkát, melyet több mint félévszázadon át végzett Damjanich özvegye az ő örökké gyászoló fekete ruhájában.”¹²⁷

„Egyik anyai dédnagymamám, akinek még német volt az anyanyelve, és Groß-nak hívták, egyszer így nyilatkozott családi körben: „Magyar kenyeret eszem, tehát magyar vagyok.” Annak a véleményének is hangot adott, hogy „meg kell becsülnünk ezt a rendes népet, hogy minket idegenként befogadott és teljes jogokkal ruházott fel, és *egy pillanatig sem érezte velünk senki, hogy idegenek vagyunk*, és ti is tanulhattatok” – mondta gyermekeinek, akik ízig-vérig magyar öntudattal élték le életüket. Egyikük, Müller-Gyékenyesi György, anyai nagymamám bátyja, a clevelandi Árpád Akadémia és a Szent László Lovagrend amerikai ágának, valamint a Clevelandben évente megtartott, az egész világból összesereglett magyar kutatók világkonferenciájának ötletgazdája és alapítója.”¹²⁸

„Magyarnak lenni nem állapot, magyarnak lenni magatartás!” – írta Márai Sándor.

---

¹²⁷ <http://magyarmegmaradasert.hu/szerzok/a-c/bobula-ida/item/2100-damjanichn%C3%A9-csernovics-emilia>

¹²⁸ Lajdi P.: Ki a magyar? Itt a szerző saját családjáról ír. (*Kiemelés tőlem.*)

Mint a hal, vagy a néger című versében pedig ezt írja:

...Luxorban sírni kezdtem

Egy sötét téren, mert magyar szavakkal

szólított egy arab s néha gorombán

Feleltem franciáknak s kiabáltam,

Hogy én magyar vagyok, mifene más?

„Magyarnak, ami azt is jelenti – igaz magyarnak lenni RANG! Ezt a rangot mindenkinek ki kell érdemelnie nemzete melletti elkötelezettségével, ezt bizonyító tetteivel és az ezekhez méltó magatartásával! A magyarságba, mely erkölcsi kategória, ingyen és érdemek nélkül beleszületni nem lehet. Erre a magaslatra az emberi élet során föl kell emelkednie mindenkinek, aki ebben az országban látta meg Isten rendelkezésből a napvilágot, legyen akár magyar, akár oláh vagy tót, ruszin, horvát vagy szerb, cigány, avagy zsidó. Akármikor is kapcsolódott be egy-egy később Magyarhonba betelepült nemzetiség, azzal, hogy a Szent Korona kisugárzási övezetébe ékelte saját sorsát, ezzel a magyar történelem szerves részévé vált a maga módján. A betelepüléstől kezdve akár tetszik nekik, akár nem, a magyar történelem fogaskerékrendszerének részeivé váltak. Érte vagy ellene éltek és élnek, önmagukat minősítve a magyar anyanemzettel szembeni magatartásukkal. Sokan vendégszeretetünkkel durván visszaélve ellenünkre fejtettek ki erőfeszítéseket ország- és kultúratolvajlási szándékkal (oláhok, rácok, tótok, néhányszor még az erdélyi evangélikus szászok is), míg mások (a zömmel katolikus svábok és horvátok, de tagadhatatlanul számos az ilyen zsidóknak is a száma!) örömmel asszimilálódtak az idegen vérségűeket mindig nagy vonzerővel és könnyen magába olvasztó magyar művelődésbe. Nem véletlen, hogy zsidókat és németeket nagy számban magába olvasztani csak nekünk, magyaroknak sikerült a világon! Ez a magyar kultúra és nyelv egyedülálló gazdagságával és varázsával magyarázható. »Ha a világot nem Ady nyelvének birtokában ismerem meg, nem lehetett volna belőlem több egy közönséges fizikatanárnál.« – nyilatkozta a magyar zsidó, Teller Ede,

a »hidrogénbomba Atyja«, aki a Magyarok Világszövetségének tagjaként halt meg.”¹²⁹

„A bencés Olofsson Placid atya mondta nekem egyszer, svéd ősére célozva: »Egy csepp magyar vér sincs bennem (nem tudom, ezt szó szerint kell-e venni), de csak merje valaki kétségbe vonni, hogy magyar vagyok!« Nem az etnikum tesz magyarrá.”¹³⁰

Kodály Zoltán is ezt mondja: „A magyarságot ma senkinek sem teszik készen a bölcsőbe. Mindenkinek meg kell dolgozni érte.”¹³¹

„A magyarság nem kalapdís, hanem a szíve mélyében viseli a magyar, mint tenger csigája a gyöngyét. A magyarságunk érzése mélyen bent ég bennünk, hogy szinte magunk sem tudunk róla, mint a tűzhányó hegyek, amelyek hideg kőhegyek, de egyszer megmordulnak.”¹³²

Napjainkban, 2005-ben ismét feltették a kérdést: Mi a magyar? Gerő András az előszóban így fogalmaz: „Úgy véljük, hogy a »magyar« szó tartalmát egy széles kulturális mezőben kell értelmeznünk. Annál is inkább, mert hiszünk abban, hogy a »magyar« mint fogalom, nem egyszerűen állampolgári, hanem kulturális közösség. Az identitás és nem az államkeret tesz valakit magyarrá.”¹³³

Nagyot tenni és erősnek lenni a szenvedésben, ez a magyarság.¹³⁴

Idézetek: Karácsony Sándor: A magyar észjárás című könyvből. (Magvető Könyvkiadó. 1985.)

A „magyar”-ság lelki probléma. A végtelen pusztában és lehetőségeiben vagy az erdélyi fennsíkon, vagy ott, ahol történelmi élete folyamán az az embercsoport, amely tegnap és ma „magyar”, megoldandó feladatot kapott vagy látott, és erre a feladatra ömlött ki lelkének egész tartalma (és egészen másképpen, mintha éppen más

---

¹²⁹ Lajdi Péter: Ki a magyar?

¹³⁰ Kovács Gábor: Táltos és próféta. Világháló.

¹³¹ Idézi: Für Lajos: „Ne bánts a magyart!” 173. o.

¹³² Gárdonyi Géza

¹³³ Mi a magyar? 8. o.

¹³⁴ Szt. XII. Piusz. „Nagyot tenni és szenvedni ez a magyarság,” így szól az eredeti forrás, de egy ismerősöm (P. Cs.) szerint a fenti fordítás helyesebb.

feladatot nyert volna). Ha tehát ezer esztendőn keresztül egy bizonyos alapmagatartás mai napig nem módosult, vagy legalább észrevehetően nem változott, az nem a pusztai lélek változhatatlanságát jelenti, hanem azt mutatja, hogy az elvégzendő feladat nagyjában ma is ugyanaz, amilyen eredetileg azt a bizonyos lelki magatartást szükségessé tette.

Azt azután már nagyon könnyű lehetségesnek tartani, hogy *ez a feladat* a magyar embernek testi-lelki habitusára alakítólag hatott, hogy a magyar embert ez a sajátosan magyar *küldetés* jellegzetesen másvalamilyen emberré formálta, mint amilyen a nem magyar ember. Továbbmegyek. Ez a „magyar”-ság mindenféle származású és fajú embert magyar emberré formálhat, ha egyszer azt a másik embert megejtette és varázsa alá hajtotta a magyar feladat, és a magyar embercsoport társaslelki funkciói hatni kezdtek benne és rajta keresztül a magyar vállalkozás szolgálatára. Ha lélek dolgának látjuk a „magyar”-ságot, nem materiális ok anyagszerű okozatának, akkor egyformán megmagyarázhatónak (bár mindvégig meghatóan transzcendensnek) mutatkozik a turáni lovas lelkének időtálló alaprétege és az elmagyarosodás jelensége egyaránt. (42. o.)

Magyar testvéremnek fogadok és tartok mindenkit, aki megosztja velünk a magyar sorsközösséget, mégpedig minden feltétel nélkül cselekszem ezt. Akkor is magyar szememben és számunkra a velünk egy kenyéren élő, ha nem hajlandó mellérendeléses relációba lépni velünk, sőt magát fölénk rendelvén, bennünket maga alá törekszik rendelni. Hiszen éppen **ez a magyar bennem. Nem követelem tőle, hogy legyen olyan, mint én.** Ellenkezőleg, **viszonyulok hozzá én úgy, amint van.** (13. o.) (Kiemelés tőlem.)

Gúzsba kötni, megnyomorítani, öldösni, kínozni lehet a magyar lelket, indogermánná tenni nem lehet. (25. o.) (Mert olyan mélyen gyökerezik bennünk valami, ami megkülönböztet minket másoktól. W.B.)

De volt egy nagy ajándéka is: (mármost a széthúzásnak) a másik ember képzeete saját Én-em mellett. Isten hatalmas leckét adott fel számunkra, mikor arra szorított bennünket pedagógiájával: tanuljunk megismerni, számba venni, tisztelni és osztályostársnak életünkbe

belekalkulálni Én-ünkön túl a másik felet. Mai napig sem tanultuk meg jól ezt a leckét, újra meg újra felkapjuk éppen azért új meg új korszakokban ismétlésre, de az bizonyos, hogy ma már **mi vagyunk Európában a legtárgyilagosabb, a legalkotmányosabb, a legmegértőbb, a leglovagiasabb nép.** (...) Nekünk szükségünk van arra, hogy megtanuljunk a másik emberre nézve élni. Nekünk nem elég kritika nélkül lépnünk egységre, ki kell veszekednünk és egymáshoz képest megteremtenünk az egységet. **Ez a magyar „széthúzás” Isten szerint való értelme.** (53. o.) (Kiemelés tőlem.)

Szólásszerűen, közmondásosan így emleget bennünket a külföld: *lovagias* magyar nemzet. Ismernek bennünket, sőt ismerni véljük önmagunk is, mint *szabadságszerető* magyar népet. (...) Ez a lovagiasság csakugyan nem euramerikai sajátosság. (...) Tény és való, hogy nem jellemzi a körülöttünk lakó népeket. Nálunk magától értetődő. A mi szemléletünkben a másik, a másfajta, az idegen objektíve úgy jelenik meg, hogy „az is ember”, „annak is élni kell”. (...) Az a magyar lélek, melynek nyelve grammatikailag elsődlegesen és leggyakrabban mellérendelő, minden életszerű megnyilvánulásában az. A magyar föld a kis autonómiák klasszikus hazája. Sok titokzatos ellentmondása megoldódik sorsunknak, ha úgy tekintjük, mint megannyi kivirágzását vagy törekvését egyazon elvnek: a mellérendelésnek. (...) Nemcsak a másikat tartja magával egyenrangúnak, hanem magát is egyenrangúnak tartja a másik mellett. Ezért van aztán, hogy „a jussát nem hagyja”. Ezért van, hogy „önérzetes”. Ezért feltűnő, hogy a magyar paraszt olyan „méltóságteljes”, akárcsak egy arisztokrata. (333–35. o.)

A mellérendelés elve s annak különösen a „másik fél” rekompenzáló ereje kifejlesztett például a magyar lélekben egy társadalmi életformát, mely szintén egyedülálló sajátosság euramerikai vonatkozásban. Mindenütt másutt a *többségi elv* alapján folyik a társas együttélés, egyedül a magyar lélek ismeri a kisebbségi elvet. (336. o.) (Kiemelés tőlem.)

Az, hogy „magyar”, nem faj, nem vér, hanem lélek dolga. Nem a vér alakította ki a magyar lelket s hozta létre így a magyar fajt, hanem ellenkezőleg, a magyar lélek hatott a vérre, s most és minden időben

az a magyar faj, amit a magyar lélek áthatott. Mindenki olyan mértékben magyar, amekkora mértékben magyar lélek ereje él és hat rajta keresztül.

Ez a magyarázata annak a különben eléggé megmagyarázhatatlan, de egyébként nyilvánvaló és letagadhatatlan ténynek is, hogy ez a meglehetősen kisszámú s a történelem folyamán több ízben majd-csak-hogy-el-nem-vérzett nép annyi idegen fajú egyedet felvehetett magába, s mégis magyar maradt a jellege. (345. o.)

Mikor a proletárdiktatúrának vége szakadt, egy-két napig kritikus volt a helyzet, hogy netalán sok vér fog folyni visszatörlésül, de aztán elszállott a harag, s semmi nagyobb elégtételvétel nem történt. (355. o.)

Más oldalról az is megható, ahogyan a már legyőzött ellenséget kezeli, nem is szólva arról, hogy békekötés után milyen magától értődően tud a volt ellenségnek esetleg hűséges jó barátja lenni, mintha semmi sem történt volna. (356. o.)

Ugyanezért a született magyar katona csak honvédelemre alkalmas, nagyon nehezen értené meg például egy támadó vagy szerző hadjárat szükségességét. De hogy jó anyag, azt minden vele együtt harcoló faktor mindenkor készségesen elismeri. (358. o.)

Az az egyén „magyar”, aki a „másik” emberhez, legyen az akárki fia, „magyar” módon viszonyul. (365. o.)

Az a nem magyar fajú „magyar”, aki őszintén gyürkőzött neki itteni és mostani „magyar” feladatának, feladta eredeti álláspontját, átvette a mi munkaritmusunkat, tempónkat, stílusunkat és módszerünket, lélekben tehát magyarrá vált, fiziológiailag is átváltozhatott. (382. o.)

Maga az a tény mélyen magyar, hogy senki sem tudja, mi a „magyar”, illetőleg ahány, annyiféleképpen magyarázhatja. (384. o.)

„Ha megvizsgáljuk a magyar lelki tulajdonságait, valamennyi alján a szabadság szeretetét leljük. Ezt találjuk nemcsak erényeiben, hanem fogyatékoságaiban is. Ezért konok, hallgatag, elhúzódó, sőt

egyenetlenkedő. Ezért bizalmatlan. A függetlenség, a különállás a legnagyobb kincse.”¹³⁵

„Megmaradt-e a sokat emlegetett »szalmaláng« természet, és létezett-e valaha is? Én a magyar történelmet úgy olvasom, hogy a magyarok a valóságban megtelepedésüktől kezdve sosem voltak igazán izgágák, és csak akkor vitték kenyértörésre a dolgot, ha már végképp nem találtak más kiutat. A nagy kérdésekben azonban még ilyenkor is keresték a megoldás, a kompromisszum lehetőségét. Magyar–magyar polgárháborús állapotokra csak igen ritkán került sor. A rendszerváltás idején pedig mindenki a békés átmenet pártjára állt. Ez is arra vall, hogy ha nincs szükség rá, a magyarok nem csinálnak »balhét«. Egyesek ezt utólag hibának vélik, de akár az, akár nem az, mindenesetre a magyar jellem vagy szokás fejeződött ki benne. Ezzel szemben – és ez szintén elég ősi vonás – a magyarok állandóan veszekednek és vitatkoznak, miként a »nagyidai cigányok« tették. Ahogy Ciano ironizált, felemelik a hangjukat, de a kezüket nem. Ebben pedig az fejeződik ki, hogy minden handabandázás ellenére a magyarok végső fokon toleránsak és megfontoltak. Akár azt is mondhatjuk, hogy – ha szkeptikusok is, amire megvan az okuk – egyedül realisták és racionálisak.”¹³⁶

Az ellenséghez való viszonyunk nagyon szép példáját jeleníti meg az alábbi vers:

Reményik Sándor: Nikolaj

Ülünk a tűz körül öten

És Nikolaj a hatodik,

Kit küldtek messze muszka puszták,

És azt se tudja, hogy van itt,

Nikolaj, ki a málhánk hordta eddig

S most szítja némán a tüzet,

Nikolaj, a fogoly, a rab, nekünk

---

¹³⁵ Illyés Gyula: Ki a magyar? 39. o.

¹³⁶ Ormos Mária. Mi a magyar? 2005. 200–201. o.

Nagy Muszkaföldről élő üzenet.

*Üzenet, hogy ím: ott is jók a népek,
Ott is szelídek, komoly-kékszemuiek
S a szemük ott is csodamélyre tágul,
Ha, mint ezé itt, csendes tűzbe bámul.
Nézzük és nedves szemüinkből törülők
A hároméves, rettenetes álmat:
Tán dajkamesék csupán a kozákok?!*

*Vagy tán ez itt, ez volna a kozák,
Ki hegyen-völgyön a nyomunkba hág,
Tótul ha szólunk, értőn mosolyog
S kezéből ad a lónak abrakot?
Kit szeretnek a felvidéki rétek,
A magyar erdők, öreg fenyvesek,
Mert tudják, hogy, az ő szívéig érnek.*

*Csak néha száll egy Volgamenti emlék
Szívére, ha mint néma kökereszt,
Ül a tűz mellett összefont karokkal,
És egy közülünk magyar dalba kezd.*

*Hiszen itt is jó... nem hiányzik semmi
És mégis: be jó volna hazamenni!*

*Egy hívó dal... egy Volgamenti emlék...
A viszontlátás... csakhogy várni kell még...*

*Hisz ismerős már itt is minden út
De legpuhább, amelyen hazajut.*

*S Nikolaj megint a tűzbe bámul,
Merengő kék szeme csak tágul, tágul,
Két keze ölben: embert sosem ölt.*

Kérdezzük tőle: hol a Muszkaföld?

*Akkor Nikolaj északnak mutat,
Hol sziporkázó csillagok alatt
Mered a Tátra sziklakemény láncá.*

Mutatja: azon túl van a hazája.

Dobsina, 1917 június

Veres Péter is hasonlókat ír: „... aki véreben, gondolkozásában, jellemében, magatartásában magyar és az is akar maradni, annak mellékes a világnézete, mert hiszen a magyarsága nem az elveitől függ, hanem azoktól a testi-lelki adottságoktól, amelyek a magyarságnak egyedül érvényes ismertetőjegyei lehetnek”¹³⁷

A nyelvünkről pedig: „nem alárendelő, hanem mellérendelő nyelv, vagyis nem arisztokratikus, hanem demokratikus.”¹³⁸

A Magyar Nemzet egy számában megjelent egy cikk, melyben idéznek egy véleményt a magyarokról, nem éppen pozitív szemszögből, bár én büszke vagyok rá, ha igaz ez az állítás: „Mi nem vagyunk európai vonatkozásban egyszerűen érthető nép. Mi csak „magyarán” vagyunk érthetők. (...) Nem tudjuk mindig elkerülni, hogy a mi magyar beszédünkbe bele ne hallgasson például egy sváb fül, s a világ leggyönyörűbb őszinteségével azt akarja hallani, amit mondunk. De mi nem azt mondtuk, amit ő hall. **Gondolkodásunkból hiányzik a két európai rendszer, a latin és a germán észjárás.** Mi ezt nem hittük, de egyvalamit ügyesen megcsináltunk. Elkülönítettük magunkat az európai közérthetőség világától...”¹³⁹ A kiemelt részre gondolok, amikor azt mondom, hogy büszke vagyok rá, ha így van.

---

¹³⁷ Veres P.: Mit ér az ember... 39. o.

¹³⁸ Veres P.: Mit ér az ember... 50. o.

¹³⁹ Magyar Nemzet, 2011. január 29. 37. o. Végh Alpár Sándor Köznapló című írásában idézi Szalay Lajos grafikust.

Nézzük meg a latinok és a germánok történelmét és érthető lesz, hogy jó érzésű magyar miért nem kíván velük egy szinten lenni.

„Csíksomlyónak a helyi szelleme, a Genius Locija, éppen Ő, a Szentháromság harmadik személye, a Szentlélek! Miért éppen Ő? Sok töprengés után, a magyar génuszban, a magyar szellemiségben találtam meg a magyarázatát. A magyar szellem mindig a lényegyet kereste. Nem elégedett meg a tapasztalati világ természetes jelenségeinek a meglátásával, hanem azokon túl kereste azok létének, működésének, evilági rendeltetésének értelmét és célját. Sőt, még ezeken túl is, értelme meglátásaival egészen új következtetésekre is jutott. Még tovább menve pedig, rendesen belebotlott a természetfeletti világba is. Ott pedig az Istennel találkozott, mégpedig a mindennek értelmet adó Szentlélekkel. Így lett a Szentlélek a magyar génusz napfénye.”¹⁴⁰

„Magyarnak lenni mindig nagyon nehéz volt. Évszázadokon át jobban járt az, aki németnek, szerbnek, horvátnak vagy éppen szlováknak vallotta magát. De tudjuk azt is, a betelepülők közül sokan mégis magyarrá váltak!”¹⁴¹

„Egy 1244. karpónai oklevélből tudjuk, hogy magyarnak német ellenében tett tanúbizonysága be nem vététt. Volt idő, midőn hatalmas polgáraink a magyart nemcsak a városi hivatalokból, hanem még a városból is kizárták, hol házakat bírniok nem volt szabad. (...) Az 1608. 13. tör. c. végre azt határozta: «hogy a született magyaroknak szabad legyen polgárok közt házakat venni és építeni.»”¹⁴²

A migráns válság idején, 2015-ben találtam a facebook-on **Baán Daniella** gondolatait:

„Migráns kérdés egy kínai kisfiú szemével nézve
Minden nap érhet meglepetés. A mai napon egy 10 éves kínai kisfiú személyében találkozhattam vele. A neve – mint később kiderült –

---

¹⁴⁰ Daczó Árpád: Csíksomlyó ragyogása. 159. o.

¹⁴¹ Tóth Imre: Magyar őstörténet 124. o. Összefoglalót ad Ács Zoltán: Nemzetiségek a történelmi Magyarországon c. könyve alapján.

¹⁴² Rónay 139. o.

Shan. Tehát betértem egy kínai gyorsbüfébe és a rádióban ismételten a menekültkérdésről volt szó. A kisfiú elkezdte mondani minden kérdés nélkül tökéletes magyarsággal a »magáét«:

– Hát most tetszik ezt hallani, idejönnek, végig vonulnak egész Európán, mint a sáskák, azt gondolják, nekik minden jár, mint valami uralkodónak. Szégyen, hogy ilyen emberek jönnek ide ebbe a szép országba és csak a szégyent hozzák a magyarokra!

Nem bírtam ki, hogy vissza ne kérdezzek...

– De hát te sem vagy magyar...

Kisfiú felháborodott...

– De igen, én magyar vagyok, és többet tudok a magyar történelemről, mint bárki más. Én itt születtem, ez a hazám, magyar az anyanyelvem és szeretem ezt az országot. A szüleim kínaiak (mondta a nevüket, de nem értettem), engem pedig Shannak hívnak, tetszik tudni mit jelent?

– Nem, nem tudom sajnos.

– Azt jelenti, Isten velünk van, tehát a magyarokkal is itt van. És Isten nem fogja engedni, hogy ezek itt maradjanak és meg fogja őket büntetni, azért amit tettek és tesznek Európával és a magyarokkal főleg. Tetszik tudni mekkora volt ez az ország még nem is olyan régen? Nagyon nagy! Úgy hívták Nagy-Magyarország és most a többi ország fél tőlünk, mert félnek attól, hogy a magyarok fellázadnak(???) és ismét egy nagyon jó és nagy országot hoznak létre Európa közepén. Ami az EU végét jelentheti. Tetszik tudni félnek tőlünk, ez az igazság! És tetszik tudni azt is, hogy Kína pedig nem fél és nem is fog, hanem majd ha kell (???) a magyarok és az ország mellé fog állni. És itt nem lesz egyetlen olyan ember, aki nem tiszteli a magyarokat.

Hát itt volt az a pont, amikor szó szerint tátva maradt a szám... egy 10 éves kínai kisfiú pár mondatban levezette az egész migránskérdést és a jelenlegi helyzetet... Döbbenet..."

Nagyon érdekes megfigyelést tehetünk. A kisfiú szülei kínaiak, de ő magyarnak tartja magát (persze még gyerek). Tökéletes példája annak, hogy a magyarság vállalás, nem származás kérdése.

Sokáig nem tudtam, mi lehet az oka annak, hogy Kárpát-medencéből elköltöző magyarok gyorsan elveszítik magyarságukat. Úgy tűnik,

gyorsabban, mint más népek. Talán ez a gondolat megválaszolja ezt a problémát: „Az évezredes magyar nemzettest és a magyar haza a magyar ember alakjában annyira összeforrtak, hogy egyiket a másik nélkül el se tudjuk képzelni. Ha e tényezők közül az egyiket elveszjük, nem lesz teljes többé a fogalom, hogy magyar.”¹⁴³
A magyarok 65 százaléka visszavándorolt az USA-ból.¹⁴⁴

II. Milyen régi a nép?

A magyarok ősei, többek között – a szkíták¹⁴⁵ – idősebbek a zsidóknál. Tehát, ha az ősiség a kiválasztottság bizonyítéka, akkor a magyarok esélyesebbek ebben a versenyben. Az hogy nem a teljes szkítaság maradt fenn a magyarságban nem probléma, hiszen a zsidók sem az ókori teljes Izrael. Államuk ugyanis Salamon halála után kettészakadt, egy északi Izraelre és egy déli Júdeára. Az északi törzseket, pedig a déliek közreműködése mellett elhurcolták, és gyakorlatilag nyomuk veszett, bár van elmélet, mely szerint megvannak. A Biblia a következőket írja: „Ekkor Acház követeket küldött Asszíria királyához, Tiglatpilezerhez. Ezt üzenté neki: „Szolgád és fiad vagyok. Vonulj fel, és szabadíts ki Arám királya kezéből és Izrael királya kezéből, akik ellenem támadtak!” Ugyanakkor fogta Acház az Úr templomában található ezüstöt és aranyat, és elküldte ajándékba Asszíria királyának. Asszíria királya a kedve szerint járt el. Így Asszíria királya Damaszkusz ellen vonult, elfoglalta, lakóit fogolyként Kirbe hurcolta, Recint pedig megölte.” (II.Kir 16,7–9)

II. Szilveszter a magyarokat többrendbelileg is szkítáknak mondja.¹⁴⁶
Calamus dalmát püspök a XII. században így ír: „a hunok, akik avarok, és most magyarok.”

---

¹⁴³ Szalay Jeromos: Igazságok Közép-Európa körül 198. o.

¹⁴⁴ Huntington: Kik vagyunk mi? 295. o.

¹⁴⁵ Itt most nem kívánom a magyar őstörténetet részletesen tárgyalni, de a finnugor származáselmélet nagyon gyöngye lábakon áll.

¹⁴⁶ Vö.: Zachar 103. o.

Szent Izidor szevillai püspök írja 600 körül: „Az ugorok, akiket azelőtt hunoknak hívtak, most pedig királyukról avarnak neveznek.”

Cser-Darai Kárpát-medence vagy Szkítia című könyvükben tagadják a szkíta rokonságot, de azért mégis elismerik: „Árpád népe minden bizonnyal a hunok maradványainak utóda volt (...) a szkíta-hun-avar-magyar mítosznak mégis van némi alapja, ugyanis a **folytonosan a Kárpát-medencében élő magyarság** mindezen törzsek uralmi területéhez tartozhatott – és bizonyos mértékben igazoltan tartozott is.”¹⁴⁷

A hunoknál pedig, és általában az íjfeszítő népeknél a néphez tartozás nem vérségi leszármazástól függött, hanem vagy az uralkodó népéhez csatlakoztak, vagy vállalva az uralkodók küldetését, azok befogadták maguk közé. Hérodotosz is azt írja a szkítákról, hogy különféle származásúak, különböző nyelvet beszélnek, de valamennyien szkíták. Mao-Tun az ázsiai hun birodalom megalapítója ezt írja a kínai császárnak: „Huszonhat birodalmat igáztam le, s ezzel mindezek hunokká váltak, és a népek, melyek íjat feszítenek, immár egyetlen családdá egyesültek.”

Érdekességként megemlítem, hogy Rádzasztánban még ma is hun leszármazottak adják az uralkodókat.¹⁴⁸

V. Orbán és IX. Gergely pápák a magyarokat királyi szkítáknak szólítják.¹⁴⁹

Dr. Frank-Walter Steinmeier német kultuszminiszter írja a berlini kiállítási katalógusban, Dr. Gyárfás Ágnes összefoglalója szerint: „a **szkíták** Euráziában évezredek át tartó idők alatt uralkodó népcsoport voltak, s **ma Európában a magyarságot lehet utódnépül tekinteni**, akik megtartották az eredeti agglutináló nyelvüket is. Gyakorlatilag leírta a magyar őstörténet fő elvét: ázsiai eredetünket kazahsztáni figyelőállással, nyelvünk ősi voltát, s egyetemesen azt az eredeti európai nézetet, amely szerint a magyarok ősei szkíták voltak, egyazon nyelvcsaládba tartoznak és a magyarság Kárpát-medencei

---

¹⁴⁷ Id. mű.: 284. o. (**Kiemelés** tőlem.)

¹⁴⁸ Vö.: Dr. Aradi Éva: A fehér hunok vallása indiai források alapján.

¹⁴⁹ Lajdi T.: Szakrális magyar történelem 16. o.

hazája és Belső-Ázsia közötti út Európa kulturális feltöltődésének útja volt.”¹⁵⁰

Cser Ferenc és Darai Lajos szerint nem rokonaink a szkíták, hanem ősi Kárpát-medencei nép vagyunk, akik itt fejlődtek ki. Itt alakult ki nyelvünk és mellérendelő szemléletmódunk. Ezzel a nézettel ért egyet a korábban élt neves tudós Magyar Adorján is. Még a nagyon mérsékelt László Gyula sem veti el a szkíta rokonság lehetőségét.¹⁵¹ A mi problémánk szempontjából ez most lényegtelen, mert mindkettő nézet szerint **Európa legősibb népe mi vagyunk.**

Szoktam mondani, hogy az az ember, aki legközelebb áll hozzám nem rokonom, csak a feleségem.

Dr. Czeizel Endre szerint a magyar férfiak 73,3%-a már az őskorban itt élt férfiak utóda.¹⁵²

Tudjuk azt, a babiloni feltárásokból, hogy a „Csodaszarvas” NÉPÉT nevezték a „TUDÁS NÉPÉNEK”.¹⁵³

Borbola János szerint a magyarok szoros kapcsolatban álltak az ősi Egyiptommal. Nem kevesebbet állít, mint, hogy ott akkor magyarul beszéltek és a magyar nép név is fennmaradt írott emlékeken.¹⁵⁴

Dr. Deszler, temesvári zsidó rabbi mondta halála előtt a következőket: „Ti, magyarok vagytok a legősibb nemzet, minden ma élő nemzetek közül. Ezt mi, zsidók nagyon jól tudjuk. Az Exodus előtt, mikor még Egyiptomban tartózkodtunk, már ott is megjelentek lovasaitok, és tudtuk rólatok, hogy már akkor is ősidők óta léteztek, mint nemzet.”¹⁵⁵

A New York Times-ban megjelent egy írás a következő címmel: A Biological Dig for the Roots of Language. Szerzője Nicholas Wade a következőket írja: „Réges-rég csupán nagyon kevés nyelvet beszéltek az emberek, talán volt, amikor csak egyet; és ha ez így van, akkor a ma használatos 6.000 nyelv mindegyikét ebből az egyből kell

---

¹⁵⁰ Dr. Gyárfás Á.: A szkíta művészet reneszánsza Európában. MTF. 3. 91. o. **(Kiemelés tőlem.)**

¹⁵¹ László Gy.: Múltunkról utódainknak I. 72. o.

¹⁵² Dr. Czeizel E.: A magyarság genetikája

¹⁵³ Adacsi Veszelszki Ferenc: Sumer Magyar hitvilág kérdései. 109. o.

¹⁵⁴ Borbola János: A magyarok Istene. 2005.

¹⁵⁵ Szathkányi Attila: Az aranykor és eleink igézete. 39. o.

eredeztessük.” Varga Csaba szerint ez csak úgy lehetséges, ha egységes műveltség volt az egész földkerekségen, és ez annak a népnek a nyelve volt, amelyik „istápolta” a Föld összes lakóját. Kapcsolatot tartott a különböző népcsoportokkal, ezek a népek pedig elfogadták ezt, mert nem rabló szándék vezette őket, hanem segítő, tanító. Különbözen hamar fellázadtak volna ellenük, és nem tudták volna kifejezteni termékenyítő hatásukat.¹⁵⁶

Mario Pei úgy látja, hogy: „Elvileg nem lehetetlen, hogy a nyelvek végső soron valóban egy nyelv leszármazottai.”¹⁵⁷

G. S. Krantz könyvében azt állítja, hogy a magyar nyelv mezolitikus, helyben maradó nyelv. A magyar kiadásban már módosítja nézetét, de még mindig azt állítja, hogy 10000 éve jött be a Kárpát-medencébe.¹⁵⁸

„Hungáriát vagy a hunokról, vagy a hungárokról (magyarokról) nevezték el, mivel mindkét nép Skythiából kiindulva itt telepedett le.”¹⁵⁹

„... nem tagadhatják, hogy ők a legszkitább szkíták, hiszen az ő nyelvüket beszélik.” – írja Bonfini.¹⁶⁰

„Az antik görögök a tanúk, hogy az ő idejükben a szkíták már rég nem voltak primitívek, és a rómaiak a tanúk, hogy a germánok az ő idejükben még azok voltak. A mi ősforrásainkat azért nehéz izolálni, mert a kereszténység prebiblikus forrásaival azonosak, és nem időnként térünk vissza hozzájuk látványos rohamokban, hanem a vérünkben vannak.”¹⁶¹

„**Dolgopszki**, A. orosz nyelvész 1973-ban megjelent *Boreisch Ursprache Eurasiens* című munkájában írja, hogy a kutatók szerint vagy 10.000 évvel ezelőtt Dél-Ázsiából népvándorlás indult Európa és Szibéria felé. A szerző szerint ez volt az a terület, ahol az általa boreainak nevezett ősnyelvet beszélték Indiától Anatóliáig, a

---

¹⁵⁶ 2004. márc. 16. Ford. Váradi Adrienn. Id.: Varga Csaba: 2005. 281–82. o.

¹⁵⁷ Idézi: Kiss Dénes: Bábel után. 33. o.

¹⁵⁸ G. S. Krantz: Az európai nyelvek földrajzi kialakulása.

¹⁵⁹ Brodarics István: 17. o. (Eredeti 1527.)

¹⁶⁰ A. Bonfini: A magyar történelem tizedei. 34. o.

¹⁶¹ Harsányi Ildikó: Kostérítő 79. o.

Kaukázustól a Perzsa-öbölíig. Ebből eredezteti – általa bizonyítottan – a magyar nyelvet is.¹⁶²

„(...) akik »a világ legősibb nemzete, régiségben még az egyiptomiakat is felülmúlják.« (Gnaeus Pompeius Trogus, római történetíró) Akik »mint legnagyobb nép lakják Európát« (Flavius Arrianus, római történetíró a szkítákról) Az indoeurópaiak arra a népre telepedtek tehát rá, melyről Josephus Flavius, zsidó származású, római történetíró a következőket írja: »Magóg és Gomer népei az özönvíz óta itt voltak. Hispániától a Tanais (Don; LP) folyóig terjedt területük. Magóg a róla elnevezett Magarokat alapította, akiket a görögök szkítáknak neveznek.«¹⁶³

„Áldottak legyetek magyarok, Atilla népének egyetlen örökösei! Fél százados tanulmányaim meggyőztek arról, hogy a hunok feltétlenül a magyarok ősei voltak, s így a mai magyarság az ősi szkíta népek egyedüli leszármazottai. Így a magyarságnak a történelme a ma élő nemzetek legősibb történelme. Kutatásaim során a hunokat olyan nemzetnek ismertem meg, amelynek dicsősége a mai szomorú világot is beragyogja. Atilla a világtörténelem egyik legnagyobb hőse, aki mint minden igaz hős, lovagias és nagylelkű is volt, amit Róma alóli visszafordulásával a legcsodálatosabb módon bizonyított be.

Tudják-e önök, hogy a világtörténelem legnagyobb alakjait, összehasonlíthatatlanul legnagyobb hadvezéreit, legnagyobb államépítőit és államszervező zsenijeit önök magyarok adták? Tudják-e önök, hogy Atilla hadvezéri nagyságához képest a történelem többi nagy katonai hőrszai: egy Cyros, egy Nagy Sándor,¹⁶⁴ egy Hannibál, egy Julius Caesar, egy Napóleon elenyészően kicsi figurák? Ki volt a világtörténelem folyamán, Atillán kívül, aki a nagy faltól egészen az Atlanti-óceánig terjedő, két világrészt átfogó, roppant területet tudott uralma alá hajtani? De volt-e Atillán kívül a világtörténelemnek még egyetlen zsenije, aki hadvezéri tehetségével megszerzett és

---

¹⁶² Kollányi K.: Kárpáti trilógia 480. o.

¹⁶³ Lajdi Péter: A hun magyar testvérség

¹⁶⁴ A dicső Nagy Sándorról kevésbé ismert adat, hogy részegen felgyújtatta Perszepoliszt.

megalapított kétkontinensnyi birodalmat nemcsak meghódítani, hanem megszervezni, élő organizmusban összefogni, törvényekkel szabályozni, renddel fenntartani tudta volna? És ezt a szinte emberfeletti, emberen túli nagyságot, ezt a minden idők legnagyobb tehetségű katonáját és államférfiját önök, magyarok adták a világnak! És én, az egyszerű öreg hindu ember büszke vagyok arra, hogy ezt most önöknek elmondhattam és meghajthattam személyesen is az önök nagyszerű fajtája előtt az elismerés zászlaját. Mert ez a faj, amely egy Atillát tudott produkálni, magából kitermelni, olyan érték és olyan erő, amelyet ideig-óráig érhetnek ugyan leromlások, kisiklások, letörések, de mégis a maga őseirejéből táplálkozva megújulhat százszor és ezerszer, s melyet végleg elpusztítani nem lehet soha! A magyarok mindig az első faja voltak a világnak, s azok is maradnak mindvégig, a történelmi idők jó és balsorsán keresztül. Atila az Isten Ostora, a Királyok Királya!”¹⁶⁵

Atillát és a hunokat sokan barbárnak és pogánynak tartják, de valószínűleg ez csak a vesztesek rosszindulatú propagandájának eredménye. Orosius 418-ban így ír: „... kelet és nyugat templomai hunokkal telnek meg...” máshol pedig „... a hit melege tölti be általuk Európát.”¹⁶⁶

Obrusánszky Borbála ezt írja a Hunok a Selyemúton című könyve bevezetőjében: „Manszang azt állítja, hogy a hun társadalom és állam hosszú idő alatt alakult ki, a Kr. e. 5000–400 között. A kínai történészek saját forrásaik alapján azt állítják, hogy első dinasztiájuk, a Xia, valójában hun volt, ezért ők a hunok megjelenését a Kr. e. 3. évezredre datálják, és őket pre-, vagy korai-hunnak nevezik.”¹⁶⁷

„A régészeti leletek alapján az is igazolást nyert, hogy nem a hunok és utódnépeik, hanem éppen a világtól elzárt kínaiak tanultak sokat északi szomszédjaiktól, hiszen a bronzművességet, majd a vas

---

¹⁶⁵ J. J. Modi indiai történész a MTA kitüntetése alkalmából 1925-ben. In.: Magyarságtudományi Füzetek (MTF) 14. 80. o. (Kiemelés tőlem.)

¹⁶⁶ Lajdi T.: Szakrális magyar történelem 33. o.

¹⁶⁷ Id. mű 9. o. Masszi Kiadó. Bp. 2008.

használatát és a lovas harcmódot a pusztai népek közvetítették számukra.”¹⁶⁸

„Az indiai „Puránák” adatai szerint a skythaság ősei az indiai vízőzön előtt 35000 évvel, a Kaspi tó keleti vidékéről kiindulva szerteszóródtak India, Kína területére, a Tigris-Eufrates folyók közé és Közép-Amerika partvidékeire.”¹⁶⁹

A magyar ősiség egyik bizonyítéka az ősi magyar rovásírás. Ennek egyik lelete a Vas megyében (Kisunyomon) előkerült kerámia töredék. Ezen a leleten betűösszevonás is látható, ami a rovásírások közül egyedül a magyarnak sajátja. Tehát egyenes vonal vezet a kb. 6800 éves lelettől, a napjainkig fennmaradó rovásírásig.¹⁷⁰

„Kus nemzé Nimródót. Ez volt az első király a földön.” (Ter 10,8) Atilla magát Nimród leszármazottjának tartja. A magyar Nimród hagyomány független az Ószövetségtől, mert Nimród más megítélésű és hagyománya más elemeket is tartalmaz.¹⁷¹

Még Ferenc Ferdinánd is „javíthatatlan hunoknak” nevezte a magyarokat.¹⁷²

„Rudolf Steiner azt tartja Attiláról, hogy egy letűnt mágikus világ utolsó hírnöke, és népe, a hun nép, Atlantisz örökségét hordozza magában. Az Attila név, az „atl” szóelem, amely az indián népnevekben, istenségevekben is szerepel, az aranykort idézi.”¹⁷³

„Az őstörténethez felhasznált tudományok – a régészet, a nyelvészet, az embertan és az örökléstan – szerint a mai magyar nép és nyelv eredeti, önálló emberi alkotás, a Kápat-medencében született. Különböző vizsgálatok egybehangzó eredménye szerint bizonyosság a nép és nyelv folytonos jelenléte, élete és működése a Kápat-medencében és környékén az őskőkor óta.

Ám a magyar műveltségi, embertani nyomok sokkal régebbre, a régészeti kultúrákig, az ember igen korai szereplőig, az első európai

---

¹⁶⁸ Obrusánszky 17. o.

¹⁶⁹ Zajti Ferenc: Magyar évezredek. Bp., 1939. MTF. 3. 13. o.

¹⁷⁰ Erről bővebben: Magyar írás. MTF 7. 37–44. o.

¹⁷¹ Vö.: Gönczi Tamás: Nimród gyűjtje.

¹⁷² Fejtő F.: Rekviem egy hajdanvolt birodalomért. 139. o.

¹⁷³ Bunyevác 2009. 256. o. Hiv.: Michaeliták. Arkánium. 2000. 37–41. o.

emberekig mennek vissza. Így a mi emberi műveltségi és nyelvi kezdeteinek egyedülálló jelentősége, hogy azonos az emberiség történetével. A miénk tehát a mai modern ember, a *Homo sapiens sapiens* egyik teljesen kifejlett alakja, műveltsége és nyelve. (...) És már az őskorban is feltűnő a Kárpát-medence emberének újtító szerepe.”¹⁷⁴

„A régészeti műveltségi, valamint az embertani nyomok folytonos itteni, Kárpát-medencei létet mutatnak a *Homo erectus*nak nevezett, de valójában modern ember korábbi változatától kezdve, azaz már félmillió éve. (...) E miatt a műveltségi folytonosság és alkalmazkodás miatt a mai magyar nép és nyelv, Kárpát-medencei szülötteként örököse az itt folytonos embernek, főként műveltségnek. Így a nyelvünk és műveltségünk a mi eredeti, önálló alkotásunkként tekintendő, és bizonyosan már ebben az alakban az őskőkor óta folytonos itteni életünk, jelenlétünk, működésünk.

Ezért a magyar őstörténet nagy részben azonos a modern ember megjelenésével és működésével, aminek sok fejezete a Kárpát-medence és szomszédságához kötődő műveltségi alkalmazkodás a földrajzi és éghajlati környezeti és időjárási változásokhoz. S a magyar történelem e keretei a jelenig folytatódnak.”¹⁷⁵

„Minthogy a Kárpát-medence több évezreden át virágzó műveltsége megfelelő fejlettségű, logikájú, kifejező készségű utódnnyelvet keres, s ugyanitt van egy ennek megfelelő nyelv, ami viszont keresi a hosszú idejű zárt, letelepedett életmódot, jogosan merül fel az a megoldás, hogy a kettő egybeesik.”¹⁷⁶

László Gyula szerint: „A magyar nyelv az Árpádok korában olyan zárt, gazdag egész, hogy sok-sok ezer éves múltja kellett hogy legyen. Ez annyit is jelent, hogy a magyar nép elődei sok ezer éven át szoros népi egységben éltek, nyilván saját hazájukban.”¹⁷⁷

---

¹⁷⁴ Cser F. – Darai L.: Kárpát-medence, vagy Szkítia? 16–17. o.

¹⁷⁵ Cser F. – Darai L.: Kárpát-medence, vagy Szkítia? 17-18. o.

¹⁷⁶ Cser Ferenc – Darai Lajos: Európa mi vagyunk I-II.

¹⁷⁷ László Gy.: Múltunkról utódainknak I. 119. o.

Neves tudósunk, **Mahler Ede** ezt írja: „Kétes és talán nagyon is merész, de aligha teljesen alaptalan az a föltevésünk, hogy már ősi időben olyan nép élt földünkön, amely a magyarsággal egy törzsből származott.”¹⁷⁸

„Amilyen kedélye és felfogása, olyan éneke és zenéje; s amilyen képzelete és jelleme, olyan minden nemzetnek költészete. A zene és ének szívből fakad, s arra vissza is hat oly erővel, amelynek a legkeményebb szű sem állhat ellen: a síró gyermek elcsendesül, az ifjú kedélye felhevül, a férfiú gondjait és nyomorait feledí.”¹⁷⁹

„A magyar népzene nem egyszerűen a népesség legnyersebb és legműveletlenebb osztályának zenéje. Ez a zene – még kevéssel ezelőtt – az egyetemes nemzetnek, műveltnek, műveletlennek egyaránt kizárólagos zenéje volt.”¹⁸⁰ Érdekes, hogy ez nem csak a zenére igaz, hanem a nyelvre is. Egy nyelvet beszélt nálunk a nemes és a földműves is.

Már Bartók megsejtette, hogy a zenének is volt egy közös őse, mint a nyelveknek is, amit egyre többen tartanak valószínűnek. „...az a gyanúm, hogy a földkerekség minden népzeneje, ha elegendő anyag és tanulmány áll majd rendelkezésünkre, alapjában véve visszavezethető lesz néhány ősförmára, őstípusra, ősz – stílus – fajra.”¹⁸¹

Juhász Zoltán kutatásai alapján: „Az eredmények egyértelműen azt mutatják, hogy a reálisan elképzelhető **zenei ősnelvek a leghívebben, teljes alapszerkezetükben a magyar népzeneben maradtak fenn** mind a mai napig. (...) a magyar kultúra nagyon régtől fogva hordozhatja már magában a dallamtípusok olyan kikristályosodott rendszerét, mely különösen alkalmassá teszi az érintkező kultúrákkal való kölcsönhatásra. Könnyen gazdagítja típusait onnan eltanult elemekkel, változatokkal, és ugyanakkor

---

¹⁷⁸ Mahler E.: A régi bronzkor kronológiájához, 1902. Idézi: Bunyevác Zs.: Félni csak... kinek is lehet? 64. o.

¹⁷⁹ Rónay Jácint: Nemzetkarakterológiák. 55. o.

¹⁸⁰ Kodály Z. Idézi Juhász Zoltán: A zene ősnelve. 176. o.

¹⁸¹ Bartók B. Idézi Juhász Z.: A zene ősnelve 187. o. (**Kiemelés** tőlem.)

típusainak gazdagsága és kikristályosodott rendszere következtében, mindig talál módot az érintkező kultúrák típusainak gazdagítására is. Ily módon az idegenekkel való kölcsönhatások is eredeti alapszerkezetét erősítik. (...) A közös zenei ősnyelvet (ősnyelveket) keresve mi is éppen arra a következtetésre jutottunk, hogy népzeneink alapjait egy olyan ősréteg képezi, mely töredezetebb formában ott van minden kultúrában, de a miénkben halványult el a legkevésbé.”¹⁸²

A magyarság ősi kultúrájára és kárpát-medencei őshonosságára több szép példát is találhatunk a régészeti eredményekben. Ezeket tárgyalja Tóth Imre: Magyar őstörténet¹⁸³ című könyvében. Ő ismerteti Szabó István Mihály akadémikus összefoglalóját a magyarság eredetéről:

1. „A magyar nép ősei a napjainktól számított 40-35 ezer évvel ezelőtt Európában elsőnek megjelent europid őstelepek között voltak.
2. A magyar nép populációgenetikai szempontból ma Európa egyik legkarakterisztikusabban elhatárolható népessége (amire az Eu19 haplotípus – őskőkori genetikai marker – igen magas, kontinensünk népei között a magyarokban a legmagasabb százalékarányban kimutatható jelenléte utal).
3. A magyar nép legközelebbi – genetikailag igazolható – rokonai a lengyel, az ukrán, továbbá a horvát nép.”¹⁸⁴

Tehát a magyar nép ősisége kimutatható nyelvészeti,¹⁸⁵ régészeti, zenei és genetikai úton is!

---

¹⁸² Juhász Zoltán: A zene ősnyelve. 187–189. o.

¹⁸³ Tóth Imre: Magyar őstörténet.

¹⁸⁴ <http://epa.oszk.hu> 153-154.

¹⁸⁵ A nyelvészeti kérdéssel később még foglalkozunk bővebben.

III. Megfelelnek-e Isten választott néppel szemben támasztott követelményeinek?

Ha Isten a Szeretet, akkor egészen más követelményeknek kell megfelelni, mint amiket az Ószövetség Istene elvár népétől.¹⁸⁶ Nyilvánvalóan szeretet cselekedeteket kell végrehajtaniuk.

Jogrendszerünk – a szentkoronatan – a világ fejlett országainak legemberségesebb, és ebből következően a legistenibb jogrendje.¹⁸⁷

A magyarok a történelem folyamán sokszor bizonyultak megbocsátónak. Pl.: A patkány forradalom után nem tartottak bosszú hadjáratot a kommunisták közt. Nem utáljuk a tatárt, a törököt, a németet, az orosz, a zsidót, a szerbet, a román, senkit, aki aláírta a trianoni diktátumot, bár lenne rá okunk. Mi mindenkit próbálunk elfogadni, megérteni.

„Nem volt antiszemitizmus október 23-át követő napokban. Nem volt osztály, nem volt vallás. Mindenki együtt volt. Ezért érdemes volt élni. Zsidó vagyok, sok rossz emlékem van. De ezekben a napokban először éreztem, hogy büszkeség magyarnak lenni.”¹⁸⁸

Hadd másoljam ide Márai Sándor gyönyörű versét 1956-ról:

Mennyből az angyal

Menyből az angyal, menj sietve

Az üszkös, fagyos Budapestre.

Oda, ahol az orosz tankok

Között hallgatnak a harangok.

Ahol nem csillog a karácsony.

---

¹⁸⁶ Itt óhatatlanul eszembe jut egy poén: „A világ legolvasottabb könyve a Biblia. Amire a válasz: Meg is látszik rajta!”

¹⁸⁷ A szentkoronatanról később lesz szó bővebben.

¹⁸⁸ Márai Sándor. Napló 1956. november 22. Eredeti nevén márai Grosschmid Sándor Károly Henrik. Nem tudom, miért mondja magát zsidónak. Viszont felesége zsidó volt, biztosan sokat tapasztalt velük kapcsolatban.

*Nincsen aranydió a fákon,
Nincs más, csak fagy, didergés, éhség.
Mondd el nekik, úgy, hogy megértsék.
Szólj hangosan az éjszakából:
Angyal, vigyél hírt a csodáról.*

*Csattogtasd szaporán a szárnyad,
Repülj, suhogj, mert nagyon várnak.
Ne beszélj nekik a világról,
Ahol most gyertyafény világol,
Meleg házakban terül asztal,
A pap ékes szóval vigasztal,
Selyempapír zizeg, ajándék,
Bölcs szó fontolgat, okos szándék.
Csillagszóró villog a fákról:
Angyal, te beszélj a csodáról.*

*Mondd el, mert ez világ csodája:
Egy szegény nép karácsonyfája
A Csendes Éjben égni kezdett –
És sokan vetnek most keresztet.
Földrészek népe nézi, nézi,
Egyik érti, másik nem érti.
Fejük csóválják, sok ez, soknak.
Imádkoznak vagy iszonyodnak,
Mert más lóg a fán, nem cukorkák:
Népek Krisztusa, Magyarország.*

*És elmegy sok ember előtte:
A Katona, ki szíven döfte,
A Farizeus, ki eladta,
Aki háromszor megtagadta.
Vele mártott kezet a tálba,
Harminc ezüstpénzért kínálta
S amíg gyalázta, verte, szidta:*

*Testét ette és vérét itta –
Most áll és bámul a sok ember,
De szólni Hozzá senki nem mer.*

*Mert Ő sem szól már, nem is vádol,
Néz, mint Krisztus a keresztfáról.
Különös ez a karácsonyfa,
Ördög hozta, vagy Angyal hozta –
Kik köntösére kockát vetnek,
Nem tudják, mit is cselekesznek,
Csak orrontják, nyínak, gyanítják
Ennek az éjszakának a titkát,
Mert ez nagyon furcsa karácsony:
A magyar nép lóg most a fákon.*

*És a világ beszél csodáról,
Papok papolnak bátorságról.
Az államférfi parentálja,
Megáldja a szentséges pápa.
És minden rendű népek, rendek
Kérdik, hogy ez mivégre kellett.
Mért nem pusztult ki, ahogy kérték?
Mért nem várta csendben a végét?
Miért, hogy meghasadt az égbolt,
Mert egy nép azt mondta: „Elég volt.”*

*Nem érti ezt az a sok ember,
Mi áradt itt meg, mint a tenger?
Miért remegtek világrendek?
Egy nép kiáltott. Aztán csend lett.
De most sokan kérdik: mi történt?
Ki tett itt csontból, húsból törvényt?
És kérdik, egyre többen kérdik,
Hebegve, mert végképp nem értik –*

*Ők, akik örökségbe kapták –:
Ilyen nagy dolog a Szabadság?*

*Angyal, vidd meg a hírt az égből,
Mindig új élet lesz a vérből.
Találkoztak ők már néhányszor
– A költő, a számár, s a pásztor –
Az alomban, a jászol mellett,
Ha az Élet elevent ellett,
A Csodát most is ők vigyázzák,
Leheletükkel állnak strázsát,
Mert Csillag ég, hasad a hajnal,
Mondd meg nekik, – mennyből az angyal*¹⁸⁹

IV. Ismerik-e az igaz Istent? Szeretik-e Őt?

A magyarok így beszélnek Istenről: Jóisten. Esküszünk az Egy, Élő, Igaz, Istenre.

Egy régi mondásunk szerint: Szegény ember szándékát boldog Isten bírja.

„Ez a ház Istené, mi csak vendégek vagyunk benne.” Egyes magyar házak felirata, Molnár V. József szerint.

A magyar Himnusz is Istenhez szóló imádság, szemben más népek himnuszaival:

A mi himnuszunkat 1823. január 22-én írta le Kölcsey Ferenc szatmárcsekei magányában. Erkel Ferenc jó húsz esztendővel később zenésítette meg. Gyönyörű költői mű e 64 sor. A tudós irodalomtörténészek azonban nem túl gyakran emlegetik, hogy valójában miért is más ez, mint sok európai ország himnusza?

Mindjárt válaszolok rá – három példával is: A németek például a Deutschland, Deutschland über alles, Über alles in der Welt kezdetű szöveget ma már nem éneklik. A második világháború után – mondjuk így – a győztes Európa tiltakozott e megfogalmazás ellen,

---

¹⁸⁹ **Kiemelés** tőlem.

mert e szöveg ugyebár annyit jelent, hogy Németország mindenek feletti, mindenek felett áll – az egész világon. Megmaradt Haydn gyönyörű zenéje és ma, az eredeti himnusz-vers harmadik szakaszát éneklik a németek. – Bármily hihetetlen is, de csak 1991 óta. A Szovjetunió himnusza a soha nem létező szabadságot, az emberiség legnagyobb pusztítóit, Lenint és Sztálin éltette évtizedeken át. A mostani Oroszországnak – mondjuk így a jogutódnak – csupán 10 esztendő a himnusza. A franciáké, az úgynevezett La Marseillaise – a vérben álló harcról szól és fegyverbe hív. E rövidke európai példákat csak azért hoztam ide, hogy lássuk a legfontosabbat. Azt ugyanis, hogy a mi Himnuszunk nem éltet királyt, uralkodót, nem himnusza még a honszerző Árpádnak sem, az ország építő IV. Bélának úgyszintén nem, de még a diadalt diadalra halmozó Mátyást sem dicsőíti. A mi Himnuszunk az évszázadokon át szorongatott, kétségbeesett nép IMÁDSÁGA a mi megtartó Istenünkhöz. Az irodalom tudós művelői tehát gyakran felejtik el – így emlegetni e csodálatos 64 sort. Tehát, hogy ez egy KÖZBENJÁRÓ IMÁDSÁG: Isten áldd meg a magyart! Ilyen Himnuszt tehát egyetlen európai nép sem mondhat magáénak, mint amilyet nekünk hagyott örököül a 33 éves Kölcsey, a szatmárcsekei szoba csendjében. A Nemzeti Múzeumban őrzött kéziratban csak egy-egy parányi javítás látható, tehát szinte ömlött a tolla alól e felséges 64 sor.¹⁹⁰

A magyar nép mindig egyistenhívő volt. Hitének külső megnyilvánulása pedig a napkultusz! Nem a Napot imádták, hanem a Mindenség Teremtőjét, aki a Napból mosolygott leginkább őreá.¹⁹¹

Az ősmonoteizmus

„Az indiánok egyistenhívők, hisznek az általuk Tupanak nevezett Nagy Szellemben. Mindennek teremőjében, aki nekik atyjuk, és aki a Földanyán keresztül ad meg minden jót.”¹⁹²

---

¹⁹⁰ Murányi László

¹⁹¹ Daczó Árpád: Csíksomlyó ragyogása. 91. o.

¹⁹² Új Ember 1999. jan. 31. P. Rostás Sándor verbita

„...az ősmonoteizmus, többé nem vitatható: »A bizonyítékok nyomasztó tömege nem ad helyett többé a kételynek; a fogalom valóban ősrégi, s ha gyakran húzódozva is, de bele kell törödnünk, hogy az istenhit kialakulásáról szóló, látszólag jól megalapozott elméleteket feladjuk, vagy legalább is felülvizsgáljuk.«¹⁹³

Mindenesetre érdekes, amit Bunyevác Zsuzsa ír, hivatkozva egy internetes forrásra: „az isteni egységet Egyiptomban kimondhatatlannak nevezték, mielőtt Mózes névtelenről beszélt volna. Nuk pu Nuk – Vagyok, aki vagyok –, hangzik az egyiptomi istenség szájából, ugyanúgy, ahogy Mózes szerint a csipkebokorból: Vagyok, aki vagyok.”¹⁹⁴

Az ősidők óta tudott, de csak a XX. században megfogalmazott transzcendentális tapasztalat¹⁹⁵ is az ember eredendő istentapasztalatát bizonyítja. Ezen nézet szerint, az ember pusztán emberi létének ténye által folyamatosan tapasztalja Istent, csak ezt nem tudja a tudatában világosan megfogalmazni. Ez érthető is, hiszen Isten végtelensége nem férhet bele néhány töredékes emberi gondolatba.

V. Erkölcsi példa-e más népek számára?

A mi korunkban kutató amerikai író, Wess Roberts, aki azt írja őseinkről: „Jámbor, ártatlan emberek, akik naiv hittel hisznek az emberi jószágban, ezért gyakran esnek áldozatul gyakorlott diplomáciai cselszövéseknek.”¹⁹⁶

„Ez a világ jobb, tisztességesebb lenne, ha az angol nyelvű nemzetek vezetői csak egy kis részét mutatnák fel annak a bátorságnak, amelyről annak idején Horthy tengernagy tanúbizonyságot tett. (...) Magyarország többet tett, mint amire erkölcsileg kötelezve volt, amikor saját zsidói mellett menedéket nyújtott külföldi zsidóknak is.

---

¹⁹³ K. Meuli. Idézi Várkonyi Nándor: Az elveszett paradicsom. 98. o.

¹⁹⁴ Bunyevác Zs.: Félni csak... 104. o.

¹⁹⁵ Erről bővebben Weissmahr Béla írásaiból lehet megtudni. Bevezetés az ismeretelméletbe, Filozófiai istentan, Ontológia, A szellem valósága, stb.

¹⁹⁶ <http://www.magtudin.org/Abelovszky%20-%20Kezai%20Simon.htm>

A sors nem engedte, hogy megmaradjon az üldözötteknek ez az oázisa az elnyomás sivatagában.”¹⁹⁷

Horthy Miklós újratemetésén látható volt egy koszorú a „Hálás zsidóságtól” felirattal.

Mit reagál erre egy rabbi, hogyan látja ő a helyzetet? Raj Tamás Venetianer Lajos A magyar zsidóság története című könyvéhez írt előszavában úgy látja, hogy Venetianer álláspontja a magyar-zsidó sorsközösség már elavult nézet. „*A hajdan pozitív álláspont – az események tükrében – konzervatívvá és egyoldalúvá vált.* Nem csak azért, mert az első világháború után és különösen a zsidótörvények és a fasizmus következtében mindez visszajára fordult. (...) A zsidó lakosság viszont – nem tanulva a Tanácsköztársaság leverésének és a fehérterror rémtetteinek szomorú tapasztalataiból – továbbra is *bizonyítani akart*: tragikus módon megőrizte korábbi törekvéseit. (...) Az első világháború elvesztése és a Tanácsköztársaság leverése után az ellenforradalom helyenként véres zsidóüldözésekben nyilvánult meg.”¹⁹⁸

Gorton tábornok nyilatkozata a „fehérterror” mértékéről: „Egy nép sem mutatott volna annyi mérsékletet kínzóival szemben, mint a magyarok.”¹⁹⁹

A szkítákról írja Bonfini: „Az igazság náluk nem törvényekkel volt elfogadtatva, hanem jellemükbe volt oltva.”

Anonymus pedig: „A szcítiaiak, amint mondtuk, jó régi népek. Róluk a történetírók akik a rómaiak viselt dolgait megírták, így beszélnek: A szittyák valaha igen *bölcsék és szelídek voltak*, földet nem műveltek, és majdnem *semmiféle bűn nem fordult elő közöttük*. Ugyanis nem voltak mesterséggel épült házaik, csupán nemezből készült sátraik. Húst, halat, tejet, mézet ettek, és bőven volt fűszeres boruk. Nyusztprémbe és más vadállatok bőrébe öltöztek. Arany, ezüst, gyöngy: annyi volt az nekik, mint a kavics, mivel saját földjük

---

¹⁹⁷ J. F. Montgomery: Vonakodó csatlós. Idézi Hernádi Tibor 68. o.

¹⁹⁸ Venetianer Lajos 11–13. o.

¹⁹⁹ Idézi Vecseklőy 1993. 255. o.

folyamaiban találhatták mindezt. Nem *kívánták a másét*, minthogy mindannyian gazdagok voltak, sok állatnak és elegendő ennivalónak a birtokosai. Nem paráználkodtak, hanem mindenkinek csupán csak egy felesége volt.”²⁰⁰

„A magyar népmesék alapfelfogása az, hogy a hős akkor ér célt, ha önmaga jó. A belső jóság nem külső, isteni parancsra történik, nem a megtorlástól való félelem váltja ki, hanem a jóra való törekvést fejezi ki, mint célt.”²⁰¹

A „szentek és hősök családjának” nevezte a magyarságot a francia Montalambert.²⁰²

„Íme, mi magyarok szívesen elismerjük hibáinkat irányotokban, s ünnepélyesen megkövetünk a múltakért.”²⁰³ Írja Mocsáry Lajos 1858-ban a nemzetiségeknek. Azoknak, akik magyar falvakat irtottak ki, városokat égettek fel. Persze nem ereszkedtek le hozzánk.

Szt. László visszautasítja a császári koronát. Mások az eszközökben nem válogatva akarják megszerezni. I. (Nagy) Lajosnak szintén felajánlották. II. Rákóczi Ferenc a lengyel királyi koronát utasítja vissza.

A környező ország népei nem szoktak önvizsgálatot, bűnbánatot tartani, nálunk felekezettől függetlenül mindenki.

Jézus ezt mondja: „Az szeret igazán, aki életét adja barátaiért.” A magyarok hány életet áldoztak Európa és a kereszténység megmentéséért? (Tatárok, törökök, oroszok elleni küzdelmekben.)

„Mikor fogjuk leróni adósságunkat az áldott magyar nemzet iránt, amely a művelt emberiséget megmentette, amikor saját testével védte Európát a tatár és a török ellen?”²⁰⁴

„Angliának, Franciaországnak és Magyarországnak a középkorban egyenlő számú lakosa volt, ellenben azért lett ma Angliának negyvennégy millió, Franciaországnak negyvenmillió, Magyarországnak pedig csak kilencmillió lakosa, mert a magyarság négyszáz

---

²⁰⁰ Gesta hungarorum. Ford.: Pais Dezső. MEK (*Kiemelés* tölem.)

²⁰¹ Cser-Darai: Kárpát-medence... 212. o.

²⁰² Gönczi Tamás: Pilisi titkok, pálos barátok. MTF 8. 9. o.

²⁰³ Idézi: Szekfű: Három nemzedék 178. o.

²⁰⁴ Michelet XIX. sz-i francia történetész. Idézi Vecseklőy 1993. 15. o.

éven át vérzett Európáért, a műveltségért, a civilizációért. Magyarország lakossága ezekben a harcokban apadt le négymillióról, két és fél millióra, s karddal a kézben elesett magyarok helyébe ekkor települtek be idegenek.”²⁰⁵

„Magyarország történelmében számtalan olyan tanítás van számunkra és minden más nemzet számára, amelyeket érdemes megtanulnunk... Megtanulhatjuk a bátorság leckéjét... Az egész civilizált világ adósa Magyarországnak a múltjáért. Amikor Amerika még Európa méhében volt, Magyarország volt az a tényező, amely meggátolta a barbarizmus terjedését, és amely a civilizált világ biztonságát őrizte. Az önök őseié az érdem, hogy azokat a támadásokat visszaverték, amelyeket a nyugati kultúra ellen intéztek a barbarizmus világából, mert az önök őseinek teste állította meg a barbarizmus előretörését. Washington népe... ma is csodálattal adózik az önök nagy, bátor, nemes királyai, Erdélyben, a Duna jobb és bal partján küzdött dicső harcosai és ama számos győzelmes csata iránt, amelyeket ők megvívtak. **Nincs dicsőbb történelem, mint a magyar nemzet története.** Én ismerem ezt a történelmet, és nem tartanám magam művelt embernek, ha nem ismerném...”²⁰⁶

„Skóciai Szent Margit, aki Szent István Ágota nevű lányának és az angol trónörökösnek hazánkban kötött házasságából született. Alapos nevelést kapott, nagy műveltségre tehetett szert, így került Skóciába, ahol Véres Malcolm kitartó udvarlása után skóciai királyné lett. Durva, műveletlen férje – látva, hogy Margit mennyivel rátermettebb az uralkodásra is – megadta neki a kellő mozgásteret, hogy Szent István mintája szerinti államszervezetet hozzon létre. A skótok máig hálások: évente skót küldöttség jön Pécsváradra, hogy köszönetet mondjon Magyarországnak legnagyobb uralkodójukért.”²⁰⁷

„Kinga teljes hozományával hozzájárult az ország védelméhez; az 1241–42-es mongoltámadás („tatárjárás”) után pedig adományokkal járult hozzá az ország újjáépítéséhez: kórházakat, templomokat,

---

²⁰⁵ Pierre Delattre francia történész. Idézi: Vecseklőy 1993. 16. o.

²⁰⁶ Theodore Roosevelt. Idézi: Vecseklőy 1993. 24. o. (**Kiemelés** tőlem.)

²⁰⁷ Kopp Mária: Mégis a család. A szív 2010. 6–7 sz. (**Kiemelés** tőlem.)

kolostorokat építtetett; köztük a nagy kulturális jelentőségre szert tevő ószandeci ferences kolostort. 1249-ben hazalátogatott Magyarországra, hogy édesapjától kérjen segítséget a nélkülöző lengyel nép számára. Ekkor kapta ajándékba a máramarosi sóbányát. A híres bochniai sóbányákat (Wieliczka) 1251-ben nyitatta meg. 1257. március 2-án Boleszláv király, kimutatva háláját felesége országépítő tevékenysége iránt, oklevélben neki adományozta a Krakkótól délre eső Szandec tartományt, ahol az említett klarissza kolostort alapította. „Árpád-házi Szent Kinga a sajátjaként szerette második hazáját, Lengyelországot és annak népét. Királynőként szerették és tisztelték, jöllehet Kingát és életét kevésbé az uralkodói stílus, sokkal inkább a szolgálat jellemezte.”²⁰⁸

Kingához hasonlóan népszerű Lengyelországban Szent Hedvig, aki szakított Vilmos osztrák herceggel és Jagelló Ulászló litván nagyfejedelem felesége lett. Ezzel a tétével Lengyelország nagyságát alapozta meg. Fiatalon elhunyt, és halála után rögtön szentként tisztelték, bár csak II. János-Pál pápa avatta szentté 1997-ben. „Az üdvöt és a kegyelmet hangsúlyozta férje meglehetősen világias, erőszakos módszereivel szemben. Ő szorgalmazta, hogy a még zavargó, áttérni nem akaróknak ne vegyék el a jószágait, hangsúlyozva, hogy: *Ha vissza is adtuk javaikat, ki fogja visszaadni elsírt könnyeiket?*.... Szorgalmazta a meggyőzés elvét a kereszteleseknél, illetve a litván papság kiművelését. Biecz városban kórházat is építtetett.”²⁰⁹

*„Hangosak közt halkan
egyenés derékkal állni.
Törött szárnyakkal
megpróbálni szállni.
Nem akarni fényeset,
bármennyire csábít.*

---

²⁰⁸ <http://baratno.com/view.php?arclid=2010030101>

²⁰⁹ Wikipédia

*Szeretni még azt is,
ki rossz úton világít.*”²¹⁰

„Volt egy Rujsz János nevű ács. Sváb ember, egyik közel lévő faluból. Felsőjánosfából. Megkérdezte tőlem, tudom-e a svábok mikor kerültek Alsó-Őrségbe. Mondtam neki, hogy Rujsz bácsi, szabad a gazda, nem tudom. Elmesélte, hogy az ő édesapja annak idején, hasonlóképpen, mint ő, ács volt, és a mesterlegények végigjárták régen Európát, hogy tapasztalatokat hozzanak ide, ebbe a hazába, ebbe a drága hazába. Ő járt Dániában, járt Németországban, Belgiumban, Hollandiában, járt Franciaországban, Olaszországban, és amikor hazajött, a családot összehívta – a nagycsaládot –, és mondta, hogy mely országban járt, hogy mit tapasztalt ott. S mondta azt, ami nagyon fontos volt neki: a szeretetet sehol sem lehet tapasztalni. **Szeretni csak a magyar tud.** Mondta Rujsz bácsi, amikor a Trianoni békediktátumnak nevezett iszonyattal az Órvidéket Ausztriához csatolták, amikor az ott élő sváb emberek saját nyelvközösségükhöz tartozhattak volna szervezetileg is – államszervezetileg –, s százával telepedtek át a sváb családok Fél-Őrségbe.”²¹¹

Egy napjainkban végzett felmérés szerint: „A GALLUP WORLD POLL a világ 136 országára kiterjedő felmérése egyértelműen azt mutatja: a Föld igen gazdag szeretetben és szerelemben, mindenféle ellentétek és istencsapása ellenére. Ráadásul Magyarország a világlista negyedik helyét foglalja el, Európában mi szeretünk a legjobban!

A Föld népességének 70 százaléka állítja, hogy minden egyes nap vannak olyan pillanatai, amikor szeretetet vagy szerelmet érez, de lássuk csak hol található a szeretet földi Paradicsoma, kik vezetik a ranglistát, és kik zárják a sort.

A Fülöp szigeteken az emberek 93 százaléka érzi azt naponta, hogy szeretik.

---

²¹⁰ Kormorán: Szeretnélek egyszer

²¹¹ Szilaj-beszélgetés Molnár V. Józseffel: A szeretet népe vagyunk 1. rész. Szilaj Csikó, 2010. aug. 12. 48. o. (**Kiemelés** tőlem.)

Innen át kell ugornunk az afrikai Ruandába, ahol a lakosság 92 százalékának nem telik el egy napja anélkül, hogy szeretetet érezzen, ők tehát a másodikak.

A harmadik Puerto Rico, ahol az emberek 90 százaléka szeret és érzi szeretve magát.

Őket követjük **MI** nagyon-nagyon közelről, 89 százalékkal!

A GALLUP WORLD POLL szakértője, Justin Wolfers egyetemi tanár hozzáfűzte a felméréshez azt aényt, hogy az egyes országok közötti megdöbbentő különbségekre a magyarázat az, hogy minden területen mást és mást értenek szeretet és szerelem alatt, legyen az barátok, családtagok iránt táplált érzelm, vagy a párjuk iránt érzett szerelem.

Amerika csupán a 26. a sorban,²¹² míg Örményország, Mongólia és Üzbegisztán az utolsók alig 29 és 32 százalék közötti aránnyal.”²¹³

„Ezerszer bebizonyosodott már, hogy a magyarság fennmaradásának az Isten gondviselésén kívül ez a titka: a mindennapok legkisebb ténykedésén kezdve, úgy a szociális, mint a kulturális, gazdasági, tudományos életet, alapjaiban a vallásos lelkület hatotta át mindig! Nem akármilyen lelkiség, hanem a Krisztus evangéliuma szerinti szeretetlelkiség! Ezt a szeretetlelkiséget Szent István apostoli buzgósága, ősapáinknak az egy Istent imádó és Boldogasszonyunkat tisztelő hitére inkulturálta! Ezt kell már egyszer meglátnunk, népünk szakrális néprajzát kutatva!

Így érthetjük meg igazán a zsidó származású Lustiger párizsi bíboros-érsek mondását: *»Isten csodája a zsidó és a magyar népnek a fennmaradása!«*

A zsidó nép fennmaradt, mert volt és van neki Bibliája! *A magyar nép fennmaradt, mert volt és van neki a napjainkban is élő csodálatos hagyományvilága. A zsidó népnek megmaradt a Szentírása. A magyar népnek sajnos csak a hagyománya. Régi írása alig van. Azok*

---

²¹² Ezt érdemes összevetni a negyedik Róma című fejezettel. A sok megtért amerikai, hogyan követi Jézus szeretet parancsát?

²¹³ <http://www.magyarvagyon.com/kultura/naplo/erdekesseg/6661-Magyar-fa-tetejen-viragzik-a-szeretet.html>

eltüntetéséről gondoskodtak azok, akik már kezdettől fogva a magyarokat ki akarták irtani Európából!”²¹⁴

Délvidéki S. Attila leír olyan eseteket, amikor szerbek (rácok) mentették meg a magyarokat rác szélsőségesektől.²¹⁵ Ez a szerbeknél az erkölcs csúcsa. Nálunk, magyaroknál, ez a minimum. Mi nem megyünk neki egy népek sem, hogy kiirtsuk. Eddigi tanulmányaim során ilyenekkel még nem találkoztam.

Ugyanitt van szó olyan eseményekről is, ahol a szerbek (rácok) egy része a magyarok oldalán harcol a szélsőségesek ellen, de sajnos előbb-utóbb az erőszakosak győzedelmeskednek. Mindenesetre ez is jó példa arra, hogy nem szabad mindenkit egy kalap alá venni. **Minden nép között vannak rendes emberek,** csak vannak, ahol jóval kevesebben, mint a magyarok között. Viszont a rácok által okozott szenvedések jóval nagyobb számban találhatók meg – sajnos nem ok nélkül – ugyan itt. Aki a délvidéki több évszázados szerb mérszálásokra kíváncsi, nem kerülheti meg ezt a könyvet.

1848-ban a magyar állam nemzetiségtől függetlenül felszabadította a jobbágyokat. Azokat a vlach jobbágyokat is, akik szembe fordultak a forradalommal és kegyetlenül irtották a magyarságot. Pedig saját hazájukban: Havasalföldön és Moldvában csak 16 évvel később szabadultak fel a jobbágyok.²¹⁶

„Természetből fogva jólelkű, türelmes, vallásiakban alapjában közömbös magyar különben nem igen hajlik a gyűlöletre.”²¹⁷

Az I. Világháború után Lord Newton a következőket mondta az angol parlamentben: „Mindazok közül az országok közül, amelyekkel harcban álltunk, egyetlen sem bánt olyan jól az angol állampolgárokkal, mint Magyarország...”²¹⁸

Egyik dalában ezt énekli a nép:

Az igaz, hogy semmim sincsen,

---

²¹⁴ Daczó Á.: Csíksomlyó titka. 69. o.

²¹⁵ Délvidéki S. Atilla: Fejezetek a rácjárások történetéből.

²¹⁶ Magyar holokauszt II. 43. o.

²¹⁷ Ignóus. Idézi Hanák 1984. 77. o.

²¹⁸ Idézi Vecseklőy 1993. 244. o.

*Bár akárki megtekintsen,
De van becsületem, szívem,
Habár egyebem is nincsen.*²¹⁹

Kiegészítés: Csehek és románok

„Az újszülött nemzeteknek, amelyeket mi hoztunk létre, már a bölcsőben karmaik vannak, és mielőtt még járni tudnának, késekért ordítanak, hogy átvághassák a szomszéd bölcsőkben levő torkokat.”²²⁰

„Mi (...) nem követvén a **cseh nemzet** példáját, mely hasonló sors ellen egyetlenegyszer támadt fel, miután pedig a fehérhegyi katasztrófában leveretett, lemondott függetlenségéről, kibékült az elnyomóval, hogy maga is részt vegyen, mint új és brutális elnyomó az összbirodalom igazgatásában, népek és nemzetek politikai és adminisztratív leláncolásában. Az összbirodalom melyet ettől kezdve cseh főurak és cseh bürokraták kormányoztak Bécs hivatalaiból, nem késett megjutalmazni a kezessé vált husziták hűségét: Csehszorból gazdag ipari centrumot alkotni épp úgy hozzátartozott a habsburgi és osztrák kormányelvekhez, mint Magyarországnak gyarmati függése és a magyar ipar fellendülésének céltudatos megakadályozása.”²²¹

A csehek ezt a kivételezett állapotot azzal hálálták meg, hogy az I. Világháborúban: „Még el sem dobták puskájukat *Ferenc József* cseh katonái, sokszor már harsányan zsidóztak. Éltették Szerbiát.”²²²

„A háború alatt egyébként a kettős Monarchia egyáltalán nem bomlott fel úgy, ahogy ellenségei szeretnék volna. A nemzetiségek az oroszok átállásra buzdító felhívásai ellenére túlnyomó többségükben becsületesen harcoltak a közös zászló alatt. *Csak a csehek képeztek kivételt.*”²²³

---

²¹⁹ Idézi Veres P.: Mit ér ... 61. o.

²²⁰ Bliss tábornok 1919. június 16. Idézi: Vecseklőy 1993. 186. o.

²²¹ Echart Ferenc: Az „elnyomott csehek”. Idézi: Szekfű: Három ... 188. o.

²²² Margittai Gábor: Magyarok balkáni halálmarsa, avagy hová ültessük Hungária szobrát? (2.) Magyar Nemzet 2014. aug. 16. 31. o.

²²³ Y. de Daruvár: 64. o.

Románia a Balkán háborúk idején elárulta elsődleges szövetségesét Bulgáriát, és ezért jutalmul háromezer négyzetmérföld területet szerzett meg a maga számára volt szövetségesétől, Bulgáriától.

Semmibe vette az Osztrák Magyar Monarchiával kötött semlegességi szerződést, és amikor úgy ítélte meg, hogy a Szövetséges hatalmaknak nagyobb esélye van a győzelemhez, titkos szerződést kötött az Antant hatalmakkal, és 1916 – ban megtámadta Magyarországot.

Megszegte az Antant hatalmakkal kötött szövetséget és békét kötött a Központi hatalmakkal (Bukarestben).

Megszegte a bukaresti békét és a Monarchia összeomlása után megtámadta Magyarországot.

Elárulta a Szövetséges hatalmakat, és Hitler oldalára állt, amikor annak csillaga felmenőben volt. Ezért, 1940-ben visszaadta Erdélyt Magyarországnak.

Amikor Hitler vesztésre állt, Románia elárulta a Tengely hatalmakat, átállt a Szövetségesekhez és ezért jutalmul ismét megkapta Erdélyt.

Néhány igazi román gondolat:

„Nekünk, románoknak legértékesebb nemzeti tulajdonságunk a megbízhatatlanság és a jellemtelenség.” – Nicolae Iorga

„Szánalom híjával kell lennetek! (...) Én nem tudom, hány évszázad múltán, de a román nemzet élvezni fogja a teljes cselekvésszabadság jogát, az etnikai megtisztulás lehetőségét. Ez az a pillanat, mikor urai vagyunk területeinknek. Használjuk ki! Nem baj, ha a világ barbárnak ítélt. (...) Ha szükség lesz rá, lőjeteke gépfegyvereitekkel, s én azt mondom, törvény nem létezik. Különleges törvényeket fogunk hozni, de semmilyen meggondolásból ne feledjétek, hogy törvényes rendelkezéseket hozhatunk ma, s magunk lehetünk az elsők, kik holnap azokat áthágjuk.” – Ion Antonescu (1941)

„Elég csak Ion Bozdog prefektus szavaira gondolni, aki 1944. szeptember 28-án így fogalmazott: »Hajthatatlan vagyok, mint az öreg Cato, és nem szűnök meg ismételni: teljes és azonnali leszámolás a magyarokkal! Most vagy soha! A magyarok által annyiszor bemocskolt erdélyi földön mátol fogva csak egyetlen nemzetnek van létjogosultsága: a románnak. Ne legyen nyugta a román szívnek, és a

román férfi karja ne engedje el a fegyvert mindaddig, amíg Erdélyt meg nem tisztítottuk ettől a nemzettől.« S nem Bozdog volt az egyetlen a román társadalomban, aki hasonlóan gondolkodott, és akkor a korabeli román sajtót még nem is említettem, hiszen rettenetes uszító hadjárat ment végbe ott a magyarok ellen.²²⁴

VI. Reménysége-e más népeknek?

„Mi azután is azt fogjuk gondolni, hogy a keresztény társadalommal szemben dicséretesen cselekedtünk, ha esetleg talál is olyan másik nemzetet, mely azt a külső ellenségtől több mint ötszáz éven keresztül saját vérével és tulajdon költségén védelmezi.²²⁵

„Van-e még ország, amelyik ily nagyszámú népcsoportnak, néptöredéknek adott viszonylag békés hazát: kabaroknak, kazároknak, avaroknak, szlávoknak, frankoknak, szlovéneknek, úzoknak, kálizoknak, korezmieknek, kunoknak, jászoknak, böszörményeknek, szászoknak, németeknek, cigányoknak, zsidóknak²²⁶? Én hozzáteszem: lengyeleknek, görögöknek, oroszoknak, rácoknak, oláhoknak. „Voltak-e ebben az országban valaha is olyan szélsőséges példái a vallási türelmetlenségnek, mint amilyen mondjuk a Szent Bertalan-éj? Talajra találtak-e itt fanatikus vallási mozgalmak, voltak-e emiatt vérengzések? Öltött-e olyan nagyságrendeket az inkvizíció és a boszorkányüldözés, mint egyes nyugati országokban? Hol foglalták először törvénybe a vallási türelmet? Nem nyugat-Európában, hanem itt, a tordai országgyűléseken a XVI. században. Hol nyilvánították törvényen kívülé a cigányokat? Nem itt, hanem Németországban és Angliában. Valaha is betiltották-e nálunk bármely nyelv nyilvános használatát, mint egykor a franciák a bretont, vagy az angolok a

---

²²⁴ <http://nemzeti.net/teljes-es-azonnali-leszamolas-a-magyarokkal-3804746.html>

²²⁵ Humanista történetírók. 290. o.

²²⁶ Ld.: Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme.

walesiek nyelvét?”²²⁷ Ehhez is hozzáteszem: A románok a magyart.²²⁸ A szerbek, csehek és a szlovákok szintén.

II. András 1224-ben kibocsátott egy Diploma Andreanum nevet viselő dekrétumot, amelyben a szászok területi kiváltságait biztosítja. Ez a világ első autonómiát biztosító irata!

Érdekes írás jelent meg a Magyar Nemzet egyik számának szombati mellékletében Díszőrség címen. A szerző ismertet egy történetet a II. világháború utolsó napjaiból. Az eset Rájovban 1945. május 13-án történt. „Elvették a fegyvert a magyaroktól is, hamarosan azonban visszaadták nekik, éppen azért, hogy megvédjék a lakosságot az esetleges német retorzióktól. Egy német tiszt lefegyverzése után erre sor is került (...).” A tűzharcban 27 német és 3 magyar katona esett el, és még további két magyar katona vesztette életét a településen. Később negyvennégy cseh katona került a németek fogságába, akik szabadulásukat a magyarok fellépésének köszönhették. Mellesleg még megemlíthető, hogy az elesett magyar katonák rokonai a sírokat csak 1964-ben látogathatták meg először.²²⁹ Ezek után ránk mondják, hogy utáljuk a kisebbséget, hogy nacionalisták, fasiszták, fajgyűlölők vagyunk. Vajon miért bíztak meg a csehek a magyar katonákban? És hogyan hálálták meg a háború után? És nem mellékesen, mind ezt Trianon után tették a magyarok!!!

„Ha magatartása a nemzetiségekkel szemben nem is volt mindvégig kifogástalan, ha a betelepülteket Kossuth kívánsága szerint nem is kezelte mindig *„testvérként”*, *kisebbségi politikája előnyösebb volt minden európai állam utolsó 50 évben gyakorolt nemzetiségi politikájánál*. Ma a kisebbségek nagyon meg lennének elégedve, ha ezekben az országokban annyi jogot élvezhetnének, amennyit a régi Magyarországon a nemzetiségek élveztek.”²³⁰

---

²²⁷ Betlenfalvy 48. o.

²²⁸ Ld.: Wass Albert: Népiertás Erdélyben, Igazságot Erdélynek

²²⁹ P. Szabó Endre. 2012. május 12. 34. o.

²³⁰ Daruvár: 47. o.

„... a nyugati államok bűnös beleegyezésével úzték ki 1945-ben Csehszágából a szudétanémeteket, Szlovákiából pedig a magyarokat.”²³¹

„Egyébként ezek a híres propagandisták, akik a népek természetes önrendelkezési jogát emlegették, a háború alatt egyetlen szót sem említettek saját jövődöbeli kisebbségeik jogairól; önzö elvakultságuk megakadályozta őket abban, hogy mások számára is elismerjék azokat a jogokat, amelyeket maguknak kívántak, amikor elárasztották a világot panaszaiikkal a magyar elnyomás ellen, hogy végül is elérjék, hogy a nyugati közvélemény a magyarokat elnyomóknak, barbár ázsiai despotáknak tartsa.”²³²

„... a délszláv népek annyi csodálattal, elismeréssel, szeretettel, sőt valóságos rajongással tekintettek a Hunyadiakra. (...) többet foglalkoznak a Hunyadiakkal a délszláv népköltészetben, mint akár a magyarban.”²³³ Ez annál is érdekesebb, mert a szerbek ugyan még az ő idejükben mellettünk álltak a török ellen, de később mindig az ellenségeinkkel tartottak annak ellenére, hogy befogadtuk őket. Már Dózsa idejében is az urakkal harcoltak a néppel szemben. Thököly és Rákóczi szabadságharcában a Habsburgok oldalán találjuk őket. Az 1948–49-es szabadságharc idején véres tömeggyilkosságokkal hívják fel magukra a figyelmet.

A török háborúk idején sokszor a török katonák tulajdonképpen rácok voltak. Nagyon sok magyarországi pusztítást, népirtást köszönhetünk nekik. Egészen magas pozíciókba is kerültek, például Szolimán szultán rác anyától született. Erről bővebben Délvidéki S. Atilla könyvében található információ.

„... a szlovén népmesék és hősi dalok viszont elsősorban Mátyás királyról szólnak, őt avatják valósággal nemzeti hősükké, sokszor már a történelmi tények teljes mellőzésével.”²³⁴

---

²³¹ Daruvár: 48. o.

²³² Daruvár: 48. o.

²³³ Pável: 48. o.

²³⁴ Pável: 52. o.

„A szlovén mese és mondaköltészet Mátyás királya már sokkal határozottabb alak. A nagy szimpátiát, amellyel a szlovénség volt irányában igazságszeretetének s a nép sorsával törődő böles és népszerű országlásának köszönheti. Innen van, hogy a szlovének között még ma is mindennapiak ezek a közmondások: Mátyás király, aranykorunk! Mikor Mátyás fog uralkodni, a paraszt könnyen fog gazdálkodni.”²³⁵

Egy népdal „élteti Mátyás királyt, akit az Úristen jókedvében küldött a nép szerencséjére, aki mindenekfelett gyűlöli a háborút és csak a szorgalmas föld népét szereti, fényes aranyakat ad neki, minden szépre és jóra megtanítja, éjjel-nappal érte fáradozik.”²³⁶

„Mátyás nem halt meg; csak elnyelte a *Zlata Gora*, egy nagy hegy, (...) s ebben alussza egész seregével százados álmát. Ő maga és felesége (...) megnyílik a szent hegy, s elővágat a hősi fekete sereg, hogy egy utolsó nagy csatában (...) megsemmisítse a szlovén nép ellenségeit. (...) s örök békét fog teremteni a sokat szenvedett **emberiség** számára.”²³⁷

„Mátyás király ma is élő valóság. Ott uralkodik a gyermekek játékaiban (...) a közmondások bölcsességek éltető forrása (...) Kell, hogy egészen rendkívüli oka legyen ennek a világviszonylatban is kivételes jelenségnek.”²³⁸

Ivan Cankar világhíres délszláv író *Mihaszna Márkó és Mátyás király* című regényében Márkó többször is Megváltónknak szólítja Mátyást és az **egész emberiség** reménységét benne látja.²³⁹

Szántai Lajos valamelyik Mátyás királyról szóló előadásában elmesél egy román népmesét, ahol a világ királyai közül ő az egyetlen, aki a népeket át tudja vezetni egy hídon, amelyen keresztül lehet csak a paradicsomba bejutni.

---

²³⁵ Pável: 53. o. A szlovén eredetiket kihagytam.

²³⁶ Pável: 53. o.

²³⁷ Pável: 55. o. (Kiemelés tőlem.)

²³⁸ Pável: 61. o.

²³⁹ V. ö.: Pável: 63-65 o.

Nagy Lajos királyunk adományozza a lengyeleknek a częstochowai kegyképet, a Fekete Madonnát, aki később Lengyelország királynője címet kapja. A kegyhely fő búcsúja Lengyelek nagyszombatja ünnepén van, május 3-án.²⁴⁰

A XVIII. század elején, Rákóczi vezette szabadságharc még minden veszteség dacára, komoly ellenfél volt a nálunk jóval nagyobb németeknek. Ez volt Európa leghosszabb szabadságharca. Viszont Magyarország megcsönkítése után mind a német, mind az orosz téveszmék könnyen vették birtokba a területet. Nem volt nép, amely ellenállt volna nekik.²⁴¹ 1848–49-es szabadságharcunk idején is csak orosz segítséggel tudnak győzni fölöttünk.

Mi az 1870-ben kitört francia német háború idején többször is felemeltük szavunkat Franciaország megcsönkítése ellen.²⁴²

„...Te rác, te horvát, német, tót, oláhság.

Mit marjátok mindnyájan a magyart?

Török s tatártól mely titeket védett,

Magyar kezekben villogott a kard;

Megosztottuk tivéletek híven, ha

A jószerecsse nekünk jót adott,

S felét átvettük mindig a tehernek,

mit vállatokra a balsors rakott.”²⁴³

A pápai államban szolgáló Jakab bíboros mondta 1476 körül: „Valahányszor eszembe jut, hogy ezen [török] had a magyarok ellen indul, annyszor magamon kívül vagyok ijedtemben, és szemem előtt forog jövődő sorsunk. **Isten jóvoltából kapták a keresztények ezt az országot**, hogy mindükért harcoljon, és a mireánk fenyegető szélvészeket erejével visszatartsa. Ha egyszer, amitől Isten őrizzen,

---

²⁴⁰ Gönczi: MTF 8. 42. o.

²⁴¹ Vö.: Vecseklőy 1993. 18. o.

²⁴² Vö.: Vecseklőy 1993. 20–21. o.

²⁴³ Petőfi Sándor: Élet vagy halál!

legyőzetvén, halálos sebet kapni talál, [...] mi a legnyomorúbb szolgaságnak igája alá leszünk kénytelenek hajtani nyakunkat.”²⁴⁴

Kiegészítés: Angolok

O. Cromwell: „Ti magatok vagytok a Szentírás Antikrisztusa. Vérben fetrengőztetek, ezért az Úr haragja úgy rendeli, hogy önnön véreteket vedeljétek.” – mondja az ír főpapokra. Drogheda városának védőit elfoglalása után kiirtották. Ugyanígy jártak Wexford városának lakói. Kijelentette, hogy az írek nem is emberek, hanem barbár pápista gyilkosok, tehát nem illeti meg őket az emberiség és a könyörület. Ezután az ír földek egyharmadáról vagy elűzték a tulajdonost vagy megölték. Az ír katolikus egyházat betiltották. Az után Skóciában sem volt sokkal szelídebb: „eszelő öldöklése még az igen bátor skótokat is megrémisztette.”²⁴⁵

„Az angolok – J. T. Adams amerikai történész szavai szerint – „az indiánokat nem vették emberszámba, a farkasnál kissé magasabb rendű állatnak tekintették, de hozzá hasonlóan vadállatnak, amelyet el kell tenni láb alól, háborúval vagy megegyezéssel, és pedig a lehető leggyorsabban.” Vérkeveredés itt elképzelhetetlen volt, s indián vér csak az elkeveredő spanyol vagy francia népesség beolvadása révén került az angolszász erekbe. Érdekes világnézeti és történelmi háttérét adja ennek a magatartásnak A. J. Toynbee angol történész: egyik oka véleménye szerint a protestáns életszemlélet és világfelfogás.

„A Nyugat (értsd: Nyugat-Európa) történetében a protestáns mozgalom közvetlenül a tengerentúli telepítési mozgalom előtt indult meg, és időszámításunk tizenhetedik századában a tengerentúli világ birtoklásáért. Nyugat-Európa népei között megindult harc az angolul beszélő protestánsok győzelmével végződött, akik a primitív népek által lakott és európaiak letelepedésére alkalmas országok orosz-lánrészét maguknak biztosították. A hétéves háború eredményeként egész Észak-Amerikát a sarkkörtől a Rio Grandéig olyan Európából

---

²⁴⁴ Zachar 161. o. (**Kiemelés** tölem.)

²⁴⁵ Szántó Gy. T.: Anglikán reformáció... 316–318. o.

származó új nemzetek népesítették be, amelyeknek kulturális alapja a nyugati civilizáció angol protestáns változata volt. Így az a faji felfogás vált döntő tényezővé, amelyet a nyugati kultúra angol protestáns változata vallott...

Ez pedig az emberiségre nézve szerencsétlenség volt, mert a faji kérdésben – mint oly sok más életfontosságú kérdésben – tanúsított protestáns hajlandóságot, magatartást és viselkedést nagy részben az Ótestamentum irányítja, és a faji kérdésben ennek az ősrégi szíriai parancsnak a következményei nagyon is tiszták és nagyon is vadak. Az európai származású és fajú „bibliai keresztény”, aki letelepedett a tengerentúlon nem európai fajok közé, szükségszerűen azonosította magát a Jehova parancsainak engedelmeskedő Izraellel, s az Úrnak tetsző munkát vélt végezni az Ígéret földjének vételével, miközben az útjába kerülő nem európaiakat a kánaanitákkal azonosította, akiket az Úr adott a kezébe, hogy megsemmisítse vagy leigázza őket. Elhivatottságuk tudatában az Újvilág angolul beszélő protestáns telepesei a kontinens egyik partjától a másikig kiirtották az észak-amerikai indiánt és bölényt...”

Az angol gyarmatosítási rendszer történelmi háttéréről Toynbee a következőket mondja:

„Az őslakosság teljes kiirtása – amely megkülönbözteti az angol tengerentúli települési rendszert a modern idők többi nyugat-európai népének telepítési rendszerétől – olyan jellemvonás, amely már a római birodalom angol telepeseit megkülönböztette a többi barbár telepesektől a római birodalom bukását és a hellén társadalom felbomlását követő interregnum idejében. A népvándorlás korában a határokon betörő hódító hordák egyszerűen elfoglalták a római katonák és tisztviselők helyeit, uralkodtak az őslakosság fölött, és kihasználták azt... Csak az angol hódító hordák nem érték be ennyivel, és ahelyett hogy megelégedtek volna az ott talált népesség meghódításával és kihasználásával, többé-kevésbé kiirtották az őslakosságot, és saját maguk újránépesítették be az országot, éppen úgy, mint tizenkét évszázaddal később az angol telepes volt az egyetlen, amely kiirtotta a népességet, amelyet az Újvilágban talált. Így két alkalommal is – amelyeket évszázadok választottak el

egymástól – az angolok a meghódított idegen lakossággal alkalmazott különlegesen kíméletlen bánásmódjukkal különböztették meg magukat kortársaiktól...

Időszámításunk tizenhetedik századában Anglia és Skótország minden kormányzata – akár I. Jakab uralkodása, akár Cromwell protektorátusa alatt – igen élénk telepítési politikát folytatott Írországon és a Hebridákon (...) éppúgy, mint Észak-Amerika atlanti partjain; és mindegyik határon – akár a „vad skótokról”, akár a „vad írőről” vagy a „rézbőrűről” volt is szó – a bennszülöttekkel szemben tanúsított magatartás ugyanaz volt. A bennszülötteket ki kellett irtani, hogy az angol származású telepesek (...) elfoglalhassák tűzhelyeiket. Így a határcsatározások, amelyek a népvándorlás kora óta nem szűntek meg a brit szigeteken, egy évszázadon át egyidejűleg folytak a brit szigeteken és Észak-Amerikában. A brit szigeteken ez a határcsatározás véget ért a boyne-i és a cullodeni csaták között eltelt fél évszázadban, amikor az angol és a skót királyságokat egyesítették, a skótokat és a „vad íreket” teljesen leigázták, és alávetették az Egyesült Királyságnak. Így azután a határlakók, elfoglaltságuk megszűnván, az ulsteri és az északi határon több elintéznivaló nem lévén, az észak-amerikai indián határra emigráltak, ahol folytatták megszokott tevékenységüket, s továbbra is úgy vélték, hogy törvényellenes és bűnös életmódjukat ezúttal is istentiszteletnek fogják tekinteni.”²⁴⁶

„Az angol történetírók legjelesebbike azt mondja: őseink munkátlanok és ragadozók valának; mit erőszakkal szerezhettek, azt munka által keresni lealázónak, szabad férfiúi méltóságával meg nem egyezőnek tarták.”²⁴⁷

Az Irak elleni szankciók kb. 1 millió gyermek halálát okozták. Erről egy amerikai országos tévéműsorban Madeleine Albright külügy-miniszter azt nyilatkozta, hogy: „Megérte”.²⁴⁸

---

²⁴⁶ Vecseklőy J.: A csillagsávos ... 32–34. o.

²⁴⁷ Lingard. Idézi: Rónai J.: Jellemisme 73. o.

²⁴⁸ Norman G. Finkelstein 150. o.

Íme, két **római** történetíró véleménye népéről: „Ne feledd római, hogy uralkodnod kell a népeken; az a te művészeted, hogy békét teremts, kíméld a legyőzötteket és verd le a lázadókat.” (Vergilius)

„A rómaiak (...) önkénye elől sem engedelmességgel, sem meghódolással kitérni nem lehet. A földkerekség rablói ők, akik most, hogy kifogytak a szárazföldből, a tengert kutatják fel. Ha gazdag az ellenség, akkor a pénzvágy, ha szegény, akkor az uralomvágy hajtja őket; sem Kelettel, sem Nyugattal betelni nem tudnak: egyedül ők azok, akik egyforma mohón törnek gazdag és szegény népekre. Fosztogatni, öldökölni, rabolni, ezt nevezik ők hamis szóval »Birodalomnak«, és ha pusztaságot teremtettek, azt »békének« hívják.” (Tacitus)

VII. Krisztusi nép-e? A Krisztus által bemutatott életet igyekszik-e élni?

XVI. századi orosz zsidó rabbi, Rabbi Isaac Ben Abraham Tróki így írt rólunk: „**A magyarok a Názáreti Jézus vallásának egyetlen követői.**”²⁴⁹

„Kereszténynek lenni és magyarnak lenni, csaknem ezer éven át teljesen egyet jelentett. A régi nagy magyarok életideáljában, világfelfogásában nem lehet kiemelni a magyar elemet a keresztényiből.”²⁵⁰

„S ha még mai napság is büszkeség forrását szabad benne találni, elmondhatjuk, hogy a magyar nemzet volt az a világ összes nemzetei közt, mely legtovább maradt hű a keresztény univerzitáshoz. Mégpedig nemcsak szavakkal, hanem ömlő vérrrel is. A nemzetileg közömbös nomád türelme a keresztény magyarban az összes keresztények iránti testvéri érzéssé alakult át, s ez az érzés csak a testvérek támadó mozdulataira adott időnként helyet az ellenszenvnek

---

²⁴⁹ Lajdi Péter: Jézus valódi tanításának követői.

²⁵⁰ Szerb Antalt idézi Harsányi Ildikó: Kostérítő c. művében a 76. oldalon.

és türelmetlenségnek. Épségben maradt azonban a végsőkig a keresztény univerzitás eszmei egésze iránti hűség.”²⁵¹

II. János Pál pápa egyszer Mikola István magyar miniszternek a következőt mondta: „a magyarokra hárul az igazi kereszténység megismertetése Európában.”²⁵²

„Hogy éppen a »faragatlan, kóbor nép« szakrális királyi dinasztiája, a Turul-Ház volt az egyetlen olyan uralkodói család az egész világon, mely csak úgy ontotta magából a Róma által is elismert nagy szenteket, szám szerint 34-et(!) a boldogokkal együtt, fényes bizonyítékot szolgáltat arra nézve, hogy Jézus tényleges, az „Isten országának titkai”-ba beavatott, valódi apostolai tanainak továbbvivői és letéteményesei a szkíta-keresztény pártus-szabir-hun-avar-magyar nemzet papi testülete volt. (...)

A turáni pártusok által létrehozott erős Pártus Birodalom már jóval Róma kereszténnyé válása előtt államvallássá tette a szkítatérítő apostolok (főleg András, Fülöp és Tamás) igehirdetésének elfogadásával a tiszta jézusi tanokat, s a II. század elején a jézushívő egyháznak már 360 körtemploma volt Pártiában, ahogyan Eusebius egyházatya írja (ld. Vita Constantini 4./3.).”²⁵³

„Nem véletlen, hogy nagy Hunyadi Jánosunk segítője a török elleni küzdelemben, Kapisztrán Szent János a márianosztrai pálos kolostorban jártakor így kiáltott föl: Ha valaki élő szentekkel akar találkozni, jöjjön el Márianosztrára a pálos szerzetesekhez!”²⁵⁴

A Hunyadiakat is szent Hunyadi családként emlegették, mint az Árpád-házi királyokat.

1989-ben a romániai forradalom, vagy inkább puccs idején mi magyarok válogatás nélkül segítettünk testvéreinken, a magyarokon és ellenségeinken, a románokon. Lehet mondani, hogy nem ellenségeink, de csak meg kell nézni a huszadik század történelmét. A 1919-es

---

²⁵¹ Joó Tibor: A magyar nemzeteszme 74. o.

²⁵² Bunyevác Zs.: 2007. 409. o.

²⁵³ <http://www.magtudin.org/Grandpierre%20Elrablása.htm>

²⁵⁴ Lajdi Péter: Jézus valódi tanításának örökösei.

bevonulásukat és gátlástalan pusztításukat, a II. világháborúban betöltött szerepüket, ill. az oktalan magyar irtásaikat azóta is!²⁵⁵

Nagyon krisztusi cselekedet volt a magyaroktól, hogy amikor Konrád német-római császár megtámadta az országot és a magyarok legyőzték őket, majd Bécsig üldözték a sereget. Szent István a lefegyverzett ellenséget megetette és hazaküldte. Ez az eljárás nagy csodálatot váltott ki a németekből, és Konrád császár pap kísérője azt jegyezte fel, hogy **erre még a világon nem volt példa**. Nagyjából ugyan ebben az időben Bolgárverő Bazileosz legyőzve a bolgárokat, tízezer foglyát megvakította, csak minden századiknak hagyta meg egyik szemét, hogy haza tudják vezetni a többieket.

A magyaroknál ennek a viselkedésnek pedig már hagyománya volt. Liutprand leírja a magyarok egy tanácskozását Berengárral való tárgyalás után: "Ezek pedig, akik könyörgéseink ellenére sem kegyelmeznek nekünk, nem tudják, és nem érik fel ésszel, hogy győzni ugyan hasznos, de a győzelemben a mérsékletről megfeledkezni becstelenség."²⁵⁶

Kiegészítés

Viszont a Canterbury érsek szerint: „Az angolok szinte kiütést kapnak a vallástól.”²⁵⁷

A Krónikák II. könyve leírja, hogy a júdeai hadifoglyokkal hogyan bántak a szamaritánusok „Ekkor a név szerint megjelölt férfiak felálltak, és gondjukba vették a foglyokat. Mindazokat, akik közülük mezítelenek voltak, felöltöztették a zsákmányból. Ruhát, sarut adtak nekik, étellel, itallal kínálták, sőt olajjal is megkenték őket. Azok számára, akik elerőtlenedtek, gondoskodtak számárról, és visszavezették őket testvéreikhez Jerikóba, a pálmák városába.” (28,15)

---

²⁵⁵ Vö.: Wass Albert: Népirtás Erdélyben, valamint Igazságot Erdélynek.

²⁵⁶ Joó Tibor: Vallomások a magyarságról. 11. o.

²⁵⁷ George Carey, 1991-ben lett kinevezve. Idézi: Szántó Gy. T.: 431. o.

VIII. Milyen szellemi képességekkel rendelkezik ez a nép?

A modern világ szinte minden valamire való találmányában közreműködött magyar.

Az MTI 2008. február 1-jén azt a hírt közölte, hogy egy Thaiföldön kiadott Maticson című lap szerint a világ legokosabb népe a magyar.²⁵⁸

„Minden magyar, akivel csak találkoztam, eredeti volt, vagy szörnyen eredeti.” – mondta Enrico Fermi Nobel-díjas atomfizikus.²⁵⁹

„A magyar Európa egyik legmagasabb szellemű és tehetségű népe, turáni eredetű.”²⁶⁰

„A szkíta nép az ókori világban még a görögöknél is jóval jelentősebb műveltséget képviselt. (...) Juhász Zoltán „A zene Ősnyelve” c. könyvében, és azóta elért újabb eredményeiben pedig tudományos alapossággal alátámasztotta, hogy (többek között) a kínai népzene nagy része a magyar népzeneből ered. Itt tehát egy olyan kulturális nagyhatalomról kell beszélni, amely mellett Kína is eltörpül.”²⁶¹

„Az amerikai szenátus egyik bizottsága szerint soha olyan magas színvonalú emigráció nem érkezett korábban az USA-ba, mint az ötvenhatos magyarok. Amerika ingyen jutott hozzá egy meglehetősen népes, kiválóan képzett és bizonyítani akaró szakembergárdához. Például egy statisztika szerint háromezer magyar vagy magyar származású egyetemi tanárt tartanak nyilván az Egyesült Államokban. Egy kanadai kimutatásból pedig azt tudhatjuk meg, hogy az úgynevezett etnikai csoportok közül a kínaiak után a magyarok között van a legtöbb egyetemi, főiskolai végzettségű.”²⁶²

---

²⁵⁸ Bunyevác 2009. 386. o.

²⁵⁹ Bödök Zs.: Nobel-díjas magyarok. NAP K. Dunaszerdahely, 1999. 21. o.

²⁶⁰ Z. Ragozin: Nemzetek történelme – Chaldea történelme 129. o. Idézi Kollányi K.: Kárpáti trilógia 479. o.

²⁶¹ Dr. Grandpierre A.: Rokonaink-e a szkíták? MTF. 3. 90. o.

²⁶² Fejér Gyula: Dr. Randé Jenő 121. o.

„Szent-Györgyi Albert így írt a Hungarians in America előszavában: »Úgy látszik, Magyarország a kevés természeti kincsért az intellektus minőségével kárpótoltatott.« Ami azt illeti, az Amerikába elkerült jeles szakembereknek se szeri se száma. Szűkítsük le a kört: csupán az építészekből fel lehet sorolni tucatnyi olyan nevet, akik a világhírnévig vitték a tengerentúlon. Arányi László például, aki alkotó éveinek tetőpontján meghalt; aztán Tarics Sándor, volt olimpiai aranyérmes pólósunk; az Egerből elszármazott Kádár István; az agg Csonka Pál; a még Budapesten tanult Papp László, akinek ezerszám oly sokat köszönhetnek továbbtanulásuk elősegítéséért az újvilágba vándorolt magyar fiatalok; említhetjük Mertl Gábort, aztán Krivátsy Ádámot, a Halász-testvéreket, Mácsai Jánost, avagy a Népstadiont tervező Fecskés Tibort és másokat.»²⁶³

„Például Arányi László néhány esztendeje – lévén, hogy épületek tervezésén kívül azok belső berendezéseinek megtervezésével, továbbá napenergia-hasznosításával is foglalkozik – elnyerte »Az év energia-embere« címet. Tarics talán maga sem tudja kitüntetéseinek számát, de köztük ott van az Építészek Világszövetségének három nagydíja is, amiről az egész szakma tud. Vagy hogy megemlítek még egy érdekességet: Krivátsy város- és településtervező munkái közt ott sorakozik egy mesevilágé is – a 27 ezer holdas Disney Wold-é is, amelyen három éven át dolgozott. És – jut eszembe – a magyar Papp Lászlót választotta meg igazgatójának az ötvenezer főt számláló Amerikai Építész Szövetség.»²⁶⁴

Mivel a magyarok a szkíták leszármazottjai, ezért amit róluk írnak az a magyarokra is vonatkozik. A honfoglalás kori magyar ötvösművészet is igen magas színvonalú volt. Thomas Hoving a Metropolitan Museum of Art igazgatója írja a szkíta kiállítási katalógusban, hogy: „ő bejárt sok múzeumot, látott sok kincset, egyiptomit, görögöt, középkorit, sőt újkori uralkodók mesés kincseit

---

²⁶³ Fejér Gyula 173–174. o.

²⁶⁴ Fejér Gyula 174. o. Ybl N. Miklós.

is, de mindezekből egy sem éri utol szépség, mesterségbeli tudás és erő dolgában a szittyák csodálatos tárgyait.”²⁶⁵

„Ha a magyarországi kultúrából elvennénk azt, amit a zsidók hoztak létre, akkor belőle nem maradna meg más, mint a fűtyülős barack és a bő gatyá.”²⁶⁶ – mondta egy Magyarországon élő zsidó rabbi.

És mi van az ősi magyar írásbeliséggel? A tatárlakai agyag korongot csak nem lehet letagadni? Bár Varga Csaba említ egy Oxfordban kiadott hatalmas könyvet a világ abc-iről, amelyből éppen a székely-magyar ABC hiányzik.²⁶⁷ Mennyire alapos munkát végzett az a tudós, aki egy európai írást nem ismer? Nekünk már akkor régi írásbeliségünk volt, amikor Ábrahám még csak a birkáit legettette a Közel-Keleten.

Érdekeséggént megemlítem, hogy az indogermán népek egyike sem hozott létre teljesen önálló írásrendszert.²⁶⁸

IX. Van-e olyan tulajdonságuk, ami a külső szemlélőben pozitív gondolatokat ébreszt?

Istenhez emeli-e azt, aki velük találkozik?

Simon Péter: Aki őelőtte jár című könyvében leír egy ilyen esetet. A történet röviden a következő: Egy Magyarországról Kanadába kivándorolt zsidó házaspár a magyarok néhány nemes gesztusán megrendülve úgy dönt, hogy vagyonából egy jelentős összeget a magyar közösségre hagy.²⁶⁹

Ugyanitt idézi a zsidó bácsi szavait: „Nem hiszem, hogy ilyen előfordulhatna bármely más nép fiaival... Hacsak nem a mi

---

²⁶⁵ Letagadott eleink, a szkíták. MTF 3. 30. o.

²⁶⁶ Landeszman György rabbi beszélgetése Zoltai Gusztáv rabbival. Pais István: Heller Ágnes és az „ordas eszmék”. Kapu. 2006/5

²⁶⁷ The World's Writing system, Oxford University Press, 1996.

²⁶⁸ Makkay J.: Az indoeurópai népek őstörténete. 61. o.

²⁶⁹ Simon Péter: Aki őelőtte jár 15–28. o.

szerencsétlen indián őslakóinkkal... (...) Ilyen emberek másutt (nem) csak a Duna-Tisza táján születnek, **csak ott tanítják őket születésüktől erre a sajátos gondolkodásra.** Emlékszel, Ráchel, milyen mások voltak ott az emberek?”²⁷⁰

„Megtanultam azt is: az én hazám határtalan. Ott is jelen van, ahol nem beszélnek Arany és Radnóti nyelvét, mint a toszkánföldi Empoliban, Firenze és Pisa között, ahol egy ezerráncú olasz nagyapó könnyes szemmel csak azért ölelt meg, mert fenn Doberdónál az őseim ellen harcolt. Mert megismerte a magyart... És ezért megöleli még a régi magyar ellenfelek unokáját is.”²⁷¹

„A háborút elvesztettük ugyan, de ebben az irtózatos küzdelemben a magyar nép mindent megtett azért, hogy megnyerje ellenfelei nagyrabecsülését és tiszteletét. Tanú rá az egész világ, hogy hogyan kezeltük a sebesült ellenséget és az idegeneket, akik nálunk maradtak. Van-e nemzet, amely hősiesebben és lovagiasabban küzdött volna? Van-e még egy nép, mely léteért folytatott küzdelmében kevesebb gyűlöletet táplált volna szívében?”²⁷²

„Aki szívét Magyarországnak adja, megismeri az őszinte és tartós szeretet örömét.”²⁷³

Albert Camus vértanúk népének nevezi a magyarokat, majd így folytatja: „A legázolt, bilincsbe vert Magyarország többet tett a szabadságért és igazságért, mint bármelyik nép a világon az elmúlt húsz esztendőben. (...) Nyomorúságuk, láncaik és száműzöttségük ellenére királyi örökséget hagytak ránk, melyet ki kell érdemelnünk: a szabadságot, amelyet ők nem csak választottak, de egyetlen nap alatt visszaadtak nekünk.”²⁷⁴

„Csodálatos nemzeti egység, amely nélkül nem vívhatta volna meg a magyar nemzet a világtörténelem legtisztább forradalmát. Mekkora méltóság és emberi tisztaság kellett ahhoz, hogy senki sem nyúlt a

---

²⁷⁰ id. mű: 27. o. (**Kiemelés** tölem.)

²⁷¹ A magyarrá lett sváb ősök gyermeke Vértessaljai László SJ: Az én hazám. A Szív. 2007. március. 27. o.

²⁷² Tisza István. Idézi: Yves de Daruvár: 63. o.

²⁷³ Y. de Daruvár: 202. o. Név nélkül idéz magyarbarát francia szerzőket.

²⁷⁴ Albert Camus: A magyarok vére. 1957. október 23.

kitört üvegű kirakatok értékes áruíért, jóllehet akkor is sokan nélkülöztek. És az utcán őrizetlenül hagyott pénzgyűjtő ládákhoz sem közeledett senki rossz szándékkal. (...) Mi, magyar munkások nem akartunk mást, csak valóságos és nem hazudott szabadságot és nemzeti függetlenséget. Nagyszerű volt megtapasztalni, hogy a munkások az egész országban ugyanúgy gondolkodtak jelenről, jövőről, mint én.”²⁷⁵

Más forradalmak idején rablás, fosztogatás, gyilkolás a jellemző. A magyar forradalom tisztasága egyedülálló világjelenség. Bár az igazat megmondva, nálunk nem szoktak forradalmak lenni, csak szabadságharcok.

Németi Bálintné Kodrán Katalin leírja emlékiratában, hogy az 56-os szabadságharc alatt bujkáltak a kommunista hatalom képviselői, akik előtte sanyargatták őket és a település többi lakóját is. Pedig ők senkin sem akartak bosszút állni, nem is keresték a bujkálókat.²⁷⁶

Laskai Osvát a XV. századi ferencrendi prédikátor így ír a Magyarországon élő különböző népekről: „melyek nem csupán nyelvükben, de szokásaikban és erkölceikben is felettebb különböznek egymástól. Ó mennyi népet táplál ez az ország, s az összes többiek ura a hunok egykor szittya nemes nemzete, melyet ma közösségesen magyarnak neveznek, igazhitű, nagylelkű, erős és szintoly bátor, s ezért a fegyverforgatásban fáradhatatlan, számának és méltóságának érdemével méltán áll élén az összes népeknek.”²⁷⁷

Kitérő: Az indiánok

„Az elfogott fehérekre – férfiakra éppúgy, mint asszonyokra és gyermekekre – kétségbeejtő sors várt. A skalpolás – a fejbőr lenyúzása – csak bevezető volt. Kőrmök kitépése, ujjak kitördelése, szemek kiégetése és a kínban gyönyörködő fantázia minden

---

²⁷⁵ Rácz Sándor: A forradalom a legmagasabb társadalmi szerveződés. Az 1956-os magyar forradalom 55. évfordulójára. MTF 15. 10. o.

²⁷⁶ Magyar holokauszt II. 205. o.

²⁷⁷ Idézi Joó Tibor: A magyar nacionalizmus 114. o.

elképzelhető borzalma egymásután következtek a szerencsétlen áldozatokon, az indián asszonyok és gyermekek kimondhatatlan gyönyörűségére. A kegyetlenséget önmagáért élvezték. (...) A foglyul ejtett asszonyokat és leányokat egyes törzseknél a törzs összes férfi tagja megbecstelenítette, hogy azután, mint rabszolga élhessen tovább. Az elrabolt gyermekekből, ha nem gyilkolták le őket, indiánt neveltek, beléjük oltva a kérlelhetetlen gyűlöletet saját fajuk ellen.”²⁷⁸
Hát ilyenre még nem találtam adatot a magyarsággal kapcsolatban, bármilyen jogos szabadságharcot is vívtunk.

X. Hazája Szentföld-e?

„Mi tesz valóban szentté egy országot? A területén végbement bizonyos események szent jellege, a rajta élő nép tettei, küldetése, az emberiség történetében betöltött kimagasló szerepe, e föld Isten által egyedülálló, pozitív adottságokkal felruházott volta, vagy kisugárzása, mely a benne élő népet formálja, alakítja?”²⁷⁹

„Míg Palesztina, ezen belül is Jeruzsálem csupán az imént föltett kérdés első kritériumának, addig édes Hazánk, Magyarország mind a négy feltételnek megfelel, hogy okkal és joggal „Szentföldnek” nevezzük.”²⁸⁰

Al-Garnáti 1150–53 között járt nálunk. A következőket írja: „Magyarország egyike azoknak az országoknak, ahol a legkönnyebb és legjobb az élet.”²⁸¹

Összesen 78 város van, amelyek mindegyike olyan, mint Iszfahán vagy Bagdad, és iszonyatos bőség és jólét uralkodik mindenütt.”²⁸²

„A bászurd királyt Kazálinak hívják, s királysága sokszorta jelentékenyebb, mint Bizánc urának királysága – megszá-

---

²⁷⁸ Vecseklőy J.: A csillagsávos lobogó nyomában. 83. o.

²⁷⁹ Lajdi Péter: Szentföld. Világháló.

²⁸⁰ Lajdi Péter: Szentföld

²⁸¹ Al-Garnáti: 58. o.

²⁸² Al-Garnáti: 82–83. o.

lálthatatlanul sok katonája van, s országának területe húsnapi járófölddel vagy még többel is nagyobb, mint Bizánc területe.”²⁸³

Cosmas prágai püspök írja 1116-ban: „A magyar nép hatalmas erejű, igen gazdag, harci fegyverekben ellenállhatatlan, a földkerekség bármely királyával képes harcolni.”²⁸⁴

Ottó freisingi püspök így vélekedik: „Ez a tartomány, amelyet a régiiek Pannóniának neveznek, mivelhogy köröskörül erdőségek, hegyek, s főképpen az Appenninek (Kárpátok) övezik. belsejében nagy kiterjedésű síkság, amelyet jeles folyók és vizek öntöznek, erdőkben felettébb gazdag, tele van mindenféle vadakkal, s felületének természeti szépsége éppen olyan bájos, mint amilyen dús a föld termékenysége, hogy mintegy Isten paradicsomának, vagy pompás Egyiptomnak látszik lenni. A magyarok rút ábrázatúak, szemük beesett, alacsony termetűek, szokásaikat és nyelvüket illetőleg egyaránt barbárok és vadak, úgyhogy joggal hibáztatható a végzet, vagy inkább csodálandó az isteni elnézés, amely – *nem tudom mondani, hogy embereknek*, hanem – ilyen emberi szörnyetegeknek oly gyönyörűséges országot adott.”²⁸⁵

Kb. ötven évvel korábban Gilbert nogent-i apát személyes élményei alapján, melyet a 1096-os keresztes háború idején szerzett, ezeket írja: „Péter keresztes vezér a magyarok földjén való átkelést választotta. Ezeknek vidékei igen gazdagok élelmiszerekben, amit a műveletlen tömeg felismert, és szélsőséges féktelenséggel kezdett a szelíd bennszülöttek ellen dühöngeni. Midőn ugyanis meglátták, hogy több év gabonatermése – amint azon a földön szokás – tornyok módjára a szántóföldeken áll, amelyeket mi általában asztagoknak szoktunk nevezni, és mivel a különböző húsfélék és más élelmiszerek, amelyekben a föld módfelett bővelkedett, dúsán álltak rendelkezésre, nem elégedett meg az ottaniak emberségével, hanem feltűnő esztelenséggel bántalmazni kezdték az idegenek a pogányokat, s noha

---

²⁸³ Al-Garnáti: 60. o. (II. Géza magyar királyról van szó.)

²⁸⁴ Lajdi T.: Szakrális magyar történelem 8. o.

²⁸⁵ Lajdi T.: Id. mű: 9. o. *Kiemelés* tőlem. Felhívom a figyelmet, hogy ezt egy keresztény(?) püspök mondta a XII. század közepén!

azok a keresztényeknek mindent szívesen hoztak eladásra, emezek nem tudván uralkodni mohóságukon, elfeledvén azok kegyes vendégbarátságát és jóindulatát, háborúval támadtak rájuk.”²⁸⁶ Nem biztos, hogy a magyarok voltak pogányok a két társaság közül, Jézus tanításai alapján.

Konsztantinosz Mannasszész naupaktoszi görög metropolita ezt írja a magyarokról: „Mert kicsoda volt valaha azok között, akik a rómaiak feletti uralmat magukra övezték, aki adófizetésre kényszerítette a legyőzhetetlen pannonokat, ezt a népet, amely jó lovú, jól felfegyverzett, vassal, páncéllal övezett, Ares megszállottja, milliónyi tömeg, számtalan ember, több a tenger fövenyénél, vitézségben és harciasságban felülmúlja a tribullusukat, dákokat és a gepidákat, háborúban jártas, páratlanul merész, féktelenül bátor, lebírhatatlan lelkű, független, nem szolga nép, emelt fejű, szabadságszerető, a maga ura. Az örvényes bővizű Alduna felett lakik, mely több ágra szakadva hányja habjait a Fekete tengerbe. Mérhetetlen, végeláthatatlan távolságok választják el birodalmunktól, s csak híre hatol el ide, mert a természet ősidőktől fogva a Duna hullámaint tette válaszfalként a két ország, Magyarország és a bizánci birodalom közé, és tovasiető vízbástyát hevenyészett oda. Övé dús gyümölcse a szántónak és termőföldeknek, övé a ménest és gulyát tápláló mezőnek földje melyen juhok legelnek, füves és kellemes, a rét és a nádas legelője kövér és dús, a buja föld harmatától és vadvizektől áztatott végtelen. Semmiféle úrnak nem szokott adót fizetni, szilaj és önfejű volt világ életében, sokasága több mint réten a fű, karja csatában erős, valamennyien nehéz fegyverzetet, dárdát, ércpáncélt viselnek, és a sugár a nagy égig elhat sugaras sisakjukról. Lovuk tüzes, nemes, a harcban bátor és szilaj, és volt idő, midőn azt lehetett hallani, hogy ez a milliónyi és rémítő nemzet, ha harci szövetségre lép, még félelmetesebb...”²⁸⁷

„A viking kereskedő utak térképe szerint Franciaország bort és sót tudott adni. Az EU fennmaradó része semmit. A Kárpát-medence bort,

---

²⁸⁶ Lajdi T.: Szakrális magyar történelem 33. o. (Kiemelés tőlem.)

²⁸⁷ <http://www.azigazijezus.hu/php/page.php?46>

szövetet, ékszert, fazekasárut, üveget, kardpengét. Hasonló gazdagsága csak Bizáncnak volt. A Kazár állam csak rabszolgát.”²⁸⁸

Bonfini, Galeotto és IV. Béla leírják, hogy Európa népei mind irigylük a magyaroktól a Kárpát-medence területét, az itt lévő gazdagságot, ezért gyűlölet veszi őket körbe.

„(...) aligha van a világon még egy hely, amely képes lenne virággal és nektárral ellátni négyzetkilométerenként tizenöt méhcsaládot. Ezzel a magas méhsűrűséggel világrekorderek vagyunk.”²⁸⁹ És milyen gazdag virágzás lehetett régen, a folyók szabályozása előtt?

Vajda János (1896) írta, hogy „nemzetünknek a világon csak lelkes bámulói vagy engesztelhetetlen ellenségei, acsarkodó irigyei vannak, akik még álmaikban is fogukat csikorgatják, ha ránk gondolnak. Bántja őket, hogy ily kisszámú nép birtokosa a *Föld legáldottabb területének*, izgatja őket számbeli csekélységünk, és bizakodnak tízszeres, hússzoros túlerejükben, hogy végre sikerül bennünket leigázni. Csupán az, hogy élünk, tekintve a számbeli arányokat, szinte nagyobb dicsőség, mint a szám szerint tízszer nagyobb népek viláგuralma”.²⁹⁰

Géczy Gábor szerint a Kárpát-medence egyik tulajdonsága, hogy megnevesít.

Thuróczy László jezsuita szerzetes lelkendezve ír a „magyar levegő csodálatos átalakító erejéről. Minden idegen nemzetség, amely egyszer felütötte sátorfáját ezen a földön, akarva nem akarva, magyar lesz nyelvében, szokásaiban, tehetségében és szellemében.”²⁹¹

„Mert, hogy elsoroljam Magyarország gazdagságát, mellyel Európa valamennyi országa közül kiválik (ha igazán szólhatok), külön kötetre volna szükség.”²⁹²

„Ez az áldott Nap nemcsak bőségesebben ontja sugarait, mint tőlünk északra, észak-nyugatra, hanem kíméletesebben, cirógatóbban is, mint a nálunknál délebbre fekvő, mediterrán tájakon. Nem illantja úgy el a

---

²⁸⁸ In.: Tudás fája, 2002. 195. szám

²⁸⁹ Magyar Nemzet Magazin. 2011. VIII. 13. 28. o. Lépre menni.

²⁹⁰ Kiszely István: A magyar nép őstörténete. (*Kiemelés* tőlem.)

²⁹¹ Idézi: Szalay Jeromos: Igazságok Közép-Európa körül 36. o.

²⁹² Brodarics István: 22. o. (Eredeti 1527.)

legfinomabb ízek, illatok, zamatok titokzatos összetevőit, a különféle illóolajokat és finom növényi savakat. E tekintetben a földkerekség legszerencsésebb országai közé tartozunk.” írja egy helyen Gyúró Ferenc akadémikus, a mezőgazdasági tudományok doktora.²⁹³

Erdei Ferenc a makói hagymáról a következőket írja: „Ha pontosan meg tudnánk határozni a különféle hagymák tápanyagát és fűszer elemeit akkor e vonatkozásban is nyilván a makói lenne a legelső. Ilyen vizsgálatok híján csak azt mondhatjuk, amit a közönséges ízlés mond, azt nevezetesen, hogy a makói hagyma a legelső. A legerősebb és legízletesebb, tehát húсок ízesítésére minden másnál kiválóbb. Ezt tudják a nagy európai piacokon is, mert ha főzeléknek szeretik is az olasz és spanyol, vagy holland enyhe, alig csípős hagymákat, fűszerként legszívesebben a makóit veszik.”²⁹⁴

„Mindenki tudja, hogy az igazi királyok László, IV. Béla, Nagy Lajos és Mátyás voltak. Csak azt nem tudjuk, hogy miért. Mert ők a megvillant szeműek, akik feltépték a világot és látnak. Egyedül nekik volt tudatuk az aranykorról, és egyedül ők tudták, hogy ez a nép azért álmodik, mert tulajdonképpen az aranykorban él. Nézz körül. E szelíd lankák, a keskeny folyók és kicsiny tavak, alacsony dombok és széles völgyek földjén: liget az egész ország. Kertben élünk. Minden olyan világos nálunk, mint borunk íze, és olyan sima és langyos. Nagy királyaink tudták ezt, és hogy a népnek kert-életet kell élni. Csak elkeseredésből hős, nem akar ez harcolni. Azért jött ide, és telepedett meg itt. Azért az övé ez a föld. A magyar nem vitéz, csak amikor keserű, és nem dühös, csak amikor kétségbeesett, csak akkor elveszett és lázad és forr benne a méreg, ha nem élheti szelíd kert-életét.”²⁹⁵

„Magyarországon könnyebb tehetségesnek lenni, mint egyebütt. (...) Magyarországon könnyebb elveszni, mint egyebütt.”²⁹⁶

„De hisz még ha nem is volna mienk, akkor is érdemes volna ezt a gyönyörű országot alaposan megismerni, mert hisz a szelíd

---

²⁹³ Idézi Betlenfalvy Gábor: Magyar gyümölcs. 18. o.

²⁹⁴ Erdei Ferenc: A makói hagyma iskolája. 19. o.

²⁹⁵ Betlenfalvy 33. o.

²⁹⁶ Hamvas Béla: Öt gényusz

változatosságnak, a legbájosabb tájképcsoportoknak olyan nyugalmas, derűs, lélekipihentető harmóniája, amilyen nincs több a világon! Nincs itt Himalája, sem Niagara, sem norvég fjord, sem forró égővi őserdő, általában semmi félelmesen nagyszerű, hanem a legbájosabb virágos kert, szemet, lelket gyönyörködtető, az idegeket megpihentető nyugalom, ez lehet a legnyugalmasabb, legboldogabb élet otthona! (...) Talán innen származik a magyar embernek csodálatosan nyugalmas, filozofikus engedékeny természete.”²⁹⁷

„Ezután Cholnoky kifejti, hogy a Magyar-medence jellegzetesen változatos, több szempontból is: megtalálható itt Európa három nagy földtani egysége. Klimatikus szempontból szintén a hármasság jellemzi: kontinentális, mediterrán és óceáni. Ezért növény és állatvilága is változatos. Az emberfajtáknak is minden típusa és az átmeneti típusok is megtalálhatók, valamint a vallás, a kultúra és a településszerkezet is sokszínű.”²⁹⁸

„Azt mondják a madarak életével foglalkozó tudósok, hogy a tőlünk messze délre költöző madarak, az ottani hazájukban nincsenek otthon. Éppen csak összeszedik a táplálékukat, és aztán szomorúan gubbasztanak, várva a napok, hetek, hónapok múlását. Mikor aztán itt nálunk a tél dermedtsége engedni kezd, és nyúló napokkal, mind melegebben kezd sütni az áldott napsugár, ezt megérzik ők is ottan. Nyugtalanzkodni kezdenek. Verdesnek a szárnyukkal. Fel-felrepülnek, egyet-egyet köröznék is. Tájékozódni a messzi észak felé. (...) Mint mondják, sokkal hamarabb jönnek, Fele, negyede idő alatt, mint amennyi idő alatt elmentek. Mert itt van az igazi hazájuk! Mert itt várja őket a fészek, az, amit mi emberek úgy nevezünk: édes anyai otthon!”²⁹⁹

„Az egykori Magyarország tökéletes fizikai egyensúlyát a számarányok is igazolták: 50% síkság, művelhető földterület, 25% erdő, 20% rét, mező és alig 5% terméketlen terület.”³⁰⁰

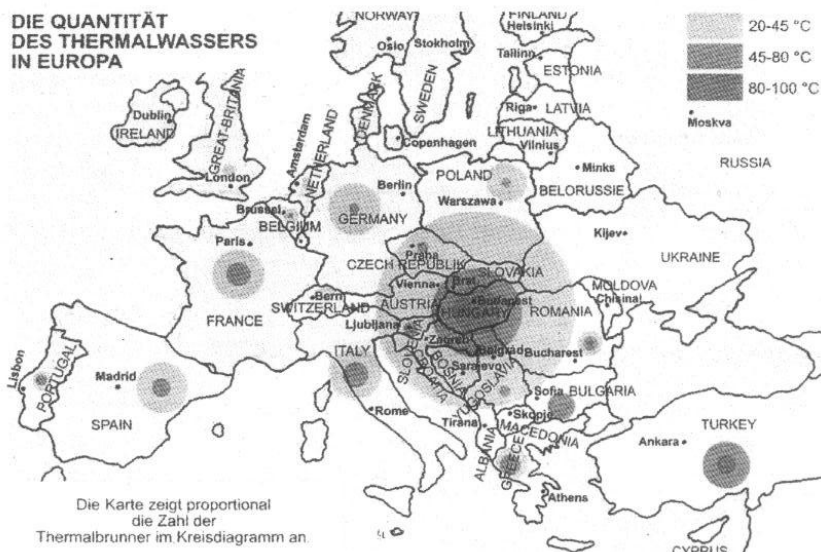
²⁹⁷ Cholnoky Jenő: A Föld és élete. Idézi: Betlenfalvy 53. o.

²⁹⁸ Betlenfalvy 54. o.

²⁹⁹ Daczó Árpád: Csíksomlyó ragyogása. 44. o.

³⁰⁰ Yves de Daruvár: A feldarabolt Magyarország. 20. o.

„A Habsburgok betiltották a piros csizma és a cifraszűr viselését, mivel ezek annyira szépek voltak, hogy szemben álltak elnyomó szándékukkal.”³⁰¹

A térképen Európa földhő és hőforrás térképe látható.³⁰²

A keresztény Habsburgok irántunk való jó szándékának egyik példája 1442-ben, I. Ulászló idején követük így szólt: „ti közénk és a török közé vagytok beékelve: vigyázzatok, hogy keletről és nyugatról egy időben támadás ne érjen benneteket!”³⁰³

Dr. Arató István: Termékeny félhold? című írásában azt állítja, hogy Mezopotámia nem is olyan termékeny, mint amilyennek mondják. Hiszen alacsony a csapadék mennyiség, sok a sivatag, nincs fém lelőhelye. Csak a sumerok öntözéses gazdálkodása és szorgalma volt képes valamennyire megváltoztatni az életlehetőségeket. De ez a

³⁰¹ Vö.: Cúth János: Magyarságtudatunk forrásvidékei. MTF. 11. 8. o.

³⁰² Forrás: Varga Csaba: Az elme eredete. 239. o.

³⁰³ Idézi Joó Tibor: A magyar nacionalizmus 122. o.

kultúra csekély létszámú és törékeny volt. Ezért hódították meg olyan sokan a századok során.

Velük összehasonlítva Szkítia, amely a Duna-deltától a Volgaig terjedt, sokkal gazdagabb volt minden területen. Több csapadék, több folyó, jobb talaj, ásványok, nagyobb népesség. **A sumerok és a görögök ősei is északról érkeztek.**³⁰⁴

„Ha van nép és ország között mély összefüggés és lelki kapcsolat, bizonynyal megvan ez a mi népünk és országunk között! Persze az ezeréves országot értem, a hegyektől félkörben koszorúzott földet... Ennek minden része részt vett a kapcsolatban; politikai véletlenek nem számítanak itt. Ez a szép, kerek terület a magyar lélek szülőágya és nyújtózó matraca, ez a magyar vér vegyítő edénye, s kultúránk festékes palettája.”³⁰⁵

A Kárpát-medencében talált vértesszőlősi lelet szerint, az akkor itt élő Samu (kb. 350 ezer éve), olyan fejlettségi szintet ért el, mint a 30–40 ezer évvel ezelőtt élt ősember. Tehát évszázadokkal előzte meg korát.³⁰⁶

A Kárpát-medence hőforrásai környékén könnyebb volt a jégkorszakokat átvészalni.

A Kárpát-medence világelső több régészeti leletben is: Istállósközi leletekben találtak egy háromlyukú furulyát, ami öt hang megszólaltatására alkalmas. Ugyanitt találtak rengeteg apró nyílhegyet, amivel mintegy 25 ezer évvel előzzük a világ többi részét. Lándzsacsúcsok leleteivel 5–6 ezer évvel előzzük a Franciaországban találtakat. Kb. 11 ezer éves festékbánya. Érden 50 ezer évnél idősebb 7 ezer kg hús tárolására alkalmas vermet találtak. Ehhez már társadalomnak kellett lenni! A mai Csehország területén 27 ezer évesre becsült szőtt ruha maradványok kerültek elő. Csak a Kárpát-medencében fordul elő az ún. nyelvdugós furulya. Első lelete 35 ezer

---

³⁰⁴ Vö.: Arató István

³⁰⁵ Babits: A magyar jellemről 32; 35. o.

³⁰⁶ Vö.: Gáboriné Csánk Vera: Az ősember Magyarországon. 68. o.

éves. Még ma is készítenek hasonlókat Magyarországon. Itt alakultak ki Európa legkorábbi földműves társadalmai.³⁰⁷

A természettel való kapcsolata nem kizsákmányoló, hanem építő, segítő. A magyar ártéri gazdálkodás a halak páratlan szaporaságát tette lehetővé. Több volt a hal, mint emberi beavatkozás nélkül. Pedig az embereknek is jutott bőven.³⁰⁸

A Kárpát-medencének kimagaslóan magas az édesvíz készlete.

Rudolf Steiner ezt írja a magyarokról Életutam című könyvében: „Az erdélyiekhez fűződő emberi kapcsolat aztán egy budapesti utazáshoz vezetett. Magyarország fővárosa – Bécsből annyira elütő jellegével – mély hatást gyakorolt rám. A Bécsből Budapestre vivő út kellemes természeti világon vezet keresztül, amelyet temperamentumos emberi jelleg és valami mély zeneiség hat át. Ha az ember kinéz a vonat ablakán, az a benyomása, hogy maga a természet is mintegy poétikussá válik, és hogy az emberek – ezzel az általuk megszokott poétikus világgal nem sokat törődve – valamilyen mélyen bensőséges zeneiség szerint élik az életüket. Amikor Budapestre ér az ember, olyan világot talál, amelyet a más európai népekhez tartozók a legnagyobb együttérzéssel tudnak szemlélni, teljesen megérteni azonban sohasem tudnak. Sötét tónusú alap, és efölött valamilyen színjátszó fény ragyog.”³⁰⁹

„Hogy a visegrádi várpalota szépségével és gazdagságával valóban ilyen nagyszerű építkezés volt, tanúnk Castelli püspök, a Vatikán követe is, ki megbűvölve a látottaktól, IV. Sixtus pápához intézett levelét így kezdi: »Ex Visegrado paradiso terrestri...« – földi paradicsomnak nevezi a magyarok királyának csodálatos palotáját.”³¹⁰

A budai várról pedig Evlia Cselebi ezt írja: „A következő napon, midőn egy sereggel Budára bement, látta, hogy ez olyan vár, minőt még szem nem látott. Csársija és bazárja többszörös és tetszetős. Háza művésziek és ragyogók. Utcái márvány-kövezetűek és tágasak.

---

³⁰⁷ Vö. Bunyevác Zsuzsa: a Szent Grál üzenete. Az eltitkolt magyar vonatkozások. 23–27. o. Szakirodalmi hivatkozásokkal.

³⁰⁸ Ld.: Molnár Géza műveit.

³⁰⁹ Michaeliták. 26. o.

³¹⁰ Ujházy György: Európai magyarság 139. o.

Azután a király palotájába ment s miután azt teljes hét órán át nézegette így szólt: »Ah! Mi lenne, ha ez a palota a mi Isztambulunkban a Szeráj-burnun volna;« utána a király kincstárába ment s látta, hogy ott a temérdek kincsnek se szeri, se száma. »Fogadást teszek Allahnak, hogy ezen hadizsákmányból Jeruzsálemben és a fénylő Medinában egy-egy várat építtetek és Isztambulba vízvezető csatornákon vizet vezetek be.«³¹¹

Szép vagy, gyönyörű vagy, Magyarország

*Hol szőke sellő, lenge szellő, játszik a Tiszán,
Ott él egy nép, legendák népe, ott az én hazám.
Az ősi Kárpát őrzi álmát, hű Csaba vezér,
Ki csillagoknak égi útján vissza-vissza tér.*

*Hogy jön, szívünk várva várja!
S, hogy felzeng a trombitája!*

*Szép vagy, gyönyörű vagy, Magyarország,
Gyönyörűbb, mint a nagyvilág!
Ha zeng a zeneszó, látom ragyogó, szép orcád.
Táltos paripákon tovaszállunk, haza hí' fű, fa, lomb, virág!
Úgy sír a hegedű, vár egy gyönyörű szép ország!*

*Ott dalos ajkú mind a lány, mert dal terem a fán,
És délibábos tündérkastély leng a vén Tiszán.
A rónaságon hét határon száll, repül a szél;
Huszárok kedve éri csak be, hogyha szárnyra kél.*

*Ahogy zeng a trombitájuk,
Nincs tán hét világon párjuk*

*Szép vagy, gyönyörű vagy, Magyarország,
Gyönyörűbb, mint a nagyvilág!*

---

³¹¹ Evlia Cselebi 251–252. o.

*Ha zeng a zeneszó, látom ragyogó, szép orcád.
Táltos paripákon odaszállunk, haza hí' fű, fa, lomb, virág!
Úgy sír a hegedű, vár egy gyönyörű szép ország!
Kulinyi Ernő (1920)*

Kiegészítés: Európa

Érdeemes a Kárpát-medencei leírásokat összevetni egy francia szakértő szavaival Nyugat-Európáról, mely a X–XI. századot mutatja be:

„Elvétve egy-egy ember – nyugat felé, észak felé, kelet felé húzódó, hatalmas, mindent elborító pusztaságok... – hellyel-közzel egy-egy irtás, ezúttal már meghódított, de csak félíg-meddig megzabolázott föld; sovány, nevetséges barázdák, melyeket csenevész ökrök vontak faekék hasítottak a makrancos földbe; nagy, még üres foltok e tápláló térségben azok a táblák, amelyeket parlagon hagytak egy évre, olykor tíz évre is, hogy a pihenésben természetes módon nyerjék vissza termékenységüket.

Kőből, sárból vagy vesszőből összerótt, egy bokorba bújó, tüskés gallyakból font sövényvel és kertekkel övezett kunyhók – a védelmet nyújtó palánkok gyűrűjében imitt-amott egy-egy főember lakóháza, fapajta, csűrök, szín a rabszolgáknak, és kissé távolabb a tűzhely és a konyhák – nagy ritkán egy-egy település, nem több mint egy római város maradványa, melynek kifehéřült csontvázát befonta a természet vegetációja....

Bár a lakosság gyér, valójában túlságosan is nagyszámú. Majdhogynem csupasz kézzel viaskodik a rakoncátlan természettel, amelynek törvényei gúzsba kötik, és a terméketlen, rosszul leigázott földdel. Nincsen olyan paraszt, aki egy szem búzamatot elvetvén három magnál nagyobb hozamra számíthatna – feltéve, ha nem rendkívül rossz az év, húsvétig süthet így kenyeret. Utána aztán fűvel, gyökerekkel kell beérnie, azzal az alkalmi táplálékkal, amit az erdőben vagy a folyók meredek partján a földből tép ki magának. A nagy nyári munkák idején a kiéhezett parasztok a betakarításig kiszikkadnak a fáradtságtól. Amikor az időjárás kedvezőtlen – s ez a leggyakoribb –, sokkalta hamarabb elfogy a gabona, és a püspököknek

fel kell oldaniuk az egyházi tilalmat, meg kell bontaniuk a szertartások rendjét, meg kell engedniük, hogy a nagyböjt alatt húst egyenek az emberek. Nemegyszer, amidőn a földet felázató mértéktelen esőzések megzavarták az őszi munkák rendjét, amikor viharok dúlták föl és tették tönkre a termést, a megszokott éhezéseket nagy éhínségek váltották föl, halálozások. A korabeli krónikáírók szívesen írnak róluk: 'Ember embert üldöz és felfalják egymást, megölik felebarátjaikat és farkasok módjára emberhússal táplálkoznak.' Túloztak volna, felidézvén a csontházakban felhalmozott hullákat, az éhezők hordáit, akik földet ettek, és néha még a halottakat is kiásták? Ezek az írók mindannyian egyházi emberek voltak. És azért mondják el oly nagy gonddal a sok nyomorúságot, a járványokat, amelyek amúgy megtizedelték a gyenge népességet, és hirtelen fellobbanva erősen megnövelték a halandóságot, mert az ő szemükben az efféle csapások egyszerre jelentették az ember nyomorúságát és Isten lesújtó kezét. Egész évben jóllakni mértéktelen kiváltságnak tetszett akkortájt, néhány nemesúr, néhány pap, néhány szerzetes privilégiumának. Az éhség rabszolgája volt mindenki más. Az emberi sors sajátos állapotaként élték át az éhezést. Úgy vélték, az ember természettől fogva szenved. Pőre és nincstelen, halál, bajok, rettegés prédája. Azért, mert bűnös."³¹²

XI. Kiválasztása milyen célt szolgál?

A magyarok feladata a világban tanítani és gyógyítani a népeket. „A magyarság feladata, őseink hagyományát követve és beteljesítve, az igazság rendjének élése, annak helyreállítása a gyógyítás, az okos, gondoskodó szeretet politikájával. Ez viszont csak az Istennek tetsző élet alapján lehetséges.”³¹³

Ady Endre igen szépen fogalmazza meg a magyarság feladatát: „a magyarság szükség és érték az emberiség s az emberiség csillagokhoz vezető útja számára.”

---

³¹² Georges Duby: A katedrálisok kora.

³¹³ Tóth Zoltán József: Élet a Szent Korona jegyében. MTF. 10. 55. o.

„Az eredettudat szerint a magyarság a pusztulás után újjászülető emberi kultúra és civilizáció, az élet isteni forrásának hordozója, közvetítője. (...) A magyar eredetmonda és öntudat, küldetéstudatot is hordoz. Ennek üzenete, hogy a magyarság az isteni örök igazság letéteményese.”³¹⁴

„Feladata tehát őrizni a múltat, a magáét és magában a világét. Ez a múlt jelenti az eszményeket, amelyeket egy nagyon is dinamikus újkor felszabadult cselekvésvágya talán már semmibe vesz; jelenti a jog állandóságát, az erkölcs szentségét, az igazság érvényességét, s egyúttal a magunk életét is. Népi mondásunk szerint »az a legény, aki megállja a helyét«. Soha nem volt ez igazabb, mint napjainkban. Oly idöket élünk, amikor a mozdulatlan örszem nagyobb hős, mint a rohamvezér.

A magyar ma hivatást teljesít avval is, ha ragaszkodik ösi, nemes és termékeny lomhaságához. Körülöttünk az újítások jelszavai zúgnak, s cselekedni valóban muszáj, amíg élünk, változtatásokra folyton szükség van. De számunkra ez csak muszáj és eszköz, nem pedig öröm és cél. S jaj a magyarnak, ha egyszer egészen elveszíti öröklött nemzeti inerciáját, ezt a pompás és bölcs lomhaságot, mely ezer éven át megtartotta; ha átalakul, s játékvá züllik a megingott élet zavaros erőinek. Legnagyobb szolgálatot akkor teszi a világnak, ha megőrzi nemzeti sajátosságait, s megmarad annak, ami. Nemzet vagyunk, a szó régi, szellemi, jogi, erkölcsi értelmében; nem pedig faj a tülekedő fajok között, se nem valami nyomorult, kicsiny erőlködés a nagy erők félelmes csataterén. Csak nem akarunk ilyenné válni? Meg kell maradnunk nemzetnek, léleknek, szabadnak, nemesnek, alkotónak, keleti nyugalomban, mely mindenkivel dacol, szellemi erőben, mely senkinél sem érzi hátrább magát. Nem átváltozásra, magunkból való kikelésre van szükségünk. Inkább magunkhoz való visszatérésre. Magunkba szállásra.”³¹⁵

„Szent Lupus felteszi Attilának a kérdést: „Ki vagy te, ki e földet pusztítod és taposod?” Attila így felelt: „Ego sum Atilla, rex hunorum,

---

³¹⁴ Tóth Zoltán József: Megmaradásunk alkotmánya. MTF. 3. 45. o.

³¹⁵ Babits: A magyar jellemről 71–72. o.

flagellum Dei.”³¹⁶ (Atilla, a hunok királya, Isten Ostora vagyok.) A *Képes Krónika* leírja Lehel kürtjének történetét, a nemzeti küldetésről Lehel így szól: „Mi a magasságbeli Isten bosszúja vagyunk, ő küldött minket rátok ostorul. Ha abbahagyjuk üldözéseketek, akkor elfogtok és megöltök bennünket.” Szent István 1080 körül írt *Nagylegendájának* bevezetőjében a „Pannóniai földjén lakó magyarokról” úgy ír, mint „akiket az örökkévalóság titkos terve korábban természetes lakóhelyükről napnyugati részekre rendelt a keresztények eltévelyedéseinek megbosszulására.”³¹⁷
„Pusztuljunk, ha a többiek is, belenyugszik a fajtánk abba, amit közösen oszt ki az égi parancs. Sőt magunk, hunok vezekelhethetünk a világért, lennénk megváltód, bűn fia, emberiség.”³¹⁸

Reviczky Gyula: A MAGYAR LÁNY

*Ha a bölcső magyar lánynya ringatott,
A jó Istent eléggé nem áldhatod.
Minden reggel, minden este áldd nevét,
Hogy magyar szót ejtettél ki legelőbb.*

*De születni magyar lánynak nem elég;
Meg is kell hogy érdemlje a nevét.
**Legyen szendébb, tisztább, jobb és szelidebb,
Mint a máshol nőtt lányok, a többiek.***

*Valahányszor kicsi lába port tipor,
Áldja meg e szép hazát mindannyiszor,
Legyen neki öröm is és büszkeség,
A hazáért feláldozni mindenét.*

---

³¹⁶ Érdekes Szent Lupus válasza: „Én meg Farkas (Lupus), óh jaj, Isten nyájának pusztítója, aki megérdemlem Isten ostorát.” Idézi: Varga Tibor: *Ima ellenségeinkért*. 8. o.

³¹⁷ Bunyevác Zs.: *A Szent Grál*. 358. o., Zachar 97. o.

³¹⁸ Janus Pannoniust idézi Zachar 160. o.

*Jó sorsban a hitet, **békét ébressze,**
A családi kör melegét élessze;
És ha Isten balsorsot is megenged:
Vigasztaljon, tanítsa a türelmet.*

*Fürge ifjak, bús férfiak, öregek,
Szeressék meg általa a nemzetet.
Kiáltsanak fel, ha látják, lelkesen:
Csak magyar föld, más ilyen nőt nem terem.*

Bél Mátyás írja: „Magyarország a legszebb Európa összes országai közül. Mivelhogy ezeket fekvésének szépségében, termékenységben is igencsak megelőzi. Ezért sem égen, sem földön, semmiféle ország mögött nem marad el. Ez hát az alapja a magyarok eme közmondásának: Magyarországon kívül nincs élet, ha mégis van élet, az nem olyan.”³¹⁹ Jókai És mégis mozog a föld című regényében hasonló gondolatokat fogalmaz meg: „Egy darab ideális paradicsom vagyunk Európa közepén. Addig létezünk, amíg magunkat hozzá nem idomítottuk.”

XII. Hogyan viszonyulnak idegenekhez?

„Az 1096-ban megkezdett első magyarországi zsinat megállapítja, és megerősíti, hogy az eddigi szokások szerint minden templomban olyan nyelven kell a fő imádságokat mondani és a tanítást adni, amelyen a templomban ülők értenek. Ezt a jogot máig sem kapta meg minden nemzetiség Európában.”³²⁰(!)

Tordai országgyűlésen 1568-ban, Európában elsőként mondta ki a vallásszabadságot a magyar nép.

---

³¹⁹ Idézi Ledán M. István: Magyarországon kívül nincs élet – egy szállóige színeváltozásai

³²⁰ Andrásfalvy: Mit nevezhetünk magyarnak? Mi a magyar? 22. o.

Már többen felhívták rá a figyelmet, hogy a Szent Korona zománcképein egyetlen Ószövetségi alak sem szerepel. Ennek bizonyára elvi okai vannak.

A Szent Korona tanban három alapelv érvényesül harmonikusan: A király tisztelete, a demokratikus, mellérendelő szemlélet és a krisztusi erkölcs követelményei.³²¹

„Mindenütt másutt a *többségi elv* alapján folyik a társas együttélés, egyedül a magyar lélek ismeri a *kisebbségi elvet*.”³²²

Szt. István arra oktatta fiát, hogy testvérként bánjon az emberekkel. A bizánci császár ugyanakkor azt mondja, hogy istenként imádtassa magát. (Dümmerth)³²³

„Aki a szabadságot szereti, az becsüli és szereti más szabadságát is. A magyarság már a honfoglalás korában ilyen türelmesen és testvériesen volt szabadságszerető. A szabad, veszélyes pusztákon szokott még hozzá? Ezer nagy és apró szokásban nyilvánul meg ez is. Megnyilvánul ott is, ahol legkönnyebben lehet egyik ember zsarnoka a másiknak: a szerelemben, a házasságban. Sok ősi szavunk van, amelyre büszkék lehetünk, de legnagyobb büszkeséggel a feleség szót mutathatjuk fel a világnak. Azt hirdeti ez a szó, hogy már abban az időben, midőn a világ legtöbb népénél az asszony még rabja, vagy szolgálója, vagy ágyasa volt csak a férfinak, a magyar férfi mellett örömben, bajban, de jogban is feles társként állt.”³²⁴ Hasonló ehhez a felebarát szavunk is!

A XIX. században több neves magyar személyiségnek is volt terve Magyarország kisebbségeinek magyarosításáról, de mindegyik elvetette az erőszak alkalmazását.³²⁵

„A szabadságot nem lehet kétféleképpen értelmezni. Egy nemzet sem követelhet magának a népek sorában több szabadságot, mint amennyit ő ad külön-külön minden fiának. A szabadság belülről épül kifelé, mint az almára a héj, a csigára a ház. Vannak népek, melyek jólétüket

---

³²¹ Vö.: Endrey: Az ország koronája

³²² Karácsony Sándor: A magyar észjárás 336. o.

³²³ Harsányi Ildikó: Kostérítő

³²⁴ Illyés Gy.: Ki a magyar? 39. o.

³²⁵ Joó Tibor: Magyar nacionalizmus

és szabadságukat nem belső szabadságuknak köszönhetik, hanem annak, hogy más népeket elnyomnak és kiuzsoráznak. Nem ilyen boldogulást kívánok én a magyarnak.

A magyarság ősi alaptulajdonságait azért jó megismernünk, mert e tulajdonságok révén tudtunk beilleszkedni oly tökéletesen Európába. A keleti származású magyarság szabadságszeretetével, türelmével, eredendő bölcsességével öntudatlanul már Ázsiában ugyanazokat az eszményeket követte, amelyeket a latin műveltségű Nyugat maga elé tűzött. Azért, mert lelkében a magyarság már ott rendkívülien művelt volt? Mert a műveltség egyforma eredményre jut, ha Rómában fejlődik ki, ha Kínában?”³²⁶

II. András nyelvi és vallási szabadságot adott a nála szolgáló muszlim katonáknak, akik Közép-Ázsiából jöttek hozzá.

Abu-Hámid al-Garnáti ezeket írja a nálunk élő muszlimokról: „Itt ezerszámra élnek a magrebi származásúak, és szintén megszámlálhatatlanul sokan vannak a hvárezmiek. A hvárezmi származásúak a királyt szolgálják, keresztényeknek tettetik magukat, s titokban tartják, hogy muszlimok. A magribi származásúak ezzel szemben csak háborúban szolgálják a keresztényeket, és nyíltan vallják az iszlámot.”³²⁷

„Ma már több mint tízezer helyen prédikálnak péntekenként, nyíltan vagy titokban, mivel országuk hatalmas.”³²⁸

„A bászird királynak van egy seregnyi muszlim katonája, akiket meghagyott vallásuk gyakorlásában.”³²⁹

„Ez a király volt az, aki szembeszállva a keresztény papokkal, engedélyezte az ágyasokat (a muszlimok számára) – ez a király szereti a muszlimokat.”³³⁰

„A románság felekezeti iskoláiban az államnyelv, azaz a magyar sem volt kötelező!”³³¹

---

³²⁶ Illyés Gy.: Ki a magyar? 40. o.

³²⁷ Abu-Hámid al-Garnáti 56. o.

³²⁸ Al-Garnáti: 57. o.

³²⁹ Al-Garnáti: 60. o. (A bászird szó magyart jelent.)

³³⁰ Al-Garnáti: 62. o.

³³¹ Nagy Endre: Így éltem és ezt láttam... Magyar Nemzet 2012. 03. 17.

Ugyanakkor a románokat már az iskolában a magyarok ellen nevelik: „Tanáraink elmondták, hogy ha Erdély majd a miénk lesz, fokozatosan ki kell majd a magyarokat onnan szorítani.”³³²

„Erdélynek elrománosítása a legsürgetőbb és legközelebbi cél, amely nem ismer sem demokratikus, sem önkormányzati sőt még kiváltsági akadályokat sem.”³³³ Iuliu Maniu.

„A legkiválóbb szláv és román nyelvészek a budai egyetemen tanultak és saját nyelvükön adhatták ki munkáikat. Az első szerb, horvát és szlovák könyvek Magyarországon láttak napvilágot. Egyébként az első román nyelvű könyvet 1544-ben nyomták Erdélyben, magyar fejedelem pártfogása alatt.”³³⁴

„Az 1914–18-as világháború előtt Erdélyben több román iskola működött, mint Romániában. Ezekben az iskolákban, amelyeket a pénzügyi feljegyzések szerint többségükben a magyar állam tartott fenn, a magyart csak második nyelvként tanították. Van-e a mai Franciaországban akár egyetlen nyilvános, vagy magán iskola, amelyben a breton, baszk, vagy flamand nyelvet akár csak második nyelvként is tanítanak? A magyar uralom alatt minden szlovák falunak is saját iskolája volt. Megállapíthatjuk tehát, hogy minden egyéb hazug híreszteléssel szemben, Magyarország első királya, Szent István hagyományának szellemében, semmiképpen sem hagyta tudatlanságban betelepült nemzetiségeit, hanem inkább igyekezett szabad fejlődésüket és boldogulásukat biztosítani.”³³⁵

Van olyan román, aki tisztán látja a magyarság szerepét, de őket a többiek elhallgattatják. Ilyen például Moldován György, aki ezt írja: „A magyar nép és civilizációja többet tettek értünk, mint a többi népek együttvéve. Ezzel szemben a szláv és görög befolyás keserű emlékeket és láncokat idéznek fel előttünk. Ne legyünk hálátlanok! Ne vezessük félre Európát és önmagunkat ravaszkodó hazugságokkal,

---

³³² Adam Iamandi román tanító vallomása. Magyar Holokauszt II. 83. o.

³³³ Raffay Ernő: Magyar tragédia. 16. o.

³³⁴ Daruvár: 30. o.

³³⁵ Daruvár: 33–34. o.

mert szó szerint vesznek bennünket és szégyenkeznünk kell miattuk!”³³⁶

A szintén román Tito Majoresco szerint: „Nagyon könnyű bizonyítani, hogy a magyar területen, a magyar nemzet mellett mi sokkal jobban szolgáltuk a latinságot, mint ti ott a szabad Romániában, és hogy a mi latin szellemünk, nem jön sem a szlávoktól, sem a görögöktől, hanem a magyaroktól. Kívülük senki se bátorított bennünket, hogy a római szellem szerint dolgozzunk. A magyar az, aki megszabadította nyelvünket a szláv vagy a görög befolyástól, ő az, aki minket nyomdával látott el, akiről azt állítjátok, hogy nem más, mint egy barbár, aki nem méltó arra, hogy Európában helye legyen.”³³⁷

„... a magyarországi románok és szerbek népműveltsége hasonlíthatatlanul magasabb fokon áll, mint szerbiai és romániai testvéreiké.”³³⁸

„*Nem hiszem, hogy az egész világ történelmében akadjon még egy nép, amely az évszázadok során, a legrégebb időktől napjainkig; olyan türelmesnek, igazságosnak, liberálisnak mutatkozott volna más nemzetiségekkel szemben, mint a magyar.*”³³⁹

„Horvátország és Szlavónia a régi magyar királyságban teljes nyelvi autonómiát élvezett. Ezen a területen nem is a magyar volt a hivatalos nyelv. A közigazgatás, sőt még a Magyarország és Horvátország közötti hivatalos levelezés nyelve sem a magyar, hanem a horvát volt. *Egyetlen országban sem tapasztalhatunk ekkora kedvezményt egy nemzetiségi nyelv ápolásával kapcsolatban.*”³⁴⁰

„Egyébként tudvalevő, hogy Franciaországban még most sincs semmi jogi garancia sem a bretonok, sem a baszkok kulturális életét illetően.”³⁴¹

„A kunok az első, és az ellenük elkövetett tömeges gyilkosság miatt jogos haragjukban ugyan ellenünk fordultak, de alig tíz év múlva már

---

³³⁶ Idézi: Szalay J.: Igazságok... 170. o.

³³⁷ Idézi: Szalay J.: Igazságok... 171. o.

³³⁸ Szekfü: Három nemzedék 252. o.

³³⁹ Kossuth 1858. november 18-án tartott beszédéből idézi Daruvár: 37. o.

³⁴⁰ Daruvár: 41. o. (*Kiemelés tőlem.*)

³⁴¹ Daruvár: 44. o.

mind visszatértek, és onnan kezdve velünk voltak, velünk harcoltak és gürcöltek. Máig.”³⁴²

Nagyon szép példája a magyar megbocsátásnak Lukács Béla esete, aki túlélte az 1848. október 23-i zsalatnai népirtást. Családját a császári hatóságok által felbőszített románok, több száz társukkal együtt kiirtották. Ennek ellenére egész életében a román–magyar megbékélésen dolgozott. A felelősséget inkább a magyarokban kerestet, mint a románokban a szörnyű eseményekkel kapcsolatban.³⁴³

1437-ben a Zsigmond király által Budára betelepített német és olasz polgárok megölték a bíróválasztáson esélyes magyar Ötvös Jánost. A magyarok ezen felháborodva lerombolták házaikat, és a hozzájuk csapódott csöcselék, válogatás nélkül gyilkolni kezdte az idegeneket. Asszonyokat és gyermekeket is.³⁴⁴

Mi el tudjuk felejtetni a komoly sérelmeket is, ha valakiben a jó szándékot látjuk: Pl.: Ferenc József császárt az 1867-es koronázáskor valóban megéljeneztek, valódi lelkesedéssel fogadták, pedig elég sok rosszat követett el a magyarság ellen. Kádár Jánost is szinte megszerette a nép, annak ellenére, amit 56-ban és utána művelt.

Az ellenség szeretete az 56-os forradalom idején is megmutatkozott, amikor az önmagukat megadó szovjet katonákat nem ölték meg, hanem inni adtak nekik, cigarettával kínálták őket, vagy a sebesült ÁVH-sokat kórházba szállították.

„»Ez a számár a török mellé állt, hogy valaki ilyen buta legyen, nem értem. Börtönbe vele (Közben nagy lélegzet). Vigyetek neki sült húst meg bort! Nézd meg, hogy inge rendes-e! A börtön nyirkos! Inkább a belső szobába zárjátok, ott rendes fekvőhely is van!« Ezek a szavak a török időkben hangzottak el – magyar a magyar ellen –, de ma is aktuálisak.”³⁴⁵

A magyarokkal nem rokonszenvező Krasinski ezt írja rólunk: „Magyarország ritka példáját mutatja egy olyan államnak, melyet

---

³⁴² Türk A.: Mások vittek rossz utakra minket... 35. o.

³⁴³ Magyar holokauszt II. 42–43. o.

³⁴⁴ Türk A.: Mások vittek... 50. o.

³⁴⁵ Zsolnay Imre: Mi a magyar? 52. o.

különféle népek alkotnak, amelyet olyan nyelv tart össze, amely mindegyiknek idegen (a latin). Ez az állam alkotóelemei különfélesége ellenére is ellenállott a legnagyobb viharoknak, amelyek kívülről támadták vagy belülről rázkódtatták meg, hasonlóképpen megtartotta szabadságát, alkotmányát egész sorozat uralkodó alatt, kik birodalmuk többi részeit korlátlan hatalommal kormányozták. Úgy gondoljuk, ezt a tényt, azoknak a körülményeknek kell tulajdonítani, amelyek eltávolították az egyenlenség leghatékonyabb tényezőjét a különféle fajok között és okozták, hogy magyarok, szlávok, románok és németek magukat egyenlőknek tarthatták, *politikailag pedig egy és ugyanazon nemzetnek.*”³⁴⁶

„A középkorban Magyarországra települt francia nyelvű vallonok több nemzedéken át megőrizték nyelvüket, ezt az egykori hazájukba látogatókról állapították meg az otthon maradottak. Az erdélyi fejedelmek gondoskodtak az egyházi irodalom román nyelvre fordításáról, és a román nyelvet tették meg a görögkeleti románok szertartási nyelvéné. Lórántffy Zsuzsanna Fogarason román nyelvű középiskolát alapított román értelmiség kinevelésére. Nem találtam Európában másutt ahhoz hasonlót, amit még ma is tapasztalhatunk Magyarországon: néhány száz vagy ezres lakosú falvakban, városokban három-négy templomtorony is látható. Például Mohácsott van katolikus templom a horvát nyelvű sokácok, református a magyarok, görögkeleti a szerbek és evangélikus a németek számára. A külön tizedekben lakó népcsoportok mind képviseltették magukat a város előljáróságában, és minden évben más népcsoport adta a város bíróját. Mezőberényben, az Alföldön így laktak együtt a felekezetiileg is különböző magyarok, szlovákok és németek. Bár nem igen házasodtak össze, szoros barátságban voltak egymással. (...) Ugyancsak országszerte megtalálható volt a cseregyermek intézménye. Hasonló korú és anyagi körülmények között élő gyermekeiket egy-két évre »kicserélték« egymással magyar, német, szlovák, román szülők. Nemcsak a parasztság körében terjedt el ez a

---

³⁴⁶ Idézi: Szalay J.: Igazságok... 74. o.

szokás: Jókai, Mikszáth és MórícZ Zsigmond is volt cseregyerek. (...) Mindez annak ellenére is így volt, hogy Bécs mindent elkövetett a különböző népcsoportok magyarok ellen hangolásában.”³⁴⁷

Az I. Világháború után írják rólunk: „A brit állampolgárokat Magyarországon nem internálták, el kell ismernünk, inkább barátként kezelték, mint ellenségként.” Vagy Dempsey: „A magyarok veleszületett nemességét mutatja, hogy azon kevés fajok közé tartoztak, ahol az ellenséges állampolgárok, ha nem folytattak államellenes tevékenységet, nyugodtan élhettek... A magyarok nemes, udvarias, könnyed természete a háborúban sem változott meg.”³⁴⁸

Kiegészítés: Pogányok, Amerika

Vajon hányan ismerik, az **amerikai hálaadás** történetét?

„A mai Egyesült Államok területén az első hálaadást a hagyományok szerint 1621-ben ünnepelték a Mayflower fedélzetén az előző évben Plymouth-hoz érkező, az Újvilágba az európai vallásüldözések elől menekült telepesek, akiknek mintegy fele a hideg, az éhezés és az idegen, mostoha környezet áldozata lett az első télen. A telepeseket a wampanoag indián törzs segítette ezekben a nehéz időkben, megtanítva nekik többek közt a helyi halászatot és vadászatot, a kukoricatermesztést, a juharszirup kinyerésének titkát. A történet szerint az őszi bőséges termés után az életben maradt 51 telepes vezetője, William Bradford nagy ünnepséget rendezett, ahová az indiánokat is meghívták.”³⁴⁹

Ekkor még megegyeztek a földhasználatban és egymás érdekeinek tiszteletben tartásában. A következő néhány évben békésen éltek egymás mellett.

Angliában hamar híre ment az újvilágban lévő „paradicsomi” állapotoknak, és ez további betelepülőket vonzott. Telepakolt hajóikon

---

³⁴⁷ Andrásfalvy B.: Mit nevezhetünk ... Mi a magyar? 2005. 26–27. o.

³⁴⁸ Az első idézet: Times 1919. jan. 24. Mindkettő: Vecseklőy 1993. 122. o.

³⁴⁹ Wikipedia

a letelepedni vágyókkal együtt érkeztek meg a vakbuzgó, vallásos puritánok is. Mivel Angliával ellentétben itt nem voltak lekerítve a földek, ezért ezeket a területeket az újonnan jöttek szabad prédának vélték, az őslakos „pogányokat” pedig ellenségnek tekintették. Az őslakosok és a földfoglaló telepesek közt hamar kitört az ellenségeskedés. A telepesek elfogták a munkaképes indiánokat, eladták rabszolgának, a számukra gondot jelentő asszonyokat, gyerekeket, öregeket pedig megölték.

A közelben élő Pequot törzs nem látta értelmét bármiféle egyezség kötését az újonnan jöttekkel, ezért úgy döntöttek, megvédik magukat.

A telepesek atrocitásai, véres háborúvá fajultak.

1637-ben november végén Grotonban (Connecticut) a Pequot törzshöz tartozó több mint 700 férfi, nő és gyerek gyűlt össze az általuk évente megrendezett zöld kukorica ünnepre.

Kora hajnalban az alvó, fegyvertelen indiánokat bekerítették, majd felszólították őket lépjenek ki a szabadba a hosszú közösségi házból. Akik kijöttek azokat lelőtték, vagy bunkósbottal agyonverték, a nőkre meg a gyerekekre rágyújtották a házat. A bent maradtak elevenen elégték.

Massachusetts kormányzója ennek örömeire a következő napot jelölte ki a Hálaadás (Thanksgiving) napjának. A gyarmatosítók és a Pequot törzssel ellenséges viszonyban lévő indán szövetségeseik faluról, falura járva a Pequot törzs megmaradt tagjait elfogva, rabszolgának eladva, tisztították meg a területet a telepesek számára. A rabszolgaszállító hajók tulajdonosai dörzsölték kezüket, mert hajónkénti 500 fős szállítmány komoly hasznot jelentett.

A sikeres rajtaütéseken felbuzdulva, az őslakos indiánok elűzésére általános offenzíva bontakozott ki. A következő jelentősebb mészárlás a mostani Stamford város (Connecticut) helyén történt. Ennek okán a helyi előljárók még egy Thanksgiving napot jelöltek ki a sok „pogány” sikeres megölésének örülve.

Az ünnep alatt a levágott indián fejeket football-labdaként rugdosták. Még a barátságos Vanpsnagok sem menekültek meg a mészárlástól. Főnöküket is lefejezték, fejét karóra tűzték massachusettsi Plymouthban. Egy napig hagyták ott, ezzel is megalázva az

indiánokat. Az indián skalpokért jutalmat fizettek, ezzel is buzdítva a telepeseket az indiánok következmények nélküli megölésére. Az örület egyre fokozódott, és minden nagyobb mészárlás után kijelöltek egy Thanksgiving napot.

Az évtizedek folyamán ezek a napok egyre csak szaporodtak, mígnem az újonnan alakult Egyesült Államok első elnöke George Washington javasolta: az indiánok feletti győzelmek ünnepe legyen egy napon. A Thanksgiving Day legyen nemzeti ünnep.

Azóta ez az ünnep Amerika egyik legnagyobb ünnepe. A ma élő amerikaiak többsége már nincs is tisztában az ünnep eredetével, számukra ez a nap leginkább a család összejövetelét, a sült pulyka kellemes illatát jelenti.³⁵⁰

„A **Tűzföld** tragédiája 1880-ban kezdődött. A varázslatos vidéket sokáig senki sem tekintette meghódítandó területnek. Ám amikor szemet vetettek rájuk a telepések, és birkatenyésztésre adták a fejüket, az őslakosokkal kialakult konfliktus rendezésére egy román-zsidó férfit, Julius Poppert bérelték fel. Popper épp arra készült, hogy saját országot alapítson a térségben. Át is ruccant a Tűzföldre, ahol gyakorlatilag egymaga mészárolta le a selkman törzs tagjait, hogy területhez jusson. 40 évvel később egyetlen őslakos sem maradt a területen.”³⁵¹

Ausztrália őslakossága még az 1970-esévekben is attól rettegett, hogy félvér gyermekeiket erőszakkal átnevelő táborokba hurcolják. Egy tanulmány szerint az őslakos családok 85%-a szenvedett különböző erőszakos megnyilvánulásoktól.

Kanadában sem rózsás a helyzetük az inuit őslakosoknak.

„Az indián kultúrát önmagában való ellentmondásnak tekintették a bürokraták. A Kanadában működő nagyobb – katolikus, protestáns, anglikán, metodista és presbiteriánus – egyházak által 1857 óta

---

³⁵⁰ <http://vilaghelyzete.blogspot.sk/2013/11/a-legnagyobb-holokauszt-ami-foldon.html>, és <http://pilishu.wordpress.com/2013/12/01/mert-adnak-mahalat-amerikaban/>

³⁵¹ https://www.vasarnapihirek.hu/friss/nincsenek_rank_felkeszulve

működtetett bentlakásos oktatási intézményekbe családjuktól elválasztott őslakos gyerekek kerültek, akiket anyanyelvük használatának, kultúrájuk és vallásuk gyakorlásának tiltásával igyekeztek civilizálni. verés járt érte, ha egymás közt saját nyelvüket használták, így öngyűlöletet ültetnek el bennük saját identitásukkal kapcsolatban. (Ez az iskolarendszer egyébként máig működik Oroszországban a szibériai őslakos – köztük finnugor – gyerekek oktatására, ezáltal asszimilációjára, elorosztására.)

A Kanadában egészen 1996-ig fennálló intézmény egykori diákjai az 1990-es évek végétől tömegesen indítottak pereket a kanadai állam ellen, kártérítést követelve az iskolaévek alatt az iskolai személyzettől és idősebb diákoktól elszenvedett verésért, szexuális abúzusért, lelki traumákért. A rossz higiéniai feltételek, zsúfoltság és elégtelen fűtés miatt betegségek – például tüdőbaj – tizedelték a gyerekeket, és még arra is maradt fenn bizonyíték, hogy 1928-1933 között egyeseket kötelező sterilizálásnak vetettek alá.” Mindezek okozzák az őslakosok közötti sok problémát: a magas munkanélküliséget, a szegénységet, az alkoholizmust, a sok állami gondozott gyermeket, a magas öngyilkossági arányt, a prostitúciót, a családon belüli erőszakot.³⁵²

„Most, ahogyan **Svédországban** kezd fordulni a szél migránsügyben, mind hangosabban követel magának és sorsának elismerést az ősi finnugor nép túlélői, a rénszarvaspásztorként ismert számi törzs megmaradt leszármazottai. Svédországban tabu arról beszélni, hogy a számi nőket sterilizálták, számol be a tiltakozó mozgalomról az uniós ügyekre szakosodott portálok legtekintélyesebbje. /A Wikipedia angol kiadása szerint a sterilizálás egészen 1975-ig folyt./ India Reed-Bower, a svédországi számi parlament jogi tanácsadója kijelentette: »Történelmi erőszak, gyilkosság és diszkrimináció áldozata volt a számi nép, amely oly fájdalmas sebeket ejtett, hogy az emberek általában nem voltak hajlandóak beszélni erről, főként a következményektől való félelem miatt.« /Szintén a Wikipedia szerint a

---

³⁵² Szécsi Noémi: Az első nemzet. Magyar Nemzet. 2015. 10. 31. 27. o.

kényszerű sterilizálást a múlt század elején dolgozta ki az állami Fajbiológiai Intézet, a Statens Institut for Rasbiologi./”³⁵³

A kinyilatkoztatással nem rendelkező kínaiak, mit gondolnak a másokkal kapcsolatos tettekről?

Először Lao-ce:

a szent embernek nincs saját szíve
a sokaság szívét teszi szívévé
a jókhoz jó vagyok
a rosszakhoz is jó vagyok
a jóságot elérem
aki hisz nekem hiszek annak
aki nem hisz én annak is hiszek
a hitet is elérem
oly csöndesként az Ég alatt
a szent ember szíve: gazdátalan szív
az égalatti zűrzavart teszi szívévé
a sokaság csak őreá fülel csak őreá függeszti szemét
s ő gyermekeivé fogadja őket³⁵⁴

Csuang-ce: „Az igazi szeretet nem ismeri a részrehajlást.”

Buddha pedig ezt tanítja:

„...aki a bűnös tettek jótteivel válaszol, bevilágítja a Földet, mint tiszta éjszakát a Hold.”³⁵⁵

Mahátma Gandhi ezt írja a hinduizmusról: „Ha azt kérnék tőlem, hogy határozzam meg a hindu hitet, egyszerűen azt mondanám: az igazság keresése erőszakmentes eszközökkel. Esetleg valaki nem hisz istenben, és mégis hindunak tartja magát. A hinduizmus az igazság

---

³⁵³ <http://nemzeti.net/politico-a-svedek-elhallgatott-nepirtasa-3702812.html>

³⁵⁴ Tao te king 49.

³⁵⁵ Dhammapada 173.

szakadatlan keresése... A hinduizmus az igazság vallása. Az igazság Isten. Isten tagadást már láttunk. Az igazság tagadását még nem.”³⁵⁶

„Buddha előtt, és hétszáz évvel megelőzve Krisztust, a nagy ind bölcs és jogalkotó, Jádzsnyavalkja állítólag ezt mondta: »Nem a vallásunk, még kevésbé a bőrünk színe hozza létre az erényeket; az erényeket gyakorolni kell. Ezért senki ne tegye másokkal azt, amit magának sem tenne.«”³⁵⁷

Van egy érdekes leírás G. G. Ritchie: Visszatérés a holnapból³⁵⁸ című könyvében, ami hasonlít Lukács Béla esetére. A szerző már a háború befejezése után került egy koncentrációs táborba, ahol találkozott egy emberrel, aki fáradhatatlanul segített másokon. Napi 15–16 órát dolgozott rabkoszton, mégsem volt fáradt, hanem telve volt energiával. Még ők, a felszabadítók is a vele való kapcsolatból töltöttek, pedig már hat éve élt a lágerban. Lengyel neve helyett az amerikai katonák Wild Billnek nevezték el, mert olyan „kormányzói bajusza” volt, mint a vadnyugati hősöknek. Egyszer elmesélte élete egy eseményét:

„– Mi Varsó zsidónegyedében laktunk – kezdte lassan, ezek voltak az első szavak, amiket saját magáról mondott –, a feleségem, két lányunk és három kisfiunk. Amikor a németek az utcánkba értek, mindenkit a falhoz állítottak és a gépfegyverekkel tüzet nyitottak. Könnyörgtem, engedjék meg, hogy a családommal együtt haljak meg, de mivel németül beszéltem, bedugtak egy munkacsoportba.

Félbeszakította, talán mert újra maga előtt látta a feleségét és öt gyermekét.

– Akkor el kellett döntenem – folytatta –, hogy gyűlöljem-e a katonákat, akik ezt tették vagy ne. Igazán könnyű volt a döntés. Ügyvéd voltam. Praxisomban gyakran láttam, hogy a gyűlölet mennyire kikészíti az embereket lelkileg és testileg. A gyűlölet pontosan hat embert ölt meg, akik a világon a legtöbbet jelentették

---

³⁵⁶ Nehru: India fölfedezése. 99. o.

³⁵⁷ Nehru id. mű: 158. o.

³⁵⁸ Ecclesia Kiadó, 1986. 399–402. o. Ford.: Votisky Éva

számomra. Úgy határoztam tehát, hogy az életem hátralevő részét – legyen az pár nap vagy hosszú évek – azzal fogom tölteni, hogy minden embert, akivel összekerülök, szeretni fogom.

Mindenkit szeretni ... ez volt hát az az erő, ami ezt az embert annyi nélkülözés ellenére így fenntartotta. Ez volt az az Erő, amivel először Texasban, a betegszobában találkoztam és erre tanított Ő fokról fokra, amikor kiválasztotta, akin keresztül megmutatja magát, de vajon az, akit erre kiválasztott, tudott-e Róla?”

A történetből nem egyértelmű, hogy zsidó volt-e Wild Bill. Ugyanis ezt ő nem mondja. Lehet, hogy csak a felesége volt zsidó, azért laktak a zsidó negyedben. Bajuszát sem zsidó szokás szerint nyírta. Illetve viselkedése kimondottan megtért keresztényre vall. Ha zsidó származású volt, akkor valószínűleg kereszténnyé vált, mert ezt a lépést – szeretni ellenségeinket – keresztényeknek is nehéz megtenni. Mindenesetre nagyon szép és hősies cselekedet volt részéről, igazán szentekhez illő, mint Avillai Szent Terézhez vagy Szent Edit Steinhez, akik szintén zsidók voltak.

„Elzászban gyakorlatilag az 1990-es évekig (!) a német nyelvű oktatásnak nem volt lehetősége.”³⁵⁹

1776-ban teszik közzé Amerikában a Függetlenségi Nyilatkozatot, melyben azt hirdetik, hogy „minden ember egyenlőként teremtetett”. Ezt Szent István több mint hétszáz évvel ezelőtt tanította: „Emlékezetben tartva, hogy minden ember egyenlő állapotú.” Ezt a magyarság be is tartotta, soha nem üldöztek valakit nemzetisége miatt, az országban fejlődtek ki, erősödtek meg azok a nemzetiségek, akik később ellenünk fordultak, akiket ellenünk uszítottak. Amerikában viszont a nyilatkozat kihirdetése után üzik el az indiánokat ősi földjükről és irtják ki őket, és még közel száz évig fenntartják a rabszolgaság intézményét. A XIX. század közepén még élő embereket skalpoltak meg, ami szörnyű fájdalmas halált jelentett az áldozatnak. 1898-ban meghódítja a Fülöp-szigeteket. Írástudatlannak minősítik azokat az embereket, akik saját anyanyelvükön tudnak írni és olvasni.

---

³⁵⁹ Bunyevác 2009. 296. o.

1906-tól az angol lesz az egyetlen hivatalos nyelv. (Magyarországon 1868-ban kimondják, hogy minden polgára saját anyanyelvét használhatja hivatalos beadványok írásakor.)³⁶⁰

„A 20. század utolsó évtizedeiben e vezető rétegek jelentős személyiségei elvetették az Amerikai Hitvallás színvak értékeit, és támogatták a fajok közötti megkülönböztetést.”³⁶¹

„Amerika utolsó nagy, faji értelemben vett ellensége Japán volt a második világháború során. »A japánokkal szemben előkerültek azok a faji előítéletek, állapítja meg John Dower, amelyeket az európaiak és az amerikaiak évszázadokon át tápláltak a nem fehérek iránt... [beleértve azt, hogy] majmökként, alávaló, primitív emberként, gyermekeként, örültekként ábrázolták őket.« Jól kifejezi az uralkodó hozzáállást az egyik tengerész megjegyzése: »Bárcsak a németek ellen harcolnánk. Azok hozzánk hasonló emberi lények... A japcsik viszont olyanok, mint az állatok.«”³⁶²

A szicíliai Vespersben történt 1282-ben: „Minden franciát, akivel találkoztak leütöttek. Beözönlöttek azokba a fogadókba, amelyeket franciák látogattak, és azokba a házakba, ahol ők laktak, nem kímélve sem nőt, sem férfit, sem gyermeket. ...A zendülők domonkos és ferences zárdákba törtek be, és az összes külföldi szerzetest kivonszolták onnan, és arra kényszerítették őket, hogy kimondják a „sziszi” szót, amelynek a hangzását helyesen a francia ajak nem tudja visszaadni. Mindenkit, aki képtelen volt a próbán átmenni, megöltek.”³⁶³

A XIX. századi szerb belügyminiszter a kisebbségi kérdést úgy akarta megoldani, hogy „a nemkívánatos népek egyharmadát megölik. Akkor a következő egyharmad elmenekül, a maradék egyharmad megbeolvad.”³⁶⁴

---

³⁶⁰ Vecseklőy 27–28. o.

³⁶¹ Huntington: Kik vagyunk mi? 237. o.

³⁶² Huntington 409. o.

³⁶³ Sahak 193. o. Idézi: S. Runciman: The Sicilian Vespers. Cambridge, 1958.

³⁶⁴ Ilja Garasanin nézetét ismerteti a Magyar Nemzet 2013. 03. 23. számában Farkas Adrienne a 21. oldalon.

Ugyan ez a cikk ismerteti azt az eseményt is, miszerint Szenttamást is telefirkálták „Halál a magyarokra!” feliratokkal. Napjainkban!!! Egy verekedési üggyel kapcsolatban tartott házkutatás alkalmából pedig elvittek minden magyar könyvet, plakátot, pólót.

Ezt érdemes összevetni Széchenyi István nézeteivel: „Nincs nálam jobb magyar, de ... ha van is oly hű, oly őszinte magyar, mint én, akárhány, nálamnál őszintébb és hübb egy sincs, erre esküszöm; azért mégsem tudom feledni, – és ezt minden csepp véremlében érzem – hogy önálló, halhatatlan lelkű lény vagyok, ki előtt halandó lényem porban áll, s **ezért hallgatnia kell bennem a magyarnak, ha annak vágyai az igazságos emberrel jutnak ellentétbe...**”³⁶⁵

Svédországban 1996-ig listán tartották számon a cigányokat. 1961-ig nem telepedhettek le, vándorolva kellett élniük. Sőt a hetvenes évekig kényszer sterilizációnak vethették alá őket az elmebetegekkel egyetemben.³⁶⁶

Romániában a hírhedt Maniu-gárda garázdálkodása a tanúvallomások alapján, a legfelsőbb körök jóváhagyása mellett történt.³⁶⁷

*„Hatalmas tömegekben hurcolták a magyarságot Csehszlovákia nyugati területeire kényszermunkára, családotul, működtek Európa utolsó rabszolgapiacai, ahol férfiakat, asszonyokat, izmokat és fogakat vizsgáltak megfelelő munkára „tisztá szláv” nagygazdák. Ne feledjük, hogy a hitleri fasiszmus első és leglelkesebb szövetségese az a Szlovákia volt, mely a háború után a magyar területeken, mint igazságtevő antifasiszta szervezet lépett föl a magyarok ellen és orozta el azok házait, értékeit, természetesen Molotov, Vorosilov és társaik határozott jóváhagyásával. Esterházy János volt az egyetlen 1942-ben a fasiszta szlovák parlamentben, aki *nemmel szavazott a zsidók deportálására. 1947-ben halálra ítélték.**

Csehországnak ma nincsenek magyar gondjai, de rengeteg a magyar temetője.”³⁶⁸

---

³⁶⁵ Idézi Joó Tibor: A magyar nemzeteszme 126. o. (**Kiemelés** tőlem.)

³⁶⁶ Lukács Csaba: Ki eszi le a svédasztalt? Magyar Nemzet magazin. 2013. XI. 9. 21; 26. o.

³⁶⁷ Magyar holokauszt II. 87. o.

³⁶⁸ Magyar holokauszt II. 96. o. (**Kiemelés** tőlem.)

Nálunk egy radikális nemzeti együttes dala így szól:

*„Ki szívét osztja szét,
ő lesz a remény
Ki szívét osztja szét,
az élet csak övé
Ki szívét osztja szét,
követik merre jár,
hegyeken és tengereken túl
értik majd szavát.*

*Az légy, ki sose fél,
ki a szívek melegét
összegyűjti két karjába,
mit nem téphet senki szét”³⁶⁹*

XIII. Mi bizonyíthatja leginkább kiválasztottságukat?

A nyelvünk és erkölcsi felfogásunk. A nyelv fontosságához lásd: Kezdetben volt az ige...(logosz).

„A magyar nyelv szavai kevésbé halaványak, mint más elhasználtabb nyelvek szavai. A szóból idővel klisé lesz, vagy algebrai jel, már csak jelent, de nem ábrázol. Ami ma csak betű, valamikor kép volt. A magyar „konkrét idióma”, közelebb áll még ehhez a képszerűséghez, mint például az árja nyelvek, melyek távoli múltjukból már egy értelmi kultúra emlékeit hozták. A nyugati szó szinte nemzetközi, magába itta az egész szellemi Európát. Az elvont és átvitt értelmek fokozatos rétegződése elfedte eredeti színét. A képzeletet közvetve izgatja, a gondolon át. A magyar szó átlátszó. Közte és jelentése között úgyszólván semmi sincs számunkra, történetét csak nyelvünkön belül ismerjük. Rendszerint semmi másra sem tudjuk

---

³⁶⁹ Kormorán: Ki szívét osztja szét. Részlet.

visszavezetni, a magyar szó egyéniség. Ahogy egyéniség például a magyar rím is, vagy a magyar mondat; aki magyarul gondolkozik, az nem gondolkozik sémákban. A magyar szó majdnem tulajdonnév, egyenest a konkrét tárgyat nevezi meg. Az idegen hatások tarka kultúrája természetes, konkrét tarkaságba ojtódott itt bele, mely még ma is ősbennyomások frissességét őrzi.”³⁷⁰

Az agykutató Dr. Hámosi József szerint: „A kultúrát meghatározza az is, hogy milyen nyelvet beszélnek az emberek. **A magyar nyelv sokkal meghatározóbb annál, mint hogy milyen géneket hoztunk magunkkal.** Nyelvünk struktúrája más, mint a legtöbb európai nyelv, és emiatt nehezebb – bár nem lehetetlen – elrontani. Felfrissülési képessége mellett az új szavak befogadására és gyártására is kiválóan alkalmas. Alapstruktúrája olyan, amelytől nem lehet eltérni, és ez valószínűleg meghatározó a magyar kultúra kialakításában is. Ezért úgy gondolom, hogy az anyanyelvünkre rendkívüli módon kell vigyáznunk.”

„Milyen hát, vagy pontosabban mi hát az a magyar lélek, helyesebben magyar társaslélek, legszabatosabban: mi az, ami »magyar«? (...)

Ilyen valami csak egy van már elegyítetlen, eredeti állapotában. A nyelv. A magyar nyelv. (...) Van még három sértetlenül átmentett nyelvi elemünk, amelyre jólélekkel rá mondhatjuk, hogy annyi idegen hatásnak kitéve és oly sok változás ellenére magyar maradt. Ez a három nyelvi adottságunk: 1. a magyar kiejtés alapja, az ún. artikulációs bázis, 2. a magyar grammatika alapelve, a parataxis, magyar nyelven mellérendelés és 3. a magyar szavak jelentésének, tehát nyelvünk jelrendszerének alapvető sajátossága: a szemléletesség.”³⁷¹

„Száz szónak is egy a vége: a magyar nyelv grammatikájában az igazán „magyar” a nyelvtan minden egyes tényében megtalálható mellérendelés elve.”³⁷²

---

³⁷⁰ Babits: A magyar jellemről 29–30. o.

³⁷¹ Karácsony S.: A magyar észjárás. 41–43. o.

³⁷² Karácsony id. mű. (46. o.)

„A magyar nyelv ezért szereti jobban a mondatformát a kifejezésformánál, az igét a névszónál,³⁷³ az egyes szavak módosítását a szinonimáknál.”³⁷⁴

„A magyar nyelv meghatározza képességeinket. Bármivel is foglalkozunk, a szavak kincstára, a nyelv eszközeinek máig igazában föl sem mért lehetőségei olyan esélyeket biztosítanak az elmélyült és többretegű gondolkodásra, mint egyetlen más nyelv sem. Az e kötetben lévő írások mind erről szólnak, ezt a tényt erősítik, ezt tanúsítják, sőt, ennek ÉKES BIZONYÍTÉKAI! Szavaink ugyanis nem csupán jelentéshordozó nyelvi elemek, hanem egyúttal sajátos módon őrzik ősi korok valóságának emlékeit...”³⁷⁵

„Tehát mi is kimondhatjuk, nagy a valószínűsége annak, hogy nyelvünk – éppen a példátlan kifinomultsága miatt is – minden bizonnyal *az egyik legrégebbi nyelv a világon, de őse szinte egészen bizonyos, hogy a legrégebbi nyelvhez tartozott!*”³⁷⁶

„...új jeles felfedezésem, miszerint egy nyelv van, s az a magyar.”³⁷⁷

Teller Ede mondta: „A magyar nyelv az egyetlen beszélt nyelv a világon, amelynek Fény természete van. Minden szónak két jelentése van, mint a fénynek. Anyagi és hullám természete van. Például főnév és ige, nő és nő. A magyar nyelv sajátossága, hogy a beszélő partnert partnernek tekinti. Tudom, hogy tudja.”³⁷⁸

A magyar nyelvben nincs úgy **birtokviszony**, mint más nyelvekben. Nincs igénk a birtoklásra, mert a birtoklom szót gyakorlatilag nem használjuk. A részes határozó és a birtokos jel között nincs határozott különbség, a kettő ugyanaz. A birtok és a birtokos mellérendelő viszonyban állnak, mert mindkettő ragozott. (Pl.: Bírónak a lova.)

---

³⁷³ Vö.: Fromm gondolatait az igék használatáról.

³⁷⁴ Karácsony id. mű. (47. o.)

³⁷⁵ Kiss Dénes: Bábel után. 61. o.

³⁷⁶ Kiss Dénes: Bábel után. 66. o.

³⁷⁷ Teller Ede. Mai Nap. Bp. 1991. 9.

³⁷⁸ <http://magyarelme.blogspot.hu/2013/10/az-ezerszinu-magyar-nyelv-kettos.html>

Nem csak a birtokos felől történik a meghatározás. A magyarban nincs birtokos igevonzat.³⁷⁹

A sumerok is kettős ragozást alkalmaztak a birtokviszony kifejezésére.³⁸⁰

Az igazság kedvéért meg kell említeni, hogy a birtoklást kifejező ige hiányzik a türk és kelta nyelvekből, a szanszkritból, az örményből, a finn-ugor nyelvek többségéből és az oroszból is.³⁸¹

Lényeges különbség van pl. az angol és a magyar nyelv között több szempontból is.

1. Egy ember neve a keresztnévvel kezdődik az angolban, magyarban viszont a családnévvel. Ha esetleg más, pl. a szülőföld is szerepel a névben, akkor az az első. Pl. Nagybányai Horthy Miklós.
2. Hasonló a helyzet a dátum meghatározásnál. Mi mindig a nagyobb egységtől haladunk a kisebb felé: Év, hó, nap.
3. Más a nyelvek szórendje is. Angolban kötött, magyarban viszont nem. Mindig a leglényegesebb mondatrészsel kezdjük a mondatot. Azzal, amit hangsúlyozni szeretnénk.
4. Az angolban gyakori a have ige használata, ami birtoklást fejez ki. A magyar kerüli a van, bír igék használatát.³⁸²

„De nem csak a szavakat mondjuk fontossági sorrendben, hanem magukat az egyes szavakat is ekként hozzuk létre, építjük föl más, rövidebb szavakból (gyökökből). Mégpedig olyannyira igaz ez, hogy teljes körű világfilozófia szabályozza a magyar szóalkotást. S ez már lényegesen több mint csak a fontossági sorrend szerinti hangsúlyozás.”³⁸³

„Az hogy mindig az adott személy, az ÉN, és az adott nap, a MOST, valamint a birtoklás vált legfontosabb kifejezendővé, világszemléletet

---

³⁷⁹ Végvári József: Emeljük fel szavunkat. Világháló.

³⁸⁰ Dr. Gosztonyi Kálmán: Összehasonlító sumer nyelvtan.

³⁸¹ Cser F. – Darai L.: Kárpát-medencei magyar ősiség. (MTF 12.) 52. o.

³⁸² Vö.: Varga Csaba: A kőkor élő nyelve 24–25. o.

³⁸³ Varga Cs.: Id. mű. 26. o.

tükröz, nevezetesen: »itt, én, most, megfogom«. Mondataik e rugóra járnak, mert így gondolkodnak.»³⁸⁴

„Két héttel ezelőtt Eperjesről utaztam Prágába. A hosszú út egy kis szakaszán másodmagammal ültem egy fülkében. Zsolnán (vagy Puhón?) szállt be ismeretlen útítársam. Beszédbe elegyedtem vele, szlovákul – magyarul nem tudott. Szlovák nemzetiségű mérnök, hivatalos ügyben utazott Csehországba. Jó félóra múlva sült ki, hogy magyar vagyok, Budapesten lakom. Meglepetten nézett rám, és ezt mondta: „Nem tudom a nyelvüket. De ha megszólalnak, mintha csellót hallgatnék. Egy szót sem értek belőle, de mély a és o hangjaikban, majd az utánuk fel-felcsattanó e-kben, i-kben, ü-kben Pablo Casals művészetét hallom. Kevés olyan szép nyelv van, mint az önöké.” Nem hiszem, hogy ezt érdekből vagy merő hízelgésből mondta volna. Ha jól emlékszem, Pardubicében szállt le, soha többé nem fogjuk látni egymást.»³⁸⁵

„Machik zágrábi egyetemi tanár írja: „bizonyára, aki csak hallja a magyar nyelvet, ha nem is érti lágy hömpölygése fenséges zenéjét, vágyat érez, hogy megismerhesse.»³⁸⁶

„A népek műveltségi foka ma is legbiztosabban a szerint ítéltető meg, hogy az írni-olvasni tudók számaránya milyen náluk. A legtöbb európai nép írni-olvasni csak a kereszténység felvétele után tanult meg... Európában a magyar az egyetlen nemzet, amelynek a kereszténységre térése előtt is volt saját – azaz nem másoktól átvett – írása.»³⁸⁷

Füst Milán: A magyarokhoz

*Oh jól vigyázz, mert anyád nyelvét bízták rád a századok
S azt meg kell védened. Hallgass reám. Egy láthatatlan lángolás
Teremté meg e nagy világot s benned az lobog. Mert néked is
van lángod:*

---

³⁸⁴ Varga Cs.: Az elme eredete. 117. o.

³⁸⁵ Illyés Gyula: Szellem és erőszak

³⁸⁶ Kollányi K.: Kárpáti trilógia 480. o.

³⁸⁷ Magyar Adorján: Ős magyar rovásírás

***Szent e nyelv! S több kincsed nincs neked! Oly csodás nyelv
a magyar. Révület fog el, ha rágondolok is.***

*Ne hagyd tehát, hogy elmerüljön, viasszasüllyedjen a ködbe,
melyből származott
E nemes-szép alakzat... Rossz idők futottak el feletted,
Megbontott a téli gond és romlásodat hozta, megtapodtak,
Megbolygatták hitedet, az eszed megzavarták, szavak áradatával
ellepték világodat,
Áradás szennyével borították be a kertjeid, vad vízi szörnyek
ették virágaid, – majd a vad burjánzás
Mindent ellepert utána, – oly termés volt ez e térségeken emberek!
Hogy üszökké vált minden, aminek sudárrá kelle szöknie...*

*De légy türelmes, – szólok hozzád, – vedd a Libanon
Ős cédrusát, e háromezeréves szüzet, – rá hivatkozom, mert
onnan vándoroltam egykor erre
Tekintsd őt, – türelmes pártájával hajladoz a szélben nem jajong,
De bölcsen hallgat s vár, amíg a negyedik, nagy évezredben
Kibonthatja a gyümölcsét e nagyvilág elé. S tán ez a sorsod itt.
Ki fénnel sötétséget oszlat, holtat ejt s élő emel,
Borúlatodra majdan rátekin. Halld szavam'
Én prófétáktól származom.³⁸⁸
(1930 körül)*

„A párizsi Sorbonne egyetem nyelvészei néhány évvel ezelőtt számítógépes összehasonlító elemzés segítségével megvizsgálták a világ összes élő és holt nyelvét. Arra a kérdésre keresték a választ, hogy melyik őrzött meg legtöbbet az ősműveltség közös nyelvének elemeiből, az úgynevezett ősetimonokból. A vizsgálat eredménye megdöbbentette a tudósokat is. Azt találták ugyanis, hogy az angol nyelv 4, a latin 5, a héber szintén 5, az indiai 9, a tibeti és szanszkrit

---

³⁸⁸ Kiemelés tőlem.

12, az ős-török 26, a magyar nyelv pedig 68 százalék ős-etimont tartalmaz!”³⁸⁹

„Az angol követ híres nyelvtudós volt, s a magyar nyelvnek őszinte bámulója. Önönmagából következetesen és szilárdan alkotott beszédnek jellemezte, amelyben logika van, sőt matézis, az erő, a hangzat minden hajlékonyságával és formázhatóságával. Szerinte az angol legyen büszke arra, hogy az ő nyelve az emberi történelem époszát tünteti fel. Ki lehet mutatni eredetét, kivehetők, szétválaszthatók benne az idegen rétegek, melyek különböző népekkel való érintkezés idején rávakolódtak.

„A magyar nyelv egyetlen darabból álló terméskő, melyen az idők viharai karcolást sem ejthettek. Nem az idők változásától függő kalendárium. Nem szorul senkire, nem kölcsönöz, nem trafikál, nem ád, nem vesz senkitől. Nyelvünk nemzeti önállóságunknak, szellemi függetlenségünknek legrégibb, legfényesebb élő emléke. Amit a tudósok nem tudnak megmagyarázni, azt mellőzik. Ez a nyelvészetben is így van, ép úgy az archeológiában. Az egyiptomi régi templomok egyetlen kőből készült padlatait sem tudják megmagyarázni. Honnan, melyik hegységből vágták ki e csodálatos tömeget, miként szállították le, vagy emelték fel egy templom tetejéig? A mi nyelvünk eredetisége ennél csodálatosabb tünemény. Aki megfejti, az isteni titkot fogja boncolni, annak is az első tételét: »Kezdetben vala az Ige s az Ige vala az Isten s az Isten vala az Ige«.”³⁹⁰

„a mi mai magyar nyelvünk őse már jó pár ezer évvel előbb ott volt a Kárpát-medencében, mint Árpád vezér honfoglaló serege...”³⁹¹

„A magyar nyelv logikus és tökéletes, felépítése felülmúl minden más nyelvet.”³⁹²

---

³⁸⁹ Ezt többen is idézik, de az eredetét nem sikerült megtalálnom. Vannak, akik kétségbe vonják létezését.

³⁹⁰ Ács Tivadar: Akik elvándoroltak. 1940. E könyv egyik fejezetében Ács Berzenczey Lászlót mutatja be, aki Ázsiában találkozott Sir John Bowringgal. Idézet a könyvből (239. o.) Wikipedia.

³⁹¹ Nagy Sándor: A magyar nép kialakulásának története

³⁹² Jakob Grimm

„Régóta gyanús lévén előttem az a régi előítélet, mely szerint többnyire azt hittük, hogy mindazon szavaink, amelyek az idegenekhez hasonlítanak, kölcsönzettek és idegenek, arra határoztam magamat, hogy némely szavaink származatját minden figyelemmel megtekintsem, s nyelvünk becsületét e részben is oltalmazsam.

Vizsgálataimnak első tárgyai valának azon fizikai dolgoknak nevei, melyek természet szerint az embernek és beszédnek legelső, legszükségesebb objektumai voltak, mint : föld, víz, tűz, nap stb, melyeknek hihetőképben legelsőbben adának nevezeteket az első emberek.

Bukdozásaim haszon nélkül nem maradtak, sőt örömmel tapasztaltam, hogy mindenütt többet találtam, mint kerestem, elannyira, hogy csakhamar általlátám azt, hogy a magyar nyelv tán az egész óvilág nyelveinek gyökere és anyja; mert nyilván tapasztalám azt, hogy a legközönségesebb természeti tárgyaknak nevezeteit nemcsak az igen rokon déli és keleti, de még az egészen idegeneknek vélt európai nyelvekben is általában magyar gyökerekből lehet származtatni, (...)”³⁹³

„Már honi nyelvünkben azon legfőbb feltétel, melyben rejtezik minden, s mely a lehet legmagasb fénypontra bírhatja nemzetünket, t.i. a férfiúi erő, megvan; s mondhatni tán egy nyelvben sincs annyi, s ha van, legalább nincs több. S ím ezen ereje nyelvünknek, – melynek törzsök eredetét Ázsia négy vizei közé állítani korántsem oly balgatagság, mint azt sokan gondolják – tartá fenn eddig létünket, s azon nagy csoda, melyen oly sokan bámulnak, hogy a magyar annyi tenger viszontagság közt sem olvadt össze más nemzetekkel, nem egyéb, mint legtermészetesb következése nyelve erejének, melyet idegen halandó elgázolni nem képes, s minket, ha minmagunk nem leendünk életmentőnk gyilkosai, oly lépcsőkön s idő irányban fog állítani magasbra, vagy hozzánk nem illő középszerűségbe lebilincselni: milyenben egyesült fáradozásink, egyszívű s emberséges munkálódásink által azt csinosítani, nemesíteni, emelni fogjuk; vagy egymás útjában állván, egymást sárral dobálván, azon tapodni s a hazafiság

---

³⁹³ Berzsenyi Dániel Prózaí Művei 281. oldal.

isteni homloka körüli virágkoszorúk helyett a hiúsági bálvány halánték körül fonni halálillatú koszorúkat.

S így ítéletem szerint az, ki honi nyelvünk mellett van, nemzetünk életét hordja szívében; az pedig, ki ellene szegül, sejdíten, – mert nem akarom hinni, sejtve valaki hazagyilkos lehetne – annak halálát reggeti keblében.”³⁹⁴

Ove Berglund svéd orvos és műfordító ezt írja: „Ma már, hogy van fogalmam a nyelv struktúrájáról, az a véleményem: a magyar nyelv az emberi logika csúcsterméke.”

Varga Csaba írástörténeti könyveiben szerintem jól bizonyítja a kárpát-medencei írás ősiségét, és hogy hatással volt a világ nagyon sok ABC-jére. Többek között befolyásolhatta a héberek kvadrát írását is.³⁹⁵

Legrégibb Kárpát-medencei írásemlékünk a Jankovics-barlangban talált csontra rótt jelek, melyek hasonlóságot mutatnak a későbbi székely-magyar rovással. Kora 15–20 ezer év.³⁹⁶

Borbola János az ősi egyiptomi írást a magyar nyelv segítségével fejtette meg.³⁹⁷

Mellár Mihály pedig a krétai Lineáris A-t.³⁹⁸

A magyar nyelv szépségéről és gazdagságáról nagyon jó könyveket írtak: Varga Csaba, Kis Dénes, de ne feledkezzünk meg Czakó Gábor: Bevezetés a magyar észjárásba című művéről sem.

„A német nyelv tükrözi mindazt a lazaságot, zűrzavarosságot, lágyságot, bizonytalanságot, romantikus érzelgősséget, tétovaságot és töprenkedő hajlamot, melyek a német nemzet tulajdonságai, amióta ezen a nyelven beszél.”³⁹⁹

„Az élet folyamatosságát általában az ige fejezi ki. Az állapotszerűséget pedig a névszó. Ez önmagában is lehet sok minden:

---

³⁹⁴ Gr. Széchenyi István

³⁹⁵ Varga Cs.: Jel jel jel. 389–397. o.

³⁹⁶ Bővebben: Magyar írás. MTF. 7. 10. o.

³⁹⁷ Borbola János: A Nílus-parti hieroglifák magyar nyelvű olvasata. MTF 7. 69–88. o.

³⁹⁸ Mellár Mihály: A Lineáris A írás megfejtése. MTF 11. 79–93. o.

³⁹⁹ Rákos P.: 37. o. Idézi: W. Röpke: Die deutsche Frage

főnév, melléknév, számnév... Ez a világ különböző aspektusaira (nézeteire) vonatkozik. Hogy ez most tulajdonsága vagy maga a tárgyasult megjelenése, aszerint alkalmazok rá mellékevet vagy főnevet. Ezek a névszói – már kialakult – helyzettel, vagyis az állapottal foglalkozó nyelvtani elemek a névszók.

Egy nyelvre vagy nyelvcsaládra nagyon jellemző, hogy a hétköznapi nyelvben melyikből használ többet. Bármilyen furcsán hangzik: vannak igék az indoeurópai nyelvben is, de nem igeként használják őket. A leggyakrabban azt a formát használják, amikor először múlt idejű melléknévi igenevet alakítanak belőle, ez pedig már névszó. Angol példa: I am going (megyek). Azt hinnénk, hogy ezzel én ténylegesen folyamatot fejezek ki; nem: magamról beszélek. I am – going itt nem ige – egy tulajdonságomat mondom el: én olyan vagyok, aki megy – menő vagyok, menő állapotban vagyok. Ez a folyamatos használat. A másik, amikor már a múlt idejű alakját használom, akkor pedig a múlt idejű melléknévi igenevet alakítom ki: I have gone. A gone nem ige! Előzőleg a létigét használták – I am going –, I am = én vagyok ez a létigének a megfelelő alakja. Amikor azt mondom I have gone, ez azt jelenti, hogy először azt, ami a valóságban folyamat, betokozom, csinálom belőle egy már megtörtént, tehát tárgyszerűen kezelhető nyelvi elemet, és utána ezzel az angol már csak egy dolgot tud csinálni: birtokba venni. Érzékeljük-e? Ebben filozófia van – általában ezeket az időalakokat használják. Hiába tudom, mondhatnám azt is: I go. – Nem ezt mondja, túlnyomó többsége nem ezt mondja! Nem ezt az alakot használja. Pedig ott a helye a szótárban! A lehetőség meg volna rá, de nem ezt a szót használja.

A német annyival bonyolultabb – de talán ma is többen tudnak itt németül, mint angolul –, hogy a mozgást jelentő igék esetében a múlt időt is úgy használja, hogy önmagára vonatkoztatja, tehát nem azt mondja: ich habe gegangen, hanem azt: ich bin gegangen. Én vagyok egy ment; olyan valaki, aki ment. – Érezzük a különbséget? Ha pedig nem mozgást jelentő ige van szóban, tehát pl. én tettem valamit, akkor azt mondják: ich habe getan = én nekem van egy megtettem, nekem van valamim, amit megtettem. Tehát ahhoz, hogy valami lényegeset tudjon mondani, először be kell tokoznia, állapotszerűvé kell

alakítania és utána két eset van: vagy saját tulajdonságává teszi, tehát én vagyok olyan valaki, akinek az a tulajdonsága, hogy ment; vagy pedig – és ez az általános – birtokba veszi. Nem tud a valósággal lényegileg más viszonyt kialakítani, minthogy birtokba veszi.

Vigyázzunk, mert ezekkel az indoeurópaiakkal naponta tárgyalunk. Ezek bennünket is birtokba akarnak venni! Nem tudnak róla, de ez az egyetlen viszonyulásuk a környezetükhöz.

A nyelvi tulajdonságok nem állnak meg a nyelvhasználat határán, hanem – miután nyelven gondolkodunk –, észjárást határoznak meg. Ezt mondjuk mentalitásnak. Tehát amilyen nyelven tanulunk kicsi gyermekkorunktól kezdve eligazodni a világban, olyan a mentalitásunk. Ha valakinek a nyelve azt diktálja, hogy a világhoz úgy viszonyulj, hogy igyekezz azt birtokba venni, akkor az erre fog törekedni.⁴⁰⁰

Bár fontos a nyelvünk, de mégsem döntő, mert magyar nyelv nélkül is lehet valaki magyar, mint pl. Liszt Ferenc vagy az Aradi Vértanúk nem magyar tagjai, de magyar erkölcs nélkül nem lehet senki sem magyar. A magyar erkölcsöt itt most külön nem tárgyalom, mert a könyv többi részében azt bőven megteszem.

XIV. Van-e a népnek időnként Istentől elhívott tanítója?

Istentől elhívott szent emberek, tanítók, gyógyítók rendszeresen születnek közénk – ma is – táltos a nevük. A nép körében tisztelet övezi őket, a magyar király is ad szavukra. Nem azonosak a sámánokkal!

„Ami egy még további többletet jelentett, és a magyar hitélet egy kitüntetetten egyedülálló szent jelenségét jeleníti meg, az a magyar TÁLTOS személye, aki mindenféle egyházszervezeti kötöttségtől függetlenül fejt ki működését, és tudását és erejét is közvetlenül a

---

⁴⁰⁰ Varga Csaba: Az elme eredete 119–120. o. Idézi Pap Gábort. A hivatkozott internetes forrás már nem elérhető.

Teremtő Istentől kapja, aki őt „időről-időre kimozdítja a tér-időből és a tenyerére emeli, ha feladatot szán neki” (Molnár V. József). Ők azok a kiválasztott személyek, akiket „nagy baj idején mindig elhív szolgálatra a Teremtő” (M.V.J.). Ők titokban, csendben, minden feltűnés nélkül végzik Istentől reájuk rótt munkájukat a Nemzet és az *emberiség* szolgálatában. Ez a jelenség tényleg valóságos üdvtörténeti hungarikum, mely népünk hiteles és igaz jézusi hagyományának egyik fontos velejárója.⁴⁰¹

Miután közvetlenül a Teremtőtől kapják küldetésüket, nem lehet a táltosokat kiirtani. Mert ha megölnék egyet, Isten másikat hívhat el, ha szükségét látja.

XV. Egyéb mondanivaló róluk?

Egyedül a magyar királyság archiregnum. (Öskirályság, mintakirályság.) A magyar király apostol király, vétőjoggal rendelkezik pápaválasztás alkalmával. Élt is a lehetőséggel 1903-ban. Népzenénk, táncaink, meséink gazdagsága felülmúlhatatlan! Népdalaink száma több mint 200 000. A jóval nagyobb számú németisége nem több, mint 6000!

Szántai Lajos szerint a magyarságnak annyi népmeséje van, mint az összes többi népnek együttvéve.

A legényes tánc annyira egyéni volt, hogy ezeket ki-ki a maga módján járta, s éppúgy jellemző volt a „tulajdonosára”, mint az ujjlenyomata.⁴⁰²

„A tánc ugyanis sűrített életutánzás, játék, vagyis művészet. (...) A rögtönzött szabadon szerkesztett páros tánc és az ugyancsak szabadon járt férfi szólótáncok jellemzik a XX. századig a magyar tánc kultúrát. (...) Bátran állíthatom, hogy a világon nincs olyan tánc kultúra és olyan táncos egyéniség, amely csak távolról is megközelítené ezt a gazdagságot, és valószínűleg nem is lesz. Hasonlóan gazdagok, de messze nem közelítik meg ezt a számot a magyar páros táncok,

---

⁴⁰¹ Ld.: Lajdi P.: Id. 146. o. (*Kiemelés* tőlem.)

⁴⁰² Betlenfalvy 49. o.

melyeket ugyancsak a szabályozatlanság, a rögtönzés jellemez. (...) Így ír róla egy német katonatiszt 1792-ben: »A magyar tánc teljesen olyan embert jellemez, ki magát szabadnak és korlátozatlannak érzi, mivelhogy a táncos teste felső részét hanyagul mozgatva, a lábaival tetszés szerint (önkéntes) fordulatokat tesz, addig táncol egymagában, ameddig akar, s akkor fogja meg táncosnőjét, ha eszébe ötlük, és őt egész mesterkéletlenül jobbról balra s balról jobbra körül forgatja. A magyar tánc egyszersmind komoly nemzet jellemzője...« (...) A hagyományos magyar táncokban a táncosok magatartása is igen különbözik például az osztrák néptáncosokétól. (...) mind a férfi, mind a páros táncokban a magyar táncos arca komoly, tartózkodó, merev, hagyománytisztelő vidékeken nem nevet párjára, egyszerű méltósággal járja, vigyáz arra, hogy érzelmeit elrejtse.»⁴⁰³

„Fél Edit, a magyar díszítőművészet, a magyar hímzéskultúra legjobb ismerője azt írta a magyar nép hímzéseiről, hogy az abban használt öltésmódok és motívumok szinte mindegyike megtalálható más népek művészetében is, mégis azonnal felismerhető a magyar arról, hogy mintáit szerveesebben, kiegyensúlyozottabban építi fel, mindig van a mintának alapja, „lentje és fentje”, a virág cserépből vagy a földből nő ki, van töve, szára, levele, bimbója vagy virágja. A minták összefüggnek, van szigorúan szerkesztett rendjük, nincsenek szétszórva. Itt is van régi stílus, melyben a minták és üres mintaközök, valamint azonos vagy hasonló minták ritmikusan váltakoznak, szimmetriára törekednek. Egy vagy kevés színt használnak, kerülük – illetve ritkán használják – az ember- és állatábrázolást. Valamint olyan rendet vélt felfedezni, amelyet Martin György a táncokban, Vargyas Lajos a népdalokban látott meg. Fegyelem, kiegyensúlyozottság, arányosság.»⁴⁰⁴

Szent Koronánk a hagyomány szerint az égből származik, angyalok hozták. A pápa szakrális hatalma nem terjed ki a Szentkoronára.

---

⁴⁰³ Andrásfalvy B.: Mit nevezhetünk magyarnak. 29–30. o. (Kiemelés tőlem.)

⁴⁰⁴ Uo.: 33. o.

Rajtunk kívül egy nép sem tehetette meg, hogy a keresztyénység előtti korban tisztelt istenasszonyát Szűz Máriával azonosíthatta volna.

Az Apostoli Szentszék egyedül a magyaroknak engedte meg, hogy nemzeti koronájukkal ábrázolják Krisztus anyját, Szűz Máriát. Mások csak szimbolikus, a valóságban nem létező koronával ábrázolhatják.

Nepál Királyi Fehér Kolostorának vezetője mondta: „Önök, magyarok elképzelni sem tudják, milyen büszkék lehetnek nemzetükre. Mi biztosan tudjuk, hogy a világ szellemi, lelki és spirituális megújódása az Önök országából fog elindulni. A világ szívcsakrája az Önök országában, a Pilisben található. Ez a spirituális megújódás már megindult Önöknél! (...) Most vajúdik a Föld és a Kárpát-medencében szüli a jövőt.”⁴⁰⁵

Árpád-házunk annyi szentet adott, amennyit egy más család sem a világon! Ezek a szentek nem csak Magyarországon működtek, hanem Európa számos más országában, ahol igen jelentős szerepet töltek be: Pl.: Szent Erzsébeten kívül Portugáliai Szent Erzsébet, Szent Kinga Lengyelországban és Litvániában, Boldog Jolánta Aragóniában, Szent Irén (eredeti neve Piroska) Bizáncban élt. Rajtuk kívül Franciaországban Szent Lajos felesége Árpád-házi királylány volt, Toulousi Szent Lajos édesanyja is, stb. A szenté nem avatott Árpád-házi és más magyarok száma is jelentős: Ilyen volt pl. II. Rákóczi Ferenc. Vallomásai, melyet Szent Ágoston hatására írt, olyan mély hitről tanúskodnak, hogy akármelyik szent megirigyelhetné.

Szent Irén, aki bár idegenként érezte magát Bizáncban – halála előtt szerzetes lett, és felvette az Idegen (görögül Xené) nevet – mindent megtett, hogy igazi császárnéjuk legyen, és példamutató keresztyén életet élt. Moravcsik Gyula írott források alapján így ír róla: „*Egy tiszta lelkű, melegen érző, az ég felé tekintő női lélek sugárzik belőlük élénk. Egész lényét beragyogta testi-lelki szépsége. És amint nőtt, egyre fényesebb és gazdagabb sugarakban csillogtak elő lelkének belső kincsei, úgy hogy nemcsak közvetlen környezetében, hanem távol, idegen tájakon is ismeretessé váltak.*”⁴⁰⁶

---

⁴⁰⁵ Lajdi P.: Id. mű 33. o.

⁴⁰⁶ Nagymihály Géza: Árpád-házi Szent Piroska. 32. o.

Egy fennmaradt görög szöveg így szól: „...az Isten koronázta és bíborban született császár hitvese – nemcsak a császári bíborteremből származók és a császári módon fölnevelkedettek ékességének látszott, olyannyira, hogy az előtte élt császárnéknak mintegy pecsétjéül tekintették – és az is volt – és az utána következő császárnék minden erénye példaképét adó mintájának, hanem ékessége volt magának a császárvárosának is.”⁴⁰⁷

Íóánnész Kinnamosz történész 1180–1183-ban írt róla: „...nagy szerénységgel tűnt ki, s a legnagyobb mértékben erényekkel ékes volt. Amit császári urától, és a császári udvartól kapott, azt nem különítette el gyermekei számára örökségül, sem felesleges ékszerekre és fényűzésre nem fordította, hanem egész életében állandóan jót tett azokkal, akik bármiben órá szorultak.”⁴⁰⁸

„A legszebb és legjobb királynénk magyar volt, Apponyi Geraldine, Zogu király felesége, ő valósággal a mi szentünk! – mondja Bexhet Blacca” koszovói albán.⁴⁰⁹

„...az Árpád-házi szentek közös jellemzője a misztikus érzékenység, az extázis, a látomás értelmezése, a jövőndőlés, lélekbélatás, levitáció, gyógyítások, a hozzájuk, de különösen Szent Lászlóhoz köthető hatalom a természet erői fölött, s legfőképpen az áldozatvállalás motívuma található meg a legtöbb Árpád- és Álmos-házi szent életében, hogy csak a legeggyértelműbbet, a legszebbet nevezzük meg: Szent Margit.”⁴¹⁰

„Realisztikus, józan nép vagyunk, s ugyanakkor egy platonikus jogrend őrzői és eszmei bennlakói. Harcos és a harcok „éthoszában” megedzett nép, s nemzeti létünket mégis mindig a harcok feladása s a bölcs politikai megalkuvás által biztosítjuk és visszük tovább. Szellemünk szemlélődő, közömbös és kétellyel teli, s mindazonáltal igazi politikus nép a magyar! Lelkifurdalásig menő s szenvedélyes

---

⁴⁰⁷ Nagymihály 32. o.

⁴⁰⁸ Nagymihály 33. o.

⁴⁰⁹ Margittai G.: Magyarok halálmarsa... Magyar Nemzet, 2014. augusztus 30. 33. o.

⁴¹⁰ Nagymihály Géza idézi: Hankovszky Béla–Kerny Terézia–Móser Zoltán: *Ave rex Ladislaus*. Bp. 2000, 18. o.

kitörésekre vezető vágy ég benne a cselekvés iránt. Viszont szemlélődő életformája s egész lelki szerkezete cselekvés helyett az alkotásra utalják.”⁴¹¹

„A mi kicsiny és ismeretlen népünk feltűnően nagy s magas értékű irodalmat és művészetet hozott létre, amely nemcsak egyes csúcsteljesítményeiben, de egészében is hatalmas nemzetek teljesítményeivel kiállja a versenyt. Ezt lehetetlen nem látnom és éreznem, akármilyen mérséklettel iparkodtam is róla ítélni, éppen az idézett régi tanulmányban, az irodalomra nézve. Ma, amikor a kultúra ereje és szellemisége egész Európában hanyatlani látszik, a tépett és megszegényedett magyar még mindig tartja irodalmának és művészetének színvonalát, mely semmivel sem áll a legjobb nyugati színvonalnál alacsonyabban.”⁴¹²

„De a jellegzetes magyar típushoz mindig hozzátartozott valami úgyismindegy filozófia. Valami kényelmes és megvető nehézkesség, mely elválasztott minket a fűgétől. (...) Nem csúfolódik, nem is irigykedik, mint más népek humora, nincs benne keserűség. A magyar sokat látott, tudja, hogy sok minden nem érdemes; de azért csak szeretettel mosolyog a világon, azokon, akik törnek magukat. Mint a tapasztalt férfi a bohó gyermekén. Nem fáradtság ez, hanem edzettség. Katonadolog, láttam én már különben is! És ahogy mondtam már, a cselekvést nem nézi le, sőt gyönyörködik benne. Néha, egy pillanatra, maga is elragadtatja magát valami nagy dologra, hogy erejét megmutassa. Nem is bánja meg aztán, mert semmit sem érdemes megbánni.”⁴¹³

„Rosszabbak senkinél sem vagyunk, pirulnunk nem kell közelmúltunk tévedései és krízisei miatt. Sőt minél inkább megismerjük azokat, annál nyugodtabban nézhetünk a világ szemébe, mert minden tévedésünk gyermek tévedése, minden bűnünk bocsátandó bűn, ősi gyermekes önáltatás szüleménye azokhoz képest, melyeket más népek

---

⁴¹¹ Babits Mihály: A magyar jellemről. 69. o.

⁴¹² Babits id. mű 66. o.

⁴¹³ Babits: A magyar jellemről 46; 48. o.

önmagukon és az emberiségen hidegvérrel, számító önzéssel
elkövettek.”⁴¹⁴

„Werbőczy a Tripartium előszavában írja, hogy Magyarországon az tekinthető jognak és törvényes jogalkalmazásnak, ami összhangban van az isteni természetjoggal, az igazság alapú jogrenddel.”⁴¹⁵

„Az archaikus őshagyomány alapvető világképe (egyes mintái, vagy gyakorlatai) nem állíthatók szembe a kereszténységgel. Minden őshagyomány – nemcsak a magyar, bár talán a legteljesebben – tartalmazza az alapvető ismeretet Istenről, teremtető és igazságos létezéséről, és az utána sóvárgó és kereső vágyat. Sőt a magyar néphagyomány csak erősíti, mélyíti a keresztény hitet és vallásos életet. Az egész élet rendjét vallásos szertartássá alakítja, de aminek a szíve az egyházi liturgia, az egyházi szertartás, a szentségek, sákramentumok.”⁴¹⁶

„Ez a mellérendeltségre épülő partneri viszony felülemelkedik az etnikai származáson is. Nem tagadja meg a vérségi származást, hanem a Szent Korona-tagság, azt az egy Isten ügyéért, az Ő tanítására törekvő élet követésére tett vállalásként – azt az emberek közjogi kapcsolatát, s egymás származását elfogadva, s tiszteletben tartva – a vérségi származástól függetlenül egyenrangú lelki szövetségre, a szakrális egybetartozás szintjére emeli. Úgy tűnik, hogy erre csak a magyarság képes anélkül, hogy önmagát feladná és saját, valamint mások vérségi eredetét, származását megtagadná. **Sőt a különböző nemzetek és vallások (elsősorban keresztény vallások) szakrális, lelki és közjogi communio-ját (közösségét, egyesülését) jelenti a Szent Korona.**”⁴¹⁷

„A Szent Korona-tagság nemcsak a magyar államon belüli országok, országrészek egyenjogúságát, mellérendelő viszonyát jelentette. A Szent Korona-tagság egyrészt jelentette az országos politikai jogokkal rendelkezők egyenjogúságát, de jelentette a Szent Korona-országok

---

⁴¹⁴ Szekfü: Három nemzedék 271. o.

⁴¹⁵ Tóth Z.: MTF. 10. 55. o.

⁴¹⁶ Tóth Z.: MTF. 10. 60. o. **(Kiemelés az eredetiben.)**

⁴¹⁷ Tóth Z.: MTF. 10. 62. o. **(Kiemelés az eredetiben.)**

egyenjogúságát is, ugyancsak a mellérendelési elv megvalósulásaként. Ez a viszony jelenik meg azonban, a Szent Korona országain kívüli országokkal Magyarország által kialakított viszonyrendszerekben is. Ez mélyen ellenkezik a más uralkodó népek, illetve vezetők uralma alatt álló, alá-fölérendeltség elvén működő középkori és újkori, mai birodalomszervezéstől.⁴¹⁸

„A Szent Korona-tan alapja az igazság. Annak az alapja a jó-rossz közötti választás szabadságát elismerő természetjog alapú jogrend, ennek a garanciája és feltétele pedig éppen, s ismét csak a Szent Korona szuverenitása.”⁴¹⁹

„Ami a magyar szellem minden objektivációjára mélyen jellemző, s egyúttal a többi európai kultúrától sajátosan megkülönbözteti, az a **nemzeti öntudatnak és a vallásosságnak egészen magában álló összefonódottsága**, egymással való kölcsönös átitatottsága.”⁴²⁰

„A közfelfogásban ugyanis nem tudatosított eléggé, hogy a *Szent Korona eszme nagyszerű, egyedülálló és csak ránk, magyarokra jellemző eszméje*, annak ellenére, hogy kiemelkedő teljesítmény, önmagában nem misztérium, nem Szent, hanem egy NAGYSZERŰ PROFÁN JOGI TÉNY! *E jogi valóságtól elkülönülve, nem szükségszerűen, hanem tőlünk is független isteni elhatározásból, és csak a magyarok esetében, a koronaeszme SZENT IS, ÉS MISZTÉRIUM IS!* A jogi konstrukció részben vagy egészben más népeknél is előfordulhat, akár kölcsönhatás, akár szabad választás, illetve önkifejeződés útján. A másik mozzanat azonban ugyanúgy, mint nálunk, csak a Gondviselés külön elhatározása esetén lehetséges. Erre azonban 1991-ig más népek esetében még nem volt példa, illetve erről eddig nem tudunk.”⁴²¹

---

⁴¹⁸ Tóth Z.: MTF. 10. 62. o. (Kiemelés tölem.)

⁴¹⁹ Tóth Z.: MTF. 10. 69. o.

⁴²⁰ Prohászka Lajos: A vándor és a bujdosó 158. o. (Kiemelés tölem.)

⁴²¹ Dr. Molnárfi Tibor: A korona (Regnum Marianum) 34. o.

A Szentkoronával megkoronázott Föld.
Andreas Nunzer metszete. A Révay Péter Emlékirata 1746-os kiadását
díszíti. (www.magyarfold.eoldal.hu)

„A magyarság a történelem folyamán, mint nemzet is találkozott Máriával Szent István országfelajánlása révén, (...) még a protestáns erdélyi fejedelmek is Mária képét verették pénzeikre, annyira kitörölhetetlenül bele volt vésve a magyar köztudatba, hogy Magyarország Mária országa. Ez a kapcsolat nem üres szólam, jelentőség nélküli képzelgés.”⁴²²

„... Mária a Magyarok Nagyasszonya. Ez egy hivatalos közjogi kijelentés. A történelemben négyszer jelentünk meg fogadalommal a Magyarok Nagyasszonyánál. Az első 1038-ban volt, Szent István élete végén. 1038. augusztus 15-én Szent István bevittette szobájába a Szent Koronát, összehívta az ország nagyjait és előkelőségeit és jelenlétükben, beleegyezésükkel felajánlotta a Szent Koronát, és vele a

⁴²² Mindszenty J.: Emlékirataim 195. o.

magyar földet a Szűzanyának... Egyesek azt *mondják: hiszen a németeknek is volt Nagyasszonyuk, a franciáknak is volt Notre Dame-juk. De a magyaroknál közjogi jelentősége volt ennek a ténynek. Igaz hogy a németek, franciák is felkérték a Szűzanyát Védőasszonynak, de a nemzet képviselte sem ezeknél, sem később a lengyeleknél nem volt közjogi cselekedet. (...) A második felajánlás 1317-ben volt, ... a harmadik 1693-ban... A negyedik felajánlás 1896-ban.*”⁴²³

„Ehhez ma már hozzátehetjük: azóta többször is volt felajánlás. Ezek közül kiemelkedő jelentőségűek a következők: Rómában 1980. október 8-án, amikor II. János Pál felszentelte a Szent Péter bazilika altemplomában kialakított Magyarok Nagyasszonyáról elnevezett „misztikus” kápolnát. Felajánlás volt 1982-ben Márianosztrán, a pálos-rend 600. éves jubileumát ünneplő templomban, amikor *a kegyképet meg is koronázták egy pap mise kelyhéből kialakított Szent Koronával. Kiemelkedő jelentőségű az 1987. augusztus 20-i felajánlás a Szent Jobb jelenlétében a Szent István bazilika előtti téren. Itt dogmatikailag is újszerűen fejtik ki a felajánlás elvi alapjait, kapcsolódva II. János Pál pápa Mária évre kiadott apostoli buzditásában kifejtett alapokhoz.*”⁴²⁴

»... *miért is szent a Szent Korona? A válasz egyszerű: a Szent Korona azért szent, mert népünk, mint közösség, ennek a közösségnek a szimbólumát, az államot jelképező Szent Koronát a benne rejlő főhatalommal együtt Krisztus Anyjának, a Boldogasszonynak ajánlotta fel, aki azt el is fogadta, és aki ettől kezdve „nevének külön említése nélkül Nagyasszonynak hívunk.” Másodszor határozzuk meg, hogy mitől, miért valódi misztérium a Szent Korona? ...attól és azért mert ez az egyedülálló felfogás Magyarországot mint közösséget szerződészerűen részleteti abból a feladatból, amely az Istenszülő feladata a természetes és természetfölötti életben az emberiség kezdetétől a világ végéig. Népünknek ez lett a rendeltetése, sorsunk*

---

⁴²³ Mindszenty J.: Hirdettem az ígét 244–245. o.

⁴²⁴ Dr. Molnárfi T.: A korona 38. o.

ezzel kapcsolódik össze, ha akarjuk, ha nem, ha tudunk róla, ha nem«. ⁴²⁵

Az ún. tökéletes Mária-tisztelet az Egyházban a XVIII. században fogalmazódott meg, amit Grignon Szent Lajos foglalt írásba. De Szent István ezt már hét évszázaddal előbb gyakorolta, sőt többet is tett, mert nem csak egyénileg ajánlotta magát Mária oltalmába, hanem a magyarok közösségét is. És ezt nem csak halálos ágyán tette meg, hanem egész életét ez jellemezte. ⁴²⁶

„Amit ez a korona tanít, az világosítson meg titeket!”⁴²⁷ –mondta II. János-Pál pápa.

Máriás István a következőket írja a magyarok hivatásáról: „sokszor saját fiai is félreértették, sőt **meg sem értették azt a nemes hivatást, melyet még így is betöltött.** (...) A magyarság önszemlélete és önismerete nem volt tömegeiben, de még vezetőiben sem elég tudatos, csak kevés és kiváló fia: mint pl. Rákóczi, Pázmány, Zrínyi rendelkezett azzal az áttekintéssel, hogy hivatását tudatosan felmérje, és tetteit ahhoz szabhassa.” (...) A Gondviselés által kijelölt hivatást a nemzet csak Isten kegyelmével tudja megvalósítani. Lehet, hogy ez a hivatás rejtve marad előtte, és csak a túlvilágon fogja megismerni, de Isten kegyelmével ezt ösztönösen is betöltheti. Tehát a magyarság „minden időben” a Szent Szűz oltalma alatt állott, de ezt tudatosan is vállalta az ország felajánlásával. ⁴²⁸

1920. jún. 4. első péntek volt, Jézus Szíve ünnepe. Az ország 5 sebet kapott, mint Jézus. 1956. jún. 4-én fogadták el az abortusz törvényt.

Az első magyar királyt karácsonykor koronázták. Az utolsót (Mátyást) nagycsütörtökön.

A magyar nép úgy maradt fenn, hogy befogadó, nyitott nép volt. A zsidó úgy, hogy kirekesztő, elzárkózó. Vajon melyik az istenibb?

A **magyar címerben** a három hegy ország jelentésű, rajta a kettős kereszt pedig Istent jelenti. Így együtt tehát: Isten országa. Aki pedig

---

⁴²⁵ Dr. Molnárfi T.: A korona 39. o. *Kiemelés* tőlem.

⁴²⁶ Vö.: Dr. Molnárfi: 42. o.

⁴²⁷ II. János Pál. Idézi: Zachar 122. o.

⁴²⁸ Vö.: Dr. Molnárfi: 98–100. o. (*Kiemelés* tőlem.)

ott lakik nem más, mint **Isten népe**. Ráadásul a kettős kereszt három részből áll, ami jelentheti a Szenthármasságot is.

A kettős kereszt pedig három jelle bontható: Egy függőleges vonásra, egy keresztre és egy kettős keresztre. A függőleges vonás a sz, vagyis a Szer. A kereszt az i, vagyis Isten. A kettős kereszt a gy, vagyis Egy. Összeolvasva: A Szeretet és Isten: Egy.⁴²⁹

A magyar nyelv és a Szent Korona-tan is mellérendelő viszonyt teremt. Kocsis István erről így ír: „Ne feledjük: a régi korokban azért volt sok a törvénytisztelő ember, mert a Szent Korona-tan nem az alattvalói tudatot, hanem a Szentkorona-tagság közjogi fogalma meghatározta felelősségérzetet, valamint az egyenrangúság és a méltóságteljes magatartás kultuszát erősítette; mert az országlakosi magatartásban a mellérendelés és nem az alárendelés elvének az érvényesülését segítette elő.”⁴³⁰

„Létezett egy ősi pannóniai egyház, se nem latin, se nem görög, hanem tőlük többé-kevésbé függetlenül fejlődött, mint a kopt vagy szír egyház. Ez az ősi egyház élt tovább a Kárpát-medencei magyarságban, amely **3. század előtti** szokásokat, egyházjogot őrzött meg.”⁴³¹

Szertatásaink tele vannak egyedi liturgiával, amit sem keletről, sem nyugatról nem vettünk át, tehát saját hagyományunk van!

Odilo cluly-i apát ilyeneket ír Szt. Istvánnak: „Stefán Uramnak, Isten békességes szolgájának és a legkeresztényibb királynak. (...) Hogy lelketekben mekkora szenvedély árad isteni vallásunk tisztelete iránt, azt csaknem az egész világ hirdeti.”⁴³²

Sokan mondják, hogy maradiak voltunk/vagyunk Európához képest.

Pedig „Magyarhonban elébb volt egyetem (1276), mint Némethonban (1348); elébb volt szótárunk (Pesti Gáboré, 1528); elébb tudóstársaságunk (1480 egy Erdélyben, a másik Magyarhonban, mint a németeknél (1702)).”⁴³³

---

⁴²⁹ Vö.: A magyar nyelv, mint útikalauz

⁴³⁰ Kocsis István: Magyarország Szent Koronája

⁴³¹ Zachar hivatkozik Bencze Lóránta. 104. o. (**Kiemelés** tőlem.)

⁴³² Zachar 105. o.

⁴³³ Rónay 129. o.

„Apáczai Csere János 1656-ban írta logikáját magyar nyelven, tehát harminc évvel előzte meg Thomásius Keresztélyt, ki elsőként írt a németek közt filozófiai munkát német nyelven.”⁴³⁴

Egy magyar tudós a XVI. században – Zsámboky János – olyan gazdag könyvtárral rendelkezett, hogy sokan még ma is megirigyelhetnék érte. Rudolf császár vette meg tőle a gyűjteményt, persze Habsburghoz illően, soha ki nem fizette árát. 2618 nyomtatott kötet és 600 kódex volt Zsámboky tulajdonában, nem véletlenül hívták kortársai a tudomány csodájának.⁴³⁵

„De arra is büszkék lehetünk, hogy Bizánc császára a honfoglaló magyaroktól tanulta el a hordozható, bőrből készült fürdőkádat. Ismeretes Konstantinosz Porfirogenetosz egyik parancsa tábori szertartójához, akit írásban utasít, hogy számára »bőrmedencés magyar fürdőt« vigyen magával.”⁴³⁶

A magyarok **híresek vitézségükről**. A történelemben sokszor előfordult, hogy maguknál jóval számosabb ellenség fölött arattak győzelmet. Egyik fényes győzelmükre az egyesített európai hadak elleni pozsonyi csata alkalmával került sor.

Egy méltatlanul elfelejtett győzelem az, amikor Kun László segítséget nyújtott Habsburg Rudolfnak a cseh Ottokár ellen, ahol döntő szerepe volt a győzelemben, mégsem emlékeznek meg róla a helyszínen felállított emlékművön. Pedig Rudolf ennek a győzelemnek köszönheti császárságát.

Egy másik méltatlanul elfelejtett esemény, amikor Mátyás hadvezére Magyar Balázs 30000 törököt futamít meg 1200 huszárral Ottrontónál.⁴³⁷ Majdnem huszonhatszoros túlerővel szemben! Olyan is előfordult, hogy a török elállt támadó szándékától, mert megtudta, hogy Mátyás megígérte segítségét.

Már az ókorban is komoly ellenfélnek számított a római légiók számára az itt élő őshonos nép. A rómaiak a Brit Szigeteket meg

---

⁴³⁴ Rónay 131. o.

⁴³⁵ Ujházy György: Európai magyarság 64. o.

⁴³⁶ Ujházy György: Európai magyarság 92. o.

⁴³⁷ Vö.: Elhazudott történelem. Vezér TV. Halasy Nagy Endre.

tudták hódítani, a magyar alföldet csak részben, és a többi területet is csak rövid időre.

I. Ferdinánd koronázásakor Ursinus Velius ezt mondta 1527-ben: (Egy évvel Mohács után!) „Több századon keresztül élő bástyái és lelkes falai valának a magyarok Európának. – Nézd fenséges király, Ferdinánd, e nemes és bátor férfiakat, kik körüled állnak, tüzes szemeikből vitézi lelkesedés és férfias erő sugárzik!”⁴³⁸

A Geist der Zeit ezt írja a magyarokról: „A magyar tüzes, mint az olasz, gyorsan dönt és hűvös, mint a francia. Büszke, mint a spanyol, de becsületes és derék, mint a német. Tele van önérzettel és a gyalázkodást azon nyomban megbosszulja. Hazájáért és nemzetéért szenvedélyesen elfogult. A magyar képezi az osztrák hadsereg magját, úgy lovon, mint gyalogosként annak legerősebb és legszebb katonái.”⁴³⁹

Bonfini így jellemzi a magyar katonákat: „Sehol a világon nem láttam oly hideget, meleget, munkát és éhséget kiálló, katonai parancsnak engedő, harcra kész, életét könnyen feláldozó népet, mint a magyart. Télen, nyáron egyaránt táboroznak, s miként saját szemeimmel láttam hó és föld alatt békétűrőleg kitelelnék, csakhogy az elkezdett ostromot félbe ne kelljen hagyniok. – Nem találándunk sehol katonákat, kik a táborban oly csendesen, becsületesen, vallásosan, tisztán és mértékletesen élnének, mint a magyarok.”⁴⁴⁰

A Rákóczy-szabadságharc idején komoly ellenfél voltunk a nálunk jóval számosabb osztrák császári hadaknak, pedig mi 150 évig küzdöttünk a törökök ellen és jelentős ember veszteségünk volt.

Gróf Bercsényi László a szabadságharc leverése után Franciaországba került és ott első marsallá nevezték ki 1723-ban.⁴⁴¹

Az 1848–49-es szabadságharc idején is csak orosz segítséggel bírtak velünk. De a magyar történelemből még számos eseményt fel lehetne sorolni.

---

⁴³⁸ Idézi: Rónay Jácint 104. o.

⁴³⁹ Rónay 104. o.

⁴⁴⁰ Rónay 106. o.

⁴⁴¹ Ujházy György 78. o.

Például a nándorfehérvári diadal súlyával sem biztos, hogy mindenki tisztában van. Hunyadi János azt a török szultánt (II. Mohamed) verte tönkre, aki elfoglalta Bizáncot. Tizenkét országot igázott le, 200 várost hódított meg, és nem lényegtelen, hogy ötszörös túlerővel rendelkezett. Ha nem sikerül neki megállítani a törököt, egész Európa is eleshetett volna, mert minden országban anarchia volt, kis fejedelmek viaskodtak egymással. Nem lett volna erő, amely megállítsa a hódító hadat.

A magyarok sokszor meglepően jó teljesítményt nyújtanak **sport** versenyeken. Mindez annak ellenére, hogy sokszor egyértelműen a játékvezető ellenünk dolgozik, vagy a vendéglátó ország olyan körülményeket alakít ki a sportolóinknak, hogy lehetőleg ne tudják legjobb formájukat hozni. Ilyen bravúros teljesítmény az Aranycsapat Londoni 6:3-as eredménye. Ekkor az angolok 90 éve nem kaptak ki. A visszavágó 7:1 lett Budapesten. Természetesen a magyarok javára.

Nagyon úgy néz ki, hogy a Sallai András – Regőczy Krisztina jégtánc párosunk is szándékos lepontozás miatt nem lett első.

Amikor a németek ellen játszottuk a VB döntőt rossz szállást kaptak sportolóink, ahol egész éjjel hangos zene szólt, és távol volt a mérkőzés színhelyétől. Stb.

„Gránát vitte le a jobb kezét, ballal lett olimpiai bajnok

Takács Károly története filmbe illik, ha nem közvetlenül a háború után (1948 és 1952) nyerte volna olimpiai bajnokságait, biztosan találkozottunk volna vele a mozikban.

Az egyetlen olyan magyar olimpiai bajnok a lövészetben – a gyorstüzelő pisztolyban nyert –, aki duplázni tudott, és megvédte aranyérmét.

Takács 1948-ban 38 évesen újonc volt, mert a háború miatt 1940-es és 44-es olimpia elmaradt, 1936-ban pedig nem indulhatott. Honvéd őrmesterként ugyanis nem mehetett az olimpiára, mert csak a tiszteknek járt ez a kiváltság.

Ettől persze még nem lenne egészen kivételes és különleges a története. Nem sokkal élete első nagy győzelme, Európa-bajnoki aranyérme után 1938-ban, az egyik hadgyakorlaton felrobbant a jobb

kezében az egyik gránát gyutacsa. Levitte a kézfejét. Felépült a robbanás után, de testi fogyatékosága szembetűnő volt, rokkantnak nyilvánították.

A hadsereg állományában csak azért maradhatott, mert Horthy Miklós engedélyt adott rá.

»Takács Károly ht. őrmesternek a tényleges szolgálatban kivételes kegyelemből való meghagyását engedélyezem« – állt a kormányzó levelében.

Egy év sem telt el, amikor Takács megnyerte a magyar bajnokságot, de már bal kézzel. Hihetetlen akarattal, tökéletesen meg tudta tanulni, hogyan kell célra tartani és remegés nélkül lőni a tízeseket.

1948-ban eljött a nagy pillanat, amikor olimpián is megmutathatta a felkészültségét.

Sebezhetetlenek voltak az idegei, noha az utolsó lövés előtt véletlenül elsült a pisztolya, mielőtt még bejelentette volna a tűzkészültséget.

Szepesi György visszaemlékezése szerint Sebes Gusztáv – az Aranycsapat későbbi kapitánya a Magyar Olimpiai Bizottság egyik vezetője volt – tekintélye is kellett ahhoz, hogy érvénytelenítsék Takács lövéseit, és még egyszer célozhasson.

A hosszú huzavona nem zökkentette ki, ismét pontos volt. Arra készült egész életében, hogy minden körülmény között jól lőjön, tudatosan gyakorolt a fényviszonyok változásakor, tudatosan kereste a feszült helyzeteket.

Két mulhatatlan anekdota fűződik az aranyérméhez.

Az angolok nem értették, miért ballal fog kezét, azt hitték, hogy ez valami furcsa magyar szokás. Erre felvilágosították az újságírót, hogy elveszítette a jobb kézfejét, jobbal nem tudna. A krónikás azt gondolta, még jó, hogy balkezes. Ekkor pedig felvilágosították arról, hogy eredetileg jobb kezes, de kényszerből a gyengébbik kezét használta, elég sikeresen.

A másik pedig a győzelmi beszéd. Úgy tartotta, hogy nem tud jól rögtönözni, ezért ha sikeres lesz, és faggatják, akkor zavarba jöhet. Megírta előre, amit fontosnak gondolt. A papírlapot a belső zsebéből húzta elő, feleségének a fényképe volt mellette.

Íme:

Azt mondja a közmondás. Tehetség a nemzeté, a szorgalom az egyéné. Tehát ennek az olimpiai bajnokságnak csak az egyharmada az enyém, kétharmada a hazámé, Magyarországé. Azoké, akik hozzájárultak ahhoz, hogy én olimpiai bajnok lehessenek.

Négy év múlva már nem volt ennyire magabiztos önmaga sikerében, ezért két beszédet is írt. Egyet arra az alkalomra, ha ismét ő lesz a dobogó tetején, egy másik arra, ha esetleg tanítványa, Kun Szilárd megelőzi.

Takács lett az első, Kun a második.

Később edzősködött, generációk hálásak azért, hogy ismerhették.

Takács Károly 1910. január 21-én született, 1976. január ötödikén halt meg.⁴⁴²

Mi szól a magyarok ellen?

Sokan azt mondják ránk, hogy **széthúzóak vagyunk**.

Ezzel szemben ld.: Az 56-os forradalom idején olyan egység volt az ország népe között, hogy olyat szinte még a világ nem látott.

„Tanúsítani kívánom, hogy a budapesti felkelés a maga nemében a legtisztább megmozdulás volt az egész történelemben.”⁴⁴³

Illetve vö.: a Karácsony Sándor által mondottakat a magyar lélekről.

Szokták mondani, hogy **Szapolyai János** sem ért oda szándékosan a mohácsi csatába, hogy megleckéztesse a királyt. Pedig egy német történész szerint a hozzá küldött hírvivőt lecserélték és azt az üzenetet kapta, hogy ne siessen, mert elegen vannak. Amikor pedig megtudta, hogy baj van, csapatait otthagya egyedül előre indult, hogy megtegye, amit még lehet, de már késő volt.

Egy széthúzó nemzet nem lett volna képes megmaradni évszázadok alatt annyi ellenségtől körülvéve.

„Való, hogy a XVI. század második felében nemzettömbjének feldarabolásával a magyarság politikai, gazdasági s szellemi egysége megszűnt. Minden emberi számítás szerint teljes s a heves harcok

---

⁴⁴² Ághasi Attila: Index, 2016. 03. 05.

⁴⁴³ Léderer Lajos „The Observer”, London 1956. nov. 3.

közepett hamarosan bekövetkező megsemmisülés várt ránk. Már csak a közeli halál rettegése s valami különös, mély gongású önvád, szinte ótestamentumi bűntudat tartotta egybe a dicsősége magasságából alig száz év alatt a sötét mélységekbe bukó nemzetet, amelynek élete kévéjét durva kézzel tépte fel a sors s ziláltan bomlott s hullott széjjel a kavargó orkánban. (...) Ki csodálhatja, ha a törökben reménykedő magyar gyűlölte a németben bizakodó magyart és a némettel »konspiráló« magyar gyűlölte a törökkel »fraternizáló« magyart? Mindegyik tüstént elhitte s azt hitte ebben a tébolyos világban, hogy a másik »eladja a hazát«, pedig csak »menteni« akarták innen meg onnan s ki tehet róla, hogy ördög kezéből másik ördög kezébe. Merő gyűlölet volt a világ, megtelt gyűlölettel a gyűlölet forgatagának kellős közepén vergődő országunk. De azért akadtak magyarok, akik a gyűlölködés őrzőjébe sem veszítették el hitüket. Hittek a »mindentteremtő« Istenben és a nemzetben. A hajdan, még csak nem rég, annyi dicsőséget megért magyarságban. A »Vigasztaló ének« költője a legsúlyosabb csapások idején is fennen énekl: »Semmit ne bánkódjál, Krisztus szent serege, – Mert nem árthat néked senki gyűlölete, – Noha ez világnak rajtad dühössége, – Nem hagy téged szégyenbe Krisztus ő felsége. – Királyi nemzet vagy, noha te kicsi vagy, – Az Atya Istennek bizony te kedves vagy...«⁴⁴⁴

A németekre mondják, hogy összetartó nép. Pedig évszázadok alatt számos kis fejedelem harcolt egymás ellen, és ez az egység sem biztos, hogy mindig pozitív: „Sehol a világon nincs annyi »különvélemény« tudományban, művészetben, vallásban, politikában, mint a németeknél, de ugyanakkor sehol sem találni több önállótlan, pusztán vezényszóra engedelmeskedő, meghunyászkodó szellemet, mint közöttük.”⁴⁴⁵

Szegedi-Maszák Mihály idézi Musilt, aki ezt írja a németekről: „kevésbé értjük egymást, inkább viaskodunk és becsapjuk egymást,

---

⁴⁴⁴ Ujházy György: Európai magyarság 143–144. o.

⁴⁴⁵ Riviere. Idézi: Rákos Péter: Nemzeti jelleg 121. o.

ahol érjük. Egy kalap alá csak akkor vagyunk hozhatók, ha ez a kalap egy másik nemzet fején verendő be.”⁴⁴⁶

„Nehéz Oroszországot magányosan szolgálni, összefogásra viszont nem vagyunk képesek.”⁴⁴⁷

Ritkaság, hogy ennyire hiányozzon a nemzeti összetartó erő és kölcsönös támogatás egy népből, mint belőlünk. Vagy ez csak mostani jelenség?⁴⁴⁸

A régi magyarokról jegyezte fel Ottó freisingi püspök 1147-ban, mikor személyesen megfordult hazánkban: „semmilyen nagy dologba nem kezdenek gyakori és hosszas tanácskozás nélkül. Királyuk udvarában összejönnek és országuk állapota fölött tárgyalni, tanácskozni el nem mulasztják, s a téli hideg alatt ezt saját hajlékukban cselekszik. De mindnyájan úgy engedelmeskednek a fejedelemnek, hogy – úgyszólván – nemcsak nyílt ellentmondásokkal fölízgatni, hanem még titkolt suttogással sérteni is bűnnek tartják. Amikor pedig a király akarja vezetni a sereget, akkor mindnyájan ellentmondás nélkül, mintegy egy testben egyesülnek.”⁴⁴⁹

Az Árpád-házi királyok és Mátyás **hódításai**:

„A magyar királyok nem a „birodalom növelői”, őket a koronázási eskü a terület *megtartására és visszaszerzésére* kötelezi. A két első század Árpád-jainak makacsul folytatott **halicsi és horvát-balkáni hadjáratai** nem hódítást céloztak, hanem az akkori közép-európai dinasztikus felfogás szerint a rokonoknak trónjukon való megtartását vagy visszahelyezését; ezek a háborúk a magyar politikai bölcsességtől független dinasztikus epizódok voltak, ami abból a jelenetből is kiderül, amikor a magyar urak királyukat, II. Istvánt ott akarják hagyni, hadd ostromolja egyedül azt a ladoméri várat!”⁴⁵⁰

Joó Tibor így fogalmazza meg: „Királyaink támadó hadjáratait mindig a politikai szükség, a védelem biztosítása, vagy pedig a misszió, a hit

---

⁴⁴⁶ Mi a magyar? 2005. 262. o.

⁴⁴⁷ Szoltsenyicin: Orosznak lenni 274. o. idézi V.V. Sulgint.

⁴⁴⁸ Szoltsenyicin: Orosznak lenni 281. o.

⁴⁴⁹ Joó Tibor: Vallomások... 14. o.

⁴⁵⁰ Szekfü Gy.: A magyar jellem a történelemben. Mi a magyar? 507. o.

és műveltség terjesztése indította meg. De nincs ország, melynek oly állandó határai voltak, mint a magyaré.”⁴⁵¹

1940-ben két településen volt valamilyen román provokációra bekövetkezett megtorlás Ippi és Ördögekúti helységekben.⁴⁵² Miután támadás érte a magyar alakulatot, 160 szilágyippi román ajkú embert végeztek ki. Az ördögekúti esetben a templomtoronyból való lövöldözésre válaszul kezdtek löni a magyarok, sok ártatlant is megölve.⁴⁵³

A román katonaság és az erdélyi román nemzeti gárdák kegyetlenkedéseire *válaszképpen* a Székely Hadosztály katonái néhány esetben erőszakoskodtak a még magyar fennhatóság alatt lévő terület román lakosságával. A csapat parancsnoka, Kratochwill ezredes 1919. január 26-án parancsban szólította föl katonáit az ilyenfajta tevékenység beszüntetésére:

„Ismételten előfordult, hogy kikülönítések stb. alkalmával saját csapataink a román lakossággal szemben erőszakosan léptek fel, románok kokárdáit, román feliratokat, zászlókat téptek le és a román lakosságot kigúnyolták.

Katonáimat a román lakosság szívesen kell hogy lássa, nem erőszakkal, hanem szívvel, jó bánásmóddal, jó és nyugodt viselkedéssel kell hódítani. Hadd érezze a román lakosság, hogy jobbak, műveltebbek vagyunk, mint a román hadsereg katonái.

Ha a román nép látja, hogy nem rablókkal, hódítókkal van dolga, akkor Erdélyt vér nélkül fogjuk visszafoglalni.. Kiábrándult már Erdély román lakossága abból, hogy a román hadseregben üdvözítő felszabadítóját lássa. Rajtatok múlik, hogy ezt a kedvező helyzetet kihasználjátok.

Becsüljétek meg saját területünk hű román testvéreit.

Azokkal szemben, akik fenti szavaimat semmibe veszik, azok ellen a törvények teljes szigorával fogok eljárni. Hadbíró elé kerül mindenki,

---

⁴⁵¹ Magyar nacionalizmus 294. o.

⁴⁵² Magyar holokauszt II. 25. o.

⁴⁵³ Magyar Nemzet 2013. febr. 16. 39. o.

aki békés, csendes magyar vagy román polgártárs életét és vagyonát veszélyezteti, vagy nemzeti érzelmében sérti.”⁴⁵⁴

Elsősorban magyar legénységű ezredekkel verették véresen szét a XVIII. század végén a román parasztok fölkelését. Természetesen a Habsburgok.⁴⁵⁵

Az 1831-es fölkelés leverésére hivatkozva merik azt mondani: ezért gyűlölik a magyarokat! A magyarokat, akik közül legalább annyit végeztek ki, húztak deresre, küldtek hosszú évekre rács mögé a bécsi hatóságok a kolera-lázadás kapcsán, mint ruszint és szlovákok.⁴⁵⁶

1914-ben Boszniában tizenöt magyar ezredet vetnek be az **osztrákok**, Hercegovinában szintén.⁴⁵⁷

A **kalandozások** korának megmozdulásait szokták legtöbbször emlegetni. Érdekességgként említem meg a katalánokat, akiknek egy serege katalán kompánia néven fölmentette a török ostrom alól Filadelfiát, de később összevesztek a bizánciakkal, és mikor vezérüket megölték, olyan pusztítást végeztek a birodalom európai részén, hogy máig a bolgároknál szörnyeteget jelent a katalán szó.⁴⁵⁸

„A magyar hadakozások egy rendkívül intelligens külpolitika három szomszédos birodalomban végzett tervszerű akciói voltak. Ugyanaz, amit az angolok „balance of power” néven ismert politikájukkal évszázadokon keresztül folytattak sikerrel, nevezetesen: egy veszedelmes szomszédos nagyhatalom kialakulásának megakadályozása végett mindig a gyöngébb fél támogatásával. Ebben az időben tehát, 18 éven át Európában csak két intelligens koponya munkál: a német Ottó s Bulcsú. (...) Két hónap alatt mintegy 5000 kilométert végighaladva, öt nagy folyón átkelve, (Enns, Rajna, Rhone s kétszer a Po) ...hazatérnek... Ehhez képest Hannibál útja csak egy séta!”⁴⁵⁹ Az sem sikerült túl jól.

---

⁴⁵⁴ Raffay Ernő: Magyar tragédia. 105. o.

⁴⁵⁵ Türk A.: Mások vittek rossz utakra minket...: 116. o.

⁴⁵⁶ Türk: 125. o.

⁴⁵⁷ Türk: 135. o.

⁴⁵⁸ Bereznay András: Ténykép: A katalán nép története. Előjogok és tiltások. Magyar Nemzet 2012. 12. 01. 24. o.

⁴⁵⁹ Dr. Hajnos László: Igazságok a magyar történelemben.

„(...) a fentiek is egyértelműen bizonyítják, teljesen téves ezt az időszakot az úgynevezett „kalandozások” korának nevezni. Inkább azt kell kiemelni, hogy nem az e fogalom által sugallt, nem egy szakkutatónál leírt „öncélú katonai akcióról”, **nem zsákmányszerzésre irányuló kóborlásokról volt szó.** Éppen ellenkezőleg, a forrásokkal igazolható hadjáratokból bizonyíthatóan legalább egyharmadukra úgy került sor, hogy a forrásban lévő nyugat-európai hatalmi viszonyok során egyes kisebb-nagyobb európai területek uralkodói szövetségesként fegyvertársnak hívták a magyarokat, a többi pedig büntető expedíció volt. Utóbbiakkal kapcsolatban külön hangsúlyozandó, hogy az (e kor szellemiségének megfelelően) **nem magyar sajátosság volt.**

Ha pedig ténylegesen az állítólagos Nagy Károly uralma idején elhurcolt és Európa-szerte szétszóródott (szétajándékozott) hatalmas egykori avar kincs visszaszerzése volt a feltételezett alapmotiváció, (ahogyan ez sok magyar szerzőnél olvasható,) akkor ez teljesen érthető. Ezt a motivációt támasztja alá azoknak a városoknak, kolostoroknak a krónikája, ahová nem került az egykori avar kincsekből, és éppen ezt emelik ki, hogy a magyarok nem raboltak, nem fosztogattak, nem romboltak, nem pusztítottak. Példaként említsük meg, hogy a Szent Geminian kortárs-életrajza – e szent csodatételenek tulajdonítva – közli, hogy a magyar csapatok Modenában »minden zeg-zugot felkutattak, de semmit el nem vittek, nem rongáltak, nem romboltak, semmi kárt nem tettek a városban, még a templomi kincseket is a helyükön hagyták«.»⁴⁶⁰

Andrásfalvy Bertalan szerint a kalandozások történetének egyetlen hiteles leírása a Sankt Galleni, ahol nem kegyetlenkedtek.⁴⁶¹

Ha a magyarok kalandoztak, akkor kalandoztak a vikingek is, Nagy Károly is, illetve minden hódító hadvezér, Julius Caesar, Napóleon, a Habsburgok, nem is beszélve a gyarmatosításokról. Ezekhez képest nincs semmi szégyellni valónk. Sőt büszkék lehetünk teljesít-

---

<http://www.magtudin.org/Hajnos%20Laszlo%20-%20Igazsagok.htm>

⁴⁶⁰ Zachar József: „Egy ezredévi szenvedés”. 36–37. o.

⁴⁶¹ Andrásfalvy B.: Mit nevezhetünk magyarnak? Mi a magyar, 26. o.

ményünkre, mert ötven győztes hadjáratban csak két csatát vesztettünk, ami nem is volt olyan súlyos, mint amilyennek beállítják. Ez a hadtörténelemben példátlan eredmény. Mindkettő távol Magyarországtól történt. A vereség után a „győztesek” nem mertek magyar földre lépni. És ezek után, bár állandó célpontjai voltunk a német és török terjeszkedésnek hat évszázadon keresztül ellen tudtunk nekik állni. És amikor 1526-ban részben elvesztettük önállóságunkat, egész Európa össze fogott ellenünk a Fuggerek pártolása érdekében, és még jöttek a törökök is. II. Lajosnak ötvenezer forintja maradt a háborúra, míg a Fuggerek 400 ezer értékű rezeset vittek ki az országból.⁴⁶²

Mellesleg Nagy Károly hódítása semmisítette meg az avar püspökségeket.⁴⁶³

A **vikingekről**: Johannes Brøndsted A vikingek című könyve végén felteszi a kérdést: „Mit adtak a vikingek Európának? Kezdetnek a *dona Danaorumot*: vagyis pusztítást, rablást, fosztogatást, gyilkosságot, utóbb pedig tudatos gyarmatosítást. Egyebet a vikingektől nem tanult Európa.”⁴⁶⁴

A szlávokról az első biztos forrás Prokopios bizánci írótól származik 527-ből. 585-ben Ephesosi János „Megírja, hogy a szlávok végigpusztították Hellas, Tessália és Trákia városait, és gond és félelem nélkül laktak a római provinciákban mindent égetve és pusztítva.”⁴⁶⁵

„A rómaiaknak, midőn azt kérdezték, mi dolguk a gallokak Etruriában, vadul felelték: ők úgy tartják, hogy a fegyverekben van a jog, és hogy a bátraké minden.”⁴⁶⁶

Több évszázad múltán Napóleon így fogalmaz: „a jogot fegyvereinkkel visszük, az erős férfiakat illet minden.”⁴⁶⁷

---

⁴⁶² Vö.: Bunyevác 2009. 281. o.

⁴⁶³ Vö.: Zachar 83. o.

⁴⁶⁴ Id. mű: 283. o.

⁴⁶⁵ Kniezsa István: A szlávok őstörténete. A magyarság és a ... 25–26. o.

⁴⁶⁶ Livius V. 161. Idézi Rónay Jácint 90. o.

⁴⁶⁷ Rónay J.: 90. o.

„...a magyarok oszlopos tagjai a közép-európai elnyomók bandájának.”⁴⁶⁸ Erre a vádra szerintem kellően megfelelttem már eddig.

Árpádék bejövetelét szokás emlegetni, hogy szétverték a **nagy morva birodalmat**, pedig ez már akkor nem létezett. Az előtt sem igazán. A kis szláv népek pedig éppen a magyaroknak köszönhetik fennmaradásukat, akik megvédték őket a germán terjeszkedéstől. Ezt két orosz történész: Grot és Lamanszkij fejtette ki.⁴⁶⁹

Mellesleg a korabeli Európában minden állam fegyverrel és harccal született. Mivel a magyarok őshonosak a Kárpát-medencében, ezért minden bizonnyal az ún. honfoglalás csak hazatérés volt. Ahogyan a nyelvújítás előtt hívták ezt az eseményt. A harcok pedig csak felszabadító csaták.

„Michael Howard történész szerint »egyetlen, a szó igazi értelmében vett nemzet sem születhet háború nélkül... egyetlen öntudatos közösség sem léphetne ki új és független szereplőként a világszínpadra fegyveres összeütközés vagy az azzal való fenyegetés nélkül.«”⁴⁷⁰

A II. világháború idején nem védtük, sőt elősegítettük a **zsidók elhurcolását**, állítják egyesek.

„1944 márciusáig Magyarország volt az egyetlen európai ország, ahol a zsidók élete biztonságosnak volt tekinthető.”⁴⁷¹

„Beneš uralma alatt is, egy évvel azelőtt, hogy Hitler bevonult Prágába, a cseh rendőrök visszatoloncolták az osztrák zsidókat, vagy átadták őket a Gestapónak. (...) Szlovákia a legszorosabb kapcsolatban állt a németekkel, akiknek nem kellett megszállniuk őket, hogy deportálják a zsidókat, megtették maguktól is.”⁴⁷²

„A magyarokkal kapcsolatos hivatkozások gyerekek, és jöllehet találni néhányat, nem tanúskodnak arról, hogy a magyarok együttműködő magatartást tanúsítottak volna. Zsitomirban például a magyarok

---

⁴⁶⁸ Beneš. Idézi: Magyar holokauszt II. 5. o.

⁴⁶⁹ Magyar holokauszt II. 23. o.

⁴⁷⁰ S. P. Huntington: Kik vagyunk mi? 64. o.

⁴⁷¹ J. F. Montgomery

⁴⁷² Bunyevác 2009. 321. o.

állítottak le egy akciót, amely a helyi rendőrség részéről a zsidók ellen irányult (1941. július 15-én). Később valamivel délebből az Einsatzgruppe D jelentette, hogy augusztus végére a Dnyeszter menti Hotintól Jampolig a területet ’megtisztították a zsidóktól’, kivéve egy kis részt, amelyet magyar erők tartanak megszállva.”⁴⁷³

Érdekes, hogy gróf Esterházy Jánost, aki egyedül szavazott a zsidótörvények ellen Szlovákiában, a háború után halálra ítélték, és börtönben fejezte be életét.⁴⁷⁴

A zsidók kiirtását nem a németek kezdték, hanem a románok. Matatias Carp: A holokauszt Romániában című könyvében megírja, hogy „a zsidók ellen elkövetett gyilkosságok sorozata nem Németországban, hanem Romániában kezdődött. Az 1940 júniusában a szovjet ultimátum miatt Beszarábiából visszavonuló hadsereg iszonyatos bestialis gyilkosságokat követett el a zsidók ellen. Egy évvel később a németek oldalán előrenyomuló e hadsereg katonái 1941. június 22-e és szeptember 21-e között – azaz 3 hónap alatt – 166 ezer ártatlan zsidó embert gyilkoltak meg. (...) Romániában az 1939-ben volt 850 ezer zsidó lakosból jelenleg kevesebb, mint 6 ezer ember él!”⁴⁷⁵ A zsidóknak kb. felét megölték, másik felét elűldözték.

Más adatokat közöl Martin Gilbert „Atlas of the Holocaust” című könyvében. Szerinte a lakosság számának arányát tekintve a románok háromszor több zsidót öltek meg, mint a németek. Adatai szerint 778 ezer zsidó közül megöltek 436 ezret 1942. január 20-ig.⁴⁷⁶ Ezen kívül határaikon kívül 158 ezret. Ezt követően Romániában még további 216 ezret öltek meg. Tehát összesen 810 ezer életért felelősek. Ennek nagy részét német parancs nélkül, önszántunkból tették meg. És ráadásul a felelősök nem büntetést, hanem jutalmat kaptak cselekedeteikért. Miniszterek és nagykövetek lettek. Egyikük a titkosrendőrség vezetője.⁴⁷⁷

---

⁴⁷³ Raoul Hilberg. Idézi: Magyar Holokauszt II. 16. o.

⁴⁷⁴ Bunyevác 2009. 331. o.

⁴⁷⁵ Magyar holokauszt II. 26–27. o.

⁴⁷⁶ Ekkor volt Németországban a Wanssee-i konferencia, ahol az ún. végső megoldást döntötték el.

⁴⁷⁷ Beke Albert: Márai Sándor a magyarságról és a zsidóságról.

Az orosz és lengyel területekről menekülő zsidók jelentős része vándorolt Amerikába, de közülük sokan a szomszédos államokban telepedtek le, kivéve Romániát, akik védekeztek a bevándorlásuk ellen.⁴⁷⁸

Míg a magyar zsidóság aranykort élt a kiegyezés után nálunk, addig Romániában 196 zsidóellenes törvényt hoztak.⁴⁷⁹

Nekünk szemünkre vetik, hogy nem védtük a zsidókat a németek elhurcolásától. Lloyd George, aki osztotta az igazságot Trianonban, ezt mondta azoknak, akik a szovjet elnyomás alatt sínylődőkön akartak segíteni: „Felejtétek el Oroszországot! Nekünk a saját társadalmunk jólétéről kell gondoskodnunk.”⁴⁸⁰

Utolsó csatlósnak is szoktak nevezni minket, pedig a románok nagyobb erővel vettek részt a Szovjetunió elleni háborúban, Tiso plébános szlovákjai, Pavelic horvátjai és a bosnyák SS-ek tovább tartottak ki Hitler mellett a II. világháborúban.⁴⁸¹

Ráadásul „A szovjet vezetés nem tette lehetővé, hogy a hadifoglyokból magyar katonai alakulatot szervezzenek, nehogy e címen a magyarok valamilyen érdemet szerezzenek maguknak.”⁴⁸²

Szemünkre szokták vetni Bosznia-Hercegovina 1878-as bekebelezését. Ezzel szemben megfontolandók a következők: Andrassy nem akarta ezt, hanem fegyverszünetet, reformokat, vegyes bizottságot az ellenőrzésre, de a bosnyákok nem fogadták el. A Monarchia ezután okkupálta a területet. Viszont olyan fejlődést és olyan biztonságot teremtettek ott, hogy más európai területek is megirigyelhették volna, nem hogy a Balkán valamelyik népe. Iskolákat, kórházakat, öntöző hálózatot építettek, kedvezményes kölcsönökkel támogatták a lakosságot. Feltehetjük a kérdést: Melyik nyugati hatalom tett hasonló dolgokat az általa meghódított

---

⁴⁷⁸ Vö. Szekfű: Három nemzedék 329. o.

⁴⁷⁹ Vö.: R. L. Braham: Román nacionalisták és a holokauszt. 32. o.

⁴⁸⁰ Szolzsenyicin: Oroszoknak lenni – vagy nem lenni? 29. o.

⁴⁸¹ Türk A.: Mások vittek... 179. o.

⁴⁸² Ormos Mária. Mi a magyar? 194. o.

területeken? És a szerbek, románok, csehek, szlovákok az elcsatolt területeinkkel?

A II. világháborúban való részvételünkről és **Don-kanyar béli harcokról** is szoktak beszélni. A Magyar Nemzet 2013. márc. 2-i számában van erről egy igen érdekes cikk. Több anyag is szóba kerül, pl. Hatos Gyula és Debreceni Mihály Ott a messzi Donnál... című dokumentumfilmje is. A szerző ismertetése szerint a filmben szereplő egykori szemtanúk inkább pozitív emlékeket őriznek. A helyiek emlékei szerint a finnek és a németek kegyetlenebbek voltak a magyaroknál. A magyarok viselkedését az is befolyásolhatta, hogy egy eltűnt csapat után kutatva, olyan állapotban találták meg holttesteiket, hogy hánytak a katonák a látványtól. Ugyanis annyira megkínózták őket. Egy ilyen esemény után bizonyára történt megtorlás és vétenek is áldozatul eshettek az eseményeknek.⁴⁸³

A magyar megszálló csapatok a Szovjetunióban címen jelentetett meg egy dokumentum kötetet Krausz Tamás és Varga Éva Mária. A kötetet Illésfalvy Péter ismerteti a Magyar Nemzet 2013. 03. 23-i számában. Ebből kiderül, hogy Krausziek szovjet levéltári dokumentumok alapján állították össze a kötetet. Össze is hordtak mindenféle aljasságot a magyarokról. És természetes is, hogy háborúban voltak bűncselekmények a magyarok részéről is, de melyik harcoló fél nem követett el ilyet? Viszont nem vették figyelembe, hogy a KGB által készített jegyzőkönyvek nem tartozhatnak a hiteles források közé. Ők maguk is használják a népirtás szót, ami teljesen alaptalan az akkori helyzetre. „... de olyat nem fog találni senki, amelyben a Honvéd Vezérkar felsőbb politikai utasításra megtervezte volna a magyar hadosztályok megszállásra kijelölt területei orosz, ukrán, fehérorosz nemzetiségű lakosságának honvédség általi kiirtását.” – írja Illésfalvy. Arra is hoz fel példákat, hogy magyar dokumentumok szerint „a honvédek többek között gazdálkodni tanították a helybélieket, lovakat adtak a lakosság mezőgazdasági munkájához, vagy éppen maguk is segítettek benne. Orvosi ellátást biztosítottak, élelmeztek a nélkülöző, nyomorgó népet, felépítették a

---

⁴⁸³ Wekerle Szabolcs

lerombolt templomokat, a tábori papok megkeresztelték azokat, akik ezt kívánták, és ha lehetett, igyekeztek tisztaságra, igényességre szoktatni a magyar bakák számára megütközést keltő környezetben tengődő orosz parasztot.”

A felháborító ebben a könyvben az, hogy most meg fog jelenni pár kritikus vélemény róla, majd a kötet bekerül a könyvtárakba és, ha egy diák a magyarok világháborús szerepéről akar tanulni, ezt fogja forgatni és a kritika nem lesz mellette. Tehát évtizedeken át fogja mérgezni a magyarok tudatát.

A magyarságról manapság szokták emlegetni, hogy magas az **öngyilkosságok** aránya, sok az abortusz, sok az alkoholista, a pszichiátriai kezelésre szoruló, vagyis egy pusztuló, önpusztító nép vagyunk. Ezek bizonyára igaz adatok. Az öngyilkosságról már részben beszéltem. Mindegyikre azt tudom mondani, amit Bene Éva ír könyvében: „A magyar nép évszázadok óta nem járhatja a maga útját. Hódítóktól való függő helyzete, ellenséges, idegen népekkel való küzdelme, és az indirekt népiirtás megannyi ránehezítő módszere alkalmazkodóképességét, ellenálló képességét és védekező rendszerét is megtámadta és felőrölte. Ezért sem területét, sem szuverenitását, sem érdekeit, sem egységét, sem önmagát nem volt képes megvédeni.”⁴⁸⁴

„Nem tartozik szorosan ide, de Babba sürget, hogy írjam csak le: Valaki az öngyilkosságot *morbus hungaricus*nak nevezte! Magyar betegségnek! Mert világviszonylatban ebben is elsők vagyunk! Miért? Mert az igazi magyar ember, az becsületes, az nem hazudik, az a más nyelvű emberben is Isten gyermekét látja, az éppen ezért nem embertestvére hátára lép, hogy magasabb polcra kerüljön, stb. És, ha mégis ilyen világban kell élnie, akkor inkább kilép belőle... Ez nem gyávaság! Ez világméretű felkiáltójel az *igazság* mellett, a *gazság* ellen!”⁴⁸⁵

---

⁴⁸⁴ Bene Éva: Megdőlt az életfa. 208. o. Az indirekt népiirtást a könyvben részletesen kifejti.

⁴⁸⁵ Daczó Árpád: Csíksomlyó titka (168. o.)

„A társadalom atomizálódási folyamatában a kommunista diktatúra elévülhetetlen érdemeket szerzett: kiküszöbölte a közösségeket, akadályozta és tiltotta a civil szerveződéseket, szétrombolta a családokat. (...) közös megmozdulásra képtelen, önhitt, egoista, nyereszkes egyedek széthulló lakosságává váltunk. (...) Az atomizálódott, beteg társadalom behódolt tagjaival a hatalom már azt tehet, amit akar.”⁴⁸⁶

De mindezeknél a hibáknál figyelembe kell venni, hogy ezek egy pusztító folyamat eredményei. Nagyszüleink még élénk közösségi életet éltek. És Jézusnak is azt mondták a kereszten: „Ha valóban Isten fia vagy, szállj le a keresztről!” A kiszolgáltatottság, idegen hatalom nem bizonyítja a ki nem választottságot. Amikor önálló népként cselekedhettünk, nem így éltünk. Mindentől függetlenül bízik benne, hogy van a magyarságnak egy **szent maradéka**, akik élnek az igaz magyarságot.

„Ha az ön- és fajfenntartás együttesen olyan mértékű alkalmazkodást követel, amely a populáció toleranciahatárát meghaladja, ha az alkalmazkodás nem csak próbára teszi, de ki is meríti az ember erejét, akkor úgy alkalmazkodik, mint a ketrecbe zárt állatok: nem szaporodik. Ha pedig az életfeltételek az önfenntartáshoz sem elégségesek, az ember is elvándorol, mint a költöző madarak, vagy a populációk közötti versengés szabályait követve kipusztul vagy önmaga idomul: végleg feladja önmagát. A tűrőképességet meghaladó alkalmazkodás tartós kényszere tehát a szaporodás gátlását, a populáció kihalását, menekülést vagy karakterváltozást idézhet elő.”⁴⁸⁷

„A liberalizmus (...) eltávolítja az embert Istentől és a közösségtől, eltorzult szemléletével szembeállítja az egyik embert a másikkal, az egyént a közösséggel, és az önzés, a kíméletlen létharc jogát hirdeti. (...) a modern rabszolgaság szenvedései és a széles körű sikertelenség felelős az ön- és közveszélyes erőszak fokozódásáért.”⁴⁸⁸

---

⁴⁸⁶ Bene Éva: id. mű: 176–177. o.

⁴⁸⁷ Bene Éva: id. mű: 139. o.

⁴⁸⁸ Bene Éva: id. mű: 173. o.

Egy másik szintén komoly vélemény szerint: „1956 után rájött a politika, hogy a legnagyobb veszélyt számára a nemzeti identitástudat, vagyis az a fajta összetartozás-élmény jelenti, amit a forradalomban szinte az egész ország átélt. Ennek kivédésére kinyitottak néhány kiskaput, és valósággal sulykolták a fogyasztói társadalom értékrendjét. Az anyagi helyzet a magyar társadalomban értékmérővé vált, ezért is hívták azt a rendszert fridzsider-szocializmusnak. Mindenkiel külön alkukat kötöttek, és aki „közelebb volt a tűzhöz”, kicsit többet kapott, kicsit többet utazhatott, kicsit hamarabb kapta meg a kocsi kiutalást. Így a fogyasztói ideológia vált általánossá, különösen a társadalom alacsonyabb végzettségű rétegeiben, ahol ezek a viszonylagos előnyök váltak az önértékelés alapjává. Ugyanakkor a nemzeti érzés megélését a legszigorúbban elfojtották. A pszichológiából, pszichiátriából tudjuk, hogy az elfojtás neurózishoz vezet, így valóban országos szintű neurózis alakult ki. Beláthatatlan következményekkel jár, ha sikerül egy nép jelentős hányadával elfogadtatni, hogy számára az összetartozás-élmény nem fontos. Ezért áll ma Magyarország az anómia, a közös érték és normarendszer tekintetében sokkal rosszabbul, mint szomszédjai, akár a szlovének, a lengyelek, a csehek, még a szlovákok is.”⁴⁸⁹

Veres Péter szerint: „Nagy dolog, nehéz, emberölő dolog napról napra, hétről hétre, évről évre, életről életre, örökösen másnak dolgozni, idegen célokra olcsó bérért. Érthető, ha ez az élet felőrli az embereket, érthető, ha a kapitalizmus kezdetén, de az elmaradott országokban ma is itt pusztul el a paraszti népfölösleg. Érthető az is, ha ez a tömeg elveszíti a szépérzékét a durva hajszás munkában, s azután elveszíti szellemi józanságát és szaporodási készségét is.”⁴⁹⁰

Vannak, akik azt mondják: Állandóan a múlton rágódunk, sopánkodunk. A sebeinket nyalogatjuk. Ebben is van igazság. Viszont nagyon sok magyar alapos téveszmét hisz Trianonnal kapcsolatban. Már az is szép eredmény, ha egyáltalán tudja, hogy mi történt ott.

---

⁴⁸⁹ Kopp Mária, Skrabski Árpád: Magyar lelkiállapot az ezredforduló után

⁴⁹⁰ Veres P.: Mit ér az ember. 35. o.

Vajon Jézus a kereszttúton jókedvű volt? Mert mi a keresztutunkat járjuk folyamatosan, századok vagy évezredek óta.

Joó Tibornak nagyon szép gondolatai vannak ezzel kapcsolatban: „Új korszak kezdődik s ezzel a szellem új rétege a mohácsi katasztrófával. Négy évszázad gyászszei nem elegendők arra, hogy egész borzalmasságát kifejezzék. Az eddigi rétegek, beszakadtak, összetörték, s ebben az állapotban váltak új alaprétéggé. Erről sohasem szabad megfeledkeznünk, ha nemzetiségünk alkatát vizsgáljuk. Mohács olyan törés nemzetünk életében, minőt kevés nemzet élt át. Egyszerre bukott le a csúcsról. Önértétét olyan súlyos sebzés érte, mely szellemének egész hangulatát, az addigi biztonságos, büszke derüt s vele magatartását is szükségszerűen átalakította. A Mohács utáni magyar egészen más szemmel néz a világba, mint a Mohács előtti. Nemzetkarakterológiai műveink egyik hibája az, hogy nem igen veszik számba a Mohács előtti magyart, fejtegetéseiket az utóbbi négyszáz évhez fűzik. Holott az egészséges, igazi magyar a középkori. Mohács és a rákövetkező idők, a keletről és nyugatról rántó elnyomatás századai, a teljes elhagyatottság tudata, a minden oldalról körülvevő gyűlölet szakadatlan érzése, a nemzethalál állandó közellétének rémülete, a rászédettség lázító keserősége, a kimerülés fokozatos közeledésének és mindennekfelett a méltánytalanság kínzó nyomása, mindez nem csak nyomta, de meg is nyomorította a magyar lelket. A szabad, ép, igazi magyar a diadalmas büszke vitéz, a hatalmas középkori birodalom magyarja, Krisztus vitéze, Európa védelmezője. Ez a magyar európai már, de keletről hozott csorbítatlan erővel az. Ha megújulásért idézzük őseink szellemét, az övétét idézzük. Ha pedig a Mohács utáni atyákat akarjuk megérteni, a vizsgálat feladata éppen az, hogyan alakult a szörnyű csapás és az azóta meg nem szűnő nyomás alatt az ősi alkat.”⁴⁹¹

Szintén ő idézi Rákóczi Emlékiratait: „...de az ... jele és keserű gyümölcse az ausztriai ház atyai uralkodásának, mely alatt az egész

---

⁴⁹¹ Joó Tibor: A magyar nacionalizmus 307. o.

nemzet oly tulajdonságokat vett föl, mint a rosszul nevelt gyermek, melyekért egyedül csak atyját lehet kárhóztatni.”⁴⁹²

Vajon Jézusnak a választott népből kell-e származnia?

Én valószínűnek tartom, hogy igen. Ha földi anyja Mária, az emberek közt különleges helyet foglal el (kegyelemmel teljes, áldott vagy te az asszonyok között⁴⁹³), akkor valószínűsíthető, hogy tágabb környezete is az. Ahogyan a családot, ahol Jézus nevelkedett Szentcsaládnak nevezzük, úgy valószínűleg az a nép, amelyik Jézusnak történelmi környezetet adott, annak is különleges tulajdonságokkal kell rendelkeznie. Éppen úgy, mint a választott népnek. Tehát Mária nagy valószínűséggel a választott népből származik. Miért kellene a szentségnek megállni a családnál? Nem lehet szent a nagycsalád? A nemzettség? A nemzet? Hiszen valamikor a család nem volt úgy kiszakítva a társadalomból, mint manapság.

Megfontolandónak tartom Renan véleményét: „Galilea lakossága, mint az ország neve is mutatja, nagyon kevert volt. Jézus korában, e tartomány lakosai között, sok volt a nem-zsidó (föníciai, szíriai, arab, sőt görög is.) Az ilyen kevert népességű vidékeken a zsidóságra való áttérés egyáltalán nem volt ritka. Lehetetlen tehát itt a fajkérdést felvetni, s kikutatni milyen vér folyt annak ereiben, aki legtöbbet tett arra, hogy az emberiségben a vérbeli megkülönböztetések háttérbe szoruljanak.”⁴⁹⁴

Ha sokan azért ragaszkodnak Jézus zsidó származásához, mert szerintük a zsidóság Isten választott népe és ezért kell Jézusnak belőle származnia, *akkor* ez egy sarkalatos kérdés. Meg kell vizsgálni: Vajon származhat-e Jézus a zsidóságból?

---

⁴⁹² Joó Tibor: A magyar nacionalizmus 315. o.

⁴⁹³ Luk. 1,42

⁴⁹⁴ Renan: Jézus élete 60. o.

Amennyiben Jézusnak a választott népből kellett származnia, ebben az esetben, ha bizonyítható Jézus nem zsidó származása, akkor bizonyított, hogy a választott nép nem lehet a zsidó.

A kérdés nem teljesen komoly, mert Jézusnak nincs földi apja – a keresztény hit szerint – hanem atyja van, a Mennyei Atya. Földi megszületéséig sincs nemzetisége, utána miért lenne? Mivel az isteni rész valószínűleg jelentősen felülírja a Szűz Mária képviselte emberit, ezért Jézus származásáról beszélni szerintem nevetséges. Esetleg, ha nagyon kíváncsiak vagyunk Mária származásáról lehet beszélni, illetve arról, hogy Jézus kikkel azonosította magát, milyen vallásgyakorlatot folytatott és milyen hit lehetett a lelkében, *mint embernek*. Milyen hitű emberek között nőtt fel? Megfontolandó, hogy nem állt szóba a főpappal! Képzeljünk el egy katolikust, akit a pápa elé idéznek és nem áll szóba vele. Pilátussal viszont szóba állt. Pilátus így szól hozzá: „A te néped és a papi fejedelmek adtak a kezembe. Mit tettél? Felelt Jézus: Az én országom nem ebből a világból való. Ha ebből a világból való volna az én országom, a szolgálaim harcolnának, hogy ne jussak a **zsidók** kezére. Ámde az én országom nem innen való.” (Jn 18,35–36)

Az pedig közismert, hogy Jézust nem kötötték a zsidó hagyományok, bátran semmibe vette a széles körben elterjedt szabályokat, értelmezte saját felfogása, saját mértéke szerint a Bibliát. Nem tartotta be tanítványaival a tisztasági szabályokat, a szombati tilalmakat, a kóser kosztot, lekicsinyli a templomot (a samariai asszonnyal való beszélgetésben). Itt az egész prófétai hagyományt lábbal tiporja. Ti nem Jeruzsálemben fogját Istent imádni, hanem lélekben és igazságban. A húsvéti vacsorát (ha az volt egyáltalán) egy nappal korábban tartja, péntek helyett csütörtökön.⁴⁹⁵ A vacsorán pedig nem zsidó, hanem, szkíta (pártus, hun, magyar) szokás szerint végez szertartás, köt szövetséget tanítványaival. Úgy ahogyan Hérodotosz

---

⁴⁹⁵ Kaifástól a helytartóságra vitték Jézust. Kora reggel volt. A zsidók nem mentek be a helytartóságra, nehogy tisztátalanná váljanak, s elkölthessék a húsvéti bárányt. (Jn 18,28)

leírja a szkíták vérszerződését⁴⁹⁶, és ahogyan Anonymus leírja a hét vezér etelközi vérszerződését⁴⁹⁷. Vermes Gézával itt egyetértünk, mert szerinte sem fogyaszthatott Jézus húsvéti vacsorát. A lábjegyzetben pedig hozzáfűzi: „Újabban egyes tudósok feltételezik, hogy Jézus az esszénusok szokását követte, amely szerint a húsvét mindig szerdára esik, az előkészületi étkezés pedig kedd estére. Ha azonban nem tévesztjük szem elől Jézus vallásának alapvetően nem esszénus (nem törvénykövető) jellegét, az a feltevés, hogy az esszénus liturgiát követte volna, nemhogy kétségesnek, de szinte lehetetlennek látszik.”⁴⁹⁸ De a kedd sem csütörtök.

Az az esszénus szabály is ellenkezik Jézus tanításával, hogy „szeressék a Fény minden fiát” viszont „gyűlöljék a Sötétség minden fiát.”⁴⁹⁹ Jézus ugyanis az ellenség szeretetét várja el követőitől. Tehát nagyon valószínű, hogy Jézus nem tartozott az esszénus gyülekezet tagjai közé.

A szamariai asszonnyal való találkozás során a nő zsidónak mondja Jézust, de ő nem tiltakozik ellene. Erre szokták mondani, hogy elismeri zsidóságát. Viszont a Jn 8,48-ban Jézust szamariainak mondják és az ellen sem tiltakozik. Viszont tiltakozik az ellen, hogy ördögtől megszállott.

A nem zsidó Melkizedek is kenyérrel és borral áldoz, ahogyan Jézus. Egy sumer ének szerint: „Aklában áll a Juh,/ ő a pásztor, aklában fénnel ragyog./ A juh s a gabona fénylőn jelentek meg./ Az égen náluk található a bőség,/ az Országban náluk található az élet lehelete,/ ők irányítják az istenek erőit.”⁵⁰⁰ Itt az érdekesség az, hogy

---

⁴⁹⁶ Hérodotosz: „Egy nagy, földből készült tálat borral megtöltenek, majd a szerződő felek, magukon törrel apró sebet ejtve, vérüket a borba csorgatják, ezután az elegybe handzsárt, nyílvevesszőket, csatabárdot, alabárdot mártanak. Mindeközben imádságokat mondanak, végül a szerződő felek az elegyből egy-egy hajtást isznak, s így tesznek mindazok is, kik a követőik között vezérnek számítanak.”

⁴⁹⁷ Anonymus: Gesta Hungarorum, de ugyanerről Tacitus is megemlékezik.

⁴⁹⁸ Vermes: Jézus hiteles... 320. o.

⁴⁹⁹ A Közösség szabályzata 1,9–10.

⁵⁰⁰ Bíró Lajos: A magyar Jézus 84. o.

Jézus az Isten Báránya, a Jó Pásztor, az Élet Kenyere. A Jó Pásztor cím pedig Mezopotámiai eredetű.

Szerintem a legerősebb bizonyíték Jézus nem zsidó volta mellet az, hogy tanítása szöges ellentétben áll a zsidók hitével és élet gyakorlatával. Ezt világosabb pillanataikban katolikus teológusok is látják. Előd István Katolikus dogmatikájában azt írja: „A vallás tekintetében egészen újat hozott.”⁵⁰¹ Nem ismerek még egy olyan vallást, amelyik kétféle erkölcsöt tanítana tagjainak: egyet saját maguk közötti használatra, egyet pedig az idegenekkel szemben. Ez pedig abszolút ellentéte Jézus tanításának, aki az ellenség szeretetét is elvárja követőitől. Szent Pál, aki maga is zsidó farizeus volt, jól ismerte népét, ezt írja: „akik Urunkat, Jézust és a prófétákat is megölték, minket pedig üldöznek, ezért az **Isten előtt nem kedvesek**, és az embereknek is ellenségei. Akadályoznak bennünket, hogy a pogányoknak ne hirdessük az evangéliumot az üdvösségükre. Így betelik egyszer s mindenkorra bűneik mértéke, s már rajtuk is az Isten haragja, **végérvényesen**.” (1Tessz. 2,15–16, **kiemelés** tőlem) Az Ószövetségi törvényről pedig: „Ha már a halálnak betűkkel köbévesett szolgálata...” (2Kor 3,7)

Keresztények manapság sokat emlegetik a zsidó gyökereket, hogy a kereszténység nem érhető meg az Ószövetség nélkül. Szerintem, ahhoz hogy megértsem a Krisztus által tanított felebaráti szeretetet, teljesen fölösleges ismernem a zsidó történelmet és tanítást. Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Éhes voltam, ennem adtál, stb. Ezekhez semmi szükség ismerni a zsidók múltját, főleg nem a fantázia szülte múltját.

Jézus ezt mondja nekik: „Jaj nektek, írástudók és farizeusok, ti képmutatók! Bejártok tengert és szárazföldet, hogy egyetlen áttérőt szerezzetek, s ha sikerül, a kárhozat fiává teszitek, kétszerte inkább magatoknál.” (Mt 23,15)

Jézus szembefordult a zsidó vallással: „A törvény és próféták Jánosig tartottak. Azóta az Isten országának örömhíre terjed, és senki se juthat

---

⁵⁰¹ Katolikus dogmatika 320. o.

el oda erőfeszítés nélkül.” (Luk 16,16) „Mégsem hisztek, mert nem vagytok juhaim közül valók.” (Jn 10,26)

Az pedig, hogy Jézus idézi az Ószövetség egyes részleteit, nem bizonyít semmit, mert nyilván való, hogy ahogyan Szent Pál a görögöknek görög módon beszélt, a zsidóknak zsidó módon kellett érvelnie. (1Kor. 9,19–23) A hittérítők is a kínaiak és az indiaiak között saját kultúrájuk szerint beszéltek. Ezért is jelentették fel a jezsuita misszionáriusokat Rómában. Nyugodtan feltételezhetjük Jézusról, hogy ő is ismerte az inkulturációt.

Mondok egy példát: Jézus idézi a teremtés könyvéből: „Nem olvastátok, hogy a Teremtő kezdetben férfinak és nőnek teremtette őket, és azt mondta: Ezért a férfi elhagyja apját, anyját, a feleségéhez ragaszkodik, és egy test lesz a kettő?” (Mt 19,4–5; Mk 10,7) Viszont véletlenül sem idézi, sőt célzást sem tesz arra, hogyan büntette meg Isten(?) a bűnbeesés után az első emberpárt. Viszályt szít a házaspár között, majd megátkozza a földet. (Ter 1,16–19) Ez teljesen idegen Jézus lelkületétől, aki azt tanítja, hogy Atyja felkelti napját jókra és gonoszokra egyaránt. (Mt 5,45)

Mellesleg a zsidók azzal teljesen tisztában vannak, hogy a kereszténységnek és a zsidóságnak nincs közük egymáshoz, csak mi keresztények erőlködünk a kettő összeboronálásával. Yeshayahu Leibowitz izraeli vallásfilozófus a következőket mondta: „Ez a közös zsidó-keresztény örökség (...) soha nem létezett. Már maga a fogalom is abszurd, nem kevésbé, mint a kör négyszögesítésének gondolata. A kereszténység abban a formában, ahogy ma ismerjük, nem a judaizmusból nőtt ki.”⁵⁰²

„A kereszténység és a judaizmus ellentéte jóval mélyebb, mint a kereszténység szembenállása a pogánysággal.” – mondta Goethe.

Az angyal azt mondja Józsefnek: Ő fogja megváltani népét bűneitől. (Mt 1,21) Nem népetet! Vagy népeteket!⁵⁰³

---

⁵⁰² <http://www.szombat.org/politika/3436-yeshayahu-leibowitz-a-kozos-zsido-keresztény-orokseg>

⁵⁰³ Vö.: Radics: A környezet...

A zsidók nem fogadták el Jézus dávidi származását, mert ilyeneket mondanak: „Az írás szerint Dávid családjából s Betlehem városából kell a Messiásnak jönnie.” (Jn 7,42) „Róla tudjuk honnét származik...” (Jn 7,27) „Mi Ábrahám fiai vagyunk, (...) nem házasságtörésből születtünk.” (Vö.: Jn 8,33; 41) Tehát Jézus nem Ábrahám leszármazottja! Mellesleg a Talmud sem Máriát, sem Józsefet, sem Jézust nem tartja zsidónak, sőt Jézust kifejezetten és többször is **Nimród fiának** nevezi. Máriát pedig hercegnőnek mondja. (Sanhedrin 106a)

Jézus származásával kapcsolatban érdemes megemlíteni, hogy Máté ír Jechoniásról, mint Jézus őseről. (Mt1,11) Róla viszont ezt írja Jeremiás (22,28–30): „Vajon silány, törött edény ez a férfi, ez a Jechonja? Olyan edény, amelyben senki se találja kedvét? Miért vetették hát el őt és nemzetségét, s miért hurcolták el őket olyan országba, amelyet nem ismertek? Ország, ország, ország, halld az Úr szavát! Ezt mondja az Úr: Így jegyezd fel ezt a férfit: »Gyermektelen!« Mint olyan valakit, aki szerencsétlen volt életében. Mert utódai közül egy sem ül Dávid trónjára, egyik sem uralkodhat Júda fölött.”

A zsidóktól független Messiás várás például Vergilius negyedik Eclogája, melyben az egész világ számára eljövendő személyt vár.

Íme betelt az idő, amelyet Cúmae dala jósolt:

Újraszületve az évszázak roppant sora tárul.

Eljön a Szűz ismét, már jön Sáturnus uralma,

Már a magasságból küld új ivadékokat a mennyből.

Óvd csak e most születő csecsemőt, Lúcióna, ki majdan

Véget vetve a vaskornak, hoz a földre aranykort.

A törzsek származásáról, avagy a Kincsesbarlang című írás is beszámol a megváltó eljövételének ígéretéről.⁵⁰⁴

A zoroaszterizmusnak is volt megváltó hite, ami nem korlátozódott saját népükre.

---

⁵⁰⁴ Bp. Helikon 1985. 66–67. o.

Tulajdonképpen a Mária dogmák is azt bizonyítják, hogy Jézus nem származhatott a zsidóságból. Ugyanis Mária azért szeplőtlenül fogantatott, mert a Megváltó anyja nem lehet akárki. Hiszen Mária szüleit is szentként tiszteljük. És vajon az őse lehet egy Dávid, egy Ábrahám? Nem kellene az ősöknek is valamennyire szentnek lenni? Holbach ezt írja a Szentek képtárában Dávidról: „Aki azt meri mondani, hogy ez a király »isten kedve szerinti ember« volt, az istenkáromlást követ el, s vakmerően azt állítja, hogy isten a bűntárs és bujtogató, s az erény ellensége.”⁵⁰⁵

„Történelmileg világos, hogy Mária nem oda tartozott, ahová az idegenek szeretnék, hogy tartozzon. Ez már abból is adódik, hogy fogadta a három keletről jövő mágust, ugyanis törvényük kimondja, hogy (MTörv 18,10–12) minden csillagjóst, mágust kerülni kell, megölni és kiirtani. Ez magában már nagy szentségtörés lett volna, mivel nem tarthattak az ő istenük mellett egy „fényisten fiát”. Ha pedig Mária egy megesett lány lett volna a sajátjuk közül, akkor nem élte volna túl a haragot. Jézus mostoha apja után meg természetes, hogy nem lehetett ennek a családfának az örököse.”⁵⁰⁶

Mária származását az Újszövetség nem említi, pedig minden nő származását megírják. A talmud Máriáról azt írja, hogy „hajfonogató”. A zsidó asszonyok pedig, kibontva viselték hajukat. A magyaroknál és őseiknél szokás a nők hajának befonása.

A Talmud Jézust ismételten „Nimród fiának” nevezi, és perében nem is említi a rómaiak szerepét. (Sahak)

Létezett egy régi orosz hagyomány, ami szerint Mária szkíta leszármazott.⁵⁰⁷

„Az Isten-fiúság fogalma is a zoroaszteri vallásból származik, egyezően a sumerok és az egyiptomiak ezt megelőző hitvilágával. A zsidóknak ez teljesen idegen, sőt mélyen megbotránkoztató elképzelés volt.”⁵⁰⁸

---

⁵⁰⁵ Idézi Bíró L.: A magyar Jézus 106. o .

⁵⁰⁶ Varga Csaba: Az Ómagyar Mária-siralom meghamisítása,

⁵⁰⁷ Bunyevác: 2013. 119. o. Hivatkozik: J. E. Conner: Christ as not jew. 1985. 27. o.

⁵⁰⁸ Endrey: Magyar kereszténység 97. o.

A Jézus által használt fogalmak „világosság Istene”, „világosság fiai”, „sötétség fiai”, „világ fejedelme”, „külső sötétség” azonosak a zoroaszterizmus vallás fogalmaival.⁵⁰⁹

A zoroaszteri vallás istene, Ahura Mazda nem szűk látókörű, nem bosszúálló, nem sovíniszta. Az Avesta szerint: „Ne tedd másnak, ami saját magadnak nem volna jó. Aki ellenséged, azt tedd barátoddá, aki gonosz, tedd igazzá, és aki tudatlan, tedd tanulttá.”⁵¹⁰

Amikor a templomban tanított: „Hogyan ismerheti így az írásokat, amikor nem is tanulta?” (Ján 7,15) Tehát Jézus nem tanult egy rabbtól sem.

Jézus számára fontos tanítás volt az Isten Ország, ami viszont a zsidók számára ismeretlen volt.

A turini lepel vizsgálatai szerint a benne lévő ember vércsoportja AB, ami a magyarságra jellemző. Szakállát sem zsidó mintára viselte. Nagyon hasonlít Szent Lászlóra.

Jelentős lehet az a tény is, hogy a Krisztus korabeli zsidó történészek nem írnak róla, például Tiberiasi Justus vagy Alexandriai Philo, pedig Dávid házának fontos eseményeiről csak be kellett volna számolniuk.

A János Evangélium 71-szer állítja szembe Jézust a zsidókkal.

Jézus és a tizenegy tanítvány Galileából származott, egyedül Júdás volt ez alól kivétel, aki elárulta. Mária-Magdolna szintén onnan származott. Mennybemenetele után Péter és Pál kivételével a tanítványok keletre mentek téríteni, a pártusok, örmények, szkíták vidékére. Térítésük nem is eredménytelen, hiszen az első keresztény állam, nem a római, hanem az örmény.

A galileaiak annyira nem voltak zsidók, hogy *Johanan ben Zakkaj* így kiált fel: „*Galilea, Galilea, te gyűlölöd a Tórát!*”⁵¹¹

Köztudomású, hogy a zsidók politikai messiást vártak, de Jézus nem ilyen volt. Nem véletlen, hogy nem ismerték el sajátjuknak. Ezért valószínűbb, hogy olyan körből származott, ahol a világkirály fogalma

---

⁵⁰⁹ Vö.: Endrey: Az ország koronája 121. o.

⁵¹⁰ Vö.: Endrey: Magyar kereszténység 81. o.

⁵¹¹ Idézi Bíró L.: A magyar Jézus 137. o.

volt az elterjedt. Ilyen a sumer, hun, pártus, szkíta területen volt ismert.⁵¹²

A zsidó és keresztény hit közti különbséget nagyon jól megvilágítja a **szkíta** Márkión: „Jahveh az ítélő, büntető, igazságos Isten, és az ő világába jött a Szeretet Istene, a Megváltó. (...) Josua erőszakkal és borzalmak közepette hódította meg az országot, Krisztus azonban tilt minden erőszakot, és az ellenséggel szembeni irgalmasságot hirdeti. (...) A Teremtő-Isten prófétája azért tárta ki kezét Isten felé, hogy lehetőleg sokat öljön meg a csatában, amikor a nép csatát vívott, a mi Urunk, a Jóságos, kitárta kezét, hogy megváltsa a világot. (...) A zsidó Krisztust a világ teremője kizárólag arra rendelte, hogy a zsidó népet a szétszóratásból egyesítse, a mi Krisztusunkat azonban a Jó Isten az egész emberi nem megszabadításával bízta meg.”⁵¹³

Mellesleg **szkíta** volt Zaratusztra, Buddha és Máni is.

„Az írástudók és a farizeusok Mózes tanítói székeiben ülnek. Tegyetek meg és tartsatok meg ezért mindent, amit mondanak nektek, de tetteikben ne kövessétek őket, mert bár tanítják, de tetté nem váltják. Elviselhetetlenül nehéz terheket hordanak össze és raknak az emberek vállára, de maguk ujjal sem hajlandók mozdítani rajta. Minden tettükben az vezetni őket, hogy az emberek előtt feltűnjenek. Szélesre szabják imaszíjukat és megnagyobbítják köntösükön a bojtokat. Szívesen elfoglalják a lakomákon a főhelyeket és a zsinagógában az első székeket, szeretik, ha a tereken köszöntik s rabbinak szólítják őket az emberek.” (Mt 23,2–7) Ebből a részletből világosan látszik, hogy Jézus nem kívánja beteljesíteni a Törvény betűit, de még szellemét sem. Szerintem az első másfél mondat későbbi beszúrás lehet, mert hogyan lehetne követni valaki tanítását, aki teljesíthetetlen feladatokat ad az embereknek. Jézus tetteiből világos, hogy ő sem tartotta be a törvény előírásait.

Nem is tartja a Törvényt isteni eredetűnek: „Mózes parancsot adott a körülmételésre – bár nem Mózesztől eredt, hanem az ősatyáktól –, és szombaton is elvégezték a körülmételést.” (Jn 7,22)

---

⁵¹² Vö.: Bunyevác Zs.: A Szent Grál 244. o.

⁵¹³ Zachar J.: Egy az Isten... 47–48. o.

Máshol ezt mondja: „Ez a nép ajkával tisztel engem, de a szíve távol van tőlem. Hamisan tisztelnek, **tanításuk csak emberi parancs.**” (Mt 15,8–9)

Az sem elhanyagolható szempont, hogy Jézus soha nem mondta, hogy én zsidó, vagy mi zsidók. Azt sem, hogy ti vagytok Atyám választott népe.

Érdekes gondolatai vannak Vermes Gézának, aki Jézust zsidónak vallja. (Az ő könyvére válaszul született Badiny Jós könyve: Jézus király – A pártus herceg.) Jézus csodáiról ezt írja: „(...) kerüli a zsidó hókuszpókuszt (...) lenézte a Josephus Flavius profi démonűzője, Eleazar által alkalmazott látványos eljárásokat (...) Jézus még csak nem is utánozza a gyógyítás és a gonosz szellemek kiűzésének Isten nevében végrehajtott, ortodox formáit.”⁵¹⁴

Jézus tanításáról pedig ezeket mondja: „(...) nyilvánvaló, hogy **az Ószövetség nem játszott jelentős szerepet Jézus prédikációiban:** nem a Bibliából származtak az érvei.”⁵¹⁵

Jézus azt mondja, hogy küldetése csak Izrael elveszett juhaihoz szól. Ez a mondat ott mást jelentett, mint most nekünk. Nem azt, hogy küldetése a zsidókhoz szól. Hiszen valamikor volt egy északi Izrael és egy déli Júdea. Mint már említettem, Izrael lakosságát a júdeaiak közreműködésével hurcolták el. Jézus működése során nagyobb részt a volt Izrael területén működött, csak az ünnepekre és keresztre feszítésére ment Júdeába.

Mit mond Jézus a kiválasztottságról?

Gondolkodásunk közben nem szeretném kikerülni Jézus tanítását, bár nem minden mondása található ki pusztá ész alapján, ezért szükséges figyelni szavaira. „Aki közületek nagyobb akar lenni, legyen a szolgátok, s aki első akar lenni, legyen a cselédetek.” (Mt 20,26–27) Mert ugyebár a választott nép első a nemzetek közül.

---

⁵¹⁴ Vermes: Jézus hiteles evangéliuma. 57. o.

⁵¹⁵ Vermes: Jézus hiteles ... 231. o. (**Kiemelés** tőlem.)

Ő, aki mindenkinél különb volt ezt mondja magáról: „Hisz az Emberfia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” (Mk 10,45) „Aki hallgatja ugyan tanításomat, de nem tartja meg, azt nem ítélem el, mert hiszen nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem hogy megváltsam a világot.” (Jn 12,47) Tehát világos, hogy Krisztusnál a **kiválasztottság nem a másokon való uralmat, hanem a másoknak való szolgálatot jelenti.**

Az, hogy Ábrahám kiemelkedő hite miatt történt a kiválasztás, amint ezt a Biblia állítja, szintén tarthatatlan. Ugyanis Ábrahám emberi minősége messze elmaradt a körülötte élő népekétől. Nem lepődnék meg rajta, ha nem ő vándorolt volna ki, hanem a nála különbek taszították volna ki maguk közül a bűnös Ábrahámot, csak a zsidó történetírás fordítva értékeli az eseményt. Hazudik és rosszat tételez fel azokról, akikről nincs oka. Elzavarja szolgálójától született gyermekét anyjával együtt. Fel akarja áldozni saját gyermekét égőáldozatként.⁵¹⁶ Bizonyára Isten jobban meggondolta, mit tesz, kit választ magának. Mellesleg a magyar műveltségben semmi hagyománya nincs az emberáldozatoknak.⁵¹⁷ A zsidóknál ott van még Jefe esete is a Bírak könyvében. Ezt ugyan próbálják kimagyarázni, de még Szt. Jusztinosz is ezzel vádolja őket Trifönnel való vitájában.⁵¹⁸

Az emberáldozatok ellen ugyan hadakoznak a próféták, de általános gyakorlat lehetett, mert az Ószövetségben gyakori vád a királyok és a nép ellen. „Az ő idejében a bételi Hiel fölépítette újra Jerikót. Elsőszülötte, Abirám árán vetette meg alapjait, s legkisebb fia, Szegub árán csinált rá kapukat, az Úr szava szerint, amelyet Nun fia, Józue által hallatott. (Józs 6,26)”(1Kir 16,34)

---

⁵¹⁶ Ezekről bővebben: Kenessey Csaba: Heberiana, avagy a keresztény tragédia című írásban lehet olvasni. Valamint: Szent Imre: A Bibliában lapozgatva. In.: Kapu 2005. 11–12 sz. 23–29. o.

⁵¹⁷ Álmosról állítják egyesek, hogy feláldozták, de érvelésük nem eléggé meggyőző szerintem.

⁵¹⁸ A II. századi görög apologéták. 157; 165. o.

A moabita király, amikor feláldozza elsőszülöttét, az izraeli katonák felhagynak a város ostromával, mert meg vannak győződve róla, hogy áldozata hatásos lesz, és megvédi a helyi isten a várost tőlük. (2Kir 3,26–27)

„Szentelj nekem minden elsőszülöttet, ami Izraelben anyja méhét megnyitja – akár ember, akár állat – az mind az enyém. (Kiv 13,2)

„Elhozzuk az Úr házába minden évben földünk első termését, s minden fa első gyümölcsét. Ugyanígy elsőszülött fiainkat, s állataink elsőszülötteit is, amint meg van írva a törvényben, elhozzuk barmaink és nyájaink elsőszülötteit az Isten házába a papoknak, akik Istenünk házában ellátják a szolgálatot.” (Neh10,36–37)

„Ne késlekedj felajánlást tenni szérúd bőségéből és új borodból. Fiaid közül az elsőszülöttet add nekem. Így kell tenned szarvasmarháddal és juhoddal is. De az elsőszülött hét napig maradjon anyjánál, s csak a nyolcadik napon ajánld fel nekem.” (Kiv 22,28–29)

Sámuel gyakorlatilag feláldozza Agagot, az amalekita királyt. (1Sám 15,33)

Izaiás megvádolja a zsidókat, hogy „csecsemőket áldoztok a völgyekben, és a sziklák hasadékaiban.” (57,5)

Mikeás így beszél a néphez: „Kosok ezreiben telik-e az Úrnak kedve, vagy áradó olajpatakokban? Feláldozzam-e elsőszülöttemet vétkemért, méhem gyümölcsét saját bűnömért?” (6,7)

Dávid idejében három éves szárazság sújtotta a területet. Azt üzenté az Úr, hogy ez Saul bűne miatt történt és, ha a gibenoitáknak kiadják Saul hét rokonát, akiket ők kivégeznek áldozatként, akkor meg fog szűnni a csapás. A kiadatás meg is történik. A gibeoniták karóba húzzák (vagy keresztre feszítik) a hét férfit az Úr hegyén, és a csapás valóban elmúlik. (2Sám 21,1–9)

„Az Úr parancsára Isten egyik embere Júdából Bételbe érkezett, épp akkor, amikor Jerobeám az oltárnál állt, hogy áldozatot mutasson be. S az Úr parancsára e szavakat kiáltotta oda az oltár felé: „Oltár, oltár! Ezt mondja az Úr: Lám, fiú születik Dávid házának, Jozija lesz a neve; feláldozza rajtad a magaslatok papjait, akik áldozatot mutattak be rajtad, embercsontokat fog rajtad égetni.” (1Kir 13,1–2)

A magyarok üldözése

A magyarság csak a Kárpát-medencében él, mert aki elköltözik, az maximum pár generáció után teljesen beolvad új hazájában. Tehát a magyarság kiirtására törekedni megvalósítható lehetőség.

„Ilyen viszonyokról, mint a mienk, más népeknek fogalmuk sincsen. Mi örökös harcban állunk létünkért, mi egy kalitkában vagyunk a fenevaddal, mely minden percben el akar nyelni.”⁵¹⁹

„Shih-min kínai császár a 2 században elrendelte, hogy ölje meg a birodalomban élő hiung-nukat (=ázsiai hunok).”⁵²⁰

A magyarok ellen indított sereg vezetője Theotmar salzburgi érsek volt. Jelmondata a következő: „elrendeljük, hogy a magyarok kiirtassanak!”⁵²¹

„Isten kegyelme oly fényes győzelemmel ajándékozta meg felséges személyemet, amilyen a jeles szultánok, hatalmas kánok és a próféta társai közül egynek sem sikerült. A gonosz nemzettségnek még az írmagja is kiirtattatott: hála legyen érette Allahnak, a világok urának.” (II. Szulejmán a mohácsi csata után.)⁵²²

„Magyarország pusztá létezésében veszedelmet láttak.”⁵²³

„Ha nem lett volna fenséges kitartás a magyar lélekben, a faj elpusztult volna.”⁵²⁴

„Miközben eleink mindenkor isteni elhivatottságuk tudatában léptek fel és az emberiség javára cselekedtek, hol csak példamutatással, hol egyértelmű fellépéssel, – az azt fel nem ismerő és vesztükbe rohanó más népbeliak mind gyilkosabb dühvel fordultak szembe velük.”⁵²⁵

Habsburg II. Frigyes 1619-ben, egy megbeszélés után a következő parancsot adja Wallenstein hercegnek: „Kezdjen 12 éves kortól

---

⁵¹⁹ Madách Imre: A civilizátor

⁵²⁰ Mi a magyar? 2005. 52. o. Idézi Bálint Csanád.

⁵²¹ „*decretum... Ugros eliminandos esse*” Tóth Sándor: Győztes csatáink: Pozsonyi diadal, Cserhalmi ütközet. Magyarságtudományi Füzetek 2. 14. o.

⁵²² in.: Bokor Imre: Vörös vírus. Bp. 1996.

⁵²³ Ormos Mária: Padovától Trianonig, 1918–1919.

⁵²⁴ Herbert Hoover. Idézi Vecseklőy 1993. 9. o.

⁵²⁵ Zachar József: Egy az Isten, egy a Nemzet. 8. o.

mindenkit megöletni, aki magyarul beszél, akiket pedig mégis életben hagynak, azoknak borotválják le a haját, és homlokukat szurommal bekenve, jelölik meg. A kipusztuló lakosság helyébe, pedig a magyarokat pótolva, más nemzetiségű népeket kell telepíteni.”⁵²⁶ Ottokár (Kun László idejében) a pápa áldását kéri a magyarok kiirtására.

1707-ben az ónodi országgyűlés a következő módon nyilatkozik: „Az ausztriai ház ő királyi autoritásával és hatalmával gonoszul élván, s nem lévén magas kötelességére semmi tekintettel, erőszaktétele, vérontásra és ezen magyar nemzetnek feltett **eltörlésére** kifakadtott úgy, hogy többé már nem a király igazgatói és oltalmazói hivatalában foglalatoskodott, hanem az ország ellenségévé változtatta magát.”

„... osztrák égisz alatt jelentek meg a katonailag a régi római légiók mintájára megszervezett románok. Céljuk nem is leplezetten a **magyarok kiirtása**, és birtokainak az oláhok közötti felosztása volt. (...) Európa történelmének egyik legborzalmasabb háborúja lángolt fel, mely a magyarság irgalmatlan lemészárlását jelentette Enyeden, Zalatnán, Tordán és más helységekből. (...) leölettek irgalom nélkül öregek, ifjak, asszonyok és csecsemők.”⁵²⁷

Érdemes megemlékezni a madéfalvi veszedelemről is, ahol az egyesek szerint magyarbarát Mária Terézia parancsára kb. 200 embert, köztük gyermekeket és nőket mészároltak le a katonák.

Valamint azt se felejtjük el, hogy 1849-ben a magyarok egyenjogúsították a zsidókat, amit az osztrákok a szabadságharc leverése után eltöröltek, és a zsidókat megsarcolták, Trianonban mégis – bűnösebb létükre – kaptak egy darabot Magyarországból.

„A magyar nemzet háromezred át sokat szenvedett. Török és tatár dúlta édes hazánk kebelét, s a királyok idegen, gonosz tanácsosai és a hazának háládatlan fiai sokszor elárulták e szegény nemzetet; de mióta Isten e világot megteremtette, soha még oly ocsmány árulást nem hallott az embernek fia, mint aminővel most hazánkat meg akarják ölni a hitszegők. Ha most a magyar nemzetnek minden fia, aki

---

⁵²⁶ Magyar holokauszt II. 8. o.

⁵²⁷ Magyar holokauszt II. 35. o.

csak karját bírja, fel nem kél földjét védeni, akkor kiirtanak saját hazádból, szegény magyar nép! Országodat, mit őseid vérrel szereztek, árulással szétrabolják. *Ki fognak irtani az élő nemzetek sorából, hogy szegény hazádnak még csak neve se maradjon fenn.*⁵²⁸

Ferenc Ferdinánd egyik fő alakja volt a magyarellenes izgatásnak az I. Világháború előtt. Ezt bőven kifejti Szalay Jeromos: Igazságok Közép-Európa körül című könyvében.

Mi ezt mondjuk: Haj, de bűneink miatt gyúlt harag kebledben, s elsújtád villámidat dörgő fellegekben stb. „(...) bűneinkért még súlyosabb csapásokat is megérdemeltünk volna.”⁵²⁹

Nem lehetséges, hogy csak gazdasági okokból, piacszerzés végett csinálták Trianont, mert akkor miért tiltották ki a magyarokat az olimpiáról?

A lengyelek aláírták a trianoni diktátumot, mi mégis számolatlanul fogadtuk be a lengyel menekülteket a II. világháborúban, illetve a lengyel szabadságharcban a mi segítségünkkel győzték le a szovjeteket az I. világháború után. Pilsudski marsall a varsói csatában jelentős lőszertámogatást kapott a magyaroktól, ami megváltoztatta a háború kimenetelét.⁵³⁰ Sőt Trianon főszereplőinek, a franciáknak is befogadtuk menekültjeit.

„A nemzetközi pénzemberek gyűlölik Magyarországot.”⁵³¹

1919. április 4-én sürgöny érkezett Párizsból, F. d’Esperay-től: „Elsősorban Magyarországot kell félretenni az útból.”⁵³² Érdekes, hogy még Ausztria javára is raboltak Magyarországból, csak ártsanak az országnak.

Az I. Világháború után „Ausztria hozzájárult, hogy... az Egyesült Államok, a Brit Birodalom, Franciaország és Japán kormányának kívánságára teljességgel megakadályoz minden behozatalt, kivitelt és átmenő forgalmat minden cikkekre nézve Ausztria és Magyarország között, és ezeket a tilalmakat mindaddig fenntartja, amíg a magyar

---

⁵²⁸ Kossuth Lajos. (*Kiemelés* tölem.)

⁵²⁹ Brodarics István: 51. o.

⁵³⁰ Vö.: Vecseklőy 1993. 257–259. o.

⁵³¹ Nitti olasz miniszterelnök. Idézi: Vecseklőy 1993. 271. o.

⁵³² Vecseklőy 1993. 162. o.

kormány megfelelően el nem fogadja a szövetséges és társult hatalmak által javasolt békefeltételeket.”⁵³³

„Magyarországot oly mértékben darabolták fel és csonkították meg, hogy önálló nemzeti életet élnie igen nehéz, hacsak nem lehetetlen.”⁵³⁴

Budapesten 1919. első hat hónapjában a gyermekhalandóság 1000 gyermek közül: Januárban 812, februárban 966, márciusban 784, áprilisban 577, májusban 567, júniusban 635. 1921-ben 80220 gyermek halt meg egy és két éves kora között.⁵³⁵

*„Én csak adtam, adtam, adtam
S akik kaptak, egyre kaptak,
Miért dühöngnek énmiattam?”*⁵³⁶

„Gyűlöletük Magyarországgal szemben rossz lelkiismeretükből fakadt, és ez az érzelem Trianon után sem hagyta el őket. Tacitus mondása szerint: »Azokat gyűlölik, akinek ártottak.« A magabiztos erő és igazság más érzelmeket váltott volna ki belőlük.”⁵³⁷

Az ártatlan gyűlöletének pszichológiáját nagyon jól fogalmazza meg Dosztojevszkij: „A fő, hogy önmagának ne hazudjon. Aki önmagának hazudik és elhiszi tulajdon hazugságát, az odáig jut, hogy már semmiféle igazságot nem ismer fel sem magában, sem maga körül, és következésképpen nem tiszteli sem magát, sem más. Ha pedig nem tisztel senkit, többé nem is szeret senkit, s szeretet nélkül élve, hogy elfoglalja és lekösse magát, szenvedélyekbe, durva gyönyörökbe merül, és egészen eláztatiasodik bűneiben, s mindez azért, mert szakadatlanul hazudik az embereknek és önmagának.”⁵³⁸

---

⁵³³ Vecseklőy 1993. 218. o.

⁵³⁴ Philip Marshal Brown. Idézi: Vecseklőy 1993. 242. o.

⁵³⁵ Vö.: Vecseklőy 1993. 274. o.

⁵³⁶ Ady Endre: Ez a sorsom?

⁵³⁷ Y. de Daruvár: 69. o.

⁵³⁸ Dosztojevszkij: A Karamazov-testvérek. I. köt. 55. o.

„Igaz, hogy ő nem tett nekem semmi rosszat, de én egy lelkiismeretlen gazságot követtem el ellene, s mihelyt elkövettem, nyomban meggyűlöltem őt miatta.”⁵³⁹

Mi az I. Világháború előtt így álltunk a nemzetközi viszonyokhoz: „Mi a desintéressement álláspontját ... elfogadjuk annyiban, hogy semmiféle területi terjeszkedésre nem vágyunk, semmiféle hódító célokat nem ismerünk, és semmiféle előjogokat, semmiféle protektorátust, semmiféle privilegizált helyzetet a magunk részéről nem kívánunk...”⁵⁴⁰

A háború alatt pedig: „Ebben a háborúban nem volt nemzet, amely a maga élethalálharcát – pedig a mienk az volt, mert a mi életünkre törték – oly kevés gyűlölködéssel és oly lovagiasan vívta volna meg, mit a magyar... A magyar nemzet védelmi háborút vívott, amelyre kényszerítve volt...”⁵⁴¹

„Önök a csehek, szlovákok, románok és jugoszlávok ellenségei. Nem kell mást tennem, mint jelt adni, s *önök megsemmisülnek*.”⁵⁴² Mondta Károlynak Franchet d'Esperay tábornok Belgrádban 1918. november 13-án.

„A Magyarországgal szemben megállapított semleges övezetre vonatkozó jegyzéket március 19-én adták át Budapesten, bár tudták, hogy annak végzetes következményei lesznek... A rendkívül sérelmes jegyzéket vihar követte... forradalom, a Károlyi-kormány bukása és a bolsevista uralom Kun Béla vezetésével. *A titkos okmányok egész tömege kétségbevonhatatlanul bizonyítja, hogy a francia katonai és diplomáciai szervek ezeket az eseményeket nem csak örömmel üdvözltek, hanem elősegítették azzal a gondolattal, hogy ilyen körülmények között katonai akciók és katonai megegyezések kényszeríthetők ki.*”⁵⁴³

---

⁵³⁹ Dosztojevszkij: id. mű: 107. o.

⁵⁴⁰ Tisza István. Idézi: Vecseklőy 1993. 42. o.

⁵⁴¹ Tisza István. Idézi: Vecseklőy 1993. 92. o.

⁵⁴² Vecseklőy 1993. 116. o.

⁵⁴³ Baker. Idézi: Vecseklőy 1993. 140. o.

A háború utáni helyzetről írja Dempsey: „... vadállatokkal és gazokkal állnak szemben, akiknek céljuk a nemzet teljes kirablása, kizsákmányolása és tönkretétele.”⁵⁴⁴

„Nem nyughatunk addig, míg a magyar népet gazdaságilag és katonailag teljesen tönkre nem tesszük, mert mindaddig, míg Magyarországon az életképességnek a szikrája is van, mi magunkat biztonságban nem érezhetjük.” – Ionel Bratianu (1920)

„A Nieuwe Rotterdamische Courant írja: „Végre sikerült az entente-nak Magyarországot is a bolsevisták karjaiba kergetni... Óriási sikert jelent az oroszoknak, hogy előőrsek is van Európában.”⁵⁴⁵ Azt, hogy kik csinálták az orosz forradalmat már tudhatjuk, most már azt is, miért menekült Kun Béla nyugat felé a sokvagonnyi lopott értékkel.

Hasonlót ír Dillon: „... úgy irányították az eseményeket, hogy lehetővé tegyék, sőt elősegítsék a bolsevizmus uralomra jutását Magyarországon.”⁵⁴⁶

„...Trianonból végül is a diplomácia történetének legigazságtalanabb békéjét csinálták.”⁵⁴⁷

„Ítéletet mondtak egy ország felett anélkül, hogy előzetesen meghallgatták volna.”⁵⁴⁸

„Nyugat-Magyarország előtt a régi Magyarország több más nemzetisége is követelte, hogy Magyarországhoz tartozzon, de sajnos minden hiábavalónak bizonyult. Főleg a muraközi vendek és szlovének szerettek volna Magyarországon maradni, akiket egyszerűen hivatalból Jugoszláviához csatoltak. A kelet-szlovákiai ruszinok és bánáti svábok szintén hiába küldték tiltakozásukat a békekonzferenciához Magyarországtól történő elcsatolásuk ellen.”⁵⁴⁹

---

⁵⁴⁴ Vecseklőy 1993. 141. o.

⁵⁴⁵ Vecseklőy 1993. 142. o.

⁵⁴⁶ Vecseklőy 1993. 149. o.

⁵⁴⁷ H. Pozzi: La Guerre reident. 137. o. idézi: Daruvár

⁵⁴⁸ Sir R. Grower: La Révision du Traité de Trianon. in.: Daruvár 92. o.

⁵⁴⁹ Y. de Daruvár: 94. o.

„Biztos vagyok benne, hogy egy népszavazás esetén sem a románok, sem a szerbek nem kapták volna meg a szavazatok egyharmadát sem ... A nép akarata ellenére rendelkeztek. Ez vitathatatlan.”⁵⁵⁰

„Csehszlovákia, Jugoszlávia és Románia megbízottai egyébként közös memorandumban tiltakoztak a békekonferencia előtt a magyar küldöttség, illetve a magyar kormány népszavazási követelése ellen.”⁵⁵¹

„A trianoni béke végső fokon még súlyosabb helyzetet teremtett annál az állapotnál, mint aminek orvoslását követelték.”⁵⁵²

„Az erőszak békéi közt ez volt a legaljasabb és legostobább béke.”⁵⁵³

„Tíz év alatt az utódállamok több bűncselekményt követtek el kisebbségeikkel szemben, mint a magyarok 1000 év alatt.”⁵⁵⁴

„Vajon nem botrányos-e, hogy az európai újjászervezés, melyről nagy hangon kijelentették, hogy felszabadítja a kisebbségeket, éppen a kisebbségek oly kegyetlen üldözésével végződött, melyhez hasonló nem találni a régi magyar királyság történetében, amikor is a nemzetiségeket összehasonlíthatatlanul nagyobb jóindulattal kezelték.”⁵⁵⁵

Az összes háborús szemetek között – mondta nekem Clemenceau 1918 októberében – a románok voltak a legszemetebbek. Két éven át, míg a szövetségeseink voltak, milliókat szereztek azzal, hogy a hátunk mögött eladták a kőolajukat és a búzájukat az ellenségnek. Májustól októberig pedig törték magukat hogy újból ne éljelmezzék Németországot (...) A románok a csatatereken hitvány gazemberek módjára viselkedtek. Vereség idején árulókká lettek, de amikor mások kiharcolták a győzelmet, oda szemtelenkedtek a békekonferenciára, hogy a bérüket követeljék. Van merszük hozzá, ezeknek a románoknak – mondta felháborodva Clemenceau, mikor kívánságaikat közölték vele. Cserbenhagytak bennünket, és most még

---

⁵⁵⁰ Weterlé abbé. Idézi: Daruvár 98. o.

⁵⁵¹ Raffay Ernő: Magyar tragédia. Trianon 75 éve. 163. o.

⁵⁵² Y. de Daruvár: 102. o.

⁵⁵³ H. Pozzi: Les Coupables. Idézi: Daruvár:105. o.

⁵⁵⁴ G. Gobron: La Hongrie mystérieuse. Idézi: Daruvár117. o.

⁵⁵⁵ Sir R. Grover. Idézi: Daruvár 116. o.

foglalkoznunk kell velük! Ez már mégis csak sok! A győzelem összes haszonélvezője közül ennek ellenére, minden hozzájárulás nélkül, ők vitték el a legtöbbet.”⁵⁵⁶

Az erdélyi magyarok 1921 és 1937 között 33 sikertelen panaszt nyújtottak be a Népszövetségnek.⁵⁵⁷

„Még Ceaușescu diktátor 1983. május 10-i híres beszéde előtt – melyben azt nyilatkozta, hogy minden etnikai csoport, de legfőképp a magyarok, a román úri faj „rabszolgái” – rezsimje koncentrált támadást indított Erdély őshonos magyar lakossága ellen. Erről először a bécsi osztrák napilap, a *Der Kurier* írt 1983. április 29-én.: „Falragaszokat és posztereket küldtek nekünk Erdélyből a következő szöveggel: »Román testvérek! Tisztítsuk meg földünket a magyar parazitáktól, hogy egyedüli tulajdonosai lehessünk ennek a szép földnek! A magyarok az ellenségeink! Lapítsd szét őket, semmisítsd meg őket, bárhol legyenek is!«”

Májusban és júniusban a világ számos napilapja tudósított a Ceaușescu kormány új, magyarellenes tettéről. A falragaszokat és posztereket a bukaresti kormány nyomdájában nyomtatták, és Erdélyben közigazgatási ügynököknek küldték szét őket, akiket azzal bíztak meg, hogy vasútállomásokon, buszpályaudvarokon, vasúti kocsikban, buszokon, postahivatalokban és más nyilvános helyeken tegyék ki azokat.

Akit rajta kaptak azon, hogy leszedi a posztereket, a szokásos bántalmazásokon kívül három évig terjedő börtönbüntetésben részesül.”⁵⁵⁸

„*A Szovjetuniót kivéve egyik európai szocialista országban sem volt annyi mesterségesen kreált, politikai ideológiai és gazdaságpolitikai koncepcióból fakadó büntetőper és kivégzés, mint nálunk Magyarországon.*”⁵⁵⁹

---

⁵⁵⁶ H. Pozzi. Idézi: Daruvár 144. o.

⁵⁵⁷ Y. de Daruvár: 153 o.

⁵⁵⁸ Wass Albert: Népiértés Erdélyben. 55–56. o.

⁵⁵⁹ Gergely Attila egykori rendőrtiszt. Magyar holokauszt II. 12. o.

Az 1870-ben kitört francia porosz háborúban többször is felemeltük szavunkat, hogy Elzászt és Lotaringiát ne csatolják Németországhoz.⁵⁶⁰

„És most testvérek, boruljunk le imára, kérjük Istent, nézzen le szegény hazánkra, óvja, védje az elszakadt magyarságot, s vegye le rólunk a trianoni átkot!” Figyelem! Nem átkozzuk az elkövetőket!

És mi történik napjainkban? Az ENSZ és az Európai Unió szeme láttára, sőt együttműködésével folyik a magyarság megalázása, irtása a környező országokban, de Magyarországban is!!!⁵⁶¹

Az Egyház

Amint azt már följebb megállapítottuk, a zsidók csak akkor adhatták át a kiválasztottságot az Egyháznak, ha az övék volt. Viszont, ha a magyarság Isten választott népe, mikor adta volna át a kiválasztottságát? Van-e az Egyháznak olyan ismertető jele, mint a magyarságnak a nyelve és a több évezredes történelme? Ami az Egyház **minden** tagjára érvényes! Nem csak a szentekre. Amiből egyértelműen látható, hogy itt valami különlegességgel állunk szemben?

Az Egyháznak nagyon szép a liturgiája. Kacsóh Pongrácz református létére az összművészet csúcának nevezi a misét. Jelen van a festészet, a szobrászat, a zene, a tömjén illat, a szép ruhák és kelyhek, valamint a bölcs tanítás.

Lukács evangélista szerint Istennek egyetlen népe van, amely a Krisztusban hívőkből áll. (ApCsel 3,22 sk; 15,13–18)

„A hiszékeny papság egy lélegzettel tájékoztatja híveit arról, hogy mi különlegesek vagyunk, kiválasztott nép, másrészt azt nyilatkoztatja ki, hogy minden faj azonos.”⁵⁶²

Az Egyház a történelem tanúsága szerint többször volt méltatlan a kiválasztottsághoz. Viszont mindig volt egy szent maradéka, akik valóban méltán lehetnek Isten választottjai. Az *igazi* krisztusi vagy

---

⁵⁶⁰ vö.: Vecsklőy 20–24. o.

⁵⁶¹ Vö.: Bene Éva: Megdőlt az életfa.

⁵⁶² H. W. Rosenthal. Idézi Drábik: A kiválasztottak 275. o.

keresztény tulajdonképpen szinonimája is lehet a magyarnak, mivel a magyarság sem matéria, hanem lélek, ugyanúgy, mint a Krisztushoz tartozás.

II. János Pál egyetlen országban nem találkozott a katolikus hívekkel: Romániában. Ugyanitt román szimpatizáns főpapok magyarellenes papokat küldenek a csángók közé.

Nem meglepő, hogy a pápa tanácsadója Várszegi Asztrik főapát volt. „Az viszont feltűnt, hogy a templomokban a papok az »ördög ügyvédeknek« nevezték azokat, akik megnyitották otthonaikat a magyar oktatás céljaira. 2003 nyarán Frumószán beszéltem egy pappal, aki a magyart a »sátán nyelvének«, az otthonokban zajló oktatást pedig »sátáni tevékenységnek« titulálta, mivel a törvények szerint oktatást csak iskolai épületben lehet szervezni. A pap azt állította, ha az iskolában elkezdődik a csángó tanítás, az abban részt vevő gyermekeknek újra kell járniuk az osztályt. A tények azt mutatták, hogy az elfogadott jelentés ellenére a **római katolikus egyház még a hatóságoknál is merevebbnek bizonyult**. Ez meglepett.”⁵⁶³ Nem semmi túltenni a románokon!!!

Úgy tűnik az Egyházon belül sem mindegy, ki milyen nemzetiségű, mert Pázmány Péter a szlovákoknak szlovákul tudó papokat küldött. Rákóczi György pedig megparancsolta a román papoknak, hogy „ne merészljenek más nyelven tartani isteni szolgálatot, mint román nyelven.”⁵⁶⁴

2006. október 23-án a magyarokat verte a rendőrség, XVI. Benedek pápa megemlítette a dolgot, viszont a magyar főpapok hallgattak. Később pedig megírták magyarellenes körlevelüket.⁵⁶⁵

*Kin a német, minthogy őrá
Járt a rud legjobban,
Mégfélemlék, megbusúla,*

---

⁵⁶³ Tytti Isohookana-Asunmaa: Csángó körkép. Magyar Nemzet 2012. IX. 15. 32. o. (**Kiemelés** tőlem.)

⁵⁶⁴ Szalay Jeromos: Igazságok... 66 és 184. o.

⁵⁶⁵ 2009. szeptember 20-án.

*Cselt szövött titokban:
Nem birván az oroszlánnal,
Annak vermet ása,
Takarónak a veremre,
Mint egyéb gazságra, jó lesz
Krisztus szent vallása.*⁵⁶⁶

Sajnos Krisztus akár milyen szép dolgokat tanított, felhasználható gazságra, vagy kiforgathatóak a szavai. Ha valaki rá hivatkozik, még nem jelenti azt, hogy követője is.

Tulajdonképpen az a kérdés, hogy ki keresztény. Mert például a katolikus Habsburgok, biztosan nem tartoznak Isten népéhez, ha figyelembe vesszük, mennyi gazságot követtek el az évszázadok alatt. És nem csak egyikük, hanem szinte mindegyikük.⁵⁶⁷

A (katolikus?) Habsburgok a 48-as szabadságharc leverése után betiltották a nagyasszonyos pénzérmék használatát és 1930-ig nem volt ilyen forgalomban.⁵⁶⁸

„(...) a török sohasem követett el olyan túlkapasokat a vele hűbéri viszonyban állókkal szemben, mint a Magyarországot „királypártivá, katolikussá és koldussá” tenni kívánó Lipót császár és buzgó talpnyalója, Kollonich herceg-érsek!”⁵⁶⁹

Majdnem 100 évnek és Nagy Lajos király támogatásának ereje kellett ahhoz, hogy Róma végre elismerje a pálos rendet.⁵⁷⁰

A (katolikus?) Habsburgok a pálos rendet – a többi kontemplatív renddel együtt – feloszlatták. Vagyonát és iratait elkobozták, és nagy részét megsemmisítették.⁵⁷¹

---

⁵⁶⁶ Arany János: János pap országa. Részlet.

⁵⁶⁷ Barátosi Balogh Benedek: A magyarság kigyilkolása a Habsburgok alatt. Magyar Ház. 2004. Gelsei Bíró Zoltán: A habsburgház bűnei. <http://www.magtudin.org/Habsburg%20haz%201.htm>

⁵⁶⁸ Vö.: Dr. Kovács: Magyarok Nagyasszonya 59. o.

⁵⁶⁹ Türk A.: Mások vittek rossz utakra minket... 81. o.

⁵⁷⁰ Gönczi: MTF 8. 68. o.

⁵⁷¹ Vö.: Gönczi: MTF 8. 37. o.

„...Pálosaink barátai többször kimondották, hogy a rendnek hazafias szelleme volt főrugója fölосzlatásának és hogy újból való fölələsztését is ez akadályozza. Abban a korban, amely vihként akart mindent elpusztítani, ami magyar, el kellett bukniuk és nem volt szabad újra feltűnniük a magyarság törhetetlen apostolainak, a pálosoknak...”

„...Ugyancsak feltűnő eset, hogy annyi, amennyi külföldi szerzet visszakерült hazánkba, a pálosok buzgó tagjainak és barátainak kétségbeesett könyörgése pedig mindenkor süket fülekre talált, amióta a magyart gyűlölő, az egyház és haza törvényeit lábbal taposó önkény kimetszette magyar szűlőföldjéből Remete Szent Pál fáját, amely századokon át gazdag és édes gyümölcsöket termett apáinknak.”⁵⁷²

Úgy tűnik néhány szerzetesrend egyes tagjai szépen beálltak a magyarellenések közé: „1339-ben a pápa meginti a toplicai ferencesek főnökét, mert magasabb iskolába csak német szerzeteseit küldi, a magyarokat és szlávokat mellőzi.”⁵⁷³

II. József idején nem engedélyeztek olyan ima-, és énekeskönyvet, amiben Magyarországért lehetett imádkozni.”⁵⁷⁴

„Az egyház szolgálai a gazdagok asztalainál ülnek, s a szegényeknek az áldozatosságot, a meghúzóóást, az alázatos engedelmességet prédikálják.”⁵⁷⁵

Azt gondolom a magyarságnak nincs annyi bűne, mint az Egyháznak. Úgy látom, hogy a magyar királyok bűnei nem érték el azt a szintet, amit egyes pápák elértek.

Hányszor kötött szövetséget a pápa a magyarság ellenségeivel. Törökkel, tatárral, Fuggerekkel, némettel stb. 1525-ben, mikor a Fuggerek magyarországi jogait megnyirbálták, egyszerre tiltakozott és vette védelmébe a bankárokat a Lengyel király, Ferdinánd osztrák főherceg, későbbi magyar király és VII. Kelemen pápa.”⁵⁷⁶

Róma kiátkozta többek között II. Rákóczi Ferencet, II. Andrást, Szent Erzsébet édesapját is.

---

⁵⁷² Pámer László S.J. Katholikus Szemle, 1906. Id.: Gönczi: MTF 8. 84. o.

⁵⁷³ Joó Tibor: A magyar nemzeteszmé 75. o.

⁵⁷⁴ Daczó Árpád: Csíksomlyó ragyogása. 154. o.

⁵⁷⁵ Prohászka Ottokár. In.: Marschalkó: Országhódítók 136. o.

⁵⁷⁶ Vö.: Pallas Nagy Lexikon Fugger címszó.

Az Egyház többször üldözte a hitétől elhajlókat, míg a magyarság soha nem üldözte a nem magyarokat!

Mivel az egyház mai tanítása szerint a zsidósággal szoros kapcsolatot kell fenntartani hivatalos szinten és egyénileg a híveknek is. Viszont a tapasztalat szerint a zsidóság, ahol csak tudja, gyalázza Jézust, Máriát és a kereszténységet. Gátolják az egyház tevékenységét mindenütt, ahol csak lehet. Mivel az egyház (a klérus) ezekkel keresi a kapcsolatot, valószínű, hogy titokban, ki nem mondva, ezekkel szimpatizál.

Bár a pápák, püspökök és a szentek nem azonosak az Egyházzal, azért véleményük, tanításuk jelentős és nagy hatással van sokakra.

„Szent Bernát már 1147-ben buzdította a szászokat, hogy könyörület nélkül harcoljanak a pogány vendek ellen „mindaddig, amíg Isten segítségével el nem pusztul a vallásuk vagy a népük”. A XIII. században a teutonok, főképp III. Ince nyomására „örök keresztes háborút” hirdettek a Baltikum hitetlenjeivel szemben. A pápa 1209-ben a dán II. Valdemárnak írván így ösztönözte őt: számold fel a pogányságot, és tágítsd a keresztény hit határait... Harcolj fegyvereiddel e csatában bátran és büszkén, mint Krisztus tetterős lovagja.” 1245-ben IV. Ince teljes bűnbocsánatot hirdet mindenkinek, aki harcra indul a pogány poroszok ellen. (...) 1323-ban XXII. János Norvégiába hirdet keresztes háborút, amelynek vezetését a teuton lovagokra és arra a Magnus királyra bízta, akit teljesen feltüzelnek unokanővére – a hitetlenek elleni szent háború lelkes támogatójaként ismert – Svéd Szent Brigitta eszméi.”⁵⁷⁷

„X. Leó 1520-ban, híres *Exsurge Domine* kezdetű bullájában kinyilvánítja, hogy azt a tételt, mely szerint „a Szentlélek akarata ellen való tett az eretnekek elégetése” nos e tételt „vissza kell utasítani, meg kell cáfolni, és teljesen el kell vetni.”⁵⁷⁸

A XX. század elejéig érvényes kánonjog a *Corpus iuris canonici* a következőket írja: „38. Az eretnekeket akaratuk ellenére el kell vezetni az üdvösséghez...; 39. Az eretnekek a javukra szenvedik el

---

⁵⁷⁷ Dag Tessore: A háború misztikája. 65–66. o.

⁵⁷⁸ Tessore id. mű 67. o.

mindazt, amivel a katolikusok a javukra sújtják őket; 42. Helyes hogy az egyház üldözi a bűnösöket; (...) 48. Az egyház hitének ellenségeit el kell nyomni, akár a háború eszközét is segítségül hívva”⁵⁷⁹

„Azok a katolikusok, akik megragadván a keresztet, felfegyverkezve vonulnak az eretnekek kiirtására, kapjanak bűnbocsánatot, és élvezzenek minden olyan szent privilégiumot, amiben a Szentföld védelmére indulók részesülnek.”⁵⁸⁰

Aquinói Szent Tamás az eretnekekről a következőt írja: „Bűneik miatt nem csak azt érdemlik, hogy kiközösítve eltávolítsuk őket az egyháztól, de azt is, hogy a halál segítségével kitöröljük őket a világból.”⁵⁸¹

„Az alexandriai könyvtár nem élte túl a harmadik századot, a várost ért ostromok során újból elpusztult. Gyűjteményének a nagy része később átkerült Szerapisz templomába. Ennek a könyvtárnak sem maradt fenn a gyűjteménye, ezt később a pogányság ellen küzdő Theodosius utasítására égetik el 389-ben. Az ekkor kitört keresztény lázadás alatt a könyvtárban található, eretnek irodalomnak tekintett könyveket vetették tűzbe. Ekkor egyes becslések szerint több mint 160 ezer tekercset pusztítottak el.”⁵⁸²

„A maja civilizáció kódexeinek a megsemmisítése az Újvilágban hittérítő szerepet betöltő jezsuita szerzeteseknek bűne.

A kódexeket Diego De Landa jezsuita püspök parancsára égették el. A püspök beszámolója így hangzott: »Számos indián könyvet találtunk, de mivel mást nem tartalmaztak, mint a gonosz felvetéseit és babonáit, hát elégettük valamennyit, ami nagy bánatot okozott a bennszülötteknek.«

---

⁵⁷⁹ Tessore id. mű 67–68. o.

⁵⁸⁰ Tessore id. mű 68. o. IV. lateráni zsinat, *Constitutio Excommunicamus*

⁵⁸¹ Tessore id. mű 73. o. *Summa Theologiae*, II-II, 64, 2. A könyvben még szép számmal van idézet a kereszténységgel kapcsolatban, de nem akartam olyan sokat átvenni. Érdeklődők ott megtalálják. Természetesen nem csak a katolikusokról van benne szó, hanem protestánsokról is.

⁵⁸² Wikipedia könyvégetés címszó.

A könyveket azért pusztították el, mert azt hitték róluk, hogy eretnek írások. Ezzel a könyvégetéssel felbecsülhetetlen kárt okoztak a maja kultúrának. A könyvégetés 1562. július 12-én történt.

Ezen a könyvégetés során több ezer kötetet vetettek máglyára, egyes becslések szerint több mint 5 ezer könyvet égettek el. Ezt a hatalmas pusztítást csak nagyon kevés írásos anyag vészelte át, alig több mint húsz kódexet sikerült megmenteni.⁵⁸³

Lippai György esztergomi érsek szerint: „A vasvári béke célja a magyar szabadság eltörlése és a magyarok vasba verese.”⁵⁸⁴

*„templomban sztrájkolnak
templomban böjtölnek
templomban?
tiltakozó bíboros
az egyház nem politizál
az egyház pasztorál (...)*

*fordul a hatalom
jön amnesztia, sajtószabadság,
elbocsátottak visszafogadása
dolgozók megbecsülése
éljen a népi mozgalom!
éljen a szabadság!
a sztrájkolók hősök*

*fordul az egyház is
papok és szerzetesek a sztrájkolók között”⁵⁸⁵*

„A Dél-Francia katar háborúk idején elfoglaltak egy várost és a templomát. A bent lévők között katarok és katolikusok is voltak. A

---

⁵⁸³ Uo.

⁵⁸⁴ Lajdi Tamás: Keresztény támadások az ősmagyar hitvilág ellen.

⁵⁸⁵ Mustó P. SJ: Levelek Dél-Amerikából. 71. o.

hadvezér tanakodott, hogy mit tegyen. A jelen lévő püspök azt mondja: Mindenkit meg kell ölni. Az Úr majd felismeri az övét.”⁵⁸⁶

„A püspökök mindenféle gyülekezetét kerülöm, mert nem láttam még zsinatnak jó végét, sem a bajok megoldását, hanem inkább azok tetézését, növelését. Az uralomvágy és az irigykedés örökké, (...) szavakkal ki sem fejezhető, bárki gyorsabban vádol rosszal másokat, ítélkezik ahelyett, hogy megsemmisítené a vádat.”⁵⁸⁷

„Constantinus például a felesége palotáját adta át a római püspöknek, miután feleségét, Faustát egy túlhevített szaunába zárva élve megfőztette!”⁵⁸⁸

Ugyan ez a császár hatalomra kerülésekor megölette összes rokonát, két unoka fivérével eltekintve.⁵⁸⁹

Julianus császár a következőket írja a zsidó-keresztyényekről: „Ti nem csak azokat a keresztyényeket mészároljátok le, akiket az eretnek névvel illettek, mivel nézeteik némileg különböznek a többiekétől...”⁵⁹⁰

„Aranyszájú Szent János képes volt azt mondani, hogy ha a rabszolga fel tud szabadulni, akkor is rabszolgának kell maradnia.”⁵⁹¹

A rabszolgákkal szembeni negatív viselkedés már a IV. század végétől megtapasztalható az egyház különböző területén: „az immár keresztyény császárok sorozatos törvényei zárják ki a rabszolgákat előbb a püspöki karból majd a szerzetességből is (Arcadius – 398; III. Valentinianus – 452; Zénón – 484), és az egyházi zsinatok ezeket a tilalmakat vallási szentesítéssel is megerősítik. (Chalcedoni zsinat – 451, I. orléans-i zsinat – 511, majd III. és V. orléans-i zsinat 538, ill. 545). (...) A gangrai zsinat a tilalmat egyházi átokkal toldja meg: »Átkozott az, aki kegyes előírások ürügyén a rabszolgáknak azt tanácsolja, hagyják el urukat és ne szolgálják a kellő tisztelettel és jóakarattal.« Az indoklás fölöttébb kegyes és emberséges: »Nem

---

⁵⁸⁶ ???

⁵⁸⁷ Nazianszi Szent Gergelyt idézi Zachar 71. o.

⁵⁸⁸ Graham Hancock: Titkos jelek. 152. o. Idézi Bíró: A magyar Jézus 261. o.

⁵⁸⁹ Vö.: Bíró: A magyar Jézus ... 263. o.

⁵⁹⁰ Bíró: A magyar Jézus 263. o.

⁵⁹¹ Bíró: A magyar Jézus ... 261. o.

engedhető meg olyan eljárás, amely *bánatot okozna a rabszolgák gazdáinak* és zavart keltene a gazdaságokban«. I. (Szent) Leó pápa ugyanezt a tilalmat egy fokkal világiasabb módon szemléli, amikor annak áthágását éles szavakkal ítéli el: »Olyan személyeket bocsátanak egyesek a szent szolgálatra, akiket sem születésük érdeme, sem jellemük erre nem tesz alkalmassá. Akik nem érdemelték ki gazdáiktól szabadon bocsátásukat, a papság méltóságára emeltetnek, mintha a rabszolgai hitványság összeférne ezzel a megtiszteltetéssel... Az ilyen eljárás kétszeresen bűnös: a szent szolgálatot beszennyezik ezzel a hitvány társasággal, és megsértik a tulajdonosok jogait is tulajdonuk merész és jogtalan elvételével.« (Leó: Ep. 4.)⁵⁹²

XII. János pápa „még annak a kornak a pápáihoz viszonyítva is olyan gonoszul élt, hogy a polgárok a fejét követelték. Olyan bűnöket is elkövetett – mondták –, amelyet a »világ kezdete óta« senki sem követett el, beleértve azt is, hogy saját anyját is szeretőjévé tette. A kereszténység anyaszentegyházának oltára előtt még az ördög egészségére is ivott.»⁵⁹³

A Wikipedia ezt írja róla: „János már korábban egy évig Róma uralkodója volt, így személyében ismét egyesült a politikai és vallási hatalom. Kortársai rossz szemmel nézték, hogy az új egyházfő egyáltalán nem tisztelte a keresztény hagyományokat, és a legkevésbé sem érdekelte őt a lelki tisztaság, a szegénység, jótékonyosság kérdése. Valóságos bordélyházzá változtatta a Lateránt. Hajnalig tartó dőzsölések, buja éjszakák sötét kora volt János pontifikátusa. Egyetlenegy dolog érdekelte: a pápai patrimoniumok növelése.”

A fent leírtak az Egyházzal azt a benyomást kelthetik, hogy nagyon negatívnak tartom és elítélem a kereszténységet. Ez tévedés! Az a véleményem, hogy az **Egyház minden gyarlósága ellenére nagyon sok értéket hordoz**, nagyon sok értékes ember tartozik oda. Nem véletlen, hogy a szabadkőművesek⁵⁹⁴, liberálisok, kommunisták

---

⁵⁹² Hahn István: Az ókori vallások és a rabszolgaság. Hitvilág és ... 70. o.

⁵⁹³ Peter de Rosa (Dr. Csorba László): Krisztus helytartói. 87. o.

⁵⁹⁴ Igen érdekes Rakovszkij az SZKP egyik alapító tagja, Trockij bizalmasa megjegyzése: „Én ismerem a titkot. Természetesen nem azért, mert

állandó célkeresztjében van. Sajnos úgy tűnik, egyre inkább megszállják a negatív hatalmak.

Van, aki másként látja a pápaság szerepét: „A pápaság a magyarsággal és a vele etnikailag, illetve kulturálisan rokon népek történetére ismétlődően pozitív hatást gyakorolt és a közösségi, nemzeti lét fennmaradását segítette. Kezdve **Nagy Szent Leó** pápával, folytatva **II. Szilveszterrel**, valamint **III. Honoriuszal**, és **IX. Gergellyel**, **II. Nagy Szent Leó** *András* kortársaival, a magyar győzelem emlékére a napi déli harangozást elrendelő **III. Kalixtusszal**, a török elleni háborúkat segítő, majd a **Bakócz Tamást** támogató **VI. Sándor** és **II. Gyula** pápákkal, a Collegium Hungaricumot megalapító **XIII. Gergely** pápával továbbá **XI. Boldog Incével**, a török magyarországi kiverését szervező és pénzelő Liga pápájával, a **II. Józseffel** szemben fellépő **VI. Piusszal**, és a magyar katolicizmust támogató **VII. Piusszal**, illetve a magyarság, ezen belül a határon túl rekedt honfitársaink iránt talán a legnagyobb empátiával rendelkező, a **Mindszenty** bíborost kinevező, **Márton Áron** püspökké szentelését előmozdító, az 56-os forradalom érdekében három enciklikát kiadó **XII. Pius** pápával. A bajor parasztszármazású **XVI. Benedek** megválasztása óta eltelt rövid időben számtalan gesztusával és intézkedésével máris a magyarsággal igazán rokonszenvező, történelmét és jelen helyzetét jól (talán a legjobban) ismerő, a reményt sugalló pápák sorába lépett. Úgy gondolom, hogy amilyen hiterősítő és felszabadító volt **II. János Pál** pápa hatása Magyarországon is 1978 után, pápaságának utolsó tíz éve, már a cselekvését korlátozó betegsége idején számtalan fájdalmat okozott. Az egyházmegyék határainak a trianoni határhoz igazítása, a romániai ortodoxia felé, a magyarság megbántásával, tudatos háttérbe helyezésével tett lépései, a felvidéki magyar püspök meg nem oldott kérdése, magyar, illetve magyarországi szentek nagy számának más népek szentjeivé avatása, az olyan kisebb gesztusok, mint utolsó szlovákiai útján Rozsnyón

---

szabadkőműves vagyok, az kevés lenne, hanem azért, mert származásilag »Azokhoz« tartozom: zsidó vagyok.” Idézi Drábik: *Egyenlők ...* 198. o.

mondott beszéde, amelyben magyarul csak a magyarság szlovákiai békés integrációját szorgalmazta, vagy a húsvéti, és karácsonyi apostoli áldásnak következetesen a román utáni elmondása évtizedeken keresztül stb. A pápa boldoggá avatása, azonban azt jelentené, hogy az egyetemes jó, amit életében tett vitathatatlan. **XII. Pius** pápa boldoggá avatása, viszont nekünk, magyaroknak is és **Mindszenty Józsefnek** tett igazságtételt is jelentené.”⁵⁹⁵

De ha már szóba kerültek II. János Pál negatív lépései, aki fűtől-fától bocsánatot kért, idézem Lajdi Tamás ezzel kapcsolatos gondolatait: „Kövesse meg a pápa a magyarokat a sok évszázados gyalázkodások, ferdítések és megalázó hazugságok miatt a finnugor elmélet ránk erőszakolása miatt is, melyeket a pápaság zúditott a nyakunkba. Kérjen bocsánatot azért is, hogy nem kaptunk hathatós segítséget sem a tatár, sem a török, sem a Habsburg, sem a vörös terror ellen, mégis megvédtük Európát a keleti veszélyek terjeszkedésétől, a saját vérünk árán is. Fejezze ki együttérzését azért is, hogy amikor a Nyugat épült és szépült, Magyarországon patakokban folyt a vér, s a katolikus magyarság lovagiasságtól hajtva és nagyvonalúan igent mondott az évezredek áldozatvállalásra. És kérjen bocsánatot legalább az Istentől a pápa a nyugati katolikus hatalmak nevében ezért a töménytelen elnyomásért, anyagi és szellemi pusztításért, amit a Nyugat római katolikus hatalmasai mind a mai napig ellenünk elkövettek, s ugyancsak azért is, hogy még a XX. század derekán sem nyújtottak segítő kezet a magyar szabadságharc idején, hanem reménytelen helyzetünkben a XX. században már másodszor vetettek oda a keleti pusztító hordáknak szabad prédául. Ha ezt nem teszi, meg kell kérdeznünk, miféle lábvizes langymelegben lubickoló egyház vezetője a pápa, aki megalázkodva borul le a muzulmán világnak, a kereszténység ellenségeinek a lábai elé bocsánatért, megkövet mindenkit, még az ő ukrainai újának lehetőségét is gyűlölködve visszautasító görögkeleti egyházat is, aki nyilatkozatok tucatjait adta ki a muzulmán palesztinok és az izraelita, (...) közötti vágyott békét illetően, ugyanakkor Boldogasszony nemzetének leszakított tagjaiért,

---

⁵⁹⁵ Tóth Zoltán József: A magyar állam metamorfózisa

saját szenvedő híveiért, egyetlen nyilatkozatban sem szállt még síkra?”⁵⁹⁶

Kitérő: Vajon ortodox vagy ortotox?

Ha valaki nem értené a szójátékot: Ortodox = igaz hit. Tox = mérég. Ortotox = igaz mérég, valódi mérég.

A magyarsággal foglalkozva feltűnt, hogy az ortodox népek sokszor nagyon kegyetlenek, aljasak. Irtják a magyarságot, pusztán magyar voltuk miatt, de ezt időnként egymás közt is megteszik, mert nem tudják elviselni, hogy más is éljen velük egy területen. Sőt saját fajtájukat is kiirtják, ha nem tart a népirtókkal. Viszont az is az igazsághoz tartozik, hogy bár sokszor nagyon kegyetlenek, vannak köztük olyanok is, akik akár életüket adják az igazságért és saját népük fiaival szemben harcolnak.

Nem tudom eldönteni, hogy a népjellem vagy a közös vallás oka-e ennek a jelenségnek. Például az angolok írekkel, skótokkal, indiánokkal szembeni viselkedése semmiben se marad el az ortodox népek aljasságaitól. Viszont kétségtelenül egyik durva nép sem magyar! Vagyis, a magyarokra ez nem jellemző!

Itt most néhány véleményt és adatot gyűjtöttem egybe az ortodoxokról továbbgondolás céljára, mert úgy tűnik, hogy mindig erősen tévútra viszi az általa megfertőzött népeket.

Az avar Baján kán követének kifakadása egy bizánci tanácskozáson. „Ti tanítótátok meg a barbárokat mindenféle hitványságra: sohasem jutott volna eszünkbe a békeszegés, ha veletek, a hazugság mestereivel nem találkoztunk volna.”⁵⁹⁷

„...az ország ipari és bányavidékein egyre féktelenebbül folyik a marxista izgatás, amelyeknek a pravoszláv papi szemináriumok

---

⁵⁹⁶ http://www.magtudin.org/Lajdi_Tamas_Saul_Rabbi_iratai.pdf

⁵⁹⁷ <http://www.magtudin.org/Abelovszky%20-%20Kezai%20Simon.htm>

valóságos melegágyai.”⁵⁹⁸ Sztálin is kilépett papnövendék. Mellesleg Sztálin már szeminarista kora előtt is bűnöző volt. Ennyire nem nézték, hogy kit vesznek fel?

„...a terrorizmus az orosz életnek mindenkor szinte döntő karakterisztikuma volt, mert az nem bolsevista tulajdonság, hanem szláv vonás.”⁵⁹⁹

„... a szerzetesség gyűlölettel fordul a latin ellen, a nyugati egyházzal szemben a merev, formákban élő kultúra fanatizmusa fűti, s ha a török veszéllyel szemben a császárok hajlandók a nyugati kereszténységhez való csatlakozásra, a nép lázadása kényszeríti őket vissza.”⁶⁰⁰

„... szláv népek átvették a bizánci formákat, a görög kereszténységet, de önállósulva, mindenütt külön egyház alakul, mert hiszen az egyházi szervezet az államapparátus része. (...) Bizánc a görög-keleti szlávság kultúrközpontja tovább is; a középkor vége felé már csaknem kizárólag egyházi-vallásos kultúra, a világi intellektualizmus elsorvad.”

„A Balkán kialakuló nemzeti fejlődés helyett konstantinápolyi görögök vették át az ortodox szlávság szellemi-gazdasági vezetését. Ők a török közigazgatás titkárai, dragománjai a keresztény vidékeken; ők a török államjövendelmek bérlői, a pénzváltók, bankárok, kereskedők. A törökkel szövetkezve zsarolják a népet, amely a ”görög” nevet lassankint a csalónak, zsarolónak fogalmával azonosítja.”

„Az üzleti ügyekhez tartozik mindinkább az egyházi méltóságok betöltése is, tanulatlan, erkölcstelen emberek nagy összegekért vásárolják meg a püspöki kinevezéseket, hogy azután kiadásukat a népen hajtsák be.”

„A nagyfejedelem kegyetlen háborúkkal, ravasz ürügyekkel, vásárlással, a metropolita egyházi átkával «az orosz földek gyűjtője», mint maga is nevezi magát.”

---

⁵⁹⁸ Padányi Viktor: A nagy tragédia. Gede Testvérek. Bp.1999. I. 158. o.

⁵⁹⁹ Padányi II. 59. o.

⁶⁰⁰ Hajnal István: Az újkor története. 269–280. o.

„Az újkor folyamán a rabszolgaság lassanként eltűnt ugyan, de a paraszt röghöz kötöttsége általánosult, s az úr rendelkezési joga is a paraszt személye fölött, oly mértékig, hogy földje nélkül, sőt családjától is elszakítva, áruba bocsáthatta alattvalóját.”

„A latin gyűlöletes dolog; a „latinokkal”, a római keresztényekkel való érintkezés, házasság bűn, még az edényt is, amelyből ilyen ivott, ki kell mosni s kereszt jelével megtisztítani, hogy újra használhassák.”

„A szerzetesség szélesebb, realisabb társadalmi feladatok híján több alkalmat is ad a gúnyolódásra, mint nyugaton, dologtalan jólétével, a néphit kihasználásával, kicsinyes formákon való civakodásával még istentisztelet közben is: egy-egy liturgikus mondat hangsúlyozásáért, a keresztvetés módjáért tettelegességre is kerül sor, a hívek szeme előtt. A részeg, az utca sarában fetrengő szerzetes sem ritka látvány.”

„Az orosz nép általunk nagyra becsült elvei szinte mind a pravoszláviából nőttek ki.” – mondja Dosztojevszkij és bizonyára igaza is van, bár ő itt nyilván a pozitívumokra gondol, de hát a negatív dolgokat sem kell elfelejteni.

Egy levelében ezt írja: „Oroszország világműletése, hogy az ortodox hitet az emberiség közkincsévé tegye.”⁶⁰¹

„A keleti kereszténység hívei szorosan kötődnek vallásukhoz, illetve, hogy ez a nemzet és a vallás összefonódásával magyarázható. Egy vélemény szerint az ortodox egyház „a román nép szülője (...) [amely] évszázadok óta keretet ad nemzeti életéhez.” Roman Ciorogariu nagyváradi román püspök. Mások szerint „az ortodox egyház önmagában garantálta, hogy a románság fennmaradjon.” Egy újabb vélemény szerint az ortodoxia az „a keret, amelyen belül a románok összetartozása kifejezésre és öntudatos megnyilatkozásra jut”.

„Később a török kor idején – a szultáni és általában a muzulmán nyomás miatt – az egyház hangsúlyosan az etnokulturális közösség fele fordult. Ez összekapcsolódott a nyugat-európai felvilágosodással,

---

⁶⁰¹ Gecse Géza: Bizáncról Bizáncig. 126. o.

illetve a Balkán-félszigeten létrejövő, önmagukat nemzetinek deklaráló államok kialakulásával és együttesen nemzeti jellegű ortodox egyházak létrejöttét eredményezte. E folyamat során vált az ortodox egyházak egyik legfontosabb céljává a nemzetiség védelme, amely párhuzamosan a 19. századra az állam jellegének és szerepének átértelmezésével a nemzet, az állam és az egyház szerves összefonódására vezetett.”

„A szociális célkitűzésű 1784-es érchegyeségi Horia-féle lázadás jelentős állomása a román nemzetfejlődésnek, a társadalmi igazságtalanságok ellen fellázadt jobbágyok az urakat, „a magyarokat” ölik és templomaikat pusztítják, az életben maradtakat pedig erőszakkal *görögkeletivé* keresztelik, így *románokká* teszik. Ebben a lázadásban az alsóbb ortodox papság szerepe, amely még nem egyenlő azzal a nemzeti érdekvédő szereppel, mint a későbbiekben, arra vezethető vissza, hogy az alacsony műveltségű nép ösztönösen vezetőjeként tekint a közösségek pópáira, ők pedig vállalják a szerepet.” (És ha a politikai hangulat alkalmas, a román és szerb pópák a magyarok kiirtására vezetik híveiket. W.B.)

„Érdemes megemlíteni, hogy maga a frissen kinevezett ortodox püspök és általában a román értelmiség, a felsőbb papság – ortodox és unitus is – a feszültség oldását sürgették és nem támogatták a felkelést.”

1868-ban „a magyar politikusok ekkor már tisztában voltak azzal, hogy az érintett egyházak (szerb és román görögkeleti, illetve szász ágostai evangélikus) a nemzeti mozgalmak védelmezői, és mint ilyenek, a magyar állameszme «ellenfelei».”

„1904-ben elkészült a magyar anyanyelvű görögkeletiekkel foglalkozó szakmai jelentés. A jelentés összefoglalta a probléma lényegét: az ortodox egyházak kifejezetten nemzeti intézmények, legfőbb céljuk saját nemzeti közösségük megerősítése, gazdagítása. Nem teljesítik a »magyar nemzeti állam kiépítésében minden egyházat megillető feladatot«, illetve nem biztosítják magyar nyelvű híveiknek az anyanyelvű egyházi életet. A munka rámutat, hogy bár 108 magyarországi településen voltak többségben a magyarul beszélők az összes ortodox között, azok közül mindössze 15-ben használtak

kizárólag a magyar nyelvet az ortodox egyházban, míg 2-ben a román és a magyart párhuzamosan, míg 91 helyen a magyar nyelv semmilyen szerepet nem kapott.”

„Néhány hónappal később az Ováry László és társai által 1906-ban a Szatmárnémetiben magyar nyelvű ortodox plébánia létesítésére irányuló kérelem volt képviselőházi diszkusszió tárgya. A sérelem alapja a görögkeleti érsek döntése volt, amely elmozdította magyar érzelmű lelkészüket, és helyére egy, a közösség számára nem megfelelő papot helyezett.”

„Az ortodox papi szemináriumok 1918 előtt a magyar állam esküdt ellenségeit képezték.”⁶⁰²

Nem krisztusi, hanem magyarellenes ortodoxia?

„Benedekben egy szombat napon, éppen Fejérvár támadásakor két császári oláh pap a benedeki és felső-gáldi oláhokat egybegyűjtve azok előtt a piacon lázasztó beszédekkel olvasott fel. Állítván, hogy a magyaroknak ütött végórájuk s helyébe az oláh népet rendelte Isten Erdélyben úrnak. (...) Örömkurjongatással fogadták a lázasztást...”⁶⁰³

„Semmit sem kímélt az ellenség: A templomot feltörték, a papi ruhákat és a szentedényeket elrabolták. A nagy erős felgyói pópa volt a vezetőjük, szegény atyámon súlyos sebeket ejtett, puskatussal verte a fejét, pedig mi térden állva kértük, védelmezze meg bennünket. Ő látszólag nevetve ütött korbácsával az emberek közé, közben szemeivel intett nekik és egy nagy fűrészt hozatott a mi kínzásainkra.”⁶⁰⁴

1919-ben az erdélyi falvakban raboltak a románok. „A borrablás szervezői a messzeszentgyörgyi és kásapataki román papok voltak.”⁶⁰⁵

Rapcsányi László Áthosz című könyvében ezt írja: „Bizony, ilyen ez a patriarcha, nem csak skizmatikus, elárulja az orthodoxiát és tárgyal

---

⁶⁰² Manzinger Krisztian: Az ortodox egyház (Kiemelés tőlem.)

⁶⁰³ Magyar holokauszt II. 32. o.

⁶⁰⁴ Bálint István János: Elhallgatott fejezetek Erdély történetéből. Magyar holokauszt II. 37. o.

⁶⁰⁵ Magyar holokauszt II. 47. o.

Rómával, de akadályozza az igazi orthodoxok ide utazását is. Ez már a Hegy hangja, tiltakozás minden ökumenizmus ellen. Néhány kolostor eretneknek nyilvánította saját kánoni főhatóságát, kiátkozta a patriarchát, és nevét sem említi a liturgiában. (...) Tavaly még többnyire I. Thinagorasz patriarcha gyalázását hallottam (...) Nem szerencsésebb a jelenlegi Panagiotatosz, a legszentségesebb I. Dimitriosz, a 258. konstantinápolyi patriarcha sem.⁶⁰⁶

Az 1439-es firenzei zsinaton az orthodoxok unióra léptek a rómaiakkal, amit a moszkvai metropolita – Izidor – is aláírt, ám hazatérése után a nagyfejedelem bebörtönözte, mert tettét árulásnak minősítették.

„Az emlék megértéséhez tudnunk kell, hogy egész ottlétem alatt tapasztalhattam, hogy Róma és a pápa valami sötét ősellenség a szerzetesek számára. (...) »Atyám, itt a béke honában engedjen meg egy kérdést.« »Tessék.« – »Mondaná meg nekem, mi az oka annak, hogy a románok és a magyarok közt sok a harag és gyűlölködés.« »Azt én megmondom magának – felelte –, mert nekem megmondta az Isten« Olyan komolyan, őszintén beszélt, hogy egy pillanatra sem jutott eszembe elmosolyodni, s hallgattam, amit mondott. szinte szó szerint emlékszem mindenre. »Mikor maguk magyarok bejöttek hazájukba, az üres pusztaság volt. A puszta közepén három sátor állott, és a három sátorban három ördög lakott: Luther, Kálvin és a római pápa. Ezek elrabolták a maguk lelkét, s amíg maguk vissza nem térnek az orthodox hitre, mindig baj lesz magukkal.« Íme: nyugat és kelet ellentéte egy kedves, jámbor szerzetes eszmevilágában! S ez nem egyéni elképzelése volt. Emlékszem – ugyancsak az Áthosz-hegyen hallottam –, hogy a görög-török békesség létrejön majd, mert Metaxasz (az akkori görög kormányfő) együtt járt elemibe, sőt egy padban ült Kemál pasával, s most majd a törököket át fogja téríteni az orthodox hitre, és szent lesz a béke.⁶⁰⁷

---

⁶⁰⁶ Rapcsányi L.: Áthosz. 36. o.

⁶⁰⁷ László Gyula: Múltunkról utódainknak 524. o.

„... a keleti kereszténységgel és különösen a rácsággal egy «egészen más világ kezdődik». Mert «míg a nyugati kereszténység a maga nemzetek fölötti jellegével nagyobb állami közösségekbe tudott foglalni különböző nyelvű nemzeteket, addig a keleti kereszténység éppen ellenkező irányban működött: az egyházi szervezetnek döntő szerepe volt a megtérített fiatal népeknél a nemzeti tudat kialakításában». (...) örvendeztek afölött, amikor Rácország tűzzel-vassal leigazza és bekebelezi a «környező vidéket». (...) a zsidókéhoz hasonló – saját nemzeti egyházuk volt, amely mindig kifejezetten «hazaszeretetre» és «házához méltó» magatartásra buzdított.»⁶⁰⁸

„Minden jel szerint évszázados hagyománya volt tehát ekkor már annak, hogy rác karácsony idején mindenhol le-leölnek néhány magyar fiatalembert.,”⁶⁰⁹

Csernovics Arzén pátriárka felszólította népét, hogy irtsa ki a közöttük élő törököket és a török párti rácokat, amit lelkesen meg is tettek. Így *szakadt meg a török rác barátság, és csatlakoztak a németiséghez, de továbbra is a magyarok ellenében.*⁶¹⁰

Kecskemét 1707. április 3-án kezdődő kifosztását és felgyújtását is két *görögkeleti szerzetes irányíthatta.* Gulácsi Tamás főjegyzőt ők kínozták halálra.⁶¹¹

Minden magyarirtás után Petőfiék az Életképek 1849. február 20-ai számában így reagálnak: „bármilyen nyelven is imádja valaki az istent, *bármilyen néven nevezze is a hazát, ha velünk egy földön él, testvérünknek nevezzük őt és tudjuk szeretni.*”⁶¹²

Hogy mennyire utálják a nyugati keresztényeket és a magyarságot, hogy mennyire nem tisztelik a katolikus templomot, nagyon jó példa a 1848-as szettamási garázdálkodásuk. A katolikus templom kapujára egy meztelen magyar fiút feszítettek ki és a szülei szemeláttára kínozták halálra, és a szövegből úgy tűnik, hogy nem ő volt az egyetlen hasonló módon kivégzett. A kínzásokban sokszor kiskorú

---

⁶⁰⁸ Délvidéki S. Atilla: Fejezetek... 29. o. Több szerzőt is idéz.

⁶⁰⁹ Délvidéki 167. o.

⁶¹⁰ Délvidéki S. Atilla könyvében bőven tárgyalja az eseményeket.

⁶¹¹ Délvidéki 97. o.

⁶¹² Délvidéki 144. o.

rácok is részt vettek. Érdekes, hogy nem csak a magyarokat irtották és kínozták, hanem a **zsidókat** is. Mégsem lett ez nekik beszámítva hibának, és a nemzetközi hatalmak az ő javukra ítélték a magyarokkal szemben a világháborúk után.

„A szlávok megjelenésében a polgárisult világra nézve semmi megnyugtató nem volt: ez az új barbárság a lehető legsötétebb és visszaszítóbóbb látványt nyújtotta. A szláv faj, hódítói alatt, kik fogyasztottak a nélkül, hogy természetek volna, s kiknek számára kellett dolgoznia, oly hosszas ideig szolgátságban tartva, fölvette a települt élet szokásait, ismerte a mesterségek első elemeit, hanem durva ipara igen szűk határok közé volt szorulva. A mit náluk városnak neveztek, nem egyéb volt nyomorult kalibák halmazánál, melyek nagy területeken szét voltak szórva, s el volt rajta, mint a vad állatok barlangjai, a rengetegek mélyébe, mocsárok közepébe, meredek sziklák aljába, egy szóval mindenüvé, a hol az ember magát az embertől könnyen oltalmazhatta. Ezekben a nyomor és iszonyú rondaság ütött tanyát. Itt a családok vagy családcsoportok teljes zűrzavarban szaporodtak, meztelen élve a kalibákban, s kívül alig fedezve magokat állatok bőreivel s fekete szövet rongyokkal, melynek festéséhez asszonyaik értettek. Némely törzsek ruházatul, tetőtől talpig bemázolták magokat. A szláv mindenféle még a legtisztátalanabb állat húsát is megette; de étele különösen kölesből és tejből állott. Természeténél fogva henye s a multság barátja lévén, megvoltak benne a vendégszeretet erényei: az idegeneket szívesen látta és jól fogadta; dicsérték adott szava megtartásáért is: de ezen jó tulajdonainak rettentő visszái is voltak. Rendes közönyösségi lelkiállapotját vad erőszakossági rohamok váltották föl; ekkor irgalmatlanná lett, s az öldöklés mámorától elragadtatott képzelődése oly kínzásokat találtatott ki vele, melyeket soha el nem lehetett felejtetni s melyek mai napig fönmaradtak, mint az emberi kegyetlenség gyászos találmányai. A szláv katona hajadon fővel, meztelen mellel, oldalán hosszú handzsárral, kezében egy csomó nyilvesszővel, melyeknek vasa méregbe volt mártva, embervadászhoz hasonlított. Rá nézve a háború valósággal csak vadászat volt. Sorban

harcolni, zárt sorokká alakulni, mozdulatait az egészre kiterjedő számítással együtt intézni, oly mesterség volt, melyet esze még föl nem foghatott; magához való taktikája a lesben állás volt. Egy-egy szikla mögé lapulni, a fűben hason csúszni, egész napokat egy-egy folyóban vagy mocsárban egy nádszálon vehessen lélekzetet, nagyon jól értett; türelmesen lesett itt ellenségére, hogy azután rá rohanjon, oly ügyesen és oly erővel, mint a vad állatok, mintha ezeket vette volna példányképeiül.

Az erkölcsi élet, mint minden egyéb, a szlávnál csak első csíráiban volt. Alig volt fogalmuk a házasságról. Törzseik nagyobb részében megvolt az asszonyok közössége, s ez állapot jó hosszú ideig fennmaradt az után is, hogy a kereszténység, a vad társadalmak e nagy javítója azt megtámadta. (...) Két istenséget ismertek, egyik fejér minden jó forrása volt: de csak a fekete istennek voltak templomai. Miért gondoltak volna a fejér istennel, ki senkinek sem ártott?”⁶¹³

„Egykorú forrás szól arról, hogy a szláv férfit felesége követi a halálba, de fejét veszik.”⁶¹⁴

Állítólag ezektől tanultunk mi kultúrát!

„Míg Néró Rómája, amelyet a keresztények vére öntözött, felhasználva gazdáinak eltávozását, lassanként a katolikus egyház fővárosa lett, addig Konstantin városa, amelyet a kereszt árnyékában építettek, hamarosan azzá az erőddé lett, ahol a maguk teljességében megmaradtak azok az erkölcsök és az a szellem, amelyet az Örök Város megvetett.” (Godefroid Kurth: A modern civilizáció kezdetei. Fordította Michel Károly, Szent István Társulat kiadása. Bp. 1928. 207. old.) „...a Boszporusz-parti város, amely látszólag arra volt teremtvé, hogy a megtért császárok keresztény fővárosa legyen, hamar meghazudtolta a világ reménykedéseit.” „Bizánc nem más, mint a keletre menekült pogány Róma, ahol talán sokszor öntudatlanul folytatta a régi cárizmus kérlelhetetlen harcát az új szellem ellen.”⁶¹⁵

---

⁶¹³ Thierry Amadé: Attila történelme 266–268

⁶¹⁴ László Gy.: Múltunkról utódainknak I. 138. o.

⁶¹⁵ Zsolnay Imre: Bizánctól a bolsevizmusig. 23. o.

„Maga Nagy Konstantin, minden kereszténysége mellett, felpogány volt. Csak élete végén keresztelkedett meg, hogy ne kötelezzék őt a kereszténység szigorú erkölcsi törvényei. A kereszténység fölkarolásában inkább politikai okok vezették.” (26. o.) Az ortodoxok szentként tisztelik.

„Jellemző azonban a bizánci birodalom belső szellemi helyzetére, hogy felpogány császárok politikai manőverekkel próbálnak egyházpolitikai és eretnekproblémákat megoldani.” (36. o.)

„Százhet császár körül hetvenötször tört ki forradalom, de a forradalmárok csak új császárt akarnak, egy új párt akarnoka győz, csak személy- és hatalmi csere történik. Még véletlenül sem gondol egy forradalom sem a szellem változására. (51. o.)

Itt érdemes idézni a szerzőt a magyar forradalmakkal kapcsolatban. Azt mondja, hogy a magyarságnak soha nem voltak forradalmi, hanem csak szabadságharcai. „A szabadságharc nem felbont csupán, hanem a jog és erkölcs betartására kényszerít. A magyaroknak szabadságharcaik voltak. Önvédelemből fogtak fegyvert, idegen uralkodó idegen érdekei ellen. Mennyire más az erkölcsi háttér! De még az idegen uralkodót sem fosztották meg trónjától, s főleg nem gyilkolták meg. Ilyennek még a gondolata is távol volt. »Álld meg Isten császár felségét, ne sanyargassa magyar népét!« Ez a gondolatvilága a magyar embernek, amit a népdal is kifejez. Mennyire más, mint a bizánci!”⁶¹⁶

A császári hatalom tiszta római mintára mind több és több vallásos tartalommal telítődik. A császár haláláig egyszerre általános püspök és pontifex maximus marad. I. Justinianusz idejében már a cezaropapizmus elérte tetőpontját. A császár már zsinati határozat nélkül pusztá ediktummal akar egy vitát eldönteni a Szentháromság körül (543–44). Izauriai Leo (730) így ír a pápának: „Tudd meg, ó pápa, hogy én császár és pápa vagyok egy személyben!” (53. o.)

„A császárok főpapi funkcióikat annyira komolyan vették, de bizánci módon fogták fel, hogy császári rendeletekkel intéztek el hitvitákat. Sőt, maguk szerkesztettek hitcikkelyeket, amelyet ráerőszakoltak a

---

⁶¹⁶ Zsolnay Imre: Bizánctól a bolsevizmusig. 99. o.

népre. Ezek a hitcikkelyek attól függtek, hogy pillanatnyilag milyen irány tudta befolyásolni a császárt. Ez az irányvétel igen ingadozott.” (54. o.)

„Kilencvenöt pátriárka egy évnél rövidebb ideig maradt hivatalában, negyven lemondott, száznegyvenegyet elkergettek, hármat megmérgezték, kettőt megöltek, egyet lefejeztek, egyet megvakítottak, egyet felakasztottak és egyet megfojtottak.” (Sir Galahad: Bizánc. 43. o.)

„A Bizáncban kialakult szerzetesség első századaiban kiváló egyházatyákat, nagy tudású és szent életű szerzeteseket adott a világnak!” (...) Termése gazdagabb, képzetebb és mélyebb Nyugat kereszténységénél.” (57. o.)

„Éppen úgy, ahogy az egyéni lelkekben Bizánc szelleme kiölte a szentséget, hősiességet és lelki nagyságot, éppen úgy gyilkolt ez a szellem a népek és nemzetek lelkében is. Az ortodox kultúrán nevelkedett népek kultúrában visszaestek, mind technikai, mind szellemi kultúrában messze Európa mögött kullognak. Keresztény katolikum nélkül Európát csak külszínre követik, szellemét felfogni nem tudják. „Nem megnevelt”, hanem biológiai csődbe juttatott és szellemi potencialításban megtorpant, megtompult népeket adott, amelynek hiányzik az érzéke a szellem tiszta és maradéktalan befogadására. Bizánc szelleme népeket degenerált, kiskaliberűvé tett ugyanakkor, amikor az európai katolikum egy soha nem látott kultúrát teremtett és virágzó népeket nevelt. (...) A tévedésben, érzelmi ellenhatásban, degenerált görög szellemiségben fogant ortodox népek nemcsak szellemi kiskaliberűségben és rövidlátó gondolkodásban nevelődtek, hanem vonzódást neveltek beléjük a kicsinyeshez, a bűnöshöz, a katolikus és igazság tagadásához, az örök negációhoz, a passzív sorstragédiához. Ez mind ortodox örökség! **Nem véletlen az út Bizánctól a bolsevizmusig.**” (61. o.) (Kiemelés tőlem.)

„A barbár sorsból vagy éppen a cirkusz porondjáról felkerült, sokszor félőrült császárok kénye-kedvét kellett kiszolgálnia, „áldást adni rá”, mert a császárok csakhamar nem is láttak mást az egyházban, mint uralmuk engedelmes kiszolgálóit és cselekedetüknek főleg a nép előtt való szentesítését.” (64. o.)

„*Kerulárius Mihály* szintén császári kegyből került a pátriárkai székbe ... kinevezte magát Kelet pápájának.” Majd megtörtént a kölcsönös kiátkozás. „Kerulárius úr megtette szolgálatát az ortodoxia szélsőséges híveinek, azután mehetett. Saját szélsőséges hívei elől menekülnie kellett. Saját szellemi forradalmi társai őt éppen úgy halálra keresték, mint a francia forradalom végezte ki első forradalmi vezéreit. A felújított arianizmus szelleme, amelyet ő vitt Bizáncba végső diadalra, őt pusztította el elsőnek. Csónakba szállt, s a Márvány-tengeren keresztül próbált menekülni. Csakjája alatta tört össze. A viharos tenger hullámai örökre elnyelték csónakostul, kísérestül. Még tetemét sem vetette ki a tenger.” (64–65. o.)

„A pátriárkát és a császárt Isten két felének nevezik.” (Sir Galahad: Bizánc 43. o.)

„A vallási érzés természetes, velünk született ösztönszerű potencialitás, s ha ennek nincs megfelelő életszabályzó normatív tere, akkor más úton keres érvényesülést. Ez az érvényesülési terület egy bizonyos fokig megmarad a helyes határok között, de minél erősebb az elfojtása életnormatív értelmi területen, annál erősebb az érvényesülése érzelmi és akarati vonalon. Ebből az érzelmi túlfűtöttségből és szubjektív élményből táplálkozik a misztika keresése, a vallási fanatizmus.” (77. o.)

„Miközben II. Mohamed Konstantinápolyt ostromolja, a város görög lakosai az ortodox szerzetesekkel veszekednek. Amikor VI. Konstantin császár, aki a Nyugat megnyerésének kétségbeesett reményében elismerte a római egyházat és engedélyezte a római rítust a Hagia Sophiában, a főváros közvéleménye hevesen ócsárolja a császárt, s ezért védelmi törekvéseinek is ellenáll. Ennek a teológiai elfogultságnak tulajdonítható, hogy a védősereg javarészt nem görög volt, hanem spanyol, olasz és német zsoldos. Sőt! II. Mohamed seregének jelentős része – ő, rövidlátó görögség – görög és ortodox keresztény elemekből állt. Galata külváros genovai kereskedői, akiknek minden vagyona veszélyben volt, kereskedelmi kedvezményekről tárgyaltak a török birodalommal. (...) De a konstantinápolyiak naivak voltak, szentül hitték, hogy a város bevehetetlen; másrészt dekadensek voltak, mert még a pogány

törökkel is szövetkeztek, s saját császáruknak ellenálltak, csak a latin keresztény egyházzal ne kelljen egyezkedni.”⁶¹⁷

„Így az egész antik világ tovább él Justinianusnak és utódainak Bizáncában, hiába zárták be a pogány szellemű akadémiát!”⁶¹⁸

„... a keleti egyház szellemi élete nagyjából a 9. század közepétől fogva szinte megmerevedett; nem fejlesztett új dogmákat, a teológiában az alkotó szellemet nem engedte érvényesülni. (...) Azáltal ugyanis, hogy a bizánci teológia fenntartás nélkül alávetette magát a hagyománynak és az egyházatyák szellemi hatalmának, akaratlanul is kirekesztette a vallási életből a független szellem erőfeszítésével megszerezhető egyéni meggyőződést.”⁶¹⁹

„Minél inkább távolodott a kereszténység a hivatalos vallási központoktól, és minél inkább a nép szélesebb rétegeibe hatolt, annál nehezebb volt meghúzni a határt a keresztény egyház hivatalos tanításának hagyománya és a népnek egy régibb, még pogány korból származó hagyománya között. Ez a kétféle hagyomány keveredett: az ortodoxia bizonyos elemeket átadott a néphitnek, ez viszont a hivatalos vallást termékenyítette meg a maga hiedelmeivel és szokásaival. A hivatalos ortodoxiának ez a fokozatos telítődése népi hiedelmekkel és szokásokkal idővel odáig fejlődött, hogy a keleti kereszténység sokat veszített eredeti emberfölötti irányítottságából, és lényegében beleolvadt a népszokások rendszerébe.

Ilyen fejlődési tendenciák természetesen a nyugati kereszténységben is folyamatosan mutatkoztak. (...) De a latin kereszténységben az ilyen népi vallásosság fölött mindig éberén őrködött a teológiailag többé-kevésbé képzett papság, és a népi elemeket valójában sohasem engedte a hivatalos vallásban túlsúlyra jutni. **A két vallásosság közt éppen ebben van a lényegbeli különbség.**” (10. o.)

---

⁶¹⁷ Zsolnay I.: 109. o.

⁶¹⁸ László Gyula: Múltunkról utódainknak. 525. o.

⁶¹⁹ Hadrovics László: Vallás, egyház, nemzettudat. 7. o.

A népiesedés során odáig jutottak, hogy Istent emberi mintára képzeltek el. A szentek is emberi gyengeségekkel terheltek, pl. pénzen osztozkodnak, stb. (vö. 10. o.)

A szerb papság sokszor olyan műveletlen volt, hogy írni és olvasni sem tudott. Sokszor elolvasta, ami írva volt, de jelentését nem értette. Így a hívek olyan tájékozatlanok voltak vallási kérdésekben, hogy a Tízparancsolatot és a Miatyánkot sem ismerték. Azt viszont erősen hitték, hogy őseiktől az igaz vallást örökölték. (10–14. o.)

Jellemző rájuk, hogy vallásukban nincs lényegtelen elem. Ezért folytatnak éles vitát a keresztség módjáról és tartják az összes katolikust elkárhozandónak. Annyira utálják a katolikusokat, hogy inkább pártolnának a muszlimokhoz, mint hozzájuk. Volt eset, hogy török rendőrökkel távolították el az oltártól a katolikus papot. (15–17. o.)

A szerbek egyenesen súlyos bűnnek tartották, ha valamelyikük katolikus paphoz fordult, a katolikus templom látogatását is megtiltották számukra. A katolikus papok viszont maguk tanácsolták a híveknek, hogy paphiány esetén forduljanak ortodox paphoz, járjanak ortodox templomba. (21–22. o.)

„A politikai és jogi mindenhatóságot, amelyet a császár magában megvalósít, az isteni hatalom kisugárzásának lehet tekinteni; meg nem elégedve a tisztán politikai szférával, ennek az egyházzal is ki kell terjednie... A császárok számos kiváltságot adnak az egyháznak, de a legfontosabb kiváltságok is csak ajándékok, kiváltságok melyek semmit sem változtatnak a császárok hatalmán és szabad akaratukon, hogy bármikor közbeléphessenek. Ők hívják össze és irányítják a zsinatokat, ők hagyják jóvá a határozataikat; e zsinatokról nagyon találóan mondták, hogy a birodalom szellemi parlamentjét alkotják... A császár különben az egyházat is segíti az állam hatalmával. A magas papi méltóságok az állami bürokrácia részét képezik.” (Idézi Otto Treitingert. 24. o.)

„...a török seregben az előcsatározásra szánt csapatok és a helyőrségek főként keresztényekből álltak. A balkáni keresztények közül elsősorban a szerbek teljesítettek a 16. században ilyen szolgálatot, mint martalócok. (...) és főleg a történelmi Magyarországon, Horvát-

Szlavonországban teljesítettek szolgálatot. (...) A hadsereg alsóbb rétegeinek ezzel a lassú, de fokozatos elszerbbedésével párhuzamosan haladt a felsőbb katonai és állami vezetésnek is bizonyos elszlávosodása. (...) a szerb lett európai területen a török mellett szinte a második hivatalos nyelv. A szerb befolyás olyan erős volt, hogy a Magas Porta a diplomáciai levelezést Magyarországgal, Havasalfölddel, Velencével és Raguzával szerb nyelven cirill írással intézte. (28–29. o.)

A szerb egyház és a török katonai vezetés összefonódására jellemző, hogy Mehmed Sokolović (1508–1579) nagyvezír öccse volt az Athosz-hegyi szerb Hilandar kolostor előljárója. A pátriárkák és püspökök sokszor a mohamedán nemesség közeli rokonságából kerültek ki. (30-31. o.)

„A bíraskodás világi ügyekben az ortodox felsőpapságnak nagy tekintélyt és jóformán korlátlan hatalmat biztosított a nép fölött. (...) A vladika a funkcióit nemcsak, mint a világi hatalom képviselője, hanem mint az isteni mindenhatóság földi helytartója is gyakorolta. (...) A világi bíraskodás által az ortodox papságnak döntő befolyása lett a hívek magán- és közösségi életére.” (44. o.)

„Egymástól független források arról tudósítanak, hogy az ortodox egyházfők török katonai kísérettel utaztak, és erőszakosságokat követtek el saját híveikkel és a katolikusokkal szemben.” (59. o.)

„Mindent összevetve tehát a szerb patriárkátus az oszmán főhatalom keretében működő teokratikusan kormányzott vazallusállamnak tekinthető.” (66. o.)

A bizánciak mentalitásához mindenképpen tudni kell, hogy ők az Ószövetséget az Újszövetség előképének tekintik és a mai napig zsidó időszámítás szerint számolják az éveket. A krisztusi megbocsátás annyira idegen tőlük, hogy a mai napig sem felejtették el, és megemlékeznek róla, hogy a 4. keresztes hadjárat során elfoglalták és feldúlták Konstantinápolyt a keresztesek.

Kiegészítés az orosz messianizmusról

Lehetnek olyanok, akik az orosz messianizmust is isteni kiválasztottságnak gondolják. Ez a nézet III. Vaszilij moszkvai nagyfejedelem idejében (+1533) alakult ki. Lényege, hogy Moszkva a harmadik Róma. Bizánc bukása után (1453) Moszkva feladata vezetni az igazhitűeket és az ortodoxiát elterjeszteni az egész világon.

De úgy gondolom, hogy Oroszország története elég egyértelműen kizárja ezt a lehetőséget. Az orosz hódítások a cárok alatt és a bolsevizmus kizárja az oroszokat az Istent megjelenítő népek közül. Említhetem a magyar forradalmak leverésében játszott szerepüket is.

A pánszláv eszme rengeteg szenvedést okozott Európában. Elég, ha a magyaroknak okozott szenvedéseket nézzük, de más népek is megsínylették.

Egy kis ízelítő az oroszok 1849-es erdélyi szerepéből: „A Szécsényben tanyázó oroszok mindent elpusztítottak. (...) Grabba, aki a gesztelyi vereség miatt amúgy is dühös volt, erre éktelen haragra gerjedt s bosszúját a védtelen városon töltötte ki. Aug. 7-én Losoncz alatt termett s vad kegyetlenséggel kirabolatja s felgyújtja az egész várost. (...) A tisztok is, kivált a született orosz tisztok, a közlegénységgel vetekedve raboltak. (...) Midőn a gyűjtás kezdődött, tábori zene zendült meg, s a lángok pattogásai közé az oroszok hahotája vegyülvén, midőn a tábori zene is megszólalt, iszonyú jeleneteket engedett látni az elgyötört, s azon felül koldusbotra juttatott lakosságnak.”⁶²⁰ Itt nem egyszerűen arról van szó, hogy idevezényeltek egy sereg katonát harcolni ellenünk. Itt sátáni gonoszsággal végezték megbízatásukat.

„Ne hagyjuk ki azonban az orosz parasztok elsődleges, pusztító fogékonyságát (persze korántsem mindenkiét) a bolsevik agymosásra. Sulgin nem enyhíti a dolgokat: »A „halál a burzsujokra!” azért sikerült olyan jól Oroszországban, mert a vérszag, sajnos, túlságosan sok oroszt megrészegít; és tombolnak is ilyenkor, mint a vadállatok.«”⁶²¹

---

⁶²⁰ Magyar holokauszt II. 38–40 o.

⁶²¹ Szolzsenyicin: Együtt II. 128. o.

Lengyelországban: „Az unitusok esetében azonban a cári politika az egyház teljes felszámolását tűzte ki célul. Az unitusok, akiknek az ősei az ortodox egyházból szakadtak ki, renegátként, árulóként tartották számon. Esetükben az ortodox hitre való erőszakos térítést ítélték meg a legcélravezetőbb módszernek. A hadjáratot 1773-ban indították meg, abban az évben, amikor Katalin kiadta a vallásszabadságról szóló nyilatkozatát. A következő évtizedekben ortodox „misszió” járta végig az egykori lengyel tartományokat, Volhíniát, Podóliát és Ukrajnát, és tűzzel vassal térítették. A vonakodó falvakra ráeresztették a kozákokat, akik szabadon fosztogathattak, kedvükre szórakozhattak, és addig gyilkolhatták a parasztokat, amíg azok be nem adták a derekukat. Az unitus papok a behódolás és a megkínztatás között választhattak. A szülőket gyermekeik elrablásával vagy megcsonkításával fenyegették meg. Az ellenállókat megkínózták és megölték.”⁶²²

„1945. január 30-án a német Wilhelm Gustloff nevű óceánjáróból átalakított kórház hajó közel 10 ezer balti államokból menekült polgári személlyel, ápolónőkkel és sebesült német katonákkal a fedélzetén kifutott Gotenhafen (Gdynia) kikötőjéből és Kiel városába indult... aznap este Aleksander Marinesko parancsnoksága alatt hajózó S-13-as szovjet tengeralattjáró bemerte és három torpedóval elsüllyesztette a Gustloffot... a szerencsétlenség színhelyére érkező német hajók 964 túlélőt mentettek ki a vízből, több mint 8500 ember elpusztult... ez volt a történelem legtöbb emberáldozatot követelő hajószerecsétlensége, (hatszor több ember vesztette életét, mint a Titanic elsüllyedésekor) pár nap múlva, 1945. február 10-én ugyanez a szovjet tengeralattjáró kettő torpedóval elsüllyesztette a vöröskeresztes zászló alatt hajózó General von Steuben nevű fegyvertelen kórház hajót, 3500 sebesült német katona és önkéntes nővér vesztette életét.”⁶²³

1892-ben Brentano ezt írja az oroszokról: „csak egyetlen gondja van: terjeszkedni, nagyobbodni. (...) az ő becsületérzése, lelkiismerete csak

---

⁶²² Norman Davies: Lengyelország története. 589. o.

⁶²³ Uo.

önmaga. Mást egyáltalán nem enged meg. Minden szövetség jó neki, amely őt abban segíti, hogy területeit nagyobbítsa. Ugyanolyan szemérmertlenséggel vesz részt az országok felosztásában, mint meghódításukban, meghódítja Lengyelországot és felláztatja a Balkánt, mert lakói szlávok, országához csatolja a kínaiakat, örményeket, turkománokat, mert nem szlávok, és mert ő mindig az Oroszország.”⁶²⁴

Ezen kívül kultúrájuk és nyelvük jóval fiatalabb volta is arra utal, hogy nem lehetnek Isten népe. Varga Csaba elég egyértelműen bizonyítja, hogy a szláv nyelvek jóval fiatalabbak a magyarnál.⁶²⁵

De ha azt nézzük, hogy az írást Ciril és Metód tanította meg a szlávoknak a IX. században, a székely-magyar rovásírás pedig több ezer (több tízezer) éves,⁶²⁶ akkor ez is egyértelmű bizonyítéka a szláv kultúra jóval fiatalabb voltának.

Az orosz nép rendelkezik saját kiszenvedett kultúrájával. Nem fogjuk ezerévesre becsülni, de jó hatszáz évesre egészen bizonyosan tehetjük.⁶²⁷

Szolzenyicin szerint Oroszország növekedése nem mindig erőszak útján történt. Voltak népek, melyek önként csatlakoztak hozzá, voltak, akiket erőszakkal csatoltak magukhoz és voltak, akik ellen önvédelmi harcokat kellett folytatni és a győzelem után kerültek orosz uralom alá.⁶²⁸

„A rosszakarók azzal vádolják az orosz népet, hogy rendkívül ellenségesen viseltetik más népek és idegenek iránt. Az orosz történelem egész folyama ellentmond e vádaknak: az oroszok mindig szívesen befogadták a más országból érkezőket, nyitottak voltak irányukban, szívesen tanultak tőlük...”⁶²⁹

---

⁶²⁴ Idézi: Szalay J.: Igazságok... 119–120. o.

⁶²⁵ Varga Csaba: A nyelvek anyját tudtam én. 60–73; 79–80; 200–228 o.

⁶²⁶ A 34 ezer éves boszniai piramisokban a székely-magyar ABC-nek felét már megtalálták.

⁶²⁷ Szolzenyicin: Orosznak lenni 236. o.

⁶²⁸ vö.: Szolzenyicin: Orosznak lenni – vagy nem lenni? 234–235. o.

⁶²⁹ Szolzenyicin: Orosznak lenni – vagy nem lenni? 238. o.

Szolzsenyicin úgy látszik eléggé elfogult népe iránt, de hát ez a természetes. Szerinte eloroszosítás helyett, sokszor az oroszok kerültek hátrányos helyzetbe a nemzetiségekkel szemben.

A tatár uralom idején az egyes orosz fejedelmek versengtek a tatárok kegyeiért. Amikor a tatár uralom gyöngült „A moszkvai fejedelmek azonban az egymással viszálykodó tatár államok egyike ellen sem indítottak *felszabadító háborút*. Éppen ellenkezőleg! Az ősi ellenséggel szövetségbe egymás után igázták le a többi orosz fejedelemséget.”⁶³⁰

„Az orosz hullámok északra és keletre irányuló terjeszkedésük, mindjárt a legelején az őslakó finnugorokba ütköztek, s megkezdődött a harc a földért, a természeti kincsekért, a kereskedelmi utakért, a hatalomért. Csak rá kell néznünk a mai térképre, s előttünk áll a több mint ezer éve folyó élet-halál küzdelem eredménye: a hódító lendület útjába akadt finnugor törzsek egyike-másika teljesen megsemmisült, mások kimenekültek az északi sarkkör jégzuzmós tundráira, ahol a természet törvényei szerint elsatnyul az élet, megdermed az akarat; némelyek kitartottak ugyan az ősi földön, de a szűnni nem akaró fürgeteg megtépázta, szolgává nyomorította őket; egypáran kitörtek a vad veszélyek gyűrűjéből, s bár súlyos áldozatok árán, sikerült fennmaradniuk, sikerült megőrizniük népi egyéniségüket.” (...) „Itt-ott bizonyára békés együttéléssel indulhatott meg a folyamat, a folytatást azonban minden kendőzés nélküli szókimondással gyilkos párviadalnak, ember- és vagyonirtó rémtettek végeláthatatlan sorozatának tüntetik föl a történeti följegyzések és a szájhagyományok.”⁶³¹

Ha védekeztek az orosz hódítások ellen, akkor „Hamarosan ütött azonban a bosszúállás órája: friss moszkvai csapatok végig fosztogatták a mordvin földet, fölkoncolták a lakosság apraját-nagyját, az előkelőbbeket pedig magukkal hurcolták és a Volga jegén vérebeikkel szétszaggattatták” (...) „Ütöttük-vágtuk őket, mint a disznókat, s holt tetemeik két versztnyre⁶³² fetrengenek.” – jelenti egy

---

⁶³⁰ Gecse Géza: Bizáncról Bizáncig. 21. o.

⁶³¹ Zsirai M.: Oroszok és finnugorok. A magyarság és a szlávok 39. o.

⁶³² Kerekítve 1 verszt 1067 m.

orosz parancsnok. (...) A megtorlásoktól való jogos félelem és az orosz közigazgatás embertelen garázdálkodása egész népvándorlást idézett elő. Tömegesen hagyták el házaikat, jószágaikat, földjeiket, szegénylegények lettek és seregekbe verődve, rabolva csatangoltak egyik helyről a másikra, s vagy délen, a szaratovi kormányzóság vad steppéin telepedtek le, vagy a Volgától messze keletre kerestek menedéket. A XVIII. századi orosz oklevelekben közhelyként kísért az «elhagyott mordvin földek», a «kiürült cseremiszt falvak», a «fölszórta votják tanyák» kifejezés, s nyomban következik az ügykurta elintézése: «orosz földművesek telepedtek rájuk» vagy «X kolostornak adományoztatott». Ezek a szomorú események végzetesebbek voltak minden tatárjárásnál és tömegmészárlásnál.»⁶³³

„Az ezután egymást érő pusztító háborúk során Moszkva hordái ellepték Finnországot, fölvetve városokat, falvakat, magukkal hurcolva a dolgozó férfinépet, fölkoncolva az asszonyokat, gyermekeket, úgyhogy Finnország lakossága 100 000 főre olvadt le.»⁶³⁴

Oroszország a tatár uralom alóli felszabadulás után hetven év alatt meghatszorozta területét.⁶³⁵

„Az ukránokat a 19. század folyamán teljesen elnyomják s a helyzetre igen jellemző Valujew miniszternek a kijelentése: »Ukrán nép nincs s nem is szabad lennie.« 1876-ban cári ukáz jelenik meg az ukrán kultúra megsemmisítésére, amely, a történelmi emlékek kivételével, megtilt minden külföldön megjelenő ukrán nyelvű munka behozatalát, eredeti művek és fordítások kiadását, megtilt minden ukrán nyelvű előadást, színpadi szereplést, sőt még a zenei szövegekből is száműzi az ukrán nyelvet.»⁶³⁶

„A békét meg kell tartani, mivel Oroszországnak erre szüksége van, hogy jólétének fejlődésével, közlekedési rendszerének kiépítésével s hadi erejének kifejlesztésével alkalmasabb legyen a jövő feladatainak

---

⁶³³ Zsirai Miklós 43–44. o.

⁶³⁴ Zsirai 47. o.

⁶³⁵ Szvák Gyula: Cárok és kalandorok. 9. o.

⁶³⁶ Padányi Viktor: A nagy tragédia. 152. o.

megoldására. Ausztria szláv törzsei maradjanak nyugton, amíg képesek nem lesznek a Monarchia szétrombolására, s ugyanez vonatkozik törökországi testvéreinkre is.” Gorcsakov külügyminiszter 1861.⁶³⁷

Bakunyin szerint: „A muszka sötét lelkében a cár olyan, mint valami orosz Krisztus.”⁶³⁸

„Viszonylag nem is olyan régen Oroszországban is előfordult nagyméretű nemi kicsapongás a nagy keresztény ünnepek előestéjén.”⁶³⁹

Talán a legnagyobb orosz és a világirodalomban is jelentős személyiség Lev Tolsztoj, naplójában ezt írja: „Még soha nem találkoztam emberrel, aki erkölcsileg annyira jó lett volna, mint én.”⁶⁴⁰

„A lányok tévútra visznek.” (1853. június 25.) Általában negatív véleménye volt a nőkről és a szerelemről is. „A nők társaságát a társadalmi élet szükséges kellemetlenségének tartom... mert kiktől tanuljuk a kéjsóvárságot, a léhaságot és még annyi bűnt, ha nem a nőktől? Ki tehet arról, hogy elveszítjük az olyan velünk született érzékeket, mint a bátorság, az állhatatosság, az igazságosság – ha nem a nők.” (1847. június 16.)

Hetvenéves korában így ír: „A nők általában ostobák... Teljes képtelenség volna egy nőtől elvárni azt, hogy kizárólagos szerelmének érzéseit erkölcsi megfontolások alapján ítélje meg. Nem tudja ezt megtenni, mert hiányzik belőle az igazi moralitás, vagyis azok az erkölcsi elvek, amelyek mindenek fölött állnak.” A szerelem – akár a férfi, akár a nő oldaláról nézve –, mivel tudom mi az: lealacsonyító, beteges érzés... A jelekből arra lehet következtetni, hogy számára „isten” az volt, amit legjobban el akart érni. Ez pedig a társadalmi reform, amit azonban nem erőszakkal, hanem a „szeretet taktikájával” kívánt megvalósítani. Mindehhez hozzá kell tenni azt a jellegzetesen

---

⁶³⁷ Padányi 156. o.

⁶³⁸ Zsolnay I.: Bizáncról... 127. o.

⁶³⁹ W. G. Summer: Népszokások. 815. o. Hivatkozik: Petri, E.: Antropológia, Szentpétervár, 1890. 435. o.

⁶⁴⁰ Napló: 1953. október 12.

orosz fixa ideát, hogy az orosz nép hivatott a világ messianisztikus átalakítására.”⁶⁴¹

Gorkij pedig ezt írja: „Az ellenség igenis kevésbé értékes lény, mind fizikailag, de főleg morálisan degenerált.”⁶⁴²

Oroszországban IV. (Rettegett) Iván (1530–1584) veszi fel először a cári címet. Innentől kezdve lép hivatalosan a görög császár helyébe és válik a pravoszlávia hivatalos védelmezőjévé. Ő maga buzgón vallásos, imákat ír, rendszeresen látogatja a kolostorokat és támogatja őket, szerzetes közösséget is alapít. Idősebb korában az általa halálraítéltekért imákat mondat.

Iván már fiatal korában is szadista játékokat űzött. Cárként, amikor az egyik bojárt vétkesnek találták és kivégezték, ezzel nem elégedett meg, hanem földjeit felperzseltette, szolgálait és parasztjait lemészároltatta.

„A következő áldozat a cár unokatestvére, Andrej Sztarickij részfejedelem, a cári hatalmat potenciálisan egyedül veszélyeztető rokon és családja. Őt méreggel, anyját széngázzal ölték meg, de nem került el sorsát második felesége, s tőle származó kilencéves kislánya sem. (...) Iván seregeinek útját felégetett települések és halomra gyilkolt emberek tetemei jelezték, a boldogtalan novgorodiak nem is sejtették mi vár rájuk. A véres színjáték általános rablással kezdődött. A cári csapatok kifosztották az érseket, a kolostorokat és a novgorodi kereskedőket, majd hozzáláttak a lakosság módszeres mészárlásához. Sokat és meglehetősen színesen írnak erről a szörnyű napokról a korabeli források.” Akik túlzásnak tartották ezt a megoldást, azok között is rendet tett: „Elsőként a nagy tehetségű tanácsadók közül hírmondónak megmaradt Ivan Viszkovatij pecsétört ölték meg. A cár környezetének tagjai vágtak le belőle, egyik a másik után, egy-egy testrészt. Az elv a kivégzéseknél az volt, hogy ha lehet, mindegyik halálraítélt más-más halálennel végezze életét, a forró vízben megfőzéstől az elevenen megnyúzásig. Az ítéletet az udvari emberek

---

⁶⁴¹ Barlay Ö. Szabolcs: Álarc nélkül. Négyszemközt Nyugat álprófétáival.

⁶⁴² Idézi Drábik: Egyenlők ... 234. o.

hajtották végre, s maga Iván is, fiával együtt, részt vett a hóhérokodásban.”⁶⁴³

Beszak Miklós kamarás: „Vad zsarnokságával mindent aláásott, mindent felforgatott. Majdnem harminc éven át lázadásban volt népével; támadta minden nemzeti hagyományukat, minden nemzeti szokásukat; mindent romba döntött, még szent ortodox egyházunkat is... egy igazi reformátor számot vet a múlttal, vigyáz a lehetőség és a lehetetlenség fölismerésére, megtartja az átmeneteket, előkészül a jövőre. Ő nem. Ő rombolt a rombolás vad ösztönéért, azért a cinikus öröméért, hogy megtörjön minden ellenállást, erőszakot kövessen el a lelkeken, megölje a legtermészetesebb és legtörvényesebb érzéseket... Mikor a mai anarchistáink arról ábrándoznak, hogy levegőbe röpitik a társadalom épületét, azzal az ürüggyel, hogy tetőtől talpig újraalkotják, tudatukon kívül Nagy Pétertől merítenek ihletet. Mint ő, ők is fanatikusan gyűlölik a múltat, mint ő, ők is azt képzelik, hogy ukázokkal és büntetésekkel mindenestől meg lehet változtatni egy nép lelkét... Ismétlem, Alekszejevics Péter igazi őse és előfutárja forradalmárainknak.”⁶⁴⁴

„A Romanov-házban, mint az Atridák házában valami titokzatos átok száll nemzedékről nemzedékre. Orrgyilkosság és házasságtörés, vér és sár következik egymásra; ötödik felvonása egy tragédiának, I. Péter megöli fiát, I. Sándor megöli apját, II. Katalin megöli férjét.”⁶⁴⁵

Dosztojevszkij ezt írja: „A nihilizmus csak azért keletkezett minálunk, mert mindannyian nihilisták vagyunk.”

„Az orosz mindig szükségét érzi, hogy átlépje a mértéket, hogy a szakadékhöz jusson, hogy kihajoljon a szélén, hogy kikémlelje a fenekét és gyakran örült módjára belevesse magát. Ez a tagadás szükségérzete a leghívőbb emberben, amellyel tagad mindent, tagadja a legszentebb érzelmeket, a legmagasztosabb eszményt, a legszebb dolgokat és a hazát. Az orosz egyéni életének vagy nemzeti életének válságos óráiban megdöbbenő elhamarkodással dönt a jó vagy a rossz

---

⁶⁴³ Szvák Gyula: Cárók és kalandorok 24–25. o.

⁶⁴⁴ Paléologue: A cár országa II. 253. o. Idézi: Zsolnay: Bizáncról... 198. o.

⁶⁴⁵ Paléologue: I. 228. o. Idézi: Zsolnay 201. o.

mellett. A düh, az alkohol, a szerelem, a bujaság, a büszkeség, az irigység befolyása alatt azonnal kész, hogy mindent összetörjön, mindent eltaszítson magától, családot, hitet, hagyományokat. Ekként a legjobb ember gonosztevővé válik, s nem akar egyebet, mint megtagadni önmagát, megsemmisíteni valami hirtelen vonaglásban. Egyébként ugyanezt a szenvedélyességet tanúsítja lelkének megmentésében, amikor mindennek a szélső határához érkezett és nem tudja többé merre menjen...⁶⁴⁶

Zrínyi Miklós ezt írja az oroszokról: "Muszkát nem számlálom (segítségnek), mert álmhoz hasonló diskurzus volna inkább, hogysem valósághoz, noha tudom, hogy némely nagy emberek nem tudom micsoda reménységeket csináltak magoknak, de azt mint fönn írárm, sem remélhetjük, sem nem kívánhatjuk. Az ő országuk messze, az ő népük goromba, az hadakozásuk semmirekellő, vitézségek nevetséges, politikájuk ostoba, birodalmuk tyrannus; kinek kelljen hát az ő segítségek!"⁶⁴⁷

Végül egy zárójeles megjegyzés napjainkból: Oroszországban ma is működik olyan iskolarendszer, ahol az öslakosok gyermekeit bentlakásos intézményekben próbálják átnevelni, hogy megtagadják saját népüket, kultúrájukat.⁶⁴⁸

A negyedik Róma

Ezt a fogalmat így, hogy negyedik Róma, sehol sem láttam leírva. Ha úgy tetszik saját találmányom. Viszont Huntington könyvében⁶⁴⁹ több olyan gondolatot is találtam, amiből azt a következtetést lehet levonni, hogy az USA lakói különleges képességekkel, különleges hivatással, küldetéssel rendelkezőknek tartják magukat.

„...örömmel vettem gyakorta tudomásul, hogy a Gondviselés, igen kegyesen, egy egyesült népnek adományozta ezt az egybefüggő

---

⁶⁴⁶ Dosztojevszkij: Egy író naplója. Idézi: Zsolnay: 201. o.

⁶⁴⁷ Zrínyi M.: A török áfium ellen való orvosság

⁶⁴⁸ Szécsi Noémi: Az első nemzet. Magyar Nemzet, 2015. 10. 31. 27. o.

⁶⁴⁹ Samuel P. Huntington: Kik vagyunk mi?

országot, egyazon ősoktól származó, egyazon nyelvet beszélő, egyazon hitet valló embereknek, akik azonos kormányzati elveket vallanak, akiknek életmódja és szokásai igen hasonlóak, s amely nép egyesült szándékkal, fegyverekkel és erővel vállvetve megharcolván egy hosszú és véres háborút, dicsőn kivívta teljes szabadságát és függetlenségét.”⁶⁵⁰ (84. o.)

„A vallás még erősebben érezte hatását a puritánok között, különösen Massachusettsben. Úgy vélték, településeik, amelyeket »az Istennek kötött frigyre« alapoztak, miszerint építs »egy várost a hegyen«, mintaként szolgálnak az egész világ számára, és hamarosan más protestáns felekezetű emberek is hasonlóképpen tekintettek önmagukra és Amerikára. A 17–18. században az amerikaiak újvilági missziójukat bibliai fogalmakban határozták meg. Ők voltak a »kiválasztott nép«, amely »küldetést hajt végre a pusztaságban«, hogy létrehozza az »új Izraelt« vagy az »új Jeruzsálemet«, amely nem más, mint az »Ígéret Földje«. Amerika »új mennyország és új föld, az igazság hazája«, Isten országa. Amerika benépesítését, mint Sacvan Bercivitch kifejtette, »a valláskeresés teljes érzelmi, lelki és szellemi varázsa« kísérte. A szent küldetés érzése áthatotta az ezredfordulás ünnepségeket is, Amerikát »megváltó nemzetnek«, »látomásos köztársaságnak« nevezték.” (112. o.)

„1999-ben már az amerikaiak csaknem 39 százaléka vallotta magát újjászületett kereszténynek.” (116. o.)

„...McDougall kijelentette, országukat immár nem az »Ígéret Földjeként«, hanem »keresztes hadjáratot folytató államként« határozták meg.” (136. o.)

„A Kontinentális Kongresszus böjtnapokat hirdetett bocsánatért, és Isten segítségéért könyörögve, illetve hálaadási napokat tűzött ki azért, amit Uruk tett ügyük támogatása érdekében.” (140. o.)

„Az Egyesült Államokba érkezvén legelőször az ország vallásossága ötlött a szemembe.” Tocqueville (143. o.)

„1996-ban az amerikaiak 39 százaléka hitt abban, hogy a Biblia Isten ígéje, és szó szerint kell venni.” „2002–2003-ban az amerikaiak 38–44

---

⁶⁵⁰ Idézi: John Jay: A Föderalista

százaléka mondta azt, hogy az előző hét nap során járt templomban vagy zsinagógában.” (145. o.)

„Annak rendje és módja szerint végbement az egyház »rómaiatlanodása«, mivel a katolikusok már nem római katolikusoknak tartották magukat, hanem sokkal inkább amerikai katolikusoknak.” (158. o.)

„A protestanizálódás egyik meglepő fejleményeként a katolikus főpapok összebékítették a katolikus univerzalizmust az amerikai nacionalizmussal. Az evangélikus protestánsok stílusát, eszméit és szavait visszhangozva Amerika küldetésének isteni legitimitását hangoztatták. »Hinnünk kell, mondta Ireland érsek 1905-ben, hogy Amerikának egyedülálló küldetése van... arra, hogy új társadalmi és politikai rendet teremtsen... Az egyház győzedelmeskedik Amerikában, a katolikus igazság útnak indul az amerikai befolyás szárnyain, és bejárja a világot.« A 20. század közepén Sheen püspök hasonlóképpen beszélt Amerikáról, kiválasztott nemzetnek nevezte, Spellman bíboros pedig, mint egy tudós megjegyezte, »az amerikai nemzet döntéseit és tetteit egyenesen Istenével azonosította... Spellman bíboros teljes mértékben elfogadta Amerika messianisztikus küldetését.” (160–161. o.)

„Az 1989 és 1996 között elvégzett három felmérés szerint az amerikaiak 84-88 százaléka vallotta magát kereszténynek.” (162. o.)

„A polgári vallás második lényeges eleme, hogy az emberek hisznek benne, Amerika Isten »választottja«, vagy Lincoln szavaival »majdnem kiválasztott« nép, Amerika az »új Izrael«, amelynek az az isteni küldetése, hogy jót tegyen a világban. A polgári vallás lényege, mint Conrad Cherry kifejtette, »Amerika sajátos isteni rendeltetésének belátása«. (170. o.)

„A hullám a Függetlenségi Nyilatkozat ötvenedik évfordulóján, 1826. július 4-én tetőzött, aznap, amikor meghalt John Adams és Thomas Jefferson. Az amerikaiakat csodálattal töltötte el a három esemény véletlen egybeesése, és önkéntelenül arra a következtetésre jutottak, hogy ez az üzenet csakis odafönről érkezhetett, és azt jelzi, hogy ők tényleg Isten által kiválasztott nép.” (185. o.)

Az USA-ban az 1868-as 14. alkotmánymódosítás megállapítja, hogy valamennyi itt született vagy honosított személy az Egyesült Államok állampolgára. Ennek ellenére: „A feketéknek azonban továbbra is az elkülönítés és a megkülönböztetés szélsőséges formái jutottak osztályrészül, beleértve azt, hogy újabb száz évre megtagadták tőlük a szavazati jogot. A feketék egyenlőségének és politikai részvételének alapvető akadályai azonban csak az 1954-es *Brown kontra Oktatási Igazgatóság* ügyel és az 1964-es polgárjogi és az 1965-ös választójogi törvénnyel kezdtek eltűnni.”⁶⁵¹

Amerika háborúi 1945 óta: „1945. Japánra két atombomba, (az áldozatok főleg civilek, W.B.) 1945–46 Kína, 1948–49 Görögország, 1950–53 Korea, Kína, 1954 Guatemala, 1958 Indonézia, 1959–61 Kuba, 1960 Guatemala, 1964 Kongó, 1965 Peru, 1964–73 Laosz, 1961–73 Vietnám (bukta!), 1967–69 Guatemala, 1973 Chile, 1983 Grenada, 1983–84 Libanon, 1980 El Salvador, 1980 Nicaragua, 1986 Líbia, 1987 Irak–Irán, 1989 Panama, 1991 Irak, 1993 Szomália, 1998 Szudán, 1998 Afganisztán, 1999 Jugoszlávia, 2001– jelenleg is Afganisztán, 2003– Irak, befejezés nélkül, de az olaj megy kifelé, 2008 Koszovó, 2008 Georgia (Grúzia), 2011 Líbia, befejezés nélkül, de az olaj szintén ömlik kifelé, és most Szíria. Afganisztánban, Irakban, Líbiában és Szíriában azóta nincs élhető élet, amióta megtámadták őket. Az emberek menekülnek a háborúk elől főként Európa irányába.”⁶⁵²

Melyik nép felel meg a feltételeknek?

Be kell vallanom, hogy nem ismerem a világ népeinek történelmét és kultúráját. Tehát nem vállalkozhatok arra, hogy sok népet összehasonlítsak egymással. De szerintem nem is szükséges, hiszen a világ vezető népei agresszív politikájuk által kizárják magukat a kiválasztottság lehetőségéből. Pl.: Ahogyan az angolok bántak az írekkel, a skótokkal, az indiánokkal, a négerekkel, egyértelműen

---

⁶⁵¹ Huntington: Kik vagyunk mi? 100. o.

⁶⁵² Közel kelet blog

kizárja őket Isten megjelenítéséből a világban. Ugyanez mondható el a franciákról, spanyolokról, hollandokról, portugálokról, germánokról, de a távol-kelet népei sem sokkal különbek. Gondoljunk pl. Kína tibeti szerepére. A körülöttünk élő népek a magyarsággal szembeni aljas viselkedésük által nem alkalmasak a kiválasztottságra. Illetve tudomásom szerint egyetlen nép sem tart igényt a kiválasztottságra a zsidón kívül, csak a magyar. A magyar történelmet többen is hasonlították a zsidókéhoz, és sok hasonlóságot fedeztek fel köztük.

Meg lehet még említeni az **muszlimokat**, akik magukat szintén Isten (Allah) kiválasztottainak tartják.⁶⁵³ Közöttük bizonyára sokan vannak, akik valóban Isten tanítása szerint élnek. Viszont az iszlám korai erőszakos terjeszkedése, a későbbi török hódítások szintén olyan jelenségek, amelyek kizárják az isteni minősített jelenlétet. Sőt ma is üldözik a keresztényeket. Vagy említhetném azt is, hogy aki muszlim létére kereszténnyé lesz, arra kimondják a halálos ítéletet. Amit lehet ugyan, hogy nem hajtanak végre – olyan helyen, ahol nincs érvényben az iszlám jog – de az illető meghal a közösség részére. (Ez a „jámbor” és „békés” hindukra is igaz!) Említhetem a nők csonkítását is, amit egyes vidékeken akár a nők 80%-án is elvégeznek igen brutálisan.⁶⁵⁴

„Az uralom minden pietás nélkül való; uralkodót az Oszmán házból vesznek, de lehetőleg alkalmas férfiút, a trónöröklés pontos szabályozása nélkül, mint a racionális államszervezetek általában, a nomád társadalmak, de az antik és bizánci társadalmak is. A legtöbb trónváltás tehát kegyetlen háborúskodást okoz, míg valamelyik trónkövetelő ki nem irtja a többit, egész rokonságát. Hihetetlen intézmény, ami ebből keletkezett: *II. Murád, a XV. sz.-ban, szabállyá tette, hogy a trónra lépő szultán rögtön gyilkoltassa le családjának minden tagját, aki a jelenben vagy a jövőben a trónra igényt emelhet.* Testvérek, felnőtt s gyermek családtagok kivégzése, sőt saját fiaiké is, szokásos, még a XVII. sz.-ban is aránylag felvilágosodott s humánus érzületű szultánok részéről is. A Korán egy mondata, amely szerint a

---

⁶⁵³ Henri Boulad SJ: A választottak és a kizártak. 5. o.

⁶⁵⁴ H. Boulad SJ.: A nők szenvedése és küldetése.

«zavarnál jobb a halál is», emelte a gyakorlatot szinte morális kötelességgé.»⁶⁵⁵

Viszont nekem is szimpatikus az iszlám bankrendszer. Ott ugyanis tilos a kamatszedés, mégis megélnék.

Magyarság és Jézus

Szerintem **a magyarságot nem a zsidósággal kell összehasonlítani**, bár vannak hasonló vonásaik, **hanem inkább Jézussal**. Jézusnak is volt időszaka, mikor tanította az embereket, amikor elismerték és ünnepelték, amikor üldözték, és amikor keresztre feszítették. És végül volt a feltámadás!

„Népek Krisztusa, Magyarország.” – ahogyan Márai mondja.

A magyarok a jégkorszak után kirajzottak a Kárpát-medencéből és tanították a népeket. Ekkor bizonyára tisztelték őket. A románoktól keletre most is sokan tisztelik és szeretik népünket. Volt idő mikor kelettől nyugatig sokan fizettek adót nekik. Évszázadokon keresztül védte Európát és a kereszténységet, állandó hátbatámadások és árulások ellenére. És végül Trianonban ártatlanul megfeszítették. Szerintem még a kereszten van, nem halt meg. Ez még a jövő zenéje. És feltámadás csak az után jöhet. Bár vannak biztató jelek az újjáéledésre.

Ahogy Jézus kizavarta a kereskedőket és a pénzváltókat a templomból, párhuzamba állíthatók Atillával és a kalandozásokkal.

„Mindenek királya, világ megváltója!” Mondja egy népdal Atilla királyról. (Youtube)

„Krisztus misztériumához ma a magyarságnak van a legtöbb köze, de nem másért, mint azért, mert a magyarság Trianonban – ahol, mint legártatlanabbat büntették mindenki helyett, ellenfél és szövetséges helyett egyaránt – kiválasztott nép lett...”

Mindazonáltal Krisztus Létének, Misztériumának – megismétlem – legtöbb köze ma a magyarsághoz van. Trianon miatt és nem másvalami miatt. Annak következményeképpen, hogy a Krisztus ellen

---

⁶⁵⁵ Hajnal István: Az újkor története. 297. o. (Kiemelés tőlem.)

egyre reménytelenebb helyzetben lévő, de éppen ezért egyre kétségbeesettebben küzdő sátán leglátványosabb, legsúlyosabb „ellentámadásának” a magyar nemzet lett a szenvedő alánya... Az áldozatra kiszemelt... (...)

És ehhez már csak annyit tegyünk hozzá, hogy a krisztológia legsajátosabb igazsága nem más, mint éppen az, hogy aki Krisztusért Áldozat, **az a Kiválasztott... Az a Szent...**⁶⁵⁶

Egy belgiumi történész, Leon Degrelle álláspontja szerint: „Magyarországot ily módon **keresztre feszítették** a versailles-i tárgyalásokon – nem bűnei, hanem hite [a szövegösszefüggés figyelembevételével: hitének valódisága, Istenhez való hűsége] miatt, és lett így áldozata az elvakult szabadkőművesség gyűlöletének és kapzsiságának.”⁶⁵⁷

„(...) ne feszítsék népünket egy újabb ítélettel a régi keresztre.”⁶⁵⁸

„És akárhogyan nyilatkoztak, elvarázsolt, öntudatukat vesztett, önérdéküket sem látó kába szereplői ők a régi-új, az örök misztériumjátéknak, amely a legtisztább, a legártatlanabb megbüntetéséről szól, a legártatlanabb keresztre feszítéséről.”⁶⁵⁹

A magyarság jövője:

Nem hiszek abban, hogy a magyarság lesz még politikai nagyhatalom egyszer valamikor. Olyan, mint az Árpád házi királyok idején. Ami elmúlt, már nem jön vissza. Akik erről beszélnek, csak ámítják a népet. Nem hiszem, hogy Nagymagyarország, mint politikai egység újra összeáll. Abban viszont bízok, hogy erkölcsi példakép, mint a még lehetünk, ha megtörténik erkölcsi, szellemi feltámadásunk. Illetve mindig lesz a magyarságban egy olyan szellemi tartás, ami megkülönbözteti őket a többi néptől.

---

⁶⁵⁶ Kocsis I.: A Szent Korona misztériuma és a trianoni igazságt. 83. o. (**Kiemelés** tölem.)

⁶⁵⁷ Idézi Kocsis I.: Magyarország Szent Koronája. 448. o. (**Kiemelés** tölem.)

⁶⁵⁸ Márton Áron csíksomlyói beszéde 1946 pünkösdjén. P. Szőke: 458. o.

⁶⁵⁹ Uo.

Érdekes, hogy a történelem során magyarság a bajokat Isten büntetéseként fogta fel, de mindig képesnek tartotta magát a megtérésre, a hibák kijavítására.

Gável testvérek: Ébredj fel alvó Magyarország!

Ébredj fel alvó Magyarország,
Az éjszakának vége már!
Halld meg az Úr szól hozzád,
Nyisd meg a szíved, hallgasd szavát.

Nem oly rövid az Úr keze,
hogy ne szabadíthatna meg téged!
Nem oly süket az Úr füle,
Hogy ne hallhatná meg kérésed!

Refr.: Elzárnak Tőle vétkeid,
eltakarják Őt bűneid.
Térj meg hát Hozzá, s Ő megsegít,
békülj meg Vele, s Ő megszabadít!

Felhasad világosságod,
kinyílik majd gyógyulásod;
az Úr meghallja kiáltásod,
ha jajgatsz, azt mondja: Ím, itt vagyok!

Vezérel téged szüntelen,
megelégíti lelkedet.
Mint öntözött kert, olyan leszel,
forrás, mely soha nem apad el.

Refr.: Kelj fel, mert eljött a világosság!
Kelj fel hát végre, Magyarország!
Kelj fel és készítsd az Úr útját,
kelj fel és hirdesd igazságát!

Ébredj fel, alvó magyar nép,
Istentől választott nemzetség,
királyi papság, elhívott nép,
halld meg az Úr üzenetét!

Emeld a magasba szemedet,
lásd meg az Urat, Istenedet!
Hegyek és halmok megrendülnek,
de az Ő irgalma soha nem múlik el!

Refr.: Kelj fel, mert eljött a világosság!
Kelj fel hát végre, Magyarország!
Kelj fel és készítsd az Úr útját,
kelj fel és hirdesd igazságát!

Szkhárosi Horváth Ádám a XVI. század közepén már így ír Vigasztaló énekében: Semmit ne bánkódjál, Krisztus szent serege, Mert nem árthat néked senki gyűlölsége, Noha e világnak rajtad dühössége, De nem hágy szégyenben Krisztus ő Felsége. Királyi nemzet vagy, noha te kicsiny vagy, Az Atya Istennél bizony te kedves vagy...

„Lehet, hogy már holnap üt a végóra, lehet, hogy még elkinlódunk tehetetlen, ostoba és gaz vezetőik alatt egy ideig, mert Európának még nincs ideje velünk elbánni. A magyarságnak vége... Az egész Monarchiának kellett megszűnni, hogy hozzáférjenek a dió beléhez: hozzánk. A magyarság nem látszik alkalmasnak arra, hogy államot építsen és fenntartsen. Hiányzik belőlünk a társulás érzése, az együttműködés, a konkrétumok gyakorlati végrehajtásának tisztelete.”⁶⁶⁰

Petőfi 1830-as években mondta: Csoda, hogy mi magyarok még létezőnk.

---

⁶⁶⁰ Móricz Virág: Tíz év

*És leszek szégyen és leszek gyalázat
És ott égek majd minden homlokon,
S mint bujdosó gyász, az én szép hazámat
A jó Istentől visszazokogom;
És megfúvom majd hitem harsonáit,
Hogy tesz még Isten gyönyörű csodát itt:
Bölcsővé lesz még minden ravatal, –
Havas Kárpáttól kéklő Adriáig
Egy ország lesz itt, egyetlen s magyar!⁶⁶¹*

„... az Úr megszabadítani csak akkor fog benneteket, amikor visszatértek az Ő törvényéhez s egymás szeretetében, egymás támogatásában nemzetté váltok újra. Lélekben tiszta, jellemben erős, szeretetben tántoríthatatlan, s az Úr törvényének tudásában bölcs és engedelmes nemzetté, kikben önmagára ismerhet újra a Teremtő Atya. A szeretet ereje mindenekre képes, de a szeretet hiánya képtelenné teszi a legjobb szándékot is.”⁶⁶²

Balczó András szerint: „Mi magyarok semmi jóra nem számíthatunk, nincs hozzá jogunk. Hatmillió abortuszt nem lehet kitakarítani anyák, jóváhagyó apák, ítéletvégrehajtó nőgyógyászok lényé mélyéről, nincs az a hatalom, csak annak a nevében, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön, annak a Jézusnak a nevében lehet feloldást kapni. (...) Ha ebben a kérdésben nem lesz valami fordulat, semmi jóra nem számíthatunk. Sem az egyes ember, sem a nemzet.”⁶⁶³

2000. augusztus 20-án a Görögkeleti Egyház pátriárkája átadta a magyar egyház vezetőinek Szent István ikonját, akit elsőként kanonizált a keleti egyház a nyugati szentek közül. Ez is egy igen jelentős, biztató esemény a kereszténység és a magyarság életében.

---

⁶⁶¹ Sajó Sándor

⁶⁶² Wass Albert

⁶⁶³ Szenvedésbe ágyazott gyönyörűség. Balczó 8–9. o.

Örök tehát a magyar. El nem pusztíthat senki idegen, „mert a magyar csak saját magát fogja meggyilkolhatni, más által meg nem gyilkolható.”⁶⁶⁴

P. Kerkai Jenő S. J. hitt a magyarság jövőjében: „Bízom a magyarság nagy jövőjében történelmének transzcendens aláfestése miatt.”⁶⁶⁵

„A magyar nemzet nem pusztulhat el, s ha sírba tennék is, előbb-utóbb fel fog támadni.”⁶⁶⁶

„Ha engem, ki szerencsémre – jelenleg ugyan szerencsétlenségemre – magyar vagyok, megkérdeznek, mitől aggódik leginkább a magyar, akkor hajlandó vagyok az egész nemzet nevében kikiáltani: semmitől sem oly rettenetes mértékben, mint egy elfajult, hűtlenné lett magyartól!”⁶⁶⁷

Jézus és a Szűzanya kapcsolata

Magyarországgal

(Mindenki annyit hisz el belőle, amennyit akar.)

„Szent István az országot a mennyei Atyától kapta, s mivel fia meghalt, örökségül nekem adta. Én ezt az örökséget elfogadtam. Más országok is felajánlották magukat nekem, de örökségem csak ez az egy ország. Történelme során megjárta a kereszttutát, de nem pusztul el soha.”⁶⁶⁸

Nincs még egy nép, amelyik ősi istenasszonyát azonosította Szűz Máriával, és ezt a világ elfogadta.

Krisztus anyja nevét a magyarság nem mondja ki, csak Nagyasszonynak szólítja, mint egy családtagot. Ezért is mondja Szent István a magyarságra, hogy a Boldogságos Szűz családja.

---

⁶⁶⁴ Gr. Széchenyi István

⁶⁶⁵ Idézi: Zsolnay Imre: Herekleitostól Hegelen át Hitlerig. 113. o.

⁶⁶⁶ Saint-René Taillandier

⁶⁶⁷ Széchenyi István

⁶⁶⁸ Natália nővérnek mondta a Szűzanya 1940-ben. In.: Magyarság a hivatásunk. Csókai Andrással beszélget Csengei Ágota

Jézus Kovacsics Mária Natália nővérnek adott üzenetekből (1934):

„Anyám országát szeretném megkímélni, ha akad elegendő számú engesztelő lélek. Terveim vannak ezzel az országgal. Ha a magyar nép megszűnik vétkezni, mindenekelőtt a tiszta erkölcs ellen, nem káromkodik, tisztelettel ejti ki Szeplőtelen Anyám nevét, bűnbánatot tart és engesztel, eljövök, és kegyelemmel gazdagon felruházom őt. Amint a megváltás a betlehemi istállóból indult, úgy fog elindulni Magyarországról nagy művem: a bűnök eltörlése, a lelkek megszentelése, a Sátán letaszítása, az Én győzelmem. Magyarország engeszteléséért kész vagyok az egész Világom könyörölni!

Natália nővér beszámolója a Szűzanya üzenetei alapján (1985):

„A Magyarországon végzett, és innen kiindult engesztelések, amelyek az egész világon elterjedtek (pl. Szeretetláng), a Mennyei Atya előtt nagyon kedvesek. Tudom, ha tovább engesztelünk, még vér sem lesz Szűzanyánk eljövetelekor. Ez az ország soha el nem pusztul. Ez az ország mindörökké fennmarad. A Szűzanya megmutatta nekem, hogyan terjed a bűnbánat és engesztelés szelleme Magyarországon. Az országot ekkor kietlen sivatagnak láttam, amelyet régóta hasztalan öntözött a mennyei áldást jelentő eső. Ám hirtelen itt is, ott is, friss rügyek ütköztek ki a földből, s zöld foltokat alkotva egyre terebélyesedtek. A Szent Szűz értésemre adta, hogy ezek a rügyecskék csak egymást támogatva és egymás közelségében növekedhetnek. Megértette, hogy Magyarország történetének e kietlen időszakában az Istenben növekvő lelkeknek együtt kell maradniuk, kis közösségeket alkotva. A halállal szemben csak így lesz esélye az életnek. Nemzetünket az Úr Jézus személyesen készíti fel az előttünk álló világtörténelmi, apokaliptikus fontosságú feladatra, ugyanis a Sátán fölötti végső győzelem és a megváltás beteljesedésének földi eszközéül – bármilyen hihetetlennek látszik is – a Mennyei Atya *öröktől fogva Magyarországot választotta*. Erre a feladatra azért lettünk kiválasztva, mert Szent István, első magyar királyunk országunkat a Szent Koronával együtt a Boldogságos Szűznek, az Úr Jézus Édesanyjának örökségül és örökös tulajdonául adta.” (Kiemelés tőlem.)

„Egy éjjel álmában, csodás fényben ragyogó, gyönyörű asszonyt látott, akit sok előkelő szűz követett. Ő ezekkel a szavakkal szólt hozzá: Nyugodjál meg Géza, én Mária vagyok, az az érintetlen Szűz, akiről a keresztény emberek elmondták neked, hogy Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának édesanyja vagyok (...) Mennyei fény világosít meg, ez elűzi lelked minden homályát. Megismered Istent, aki téged alkotott. És most tudd meg, ami rejtve van előtted: fiút szül neked a feleséged, ő királyi rangban uralkodik a magyarokon, és az igaz Istennek kiváló tisztelője lesz (...) Én pedig megígérem neked, hogy érdemeiért, amelyeket Fiam előtt szerez, a te országodnak védője és különleges patrónája leszek. (...) Géza álmából felocsúdva, hihetetlen öröme és vidámságra hangolódik, és lelkében elhatározza, hogy minden részletében el akarja nyerni, amit a Boldogságos Szűz álmában előadott.”⁶⁶⁹

Itt szeretném felhívni a figyelmet, hogy **nem a magyarság választotta Szűz Anyát, hanem ő a magyarokat!**

Don Stefano Gobbi olasz pap, a Máriás Papi Mozgalom alapító elnöke így írja le az 1981. augusztus 16-án történt látomását:

„Mária így szólt: Jézusom földi helytartója, tudja..., hogy az Úr tervében különlegesen fontos helyet foglal el egy nép, amelyet első királya, István, majdnem ezer éve már nekem felajánlva tulajdonomba adott, s ezért hazáját századok óta Regnum Marianumnak, az én országomnak nevezik. A Pápa szeme előtt ismeretes e nép **isteni küldetése**, melyért évezredes történetének vértanú sorsával fizetett... Ez a nép évszázadokon át öntestével védte a keresztény Európát a nem-keresztény hadaktól, de nem voltak hálások e nép mérhetetlen véráldozataiért és emberfeletti szenvedéseiért... ám Isten annál inkább kitüntette ezt a népet azzal, hogy tulajdonomba adta már állama megalapításánál... népemnek lelkileg át kell alakulnia... segítsenek nekem megmenteni népüket és alkalmassá tenni szent hivatására...”

Szent Pio atya üzenete:

---

⁶⁶⁹ Schwandtner, Scriptorum rerum Hung. Idézi: Dr. Kovács L. P.: Magyarok 16–17. o.

„Mikor az égiek kegyelméből végignézhette a vonatkozó, elméjének 'képernyőjén' pergő 'videó-filmet', élménye után azt mondta: irigylem a magyarokat – sok szenvedés vár még rájuk, de egész Európában páratlan dicsőségben lesz részük!”⁶⁷⁰

Karizmatikus találkozó, Budapest, 1998.:

Rómában egy érsek három sorból álló kézírásos levelet kapott: „Magyarországnak kulcsfontosságú küldetése van Európában. Próféták támadnak, és prófétálni fognak Európa szívében”. Három héttel később az érsek meghívást kapott Magyarországra, a karizmatikus találkozón való részvételre. Pio atyától pedig megerősítést kapott, hogy a levél üzenetét, el kell hoznia Budapestre. „Ne a régi dolgokat emlegessétek, ne a múltakon tünődjete! Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok.” (Iz 43, 18–19.)

„A magyarság nem pusztul, hanem tisztul.” (Natália nővér)

„...a keresztény utódok templomot emeltek Árpád sírja fölé...”⁶⁷¹ Ez is egy érdekes epizód a magyarság életében, mert ha Árpád pogány volt, miért emeltek templomot sírja fölé? Viszont, ha nem volt pogány, akkor nem István térítette meg a magyarságot.

Az erdélyi nép, a csángók is úgy tudják, hogy Babba Mária Csíksomlyón lakik. Tudomásom szerint a többi Mária zarándokhelyen ilyet nem hisznek. Ez újabb bizonyítéka annak, amit Szántai Lajos mond a DVTV egyik adásában, hogy feltehető, hogy Máriát a Kárpát-medencében temették el.

II. András királyunk alapított egy lovagrendet a Szent Sír Őrzői néven. Az én magán véleményem szerint Jézus Szentséges Anyja sírját őrizhették. Jézusnak ugyanis nincs sírja, mert feltámadt.

„Valaki ezt így magyarázta: [A zsidó és a magyar nép fennmaradását.] a zsidó népnek azért sikerült, mert ő az ún. kiválasztott nép. Ő őrizte az isteni kinyilatkoztatást. A magyarságot pedig a Boldogasszonya tartotta fenn, hogy kiegyensúlyozza a Közép-Európában élő,

---

⁶⁷⁰ Tisztesség, 1994, 9–10. szám

⁶⁷¹ Bálint Sándor: Ünnepi kalendárium II. köt. 196–197. o.

különböző ajkú népek békés együttélését itt, a kelet és a nyugat ütközőpontján, az evangéliumi szeretet alapján!”⁶⁷²

„A Szentkorona-eszme és annak följánlása a Szentkorona által a Nagyasszonynak (gondolatilag beleértve azt is, hogy Ő azt elfogadta) Magyarországot, mint közösséget részelteti abból a föladatból, ami az Istenszülő feladata, az emberiség természetes és (főleg) természetfölötti, gondviseléshez kapcsolódó életében. Népünknek ez a rendeltetése. Sorsunk és minden konkrét történelmi feladatunk (évszázadok során valamennyi ütközésünk) ehhez kapcsolódik. Ezért irányul felénk az erkölcsi élet legmagasabb fórumainak – nem egyszer – megrendült tisztelete, bizonyos szellemi áramlatok és történelmi mozgalmak gyakran esztelen, izzó és indokolatlan gyűlölete, napi senkik ártó, életünkre kártékony és fájdalmas romboló igyekezete. De ezzel függ össze összetöréseink, áldozataink és vereségeink ellenére is legyőzhetetlenségünk, halhatatlanságunk is. Kétségtelen, hogy a „metafizikai történelemszemlélet” modern világunkban nem általános. De ennek ellenére hatékony és igaz. Mindszenty József Emlékirataim c. könyvében ezt írja: „A magyarság a történelem folyamán, mint nemzet is találkozott Máriával Szent István ország feljánlása révén... kitörölhetetlenül bele volt vésve a magyar köztudatba, hogy Magyarország Mária országa. Ez a kapcsolat nem üres szólam, nem jelentőség nélküli képzelgés”. A lényegét pedig ez summázza: „A sajátosan magyar Regnum Marianum-eszme azt jelenti, hogy Mária védi országát, mi pedig hűen követve a krisztusi hitet, érvényre juttatjuk állami és társadalmi életünkben az evangélium tanítását”. Történelmi sorsunkat ebben a vonatkozásban így látta: „A szent király följánlását történelmünkre kiható természetfölötti tényezőnek fogtam föl... A Mária országa-eszme mintegy kulcs volt a kezemben a magyar történelem hullámhegyei és hullámvölgyei, a nemzeti nagyság és nemzeti tragédiák megfejtéséhez.”

Hasonlóképpen vélekedett a történelemtudós is, Szekfü Gyula a következőket írta: „Mária apostoli országának, a Regnum Mariano-Apostolicumnak már alapításakor is isteni kegyelem működött közre,

---

⁶⁷² Daczó Árpád: Csíksomlyó ragyogása. 146. o.

nagyobb mértékben, mint más európai államoknál. Más keresztény államoknak Isten a protektora, de Magyarországnak ő az alapító, corditor is. Ezért Magyarország kezdettől fogva nem egyszerű világi, profán állam, hanem sacrosancta respublica, amelynek alapítása két vallásos momentumból tevődik össze: az egyik a Szent Koronának Szilveszter pápától küldése, a másik a koronának a felajánlása... Szűz Máriának.”⁶⁷³

„De természeti jogon választott népe volt a magyarság Máriának **már a pogány időkben is.** (...) Mária akkor is Anyánk, amikor még nem is gondoltunk rá.”⁶⁷⁴ **(Kiemelés tőlem.)**

„Az Istennek azonban különleges szándékai voltak a magyarsággal. Választott néppé, Fia Anyjának, a Boldogságos Szűznek különleges országává akarta tenni az országot (...) Mária szenvedett Krisztus után a legtöbbet, tudta, hogy országára is Mária sors, a keresztút szenvedése várakozik, bűnhődő szenvedés a saját és engesztelő szenvedés mások bűneiért.”⁶⁷⁵

A sükösdí jelenések során Jézus kijelentette, hogy „a világ kereszténységének megtisztítását és a világ teljes megtérését Magyarországról akarja elindítani, és ennek a hatalmas munkának vezetését Édesanyjára bízta. Azt akarja, hogy a Világ Királynőjének földi székhelye Magyarországon, Szűz Mária Országában legyen.”⁶⁷⁶

„A tény pedig ez: a Szép Szűz Mária az a Babba Mária, aki vitathatatlanul és kizárólagosan a mi Boldogasszonyunk!

Vigyázat! Nem kizárólagoskodom! Mária minden földre megszületett embernek égi édesanyja, akár vallja ezt valaki, akár nem! Ez így van! De mint Boldogasszony, mint Babba Mária, mint Szép Szűz Mária, ezeken a neveken egészen a miénk, a magyaroké!

Mindjárt megtérésünk Patróánk lett, elsőnek minden más nép között. Ugyanakkor országunk Mária országa lett hivatalosan is, minden más ország előtt. A Szent Koronával koronázta meg Máriát a

---

⁶⁷³ Molnárfi Tibor. (A pápai ajándékozásról szóló írás, ma már bizonyítottan hamis. Mégis sokan hivatkoznak rá.)

⁶⁷⁴ Máriási 18. o.

⁶⁷⁵ Máriási 26–27. o.

⁶⁷⁶ Lajdi P.: Amit a Magyar Szentkoronáról... 32. o.

magyar. Egyházunk csak a magyaroknak engedte meg, hogy a Szent Koronával megkoronázva ábrázolják Máriát. Országzászlóinkon a Patrona Hungariae volt a legszebb díszítés. Legértékesebb pénzeinken Mária képe adta az értéket. „Máriás”-nak is nevezték a 20 krajcáros ezüst érmét, mely éppen a rajta lévő Jézuskát tartó Mária képe és tiszta ezüst anyaga miatt nemcsak Magyarországon, hanem az egész Balkánon is a legkedveltebb pénznem volt. Diákkoromban még úgy tudtuk, hogy a Mária Terézia által veretett Máriás tallér még Afrikában, Abesszíniában is a legkeresettebb váltópénz volt. Még a filatéliában is büszkélkedhetünk. 1945-ig a világon Magyarország adta ki a legtöbb Máriát ábrázoló postabélyeget, összesen 38 címetet.”⁶⁷⁷

„Mert ez szent kötelessége volt a magyarság mindenkori vezetőinek! [Az ország felajánlása.] Mert ez ősi és szent örökség volt. Ezt az utódai is megtették. Szent Lászlóról biztosan tudjuk. Ez annyira magyar volt akkor, hogy ilyesmiről addig az egyháztörténelem nem is tudott. Minden más népnek ilyen országfelajánlása csak sokkal később történt.”⁶⁷⁸

Bajorország 1620, Franciaország 1638 (600 évvel Szent István után!), Ausztria 1647, Spanyolország XVIII. század, Lengyelország 1656, Mexikó 1737.⁶⁷⁹

Elsőként neki [Szt. László] kínálták fel a magyar királyok közül a német császári koronát, de nem fogadta el.⁶⁸⁰ I. (Nagy) Lajosnak is felajánlották, aki szintén nem fogadta el. Ő alapította a Máriazelli és a Częstochowai zarándokhelyeket.⁶⁸¹ Zsigmondnak köszönhető a nagy nyugati egyházszakadás megszüntetése. Ő mondta, hogy: „Nem azért vagyok úr és tekintélyes, mert császárotok vagyok, hanem csak azért, mert a magyaroknak vagyok a királya. Boldog az az uralkodó, aki

---

⁶⁷⁷ Daczó Á.: Csíksomlyó titkai: 51. o.

⁶⁷⁸ Daczó Á.: Csíksomlyó titkai: 93. o.

⁶⁷⁹ Hetényi János: A magyarok Máriája. 524. o.

⁶⁸⁰ Zachar 115. o.

⁶⁸¹ Vö.: Zachar 145–146. o.

udvarából számúzheti a faragatlan szokásokat, és művelt emberekkel veheti körül magát.”⁶⁸²

1463-ban II. Pius pápa szerint a magyar király „Isten embere, akit nemcsak Magyarországnak, hanem az **egész** keresztény világnak küldött.”⁶⁸³

Amikor I. István felajánlotta az országot Máriának, ezzel a tettevel „a katolicizmuson belül elindította a Mária kultuszt. Ami addig volt Mária Kultusz, – elsősorban a Pireneusok körzetében a francia területeken, Marseillaise mellett, stb. – az Mária Magdalénának szolt (Fekete Madonna).”⁶⁸⁴

A Lengyel–magyar krónika szerint már koronázása után felajánlotta az országot Szent István.

(...) „tudtommal egyetlen más nép sem mondja a Boldogságos Szűz Máriát egy szóval, sajátos tulajdonfőnévként Boldogasszonynak?!”⁶⁸⁵

„Itt emlitem meg azt a feltűnő tényt is, (...) hogy tudtommal sehol a világon a szép jelzővel nem ékesítik Mária nevét! Csak mi, magyarok nevezzük Őt így! Miért? Mert Babba!”⁶⁸⁶

„Úgy látszik, hogy most, a XX. század, illetve a II. évezred végén, ilyen nyíltan és bizonyíthatóan, csak velünk, magyarokkal maradt a Babba!

Hogy miért éppen mi?

Mert elődeink voltak a hosszú évezredek folyamán talán legszívósabbak, a legkitartóbbak és a leghűségesebbek ősi hagyományaikhoz! Mert volt bennük lélek, hit és gyermeki rajongás, az égi édesanyjuk iránt, ragaszkodás a Boldogasszonyhoz! Amint már láttuk, mi őrizzük olyan csökönyösen Babba Máriát, hogy még ma is itt van közöttünk!”⁶⁸⁷

Pár ide illő gondolat Hetényi János könyvéből: „A népi jámborság Mária-központú szemlélete-rendje már több mint kultikus tényező.

---

⁶⁸² Vö.: Zachar 151. o.

⁶⁸³ Zachar 156. o.

⁶⁸⁴ Cser-Darai: Kárpát-medence ... 294. o.

⁶⁸⁵ Daczó Á.: Csíksomlyó titkai: 79. o.

⁶⁸⁶ Daczó Á.: Csíksomlyó titkai: 82. o.

⁶⁸⁷ Daczó Á.: Csíksomlyó titkai: 171–172. o.

Valóság. Az élet része, nélkülözhetetlen tartozéka [...] Saját anyjaként szereti. Kialakított egy magának való Mária-képet, a Földi Anya – Égi Anya egymásba mosódott alakját, transzcendens kézzelfoghatóságát. [...] A mindennapi életbe is beépítve, földi környezetébe helyezve mutatja be [...] A paraszti emlékezet-igyekezet úgy vetíti ki a kétezer éves máriás sorsot, hogy szomorkás együttérzéssel hangsúlyozza annak szegénységét. A sajátját melléje helyezi, talán hogy égi fénnel vonja be azt is.”⁶⁸⁸

Feltűnő, hogy a magyaroknál a legtöbb, *Genius Loci* által őrzött hely, az Babbás hely.⁶⁸⁹

*A csíksomlyói Mária-kegyhely azon a földön áll, amelyet úgy ismernek, mint a Szűzanya virágoskertje.*⁶⁹⁰ II. János-Pál is így nevezte Csíksomlyót.

Berczelly Csaba: Magyarnak lenni így is jó!

*Senki sem értheti bánatod,
A vigaszt csak magadtól várhatod,
Nincs, aki lemossa rólad az ősz gyalázatot.
Várod, hogy elfogadjanak,
Felejsék el a múltadat,
Örülsz, hogy a nyomorgók közt
Jónak számítasz.*

*Jegyezd meg örökre jól,
Magyarnak lenni így is jó!*

*Mindig a vesztes sváb hadak
Mellé sodort az áradat,
Idegen földön hagytál magyar holtakat,
Levert forradalmakat,
Elfojtott szabadságharcokat,*

---

⁶⁸⁸ Erdélyi Zsuzsannát idézi a Magyarok Máriája könyvében. 548. o.

⁶⁸⁹ Daczó Árpád: Csíksomlyó titka 176. o.

⁶⁹⁰ Daczó Árpád: Csíksomlyó ragyogása. 91. o.

Mindig megünnepled tragédiáidat.

*Jegyezd meg örökre jól,
Magyarnak lenni így is jó!*

*Kihaltak rég királyaid,
Romokban hevernek váraid,
Zsarnokok nevén hívják sugárútjaid.
És mégis százezer harang,
Falvak és városok tornyaiban,
Üvöltve hirdeti mind
a NAGY MAGYAR DIADALT.*

„**Magyar vagyok, örök győztes.**” – mondja egy másik magyar költő.⁶⁹¹

A harmadik viszont így látja a jövőt:

Wass Albert: Ébredj magyar!
*Nemzetemet dúlta már tatár,
harácsolta török,
uralkodott fölötte osztrák,
lopta oláh, rabolta cseh.*

*Minden szomszédja irigyelte mégis,
mert keserű sorsa
istenfélő nemzetté kovácsolta.
Becsület, tisztesség, emberszeretet
példaképe volt egy céda
Európa közepén!*

*Mivé lett most?
Koldussá vált felszabadult honában,
züllött idegen eszmék napszámosa!*

---

⁶⁹¹ Szőke István Atilla

*Megtagadva dicső őseit,
idegen rongyokba öltözve
árulja magát minden utcasarkon
dollárért, frankért, márkáért,
amit idegen gazdái odalöknek neki!
Hát magyar földön már nem maradt magyar
ki ráncba szedné
ezt az ősi portán tobzódó
sok-száz idegent?
Ébredj magyar!
Termőfölded másoknak terem!
Gonosz irányba sodor
ez a megveszekedett új történelem!*

„A magyarság legfőbb erénye az volt, hogy összetartó volt, szerette egymást, kiállt egymásért, és a legnagyobb bűn a hazaárulás volt, vagy a haza iránti kötelesség megszegése... A magyar arról ismerszik meg, hogy nem árul hazát, nem gyűlöl, nem bosszúálló, nem gyilkos természetű. Ezért mindenki, amikor gyűlölettel beszél, tegye fel magának ezt a kérdést, hogy: Magyarai módon viselkedik-e? Egy Magyarországon megválasztott parlament által megválasztott – legyen ő az európai parlament vagy a magyarországi parlament tagja –, az ő kötelessége a haza szolgálata. Az igazat mond, ne csak a valódit – mondja József Attila. Ők az igazat mondják? Nem. Mit tesznek? Hazudnak. Mit tesznek? Hazát árulnak. Ősi szokásaink szerint ez főben járó bűn volt és ma is azzá kell lenni, és meg kell nevezni ezeket az embereket... Ne embercsoportokat nevezzünk meg, hanem embereket. ... A magyar építkezik, a magyar próbál javítani, a mi legfontosabb dolgunk, hogy a történelmi hagyományainkat helyreállítsuk, ne lázítva, tönkretéve pusztítsunk, és ezt mi soha nem is tettük. Aki pusztít, gyűlöl, bosszút áll, az nem magyar ember. Nem tudunk mi segíteni a világon innét kis Magyarországról, de tudunk segíteni önmagunkon. Tudunk segíteni kicsi országunkon... Abba kell hagyni az ezeréves sirámokat, le kell leplezni a hazaárulókat, a haza árulókat meg kell büntetni, és mindenkinek a maga helyén ezért a

hazáért áldozatot kell hozni... Nagyon fontos! Senki ne mondja, ő mit tudok tenni én a hazáért, egy kicsi ember vagyok. Mindenki, a maga pici területén tud tenni a hazáért... Rajtunk múlik, hogy többségben legyünk.”⁶⁹²

Kiegészítés: A horvátok kapcsolata Máriához

Igen érdekes írás jelent meg a Mérleg egyik számában erről a témáról. Horvátországban a horvattá válás egyet jelent a vallásváltással is. Tehát ortodox vagy muszlim nem lehet teljes értékű horvát. Annyira nem, hogy még az olyan családokat is üldözték, akik már generációkkal korábban katolikus vallásra tértek, mert árulóknak és a konfliktus okozóinak tartották őket. A horvát és a katolikus identitás teljesen átfedi egymást. Más vallást és más kultúrát nem tűnnek meg maguk között. Medjugorje területén és a környékén is folytak tisztogatások és erőszakos kitelepítések. Sőt már a háború előtt is „sikeresen kampányoltak a szerb származású családok eltávolításáért”. Sőt, aki üldözött muszlimoknak menedéket nyújtott, azokat megfenyegették, hogy otthonukat lerombolják, még a szerb sírokat is eltüntették, hogy még nyomuk se maradjon a környéken.

Mind Horvátországban, mind Herceg-Boszniában a Medjugorjei Máriát védőszentjüknek, a horvátok királynőjének tartják. A **horvátokat** olyan **szent embereknek tekintik**, akik „megtestesítik és kijelölik Horvátország megszentelt terét mind elméletileg, mind politikailag, mind pedig földrajzi és kulturális értelemben”. „Mária egy mindent felölelő horvát mitológia részévé vált; a nacionalisták az ő alakjához kötötték a horvát nemzet születését, így Mária a horvát nemzet és valamennyi horvát anyja is lett. Ebből következik Horvátország és a horvátok különlegessége, egyedi jellege, megszentelt mivolta.”

Horvátországban több helyen volt koncentrációs tábor, ahol a foglyokat verték, kínozták, éhezettették. A táborokba a Vörös Kereszt embereit sem engedték be. A muszlimoknak szánt segélyeket

---

⁶⁹² Dr. Papp Lajos szívsebész professzor

elkobozták és drágán adták tovább. A »Medjugorje Appeal« szervezet által egy medjugorjei árvaház részére küldött húszmillió font adományt elsikkasztották és háborús célokra fordították. Mindez úgy tűnik, hogy a helyi ferencesek tudomásával történt, és Mária sem emelte fel szavát a jelenések során a visszaélések, kegyetlenkedések, etnikai tisztogatások ellen.⁶⁹³

Emberhez illő cselekedet

Krisztus azt tanítja, hogy az igazi, emberhez illő cselekedet a szeretet. A tudomány mai állása szerint is az a legfejlettebb lény, amelyik leginkább képes a szeretetre. Az evolúció iránya a szeretet, az altruizmus felé tart. Ennek bővebb kifejtése megtalálható Sipos Imre S.J.P.: Az önzetlenség öröme, Az altruizmus természetrajza című műben.⁶⁹⁴ Rengeteg biológiai példát hoz fel a szerző állítása alátámasztására. Kezdve az alacsonyabb rendű élőlényektől az emberszabásúakig. Tehát úgy néz ki, hogy az a legfejlettebb ember, aki leginkább képes a szeretetre. Azok, akik másokat nem is vesznek emberszámba, azok nem hogy értékesebbek lennének másoknál, de valószínűleg – legalábbis lelkileg – fejletlenebbek.

„Az emberi életnek alig van olyan területe, amelyet a versengő küzdelem ne befolyásolna. Ami az ember előtti élőlényeknél és az emberiség alacsonyabb kulturális szintjén felettébb hasznos és ösztönző tényező volt, a kultúra magasabb rendűvé válásával, a népességnövekedéssel veszélyessé lett. (...) A feltartóztathatatlan versenyszellem végső soron az emberiség kollektív öngyilkosságához vezethet.”⁶⁹⁵

Minél közelebb kerül az ember léte középpontjához, annál közelebb kerül embertársaihoz is. Ennek fényes példája: az elmúlt század marxista, ateista ideológiája hozta létre az emberiség eddigi

---

⁶⁹³ Joseph Wiinikka-Lydon: Medjugorje kettőssége.

⁶⁹⁴ Sipos Imre S.J.P.: Az önzetlenség öröme.

⁶⁹⁵ K. Lorenz: Ember voltunk hanyatlása. 171. o.

legbrutálisabb államait. Ahogyan eltávolodott Istentől, úgy távolodott el az emberektől is.

Valamikor az emberiség közösségi léte segítségével emelkedett ki az állatvilágból. A mai haszon és élvezet centrikus, individualista világban éppen ezt a kapcsolatot veszíti el. Így könnyen visszasüllyedhet, nem az állati szintre, hanem a sátánira. Lorenz szerint az emberiség nagy bűne az érzelmek fagyhalála és a tradíciók lerombolása.⁶⁹⁶

A rablás veszélye nyilvánult meg, mikor az I. világháború után a szerbek és a románok majdnem egymásnak mentek Bácska birtoklása miatt. Nem tudtak megegyezni, kinek legyen a prédája, és a franciáknak kellett erőiesen fellépniük, hogy ezt megakadályozzák. Lehet, hogy majd így pusztítja ki egyik kapzsi nép a másikat.

„Az ember dolga a földön, hogy minél tökéletesebb, emberiesebb ember legyen, minél értelmesebb, jobb és becsületesebb. Hogy minél szabadabb legyen, anélkül hogy embertársainak szabadsághoz való jogát megsértené.”⁶⁹⁷

„A magyar az, aki bátran szembenéz a nép bajaival: a nemzet fejlődésének akadályaival. Aki a szabadságot ma is minden téren meg akarja valósítani. Aki a népnek műveltséget, egészséget, jólétet akar. Aki a földművesnek földet, a munkásnak méltó hasznot, mindenkinek emberi bánásmódot kíván, **egyéni érdeke ellenére is**. Aki egy nyomorult, éhező vagy jogfosztott láttán saját magát is sértve érzi, emberi, magyari mivoltában. Mit mondjak még? **A magyar az, akinek jellemzésére azt mondhatjuk el, amit a tökéletes emberről gondolunk.** Örüljünk, hogy annyi kanyar után ilyen egyszerű megoldáshoz jutottunk, a kérdésre ilyen kereken megfelelelhetünk. Ez a bizonyíték, hogy bár változatos területeken, de mindig egyenes irányban jöttünk.

---

⁶⁹⁶ Vö.: Sípós: Az önzetlenség öröme, Lorenz: A civilizált emberiség nyolc halálos bűne.

⁶⁹⁷ Sípós 41. o. (Kiemelés tőlem.)

Amit a magyar természetről elmondtunk, csak azért mondtuk el, hogy bizonyítékot szolgáltatassunk: képesek vagyunk erre a fejlődésre. Ehhez elsősorban lelki tulajdonságok kellenek.

Magyar énelöttem az, aki nem bírja a homályt, sem a börtönben, sem a gondolatban. Magyar az, aki az értelmet szereti, aki szenvedélyét csak akkor engedi szabadon, midőn a szó már nem használ az igazság elfogadtatására. Minden nép közösség. Jó magyar az, aki emberi, jó tagja a magyar közösségnek.”⁶⁹⁸

Még a szocialista Veres Péter is hasonlókat ír: „Ezek magyarok és a magyarság az én szememben, de a múlt magyarjai szemében is: a nemes gondolkodás és a nemes magatartás. (...) parasztnépünk ösjellemét általános emberi értéknek tartom.”⁶⁹⁹

„Magyar vagyok; lelkem, érzésem, örökséget kapott, melyet nem dobok el: a világot nem szegényíteni kell, hanem gazdagítani. Hogy szolgálhatom az emberiséget, ha meg nem őrzök magamban minden szint, minden kincset, ami az emberiséget gazdagíthatja? A magyarság színét, a magyarság kincsét! De mily balga volnék, ha ugyanakkor más szint, más kincset el akarnék vetni vagy meggyengíteni!”⁷⁰⁰

„Jó mindaz, ami az életet segíti, védi, gyógyítja, és rossz, ami annak megkárosítására, értelmetlen elpusztítására törekszik.”⁷⁰¹

Íme, a magyarság hivatása egy modern költő szavaival úgy, hogy a magyar szót le sem írja, bár lehetséges, hogy nem is gondolt rá, amikor a vers született. Mindenesetre egy rendes magyar nagyon magáénak érezheti ezt a verset.

Kálnay Szabó Adél: Lehet-e jónak lenni egy rossz világban?

*Lehet-e jónak lenni egy rossz világban,
sétálni télen kigombolt kabátban,
szalonnát szúrni fagyos ágra,
nem vadászni nyúlra fácánra,*

---

⁶⁹⁸ Illyés: Ki a magyar? 41–42. o. (**Kiemelés** tőlem.)

⁶⁹⁹ Mit ér az ember, ha magyar 25; 105. o.

⁷⁰⁰ Babits Mihály. Idézi: Fekete Gyula: Véreim magyar kannibálok! 11. o.

⁷⁰¹ Albert Schweitzer

*koldus kezébe kenyeret nyomni,
csábítók között hűnek maradni,
házad kapuját kitárni,
hadd jöjjön hozzád akárki,
kisgyerek könnyét letörölni,
senkivel soha nem pörölni,
dermedt verébért hajolni porka hóba,
más baját sosem hozni szóba,
békét, nyugalmat, szépséget akarni,
adni, adni, mindig csak adni,
tökéletesre lelni egy madár dalában...
Lehet-e jónak lenni egy rossz világban?*

Bízok benne, hogy a fenti levezetés elegendő bizonyíték arra nézve, hogy belássuk:

A VÁLASZTOTT NÉP: A MAGYAR, VAGY HA JOBBAN TETSZIK, AKKOR A MAGYARSÁG LÉNYEGILEG KÜLÖNBÖZIK A TÖBBI NÉPTŐL, ŐK AZOK, AKIK LEGINKÁBB MEGŐRIZTÉK A JELENTŐSEBB NÉPEK KÖZÜL ISTEN EREDETI ELKÉPZELÉSÉT AZ EMBERRŐL, ÉS ÉLETÜKKEL HOZZÁSEGÍTENEK EHHEZ MÁSOKAT IS.

EZÉRT VAN AZ, HOGY TRIANONBAN ÉS A II. VILÁGHÁBORÚ UTÁN IS, A NÁLUNK SOKKAL ANTISZEMITÁBB NÉPEKET IS JUTALMAZTÁK, MERT NEM AZ ANTI-SZEMITIZMUS A LÉNYEGES, HANEM A MAGYAR-ELLENESSÉG. TEHÁT NEM A ZSIDÓK A TÖRTÉNELEM KÖZÉPPONTJA, HANEM A MAGYARSÁG!

Kompenzálunk

Már előre hallom a kifogást: Kis nép vagyunk és kompenzálunk. Kitalálunk magunknak dicső elődöket és jézusi rokonságot, na meg a kiválasztottságot. Ez az állítás akár igaz is lehet, de semmi esetre sem törvényszerű. Ugyanis, nem is vagyunk olyan kicsi nép. Az EU-ban

sok olyan nép van, amely lélekszáma kevesebb, mint a mienk. A világot nézve nyilván még többen. Vajon ezek a népek jó része szintén választott népnek képzele magát? Mert ha nem, akkor nem törvényszerű az állítás. Az ilyeneket állító emberektől szeretem megkérdezni: Mi lenne, ha zsidónak született volna? Elhinné-e hogy Isten választott népéhez tartozik? Mert a zsidó is tulajdonképpen kis nép (kb. egy a lélekszámunk), ők is kompenzálhatnak? Vajon szokta-e mondani, hogy a zsidók csak kompenzáció miatt képzelik magukat választott népnek?

Egyébként a XIX. század romantikus történelemírása idején születtek a nagyzóló őstörténelmek és nem éppen a kis nemzetek részéről.

Van egy olyan gondolatom, ami nagyon hasonlít Szent Ágoston nézetére. Lehet, hogy csak kétféle ember létezik, egyik a választott nép tagja, másik az összes többi. Szent Ágoston azt írja a Civitas Dei-ben, hogy: „Bárha a föld sok népe fajra és erkölcsre, nyelvre, szokásra, viseletre olyannyira különbözik is egymástól, valójában még sincs közöttük kettőnél több közösség, melyet a mi elnevezésünk szerint államnak mondhatunk. Az egyik azoknak az embereknek a közössége, akik a hús szerint akarnak élni, a másik közösség azoké, akik a Lélek szerint...”⁷⁰²

Tóth Ferenc

egy világhálón is látható előadásában⁷⁰³ elmesél egy történetet valakiről, aki diplomamunkájához saját gyümölcsösében végzett kísérleteket. A területet három részre osztották. Különböző módokon kezelték a részeket és az eredményt összehasonlították. Legjobb eredményt a kezeletlen terület adott. A következő évi ismétlés ugyan ezt az eredményt hozta. Az illető, mint növényvédelmi szakember, mégsem merte levonni a következtetést, hogy fel kell hagyni a permetezéssel. A főntebb olvasottak után is bizonyára lesz olyan, aki

---

⁷⁰² Idézi Joó Tibor: A magyar nacionalizmus 19. o.

⁷⁰³ Tóth Ferenc: Élősködőink

azt mondja, hogy Isten választott népe a zsidóság. Erre csak azt lehet mondani, hogy mindenkinek jogában áll így gondolkodni.

„A tömegembert nem érdekli az igazság, csak a hazugságra szomjazik, hogy soha ne kelljen felébrednie.”⁷⁰⁴

Kicsit morbid Max Planck véleménye: „Lehetetlen meggyőzni az embereket bármilyen újdonságról. Csak egyet tehetünk: hagyjunk időt nekik, hogy meghaljanak. Majd a fiatal nemzedék öleli magához az új igazságokat.”

„Az az ember, aki a tömeget követi, soha nem fog messzebb jutni, mint a tömeg. Aki viszont hajlandó egyedül sétálni, sokkal valószínűbb, hogy olyan helyekre is eljut, ahova még nem jutott el senki.” – mondta Albert Einstein.

Joó Tibor

Befejezésül szeretném röviden ismertetni Joó Tibor nézeteit népről és nemzetről. Lehet, hogy lesznek olyanok, akiknek sértő lesz, de szerintem megfontolandó dolgokat ír. Mindenkinek szeretettel ajánlom könyveit.

Érdekes, hogy beszél nemzetekről, de soha nem nevez meg egyet sem a magyaron kívül. Azt mondja, hogy a lovas nomádok közül egyedül a magyar vált nemzetté. Én hajlok arra a nézetre, hogy a szó igazi értelmében csak a magyar igazán nemzet.

Első lépésként a faj születik meg, ami még lehetséges, hogy viszonylag tiszta vérvonal. De ahogyan szaporodik, mindig kerülnek közé idegenek, és mire néppé válik, már nem nevezhető tisztának genetikailag. Az európai népek ilyenek. Viszonylag közel állnak egymáshoz, vagy közel állónak tartják magukat. A magyar más, mert a lovas nomádok (szkiták, hunok, avarok) között a rokonság másként működött. A hatalmas birodalomban nem törekedtek a népek egységesítésére. Mindenki követhete saját vallását, beszélhette saját nyelvét, csak az uralkodó személye fogta őket össze. A népek élére vagy az uralkodó családból került vezető, vagy a meghódított nép

---

⁷⁰⁴ Bíró: A magyar Jézus, 276. o.

uralkodóját fogadta be a hódító saját családjába. Ilyen esemény volt a vérszerződés, ahol Álmost választják a különböző törzsek vezetőnek és így a vezető törzs nevét is felvették, és lettek magyarok. De vele együtt felvették az Árpádház küldetését is. Tőlük eredt a magyar nemzet küldetés tudata és terjedt szét a nép között. A nemzetnek nem tagja mindenki, aki a népnek tagja, csak az, aki a küldetéstudatot magáévá teszi.

„Van tehát rangkülönbség a népek között, s ez attól függ, hogy szellemük az igazság, szépség, jószág és szentség egyetemes értékeivel szemben milyen magatartást foglal el.” (256. o.)

„Az igazi nemzeti kultúra – így kell mondanunk – sohasem lehet *csak* nemzeti.” (265. o.)

Története van a nemzeti kultúrának, mint magának a nemzetnek is. S tagjainak nem az a feladata, hogy – mint a nép gyermekei – őrizzék a kész formákat, hanem hogy egyre tökéletesítsék a lényegét.” (256. o.)

„A népiség inkább negatív érzés, a más népektől való idegenség és idegenkedés érzése, a nemzetiség pozitívum: valaminek a tudata, amit állandóan fenn kell tartani és szolgálni.” (266. o.)

„A népbe mintegy beleszületik az ember, a környezet hatására öntudatától és akaratától függetlenül alakul ki benne a népiség, válik, mint mondani szokás, vérévé, természetévé, mintha csakugyan vele született volna.” (...) „A nép gyermeke is büszke arra, hogy hozzátartozik, de a büszkeségnek csak egyszerű, primitív okait tudja adni, ha egyáltalán okát tudja adni; ritkán erkölcsi minőség az, mint bátorság, ügyesség, szótartás, legtöbbször egyszerű másféleségére büszke a nép, vagy olyasmire, mint a csizmára a bocskorral szemben, a hegyekre a lapos földdel szemben, vagy a fehér kenyérre a kukoricamáléval szemben.” (...) Erkölce szociális morál, művészete iparművészet és játék, tudása praktikus ismeret, technika, vallása is csak a mennyei segítség vagy bocsánat biztosítására szolgáló szertartások gyakorlása. Az egész rendszer középpontjában a közvetlen életszükség áll. (Ezért sikeresebb az életben W. B.) Az élet nem ajánlatik fel egy transzcendens eszmének, mint ahogy maga a közösség sem lát feladatot maga előtt az emberiség egyetemével szemben.” (...) A nemzet „Tudatában van szellemének is, mely egész

alkatát, kultúráját központilag szervezi, s feladatát is magába zárja. *A nemzeti szellem lényege* ez a gyakran kozmikus, de mindig univerzális feladat, *a hivatástudat*. A nemzet akkor létesül, amikor már nemcsak az egyén felelős a közösségnek, hanem a közösség is felelős – de nem az egyénnek! Az egyénnel szemben nincs a nemzetnek semmiféle kötelezettsége; ő ajándékot adott fiának, midőn fiává tette s felavatta magasztos hivatásának részesévé. Nemzet és gyermeke közt egyetlen viszony a közös eszmény szolgálata. (267. o.)

„A nemzet tagjai sem magának a nemzetnek felelősek valójában, hanem annak a hatalomnak, mely a nemzet hivatását kitűzi. Ennélfogva a nemzet tagjai is *ebben a hivatásban tartoznak össze*, ideálisan, nem reálisan. *A nemzet* végső értelemben *hivatásközösség*.” (...) „Sem a nemzetbe, sem kultúrájába tehát nem lehet *beleszületni*, sem öntudatlanul *befogadni*. *Meg kell ragadni* és magunkévá kell tenni az öntudat felismerő tevékenységével és az akarat eltökélésével. A nemzetnek tehát az egyén csak aktívan, cselekvőleg, tettel lehet tagja, míg a népben passzívan, öntudatlanul is élhet. (...) A néptag számára az életvitel módjai, formái vannak megadva, a nemzet számára csak az eszmény, a cél, az utakat magának kell felismernie, sőt köteles e felismerésen munkálkodni. A nemzet életében éppen ezzel vesz részt. A népiséget konzerválják hordozói, a nemzetiséget fejlesztik. A nép azt kívánja gyermekeitől, hogy adott etnikai állapotában megtartsák, a nemzet azt, hogy vigyék feladata felé. Mert, mint mondtuk, a nép inkább *állapot*, a nemzet *feladat*. (268. o.)

„Ezernyi példa bizonyítja, hogy a nemzetiség nincsen a később *nemzetivé vált* nyelvhez kötve, hanem idegen nyelven is megmutatkozhat.” (272. o.)

„... a nemzet tagjai, tagjai egy népnek is. (...) a nép nemzetté emelése az egyetemes emberi minőség emelése. Mert a nemzet arisztokrácia.” (275. o.)

„A nemzet arisztokrácia, de nem intézményekben és örökletesen biztosított kiváltság, nem társadalmi osztály, nem jogi egység, hanem benső arisztokrácia, az öntudatos szellem jogán. S a *felelősség* jogán. (276. o.)

„Az emberi társadalomban tehát hármas rétegződést figyelhattunk meg. Az egyének biológiai alkata, a népiség és a nemzeti szellem. Ha alulról tekintünk felfelé, akkor azt állapíthatjuk meg, hogy az alantabb fekvő rétegnek nincsen szüksége a felette levőkre. A testi ember boldogan élhetne anélkül, hogy etnikuma vagy nemzetisége lenne, s ilyen közösségekhez tartozna. Ahhoz azonban, hogy nép fejlődjön ki, született emberek csoportja kell s kell az ő testi minőségük, melyet öröklött faji sajátosságok és a földrajzi környezet határoznak meg. De a népnek nincsen szüksége létéhez a nemzetre. Az ember a nép körében is kiélheti alapvető funkcióit, a szellemieket is. A nép már művelődési egység. A nemzet azonban nem keletkezhet egyik nélkül sem. Emberanyagra van szüksége és alakultúrára, melyből szellemét kialakíthatja. De sohasem a *lényegét* kapja az alsóbb rétegből a magasabb, az csak *eszközi tényező* számára. Csak a *lényeg megvalósulásának feltétele.*” (277. o.)

„Az együttélő emberközösségek legnagyobb tömegeinek azonban sejtelmek sincsenek a szellem birodalmának létezéséről. Szükségleteik, vágyaik, törekvéseik nem terjednek túl testi létük jólétén, élvezetein és hasznán. Gyakran a hasznosságot is alávetik a pusztá élvezetnek. Ezek a külsőre emberformájú lények nem szívesen vetik alá magukat az *emberi* élet igájának. Mert iga ez számukra, mely ellen zúgolódnak, tiltakoznak, ha tehetik, fellázadnak, minthogy a szellem szikrája is hiányozván belőlük, értelmetlen erőszaknak érzik természetükön, a természetben, melyhez ők teljesen odatartoznak, mely egyedül él bennük, melynek öntudatlan felelőtlenségéből nem emelkednek ki. Az ilyeneknek még a népi közösség és a népi kultúra kívánságai is terhesek. Számíthatjuk-e hát őket a nemzethez, csupán azért, mert abban a közösségben élnek, melyben a nemzet fiai is, de amelyhez nekik semmi szellemi közük nincsen? Nem tartoznak ők az igazi emberiséghez sem.” (283. o.)

„Csak egyetlen kötelessége van az embernek az elfajzott testvérei iránt: meg kell kísérelnie emberré nevelésüket. Így a nemzet egyik legfőbb feladata és funkciója is: a nemzetté nevelés. Nem adhatjuk fel a reményt, hogy az ember nevelhető.”

„Ne habozzunk végre kimondani: *a nemzethez tartozás kiválasztottság és kegyelem.*” (284. o.) (**Kiemelés** tőlem.)

„A nemzetbe tehát kinek-kinek személyesen kell felemelkedni. Ez a felemelkedés a gyakorlatban: nevelődés.” (286. o.)

„Minél öregebb egy nemzet, minél magasabb fokán van a fejlődésnek, tehát minél gazdagabb hagyományban és mélyebb öntudatban, annál nagyobb feladatot ró a nemzetságra.” (287. o.)

„A mi felfogásunk szerint a nacionalizmus nem lehet egyéb, mint a nemzet lényegeként felismert hivatás vállalása és teljesítése, s ezzel a nemzeti szellem életének fenntartása és ápolása, ami viszont egyet jelent a nemzet létének biztosításával. De miután tudjuk azt, hogy a nemzet igazi hivatása mindig az egyetemes emberiség és az általános emberi szellem sajátos, éppen a nemzetre kirótt szolgálata, s a nemzetiség a maga egyéni jelentését a benne rejlő egyetemes vonatkozástól kapja., a nacionalizmus – az igazi nacionalizmus, miután itt az igazi nemzetről van szó – soha nem válhat önzővé, sohasem kerülhet szembe az egyetemes emberiség céljaival.” (289. o.)

„E hivatás teljesítése nem könnyű. Áldozat. Mily egyszerű és kényelmes volna pusztá »néppé« süllyedni vissza, szerény »faji« keretek közé. Mennyi problémától, gondtól, aggodalomtól, rettegetől szabadulnánk meg, ha beérnénk a »nemzetállammal«, a magyar népnemzet államával, lemondanánk a »nemzetiségi állam«, a népeket egybefoglaló birodalom terhéről. Megszabadulnánk minden ellenségünkől. De nekünk méltóképpen őseinkhez, meg kell maradni nemzetként és vállalnunk kell a birodalmat, mindaddig, míg egész Európa nemzetekfeletti és egyetlen nemzet nemzetiségét sem veszélyeztető állami szervezete létre nem jön.⁷⁰⁵ Meg kell hoznunk ezt az áldozatot Európáért és az emberiségért: a szellemért! Szokott dolgozunk az áldozathozatal. S gúnyolhatnak érte bennünket, nem először teszik: nem régi dicsőségen merengés ez a hivatástudat, nem is egy kis nép korszerűtlen, idejét múlt erőlködése, nem a tönkrement úr úrhatnásága. **Isteni parancs** vállalása ez. Rajtunk áll, hogy az legyen.” (290. o.) (**Kiemelés** tőlem.)

---

⁷⁰⁵ Nem megszüntetni a nemzeteket!

Véleményen szerint ezeket végiggondolva, egyértelmű hogy: A magyar a választott nép, a kiválasztott nemzet.

Irodalomjegyzék:

A II. századi görög apologéták. Bp. SZIT. 1984. Ford.: Ladocsi Gáspár.

A II. vatikáni zsinat tanítása. Szent István Társulat, Bp., 1975.

Abu-Hámid al-Garnáti utazása Kelet- és Közép-Európában 1131–1153. Bp. Gondolat. 1985. Ford.: Iványi Tamás.

Adacsi Veszelszki Ferenc: Sumer Magyar hitvilág kérdései. www.magtudin.org

Allport, G. W.: Az előítélet. Gondolat Kiadó, Bp. 1977. Ford.: Csepeli György.

Andrásfalvy Bertalan: Mit nevezhetünk magyarnak? Mi a magyar? 2005.

Aradi Éva Dr.: A fehér hunok vallása indiai források alapján. www.magtudin.org

Arató István: Termékeny félhold? www.magtudin.org

Az orosz vallásbölcselet virágkora. Bp.1988. Ecclesia.

Babits Mihály: A magyar jellemről. Magvető, 1981.

Bálint Sándor: Ünnepi kalendárium I-II. köt. SZIT, 1977.

Bányai László, Csorba László, Kis Anikó, Lendvai L. Ferenc, Zeke Gyula: Hét évtized a hazai zsidóság életében Bp. 1990. I-II.

Barátosi Balogh Benedek: A magyarság kigyilkolása a Habsburgok alatt. Magyar Ház. 2004.

Barlay Ö. Szabolcs: Álarc nélkül. Négyszemközt Nyugat álprófétáival. Székesfehérvár. 2005. <http://www.ppek.hu>

Barlay Ö. Szabolcs: Hitvédelem és hazaszeretet, avagy antiszemita volt-e Prohászka? <http://www.ppek.hu>

Basilea Schlink, M.: Választott népem, Izrael. Bp. 1994.

Beke Albert: Márai Sándor a magyarságról és a zsidóságról. Szenci Molnár Társaság, 2002.

Bene Éva: Megdőlt az életfa. Kairosz, 2006.

Berzsenyi D. művei. Szépirodalmi Kiadó. Bp. 1985.

Betlenfalvy Gábor: Magyar gyümölcs. Bp. Magyar Szinergia Ház Közhasznú Egyesület. 2006.

Bíró Lajos: A magyar Jézus és a zsidókereszténység bukása. Magyar Ház, 2009.

Boethius: A filozófia vigasztalása. Európa Kiadó, 1979. Ford.: Hegyi György.

Bokor Imre: Vörös vírus. Bp. 1996.

Boman, Thorleif: A héber és a görög gondolkodásmód egybevetése. Kálvin Kiadó. Bp. 1998. Ford.: Szabó Csaba.

Bonfini, A.: A magyar történelem tizedei. Balassi K. Bp., 1995. Ford.: Kulcsár Péter.

Borbola János: A magyarok Istene. 2005. reCeLL Kft.

Boulad, H. SJ.: A nők szenvedése és küldetése. Márton Áron Kiadó. Ford.: Forgó András.

Boulad, H. SJ.: A választottak és a kizártak. Korda Kiadó. Kecskemét. 2009. Ford.: Szabóné Révész Magda.

Boulad, H. SJ.: Isten fiai és leányai. Ecclesia, Bp. 2000.

Braham, R. L.: Román nacionalisták és a holokauszt. Múlt és Jövő K. Bp. 1998.

Brodarics István: Igaz leírás a magyaroknak a törökkel Mohácsnál vívott csatájáról. Magvető Könyvkiadó, Budapest, 1983.

Bunyevecz Zs.: Az Új Világrend tízparancsolata. Alexandra, 2009.

Bunyevecz Zs.: Félni csak... kinek is lehet? Magyar Menedék Könyvesház, 2013.

Bunyevecz Zsuzsa: a Szent Grál üzenete. Az eltitkolt magyar vonatkozások. Alexandra, 2007.

Chapman, C.: Kié az ígéret földje? Kálvin Kiadó. 2003.

Csepeli György: Előítélet és antiszemitizmus. Józsoveg Műhely Kiadó, 1998.

Czeizel Endre, Dr.: A magyarság genetikája. Galenus, 2003.

Czuczor-Fogarasi: A magyar nyelv szótára. 1862–1874. MEK

Cser F. – Darai L.: Európa mi vagyunk I–II., Fríg Kiadó, 2008.

Cser F. – Darai L.: Kárpát-medence, vagy Szkítia? Fríg K. 2008.

Daczó Árpád (P. Lukács O.F.M.): Csíksomlyó ragyogása. Pallas-Akadémia Könyvkiadó. Csíkszereda 2010.

Daczó Árpád (P. Lukács O.F.M.): Csíksomlyó titka. Pallas-Akadémia Könyvkiadó. Csíkszereda, 2002.

Daruvár, Yves de: A feldarabolt Magyarország. Balogh József kiadása, Luzern. 1976.

Davies, Norman: Lengyelország története. Osiris Kiadó, Bp. 2006. Ford.: Bojtár Péter.

Délvidéki S. Atilla: Fejezetek a rácjárások történetéből. Magán kiadás, 2009.

Dhammapada. Farkas Lőrinc Imre Kiadó, 1994. Ford.: Fórizs László.

Dosztojevszkij: A Karamazov-testvérek. Európa K. 1959. Ford.: Institoris Irén.

Duby, Georges: A katedrálisok kora. Ford.: Albert Sándor.

Eliade, M.: Vallási hiedelmek és eszmék története I. Bp. 1994. Osiris-Századvég, Ford.: Saly Noémi.

Előd István: Katolikus dogmatika. SZIT. Bp. 1983.

Endrey: Az ország koronája. Boldogasszony Kiadó. Hódmezővásárhely, 1999.

Endrey: Magyar kereszténység. Boldogasszony Kiadó. Hódmezővásárhely, 1998.

Erdei Ferenc: A makói hagyma iskolája. Makó. 1985.

Erdey Zoltán: Eszter könyve – a bosszú apoteózisa. Brusam. Békéscsaba. 2001.

Evlia Cselebi török világutazó magyarországi utazásai 1660–1664. Gondolat. Bp. 1985. Ford.: Karácson Imre

Fejér Gyula: Mi magyarul vagyunk emberek. Beszélgetések a magyarságtudatról itthon és a nagyvilágban. Hírnök Kiadó, 1989.

Fejér Lajos: Zsidóság. Gede testvérek. Bp. 1999.

Fekete Gyula: Véreim magyar kannibálok! Püski, 1992.

Finkelstein, Norman G.: A holokauszt-ipar. Kairos, Bp. 2003. Ford.: Illyés Edit.

Flavius, J.: A zsidók története. Bp. 1983. Ford.: Dr. Révay József

Flavius, J.: A zsidó háború. Bp. Gondolat. 1964.

Földi József: Zsoldosok. Hungalibri, Bp.

Friedländer, Saul: A náci antiszemitizmus / Egy tömegpszichózis története. Uránusz Kiadó. Bp. 1996.

Fromm, E.: Birtokolni vagy létezni. Akadémiai Kiadó, Bp., 1994.
 Ford.: Hidas Zoltán.
 Für Lajos: „Ne bánts a magyart!” Kairosz. 2005.
 Gáboriné Csánk Vera: Az ősember Magyarországon. Bp. Gondolat K. 1980.
 Gandhi, M. K.: Önéletrajz. Európa K., Bp., 1987. Ford.: Fridli Judit
 Gáspár János, Dr.: Fajismeret. betiltva.com
 Gecse Géza: Bizáncról Bizáncig. Az orosz birodalmi gondolat.
 Nemzeti Tankönyvkiadó, Bp. 2007.
 Gelsei Bíró Zoltán: A habsburgház bűnei. <http://www.magtudin.org/>
 Gereben Ágnes: Antiszemitizmus a Szovjetunióban. PolgART, Bp. 2000.
 Germanus Gyula: A föld és faj hatása a történelemben. Gondolatok
 Gül Baba sírjánál. Bp. Gondolat, 1984.
 Gesta hungarorum. Ford.: Pais Dezső.
 Gosztornyai Kálmán, Dr.: Összehasonlító sumer nyelvtan. Duna
 Könyvkiadó Vállalat, Svájc, 1977.
 Gönczi Tamás: Nimród gyűrűje. Sárosi Kiadó, Fót, 2004.
 Hadrovics László: Vallás, egyház, nemzettudat. Bp. 1991.
 Hahn István: Hitvilág és történelem. Kossuth Könyvkiadó. 1982.
 Hajnal István: Az újkor története. Bp. A Magyar Szemle Társaság.
 1936.
 Hajnos László, Dr.: Igazságok a magyar történelemben. magtudin.org
 Hall, E. T.: Rejtett dimenziók. Gondolat, 1980. Ford.: Falvay Mihály.
 Hamvas Béla: Öt génusz. Életünk könyvek. 1988.
 Harsányi Ildikó: Kostérítő avagy a birkanyáj nyomában. Fríg. 2003.
 Herder, J. G.: Eszmék az emberiség történetének filozófiájáról és más
 írások. Gondolat, Bp., 1978. Ford.: Imre Katalin és Rozsnyai Ervin.
 Hermann Imre: Az antiszemitizmus lélektana. Cserépfalvi K. 1990.
 Hernádi Tibor: A magyarországi zsidóság ezeréves védelme. Baja,
 2008. Magán kiadás.
 Hetényi János: A magyarok Máriája. Mária-tiszteletünk teológiája és
 néprajza. SZIT. Bp. 2011.
 Hóman Bálint: Őseimbek – ősmagyarok. Bp. Kairosz, 2001.

Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység Krisztustól a középkor végéig. Kalocsa, 1936.

Huntington, Samuel P.: Kik vagyunk mi? Az amerikai nemzeti identitás dilemmái. Ford. Szabó László Zsolt. Európa, 2005.

Illyés Gyula: Ki a magyar? Magvető. Bp. 1982.

Illyés Gyula: Szellem és erőszak. <http://mek.oszk.hu>

Jani K. D.: A tízparancs, a törvény és a heti ünnep a történelem folyamán. Bp. 1993.

Johnson, Paul: Zsidók története. Európa. Bp. 2005. Ford.: Szántó Judit.

Joó Tibor: A magyar nemzeteszmé. <http://mek.oszk.hu>

Joó Tibor: Magyar nacionalizmus. Magán kiadás. 1997.

Joó Tibor: Vallomások a magyarságról. A magyar önismeret breviáriuma. Hungária. 1943.

Juhász Zoltán: A zene ősnyelve. Fríg Kiadó, 2006.

Juhász Zsolt: A magyar nyelv, mint útikönyv az élet nevű túrához. Magán kiadás, 2012.

Kant, I.: A vallás a pusztaság határain belül. Gondolat K., 1980. Ford.: Vidrányi Katalin.

Karácsony S.: A magyar észjárás. Magvető Kiadó, 1985.

Keresztények és zsidók. A zsidókhoz való viszony teológiai újraértelmezése. Magyar Keresztény – Zsidó Tanács, Mérleg. Bp. 1994.

Két igazi izraelita életútja. Evangéliumi Kiadó. 2008.

Kincsesbarlang. Bp. Helikon 1985.

Kiss Dénes: Babel után. Püski, 2004.

Kiszely István: A magyar nép őstörténete. <http://mek.oszk.hu>

Knieza István: A szlávok őstörténete. A magyarság és a szlávok. Szerk.: Szekfű Gyula. Bp. 2000. (Eredeti: 1942.)

Kocsis István: Magyarország Szent Koronája. Püski Kiadó, 2008.

Kollányi K.: Kárpáti trilógia. Kráter, Pomáz, 2005.

Kopp Mária, Skrabski Árpád: Magyar lelkiállapot az ezredforduló után. http://www.tavlatok.hu/86/86kopp_skrabski.pdf

Kornis Gyula: Történetfilozófia. Magyar Történelmi Társulat, Budapest, 1924.

Kovács Gábor: Táltos és próféta. Világháló.

Kovács L. P. Bánk, Dr. OFM: Magyarok Nagyasszonya Bp. 2009.

Köves Slomó: Zsidó szakadás – Hamburgtól Nagymihályig. Noran Libro Kiadó, 2009.

Krantz, G. S.: Az európai nyelvek földrajzi kialakulása. <http://mek.oszk.hu/02600/02612/html/> Ford.: Imre Kálmán.

Kühár F.: Egyetemes vallástörténet I-II. SZIT. Bp. 1936.

Lajdi Péter: A hun magyar testvériség és azonosság legújabb nyelvi bizonyítékai. <http://www.magtudin.org>

Lajdi Péter: Amit a Szent Koronáról tudni illik. magtudin.org

Lajdi Péter: Jézus valódi tanításának örökösei. magtudin.org

Lajdi Péter: Ki a magyar? magtudin.org

Lajdi Péter: Szentföld. magtudin.org

Lajdi Tamás: Keresztény támadások az ősmagyar hitvilág ellen. <http://www.magtudin.org>

Lajdi Tamás: Szakrális magyar történelem. magtudin.org

Lange Irén, Mag. Art.: A magyar nyelv sajátosságai hagyománytörő lingvisztikai szempontból. magtudin.org

László Gyula: Múltunkról utódainknak I-II. Püski. 1999.

Lazare, Bernard: Antiszemitizmus. AAARGH, 2006. MEK.

Lorenz, K.: A civilizált emberiség nyolc halálos bűne. IKVA Könyvkiadó, Sopron, 1988.

Lorenz, K.: Ember voltunk hanyatlása. Cartafilus Kiadó, Bp. 1997. 171. o. Ford.: Ifj. Kőrös László.

Macartney, C. A.: Október tizenötödike II. Bp. Gede Testvérek, Ford.: Tudós-Takács János.

Madách Imre: A civilizátor. mek.oszk.hu/00700/00767/00767.htm

Magyar Adorján: Ősmagyar rovásírás. magtudin.org

Magyar Adorján: Ősműveltség. Magyar Adorján Baráti Kör. 1995.

Magyar holokauszt II. Dokumentumok a magyarok megsemmisítéséről (1917–1967) Főszerk.: Magyar Kálmán. Szerzői Kiadás. 1999.

Magyar Katolikus Lexikon. SZIT. Bp.

Magyar Zsidó Lexikon. <http://mek.oszk.hu>

Magyarság a hivatásunk. Csókai Andrással beszélget Csengei Ágota. Kairosz. 2007.

Magyarságtudományi Füzetek (MTF) I–XXII.

Makkay J.: Az indoeurópai népek őstörténete. Gondolat, Bp. 1991.

Manzinger Krisztián: Az ortodox egyház a magyar nemzeti célok szolgálatában? <http://epa.oszk.hu>

Márai Sándor: A teljes napló – 1954–56. Helikon, 2010.

Máriási István: Nagyasszonyunk hazánk reménye. Korda Rt. 1943.

Matuska Márton: Három mártírunk. Életjel Könyvek, 2002.

Matuska Márton: A megtorlás napjai. Montázs Könyvkiadó, Bp.

Mendelssohn, Moses: Jeruzsálem. Atlantisz, 2011. Ford.: Kisbali László

Mester J.: Kelet nagy gondolkodói. Franklin Társulat. Bp.

Mi a magyar? Szerk.: Romsics Ignác, Szegedi-Maszák Mihály, Habsburg Történeti Intézet, Rubicon Kiadó, 2005.

Michael L. Brown: Kezeink vérrel mocskolva. HIT Gyülekezete. 1993. Ford.: Surjányi Csaba.

Michaeliták. A magyar népszellem és az antropozófia kapcsolata. Szerk.: Juhász József. Arkánus Szellemi Iskola Kiadó. 2000. (Dalmai Zoltán fordítása)

Mindszenty J.: Emlékirataim. Vörösváry. Toronto, 1974.

Mindszenty J.: Hirdettem az ígét. Mindszenty Alapítvány, 1982.

Molnárfi Tibor, Dr.: A korona (Regnum Marianum) SZIT. 2004.

Móricz Virág: Tíz év. Szépirodalmi. Bp. 1981.

Mustó Péter SJ: Levelek Dél-Amerikából. Korda K. Kecskemét. 2009.

Nagy Sándor: A magyar nép kialakulásának története. Gede Testvérek, Bp. 2007.

Nagymihály Géza: Árpád-házi Szent Piroška. Kairosz, Bp. 2007.

Nehru: India felfedezése. Európa Könyvkiadó, Bp. 1981. Ford.: Gáthy Vera.

Nemeshegyi Péter: Jó az Isten. Teológiai vázlatok IV. SZIT., Bp., 1983.

Neudecker, R.: Az egy Isten sok arca. Magyar Keresztény – Zsidó Tanács, Mérleg. Bp. 1992. Ford.: Kerényi Gábor.

Nyíri Tamás: Antropológiai vázlatok. SZIT. Bp., 1972.

- Nyíri Tamás: Az ember a világban. SZIT. Bp. 1981.
- Ormos Mária: Padovától Trianonig, 1918–1919. Kossuth K. Bp. 1984.
- Orvos L.: Prohászka Ottokár és a zsidókérdés, in: Prohászka Ottokár – Püspök az emberért, Székesfehérvár – Bp. 2006.
- Padányi Viktor: A nagy tragédia I–II. Gede Testvérek, Bp., 1999.
- Padányi Viktor: Dentu – Magyaria. Püski. 2000.
- Pap Károly: Zsidó sebek és bűnök. Múlt és jövő, 2000.
- Pável Ágoston: Válogatott tanulmányai és cikkei. Szombathely. 1976.
- Plutarkhosz: Iszisz és Oszirisz. Európa Könyvkiadó, Bp., 1986. Ford.: W. Salgó Ágnes.
- Prohászka O.: Az én antiszemitizmusom. Gede Testvérek. Bt. 2003.
- Raffay Ernő: Magyar tragédia. Trianon 75 éve. Püski. Bp. 1995.
- Rahner, Karl – Vorgrimler, Herbert: Teológiai kishoztár. Szent István Társulat, Bp., 1980. Ford.: Endreffy Zoltán
- Rákos P.: Nemzeti jelleg, a miénk és másoké. Kalligram, Pozsony, 2000.
- Rákos Sándor: Gilgames, Agyagtáblák üzenete. Európa. 1974.
- Rapcsányi László: Áthosz. Gondolat. 1979.
- Rátai János: Úrvacsora, a kannibalizmus kultúrtörténete napjainkig. K.u.K. Kiadó, 2007.
- Renan: Az akropoliszi ima. Zsidó faj, zsidó vallás. Henriette néném. Nyugat Rt. Bp. 1911. Ford.: Laczkó Géza.
- Renan: Jézus élete. Révai. 1921. Ford.: Réz Pál.
- Richer, E.: Miért szeressem Izraelt? Homokkomárom, 1997. Ford.: Farkas Ferenc.
- Ritchie, G. G.: Visszatérés a holnapból. Ecclesia Kiadó, 1986. Ford.: Votisky Éva
- Rónay Jácint: Jellemisme vagy az angol, francia, magyar, német, olasz, orosz, spanyol nemzet, nő, férfiú és életkorok jellemzése lélektani szempontból. In.: Nemzetkarakterológiák, Osiris K. Bp., 2003.
- Rosa, G. de SJ.: Vallások, szekták és a kereszténység. Szent István Társulat. 1991. Ford.: Puskely Mária.
- Rosa, Peter de: (Dr. Csorba László): Krisztus helytartói. Bp. 1991.

Samir, Izrael: Rasszista állam? Összegyűjtött írások. Ford.: Roby Tiallac. Kairosz, 2004.

Sand, Shlomo: Hogyan alkották meg a zsidó népet? Kairosz, 2010.

Schütz Antal: Isten a történelemben. SZIT. Bp. 1943.

Shaftesbury: Értekezés az erényről és az érdemről. Bp. 1969. Ford.: Aniot Judit.

Simon Péter: Aki öelötte jár. Magánkiadás. 2005.

Sipos Imre S.J.P.: Az önzetlenség öröme. Miklósi, 2006.

Spinoza: Teológiai-politikai tanulmány. Akadémiai K., Bp., 1978. Ford.: Szemere Samu.

Summer, W. G.: Népszokások. Gondolat, Bp. 1978. Ford.: Félix Pál

Szabó Dezső: Két faj harca. magtudin.org

Szalay Jeromos: Igazságok Közép-Európa körül. Magánkiadás, 2008.

Szántó György Tibor: Anglikán reformáció, angol forradalom. Európa, 2000.

Szántó János: Ember Istentől. Szent Gellért Egyházi Kiadó, 1991.

Száraz György: Történelem jelenidőben. Magvető K. 1984.

Szathkányi Attila: Az aranykor és eleink ígérete. Debrecen, 2003.

Szatmári Jenő István: 1956: lehet, hogy másképpen volt? Agóra Print Kft, Szeged, 1996.

Szekfű Gyula: Három nemzedék. Maecenas. 2007.

Szekfű Gyula: Mi a magyar? <http://mtdaportal.extra.hu>

Szenvedésbe ágyazott gyönyörűség. Balczó Andrással beszélget Kocsis L. Mihály. Kairosz. 2005.

szetiras.hu/SZIT

Szókratész egyháztörténete. Szent István Társulat, Bp. 1984. Ford.: Baán István

Szolzsényicin, A. I.: Együtt II. Oroszok és zsidók a Szovjetunióban. Allprint Kiadó, 2005.

Szolzsényicin, A.: Orosznak lenni – vagy nem lenni? Európa Könyv K., Bp. 2013. Ford.: Kiss Ilona, Bagi Ibolya.

Szolzsényicin: Gulág-szigetcsoport. Újvidék Kft. Debrecen. 1989.

Szondi Lipót: Mózes a törvényalkotó. Gondolat. 1987.

Szőke János, P.: Márton Áron. Görög Katolikus Püspöki Hivatal, Nyíregyháza. 1990.

Szvák Gyula: Cárók és kalandorok. Kossuth K. 1982.

Tábor Béla: A zsidóság két útja. Pesti Szalon Kiadó, 1990.

Tao te king. Cserépfalvi, 1990. Ford.: Karátson Gábor.

Tessore, Dag: A háború misztikája. Akadémiai K. Bp. 2004. Ford.: Mátyus Norbert.

Thierry Amadé: Attila történelme. Magánkiadás 2001. Ford.: Szabó Károly.

Thorday Attila: A szövetség, mint ajándék és elkötelezettség. Agape Kiadó. 1996.

Tóth Imre: Magyar őstörténet. Fríg Kiadó, 2009.

Tóth Zoltán József: A magyar állam metamorfózisa http://www.mvsz.hu/mtf/mtf_10a.html

Toynbee: A vallás, ahogyan a történész látja. Terebes Ázsia E-tár

Turay Alfréd: Istent kereső filozófusok. SZIT. 1990.

Türk A.: Mások vittek rossz utakra minket... Káposztás K. 2010.

Ujházy György: Európai magyarság. Egyetemi Nyomda. Bp. 1946.

Vanier, Jean: A közösség. Bp. Vigilia, 1995. Ford.: Kaposyné Echardt Ilona

Varga Csaba: A kőkor élő nyelve. Fríg Kiadó, 2003.

Varga Csaba: A magyar szókincs titka. Fríg Kiadó. 2005.

Varga Csaba: A nyelvek anyját tudtam én. Fríg kiadó. 2008.

Varga Csaba: Az elme eredete. Fríg Kiadó. 2009.

Varga Csaba: Az Ómagyar Mária-síralom meghamisítása, avagy Jézus származása. <http://www.varga.hu/FRIG/KONYVESBOLT>

Varga Csaba: Jel jel jel, avagy az ABC harmincezer éves története. Fríg Kiadó, 2002.

Varga Tibor: Ima ellenségeinkért. Kairosz. 2006.

Varillon, F.: A hit öröme az élet öröme. Márton Áron K. Bp. 1998. Ford.: Kaposiné Eckhardt Ilona.

Várkonyi Nándor: Az elveszett paradicsom. Pannonia könyvek. 1988.

Vásáry István: Az Arany Horda. Kossuth Könyvkiadó, 1986.

Vecseklőy József: A csillagsávos lobogó nyomában. Magvető. 1985.

Vecseklőy József: Nemzetgyilkossági kísérlet. Antológia Kiadó 1993.

Végvári József: Emeljük fel szavunkat. Világháló.

Venetianer Lajos: A magyar zsidóság története. Könyvértékesítő vállalat, 1986. Az 1922-es kiadás utánnyomása.

Veres Péter: Mit ér az ember, ha magyar. Püski. Bp. 1989.

Vermes G.: Jézus hiteles evangéliuma. Osiris. Bp. 2005. Ford.: Nagy Mónika Zsuzsanna.

Vermes Géza: Zsidó Jézus. Osiris, 2005. Ford.: Hajnal Piroska.

Wass Albert: Igazságot Erdélynek. Kráter Műhely E. 2006.

Wass Albert: Népirtás Erdélyben. Kráter Műhely E. Pomáz, 2006.

Weber, Max: A zsidó párianép keletkezése. A protestáns etika... Gondolat. Bp. 1982. Ford.: Tatár György.

Weber, Max: Az ókori zsidóság. Világvallások gazdasági etikája. Gondolat, 2007. Ford.: Ábrahám Zoltán

Wiinikka-Lydon, Joseph: Medjugorje kettőssége. Az erőszak, a béke és nacionalizmus dinamikája egy katolikus zarándokhelyen a boszniai háború idején (1992–95). Mérleg 49. évf. 2013.

Wouk, H.: Én Istenem. A zsidó életforma. Bp. 1993. Ford.: Mikes Katalin.

Zachar József: „Egy ezredévi szenvedés”. Heraldika K., 2003.

Zachar József: Egy az Isten, egy a Nemzet. Heraldika, 2009.

Zakar András, Dr.: A sumer hitvilág és a Biblia. Garfield, 1973.

Zrínyi M.: A török áfium ellen való orvosság. mek.oszk.hu

Zsirai M.: Oroszok és finnugorok. A magyarság és a szlávok. Szerk.: Szekfű Gyula. Bp. 2000. (Eredeti: 1942.)

Zsolnay Imre: Bizáncról a bolsevizmusig. Bp. 1993.

Zsolnay Imre: Herekleitostól Hegelen át Hitlerig. Bp. 1996.

Zsolnay Imre: Mi a magyar. Magánkiadás. Bp. 1998.

Tartalom

Magam mentségére.....	3
Miért kell ezzel egyáltalán foglalkozni?.....	5
Először tisztázzuk az alapkérdéseket.....	7
Választ-e Isten egyáltalán népet magának?	7
Szentnek teremtett emberiség	9
A népek választanak istent	10
Minden nép kiválasztott?.....	10
Az Egyház vette át.....	12
Misztérium.....	13
Nép és nép között lényeges különbség van	14
Példák a történelemből	20
Mikor választ Isten népet magának?	28
Miért választ Isten népet magának?.....	30
Lehetséges-e, hogy ez a nép elhagyja Istent?	31
Monoteizmus	33
Milyen tulajdonságokkal kell ennek a népnek rendelkeznie?	35
Milyen földet, milyen hazát ad Isten a kiválasztott népnek?.....	39
Különleges nyelvvel kell rendelkeznie.....	40
Milyen az Isten?	43
Részletes vizsgálódás:	48
I. Ki tartozik hozzájuk?	49

II. Milyen régi a nép?	65
III. Megfelelnek-e Isten választott néppel szemben támasztott követelményeinek?	75
IV. Ismerik-e az igaz Istent? Szeretik-e Őt?	78
Az ősmonoteizmus	79
V. Erkölcsi példa-e más népek számára?	80
Kiegészítés: Csehek és románok	88
VI. Reménysége-e más népeknek?	90
Kiegészítés: Angolok.....	95
VII. Krisztusi nép-e? A Krisztus által bemutatott életet igyekeznek-e élni?	98
Kiegészítés.....	100
VIII. Milyen szellemi képességekkel rendelkezik ez a nép?	101
IX. Van-e olyan tulajdonságuk, ami a külső szemlélőben pozitív gondolatokat ébreszt? Istenhez emeli-e azt, aki velük találkozik? ...	103
Kitérő: Az indiánok	105
X. Hazája Szentföld-e?	106
Kiegészítés: Európa	116
XI. Kiválasztása milyen célt szolgál?	117
XII. Hogyan viszonyulnak idegenekhez?	120
Kiegészítés: Pogányok, Amerika.....	127
XIII. Mi bizonyíthatja leginkább kiválasztottságukat?	136
XIV. Van-e a népnek időnként Istentől elhívott tanítója?	146

XV. Egyéb mondanivaló róluk?	147
Mi szól a magyarok ellen?.....	162
Vajon Jézusnak a választott népből kell-e származnia?	177
Mit mond Jézus a kiválasztottságról?	186
A magyarok üldözése	189
Az Egyház	197
Kitérő: Vajon ortodox vagy ortotox?.....	208
Kiegészítés az orosz messianizmusról.....	223
A negyedik Róma	231
Melyik nép felel meg a feltételeknek?.....	234
Magyarság és Jézus	236
A magyarság jövője:.....	237
Jézus és a Szűzanya kapcsolata Magyarországgal	241
Kiegészítés: A horvátok kapcsolata Máriához	252
Emberhez illő cselekedet.....	253
Kompenzálunk.....	256
Tóth Ferenc.....	257
Joó Tibor.....	258
Irodalomjegyzék:	263